HAPPINESS . DIGEST

Dziedinoša Kalpošana

Veselība, Dziedināšana un Labsajūta

New Covenant Publications International Ltd. Latvian

Autortiesības © 2020. Jaunu Derību Starptautiskās Publikācijas.

Visas tiesības paturētas. Neviena šīs grāmatas daļa nedrīkst tikt reproducēta vai pārsūtīta jebkādā veidā vai ar jebkādiem līdzekļiem bez rakstiskas autora atļaujas, izņemot īsu citātu gadījumā, kas ietverti kritiskos izstrādājumos un pārskatos. Lūdzu, skatiet visus atbilstošos jautājumus izdevējam.

Visas tiesības paturētas. Neviena šīs grāmatas daļa nedrīkst tikt pavairota vai pārraidīta jebkādā veidā vai ar jebkādiem līdzekļiem, elektroniskiem vai mehāniskiem, ieskaitot fotokopēšanu, ierakstīšanu vai informācijas glabāšanas un izguves sistēmu-izņemot, ja recenzents, kurš var citēt īsus pārskatīšanas fragmentus, iespiestas žurnālā vai avīzē-bez atļaujas no izdevēja.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogēšana: Izdevums apstiprināts

Rediģēja un Veidoja: Jaunu Derību Starptautiskā Grupa

Iespiests Apvienotajā Karalistē.

Pirmā drukāšana 26 maijs 2020

Publicējusi: Jaunu Derību Starptautiskās Publikācijas

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Apmeklējiet tīmekļa vietni: www.newcovenant.co.uk

Dziedinoša Kalpošana

Ellen G. White

Makbets: Vai jūs nevarat kalpot slimam prātam,
No atmiņas izdzēst iesakņojušās skumjas,
Izdzēst smadzeņu rakstītās nepatikšanas,
Un ar kādu mīļu aizmirstības pretlīdzekli
Attīrīt apgrūtināto krūti no briesmām.
Kas smagi gulstas uz sirds?

V Darbība, III Aina
Macbeth, 1606
William Shakespeare

Šī lapa ir tīši atstāta tukša

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformētas Grāmatas, Pārveidoti Prāti

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Atzinība

Veltīts Dievam.

Priekšvārds

New Covenant Publications International savieno lasītāju ar dievišķo plānu, kas saista debesis un zemi un nostiprina mīlestības likuma mūžīgumu. Logotips - Derības šķirsts - simbolizē Jēzus Kristus un Viņa tautas tuvību un Dieva likuma centrālo nozīmi. Kā rakstīts: " "Redzi, nāks dienas," saka Tas Kungs, "kad Es slēgšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūdas namu, ... Nē, šāda būs derība, ko Es slēgšu ar Israēla namu pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta." (Jeremijas 31:31-33; Ebrejiem 8:8-10). Patiesi, jaunā derība liecina par cilvēces izpirkšanu, kas dzimusi nemitīgās cīņās un apzīmogota ar asinīm.

Neskaitāmus gadsimtus daudzi cilvēki ir cietuši sāpīgas ciešanas un neizprotamu apspiešanu, kas bija aprēķināta, lai izdzēstu patiesību. Īpaši tumšajos gadsimtos šī gaisma bija lielā mērā apgānīta un aizēnota ar cilvēku tradīcijām un tautas nezināšanu, jo pasaules iedzīvotāji bija nicinājuši gudrību un pārkāpuši derību. Kompromisa sērga ar pieaugošo ļaunumu izraisīja tādu nevaldāmas deģenerācijas un velnišķīgas necilvēcības postu, ka daudzas dzīvības tika netaisnīgi upurētas, atsakoties atdot sirdsapziņas brīvību. Tomēr zudušās zināšanas atdzima, īpaši reformācijas laikā.

Reformācijas laikmets 16. gadsimtā izraisīja patiesības brīdi, fundamentālas pārmaiņas un no tām izrietošus satricinājumus, kas atspoguļojās kontrreformācijā. Tomēr šajā sējumā no reformatoru un citu drosmīgu celmlaužu skatpunkta no jauna atklājam šīs savdabīgās revolūcijas nenoliedzamo nozīmi. No viņu stāstītā var izprast postošās cīņas, iemeslus, kas bija pamatā tik fenomenālai pretestībai un pārdabiskai iejaukšanai.

Mūsu devīze: "Reformētas Grāmatas, Pārveidoti Prāti" akcentē atšķirīgo literatūras žanru, kas tapis kritiskajā laikmetā, un tā ietekmi. Tas rezonē arī ar personīgās reformācijas, atdzimšanas un pārvērtību steidzamību. Tāpat kā pirms aptuveni 500 gadiem Gūtenberga iespiedmašīna kopā ar tulkošanas starpniecību izplatīja reformētās ticības principus, tā arī šajos pēdējos laikos digitalizētā prese un tiešsaistes mediji visās valodās izplatīs patiesības gaismu.

Satura Rādītājs

Nodaļa 1 Mūsu Priekšzīme 7
Nodaļa 2 Kalpošana Dienu Ritumā 12
Nodaļa 3 Kopā Ar Dabu Un Dievu 22
Nodaļa 4 Ticības Pieskāriens 25
Nodaļa 5 Dvēseles Dziedināšana 33
Nodaļa 6 Izglābti, Lai Kalpotu 43
Nodaļa 7 Dievišķā Un Cilvēciskā Sadarbība 51
Nodaļa 8 Ārsts Kā Audzinātājs 59
Nodaļa 9 Mācīšana Un Dziedināšana 67
Nodaļa 10 Palīdzība Kārdinātajiem 80
Nodaļa 11 Darbs Atkarīgo Labā 86
Nodaļa 12 Palīdzība Bezdarbniekiem Un Bezpajumtniekiem 94
Nodaļa 13 Bezpalīdzīgie Trūkumcietēji 104
Nodaļa 14 Palīdzība Bagātajiem 109
Nodaļa 15 Slimnieka Istabā 114
Nodaļa 16 Lūgšanas Par Slimajiem 118
Nodaļa 17 Zāļu Lietošana 123
Nodaļa 18 Prāta Dziedināšana 126
Nodaļa 19 Saskarsmē Ar Dabu 139
Nodaļa 20 Vispārējā Higiēna 143
Nodaļa 21 Israēliešu Higiēna 146
Nodaļa 22 Apģērbs 152
Nodaļa 23 Uzturs Un Veselība 157
Nodaļa 24 Gaļa Kā Uzturlīdzeklis 165
Nodaļa 25 Galējības Izpratnē Par Uzturu 168
Nodaļa 26 Stimulējošās Vielas Un Narkotikas 171
Nodaļa 27 Alkoholisko Dzērienu Tirdzniecība Un Aizliegums 177
Nodaļa 28 Mājas Pienākumi 184
Nodaļa 29 Ģimenes Dibinātāji 188

Nodaļa 30 Ģimenes Pavarda Izvēle Un Sagatavošana 192
Nodaļa 31 Māte 196
Nodaļa 32 Bērns 200
Nodaļa 33 Ģimenes Dzīves Ietekme 205
Nodaļa 34 Pareiza Audzināšana — Audzināšana Misijas Darbam 209
Nodaļa 35 Patiesa Dieva Iepazīšana 217
Nodaļa 36 Spekulatīvu Zināšanu Briesmas 230
Nodaļa 37 Maldi Un Patiesība Izglītībā 242
Nodaļa 38 Patiesās Izpratnes Meklējumu Nozīme 250
Nodaļa 39 Dieva Vārdā Iegūtā Izpratne 255
Nodaļa 40 Palīdzība Ikdienas Dzīvē 261
Nodaļa 41 Saskarsme Ar Citiem Cilvēkiem 268
Nodaļa 42 Attīstība Un Kalpošana 276
Nodaļa 43 Augstāka Pieredze 280

Dziedinošā Kalpošana

"Lai virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, Tava palīdzība un svētība visām tautām!"

Šī grāmata ir veltīta visu zemju ārstiem un slimnieku kopējiem, kuri kā Galvenā un Lielā Ārsta Misionāra darbabiedri drosmīgi un nesavtīgi dziedina slimos, mierina noskumušos un māca tiem dzīvības ceļu.

PRIEKŠVĀRDS

Pasaule ir slima; ciešanas ir visur, kur vien mīt cilvēki. Tie visi meklē palīdzību.

Pestītājs nevēlas, lai cilvēci nomāktu sāpju nastas, tās spēki izsīktu, slimības saīsinātu tās darbīgumu vai pat pārtrauktu cilvēku dzīvību. Taču ļoti bieži Dieva iedibinātie dzīvības likumi tiek neapdomīgi pārkāpti, grēks ielaužas sirdī, un cilvēks pietiekami nenovērtē savu atkarību no Dieva — dzīvības un veselības Avota. Pārkāpuma sekas ir sods — sāpes, slimība un nāve.

Ļoti svarīgi ir pārzināt cilvēka organisma darbību regulējošās fiziskās likumības un saskaņot ar tām dzīves paradumus. Ir nepieciešams izprast daudzos patiesās laimes faktorus — prieku un saskaņu ģimenē, paklausību dzīvības likumiem un mīlestības pilnu attieksmi pret citiem cilvēkiem.

Slimības sākumā nepieciešams lietot dažādus ārstniecības līdzekļus, kas vienlaicīgi ar dabas spēkiem stiprinās organismu un atjaunos veselību. Daudz nozīmīgāks un svarīgāks tomēr ir jautājums — kādas ir mūsu attiecības ar Radītāju, kas iesākumā cilvēkam deva savu dzīvību, sagādāja visu tā nepārtrauktajai laimei un vēl šodien ir ieinteresēts cilvēku labklājībā.

Šajā grāmatā autore, sieviete ar ilggadēju pieredzi dzīves praktiskajās jomās, būdama apveltīta ar īpašu izpratni un atziņām, sniedz katram tēvam un mātei, katram vīrietim un sievietei, katram vienkāršajam cilvēkam un speciālistam plašu informāciju par dzīvību un tās likumiem, par veselību un tai nepieciešamo, par slimībām un dziedniecības līdzekļiem, par dvēseles kaitēm un Gileādas dziedinošo balzamu.

Grāmata uzrakstīta skaidrā, vienkāršā un skaistā valodā; tā bagātina izglītotos, dod cerību izmisušajiem, uzmundrina slimos un mierina nogurušos. Daudzu gadu ritumā tā simtiem tūkstošiem cilvēku sniegusi vajadzīgo palīdzības vēsti, ir atkārtoti izdota daudzās zemēs, daudzās pasaules galvenajās valodās.

Izdevēji un Elenas Vaitas publikāciju pilnvarotie nopietni cer, kaut šī grāmata, apliecinādama, ka "svētīgāk ir dot nekā ņemt", un rādīdama ceļu uz labāku, priecīgāku un laimīgāku dzīvi, spētu piepildīt savu sūtību.

PATIESAIS LIELAIS ĀRSTS

Nodaļa 1 Mūsu Priekšzīme

Mūsu Kungs Jēzus Kristus ieradās šajā zemē kā nenogurstošs cilvēka vajadzību kalPs. "Viņš uzņēmās mūsu vājības un nesa mūsu sērgas", lai ar savas klātbūtnes spēku palīdzētu cilvēcei ikvienā tās vajadzībā. (Mat. 8:17) Viņš atnāca novērst slimību, nelaimju un grēka nastu. Viņa sūtībā ietilpa cilvēku pilnīga atjaunošana. Viņš nāca piešķirt veselību, mieru un rakstura pilnību.

Kristus palīdzības meklētāju apstākļi un vajadzības bija atšķirīgi; Viņš palīdzēja visiem. No Viņa plūda dziedinoša spēka straume, un cilvēki saņēma fizisko, garīgo un dvēseles dziedināšanu.

Pestītāja darbību neierobežoja ne laiks, ne telpa. Viņa žēlastība izpaudās brīvi. Cilvēku dziedināšanu un mācīšanu Viņš izvērsa tik plaši, ka Palestīnā nebija nevienas pietiekami lielas celtnes tām ļaužu masām, kas drūzmējās ap Viņu. Viņš dziedināja gan Galilejas zaļajās kalnu nogāzēs, gan galveno satiksmes ceļu malās, gan jūras krastā, gan sinagogās — katrā vietā, kur vien pie Viņa varēja atvest slimniekus. Viņš uzlika cietējiem savas rokas un dziedināja tos ikkatrā lielākā vai mazākā pilsētā un ciemā, caur kuru Viņš gāja. Visur cilvēku sirdis bija gatavas pieņemt Viņa vēsti, un Viņš tās iepriecināja, apliecinot Debesu Tēva mīlestību. Dienā Viņš kalpoja tiem, kas bija pie Viņa atnākuši, bet vakaros savu uzmanību veltīja tiem, kuriem dienā bija jāstrādā, lai apgādātu ģimeni.

Jēzus nesa cilvēku pestīšanas lielo atbildības smagumu. Viņš saprata, ka visiem būs jāiet bojā, ja cilvēcē nenotiks apņēmīga principu un mērķu maiņa. Tā bija Viņa sirds nasta un neviens nespēja apjaust tās patieso smagumu. Bērnībā, jaunībā un spēka gados Viņš bija vientuļš, tomēr atrasties Viņa klātbūtnē bija liela laime. Diendienā Viņš saskārās ar likstām un izaicinājumiem; diendienā Viņš redzēja ļaunumu un tā varu pār tiem, kurus Viņš centās svētīt un glābt. Tomēr Viņš nekļuva mazdūšīgs un nezaudēja drosmi.

Savas vēlmes visās lietās Viņš īstenoja savas sūtības noteiktajos ietvaros. Pakļaudams visu Tēva gribai, Viņš savai dzīvei darīja godu. Jaunībā, kad māte pēc ilgas meklēšanas Viņu atrada rabīnu skolā un jautāja: "Mans Dēls, kāpēc tu mums to esi darījis?", Viņš atbildēja — un Viņa atbilde ir Viņa mūža darba vadmotīvs —: "Kam jūs Mani esat meklējuši? Vai nezinājāt, ka Man jādarbojas sava Tēva lietās?" (Lūk. 2:48,49)

Viņa dzīve bija pastāvīga pašuzupurēšanās. Šajā pasaulē Viņam nebija sava mitekļa; to Viņam kā ceļiniekam sagādāja laipni draugi. Mūsu interesēs Viņš atnāca dzīvot vistrūcīgāko dzīvi un darbojās nabadzīgo un cietēju vidē. Nepazīts un negodāts Viņš nāca un gāja kopā ar ļaudīm, kuru labā darīja tik daudz.

Vienmēr Viņš bija pacietīgs un priecīgs, un sirgstošie Viņu apsveica kā dzīvības un miera vēstnesi. Viņš redzēja vīriešu un sieviešu, bērnu un jauniešu vajadzības un aicināja visus: "Nāciet pie Manis!"

Savā kalpošanā Jēzus vairāk laika veltīja slimo dziedināšanai nekā sludināšanai. Viņa veiktie brīnumi liecināja par Viņa vārdu patiesumu, ka Viņš ir nācis nevis iznīcināt, bet gan pestīt. Visur, kur Viņš gāja, jau bija izplatījusies vēsts par Viņa žēlastību. Pēc Viņa aiziešanas apžēlotie priecājās par savu veselību un izmēģināja atgūtos spēkus. Lai no šo cilvēku lūpām dzirdētu par Kunga veikumu, ap viņiem pulcējās pūlis. Pirmā skaņa, ko daudzi jebkad bija dzirdējuši, bija Viņa balss; pirmais vārds, ko jebkad izrunājuši — Viņa vārds; pirmā seja, kuru jebkad uzlūkojuši — Viņa seja. Kādēļ gan lai viņi nemīlētu Jēzu un necildinātu Viņu? Lielajās un mazajās pilsētās Viņš bija kā vitāla straume, kas izplata dzīvību un prieku.

"*Zebulona zeme un Naftaļa zeme*

jūrmalā, Aizjordāna,

pagānu Galileja,

ļaudis, kas sēdēja tumsībā,

redz lielu gaišumu,

un tiem, kas sēdēja nāves zemē un ēnā,

gaisma uzlēkusi."

(Mat. 4:15,16)

Katra izdziedināšana Pestītājam deva pamatu pārliecināt cilvēku prātus un dvēseles par dievišķajiem principiem. Tas bija Viņa darbības nolūks. Viņš piešķīra laicīgas svētības, lai spētu cilvēku sirdīs radīt vēlēšanos pieņemt Viņa žēlastības Evaņģēliju.

Kristus būtu varējis ieņemt visaugstāko vietu jūdu mācītāju vidū, bet labprātāk izvēlējās vēstīt Evaņģēliju nabadzīgajiem. Viņš devās no vienas vietas uz citu, lai patiesības vārdus dzirdētu tie, kas atradās gan uz lielceļiem, gan sānceļiem. Izskaidrojot Rakstus, Viņa balss bija dzirdama pie jūras, kalnu nogāzēs, pilsētu ielās un sinagogās. Bieži Viņš mācīja dievnama ārējā pagalmā, lai Viņa vārdus dzirdētu arī pagāni.

No rakstu mācītāju un farizeju Rakstu skaidrojumiem Kristus mācība atšķīrās tik ļoti, ka piesaistīja ļaužu uzmanību. Rabīni uzsvēra tradīcijas, cilvēku teorijas un prātojumus. Bieži Rakstus aizstāja ar to, ko par tiem bija mācījuši vai rakstījuši cilvēki. Kristus mācību priekšmets bija Dieva Vārds. Jautātājus Viņš atspēkoja ar vienkāršu "Stāv rakstīts," "Jo ko saka Raksti?", "Kā tu tur lasi?" Katrā gadījumā, kad interesi izrādīja vai

nu draugs vai nedraugs, Viņš norādīja uz Vārdu. Evaņģēlija vēsti Viņš sludināja skaidri un spēcīgi. Viņa vārdi izgaismoja sentēvu un praviešu mācības, tādēļ Raksti cilvēkiem atklājās jaunā skatījumā. Tādu Dieva Vārda nozīmes dziļumu Viņa klausītāji nekad agrāk nebija ievērojuši.

Kristum līdzīgs evaņģēlists vēl nebija bijis. Viņš bija Debesu Majestāte, bet pats pazemojās, lai pieņemtu mūsu dabu un varētu tikties ar cilvēkiem, kur vien Viņš atradās. Visiem ļaudīm, bagātiem un nabadzīgiem, brīviem un saistītiem, derības Vēstnesis Kristus atnesa ziņu par pestīšanu. Visā Palestīnā izplatījās Viņa kā Lielā Ārsta slava. Uz vietām, kurām Viņš varētu iet garām, devās neveselie lūgt Viņa palīdzību. Šurp nāca arī daudzi, kas ļoti vēlējās dzirdēt Viņa vārdus un just rokas pieskārienu. Tā Viņš, godības Ķēniņš, pieticīga cilvēka tērpā gāja no pilsētas uz pilsētu, sludinādams Evaņģēliju un dziedinādams neveselos.

Viņš apmeklēja tautas lielos gadskārtējos svētkus; pūlim, kas vēroja rituāla ārējās norises, Viņš stāstīja par Debesu lietām, attēlodams ļaužu gara skatam mūžību. Viņš visiem sniedza gudrības dārgumu krātuvē gūtas vērtīgas atziņas. Viņa valoda bija vienkārša, visiem saprotama. Jēzus ar raksturīgajām neparastajām metodēm palīdzēja visiem noskumušajiem un nelaimīgajiem. Sirsnīgā, uzmanīgā labvēlībā Viņš dziedināja un stiprināja grēkojušās, slimās dvēseles.

Viņš, skolotāju Skolotājs, meklēja pieeju cilvēkiem viņu visikdienišķākajās dzīves norisēs. Patiesību Viņš skaidroja tā, lai klausītājiem to vienmēr savītu ar viscēlākajām atziņām un jūtām. Viņš mācīja tā, ka lika cilvēkiem sajust savu pilnīgo saskaņošanos ar viņu interesēm un laimi. Viņa pamācības bija tik tiešas, Viņa piemēri tik atbilstoši, Viņa vārdi tik līdzjūtīgi un uzmundrinoši, ka klausītāji bija patiesi savaldzināti. Vienkāršība un nopietnība, ar kādu Viņš uzrunāja trūkumcietējus, darīja svētu katru vārdu.

Kādu gan spriegu darba dzīvi Jēzus dzīvoja! Diendienā Viņu varēja redzēt ieejam bēdu un nabadzības pilnajos mājokļos, sakām cerīgus vārdus noskumušajiem un sniedzot mierinājumu nelaimīgajiem. Labsirdīgs, laipns un žēlsirdīgs Viņš devās savās gaitās, darot taisnus nomākto stāvus un mierinot skumīgos. Visur sev līdzi Viņš nesa svētības.

Kalpodams nabadzīgajiem, Jēzus centās tikties arī ar turīgajiem. Viņš iepazinās ar bagāto un izglītoto farizeju, ar jūdu augstmani un romiešu virsnieku. Jēzus pieņēma viņu uzaicinājumus, apmeklēja to rīkotos mielastus, iepazina šo ļaužu intereses un nodarbošanos, lai rastu pieeju to sirdīm un atklātu tiem nezūdošās vērtības.

Uz zemi Kristus atnāca, lai pierādītu, ka cilvēks, saņēmis dievišķu spēku, spēj dzīvot neaptraipītu dzīvi. Nenogurstošā pacietībā un līdzjūtīgā izpalīdzībā Viņš tikās ar cilvēkiem viņu postā. Laipnā žēlastības pieskārienā Viņš dvēseles atbrīvoja no nemiera un šaubām, aizstājot ienaidu ar mīlestību, neticību — ar uzticēšanos.

"Seko Man" bija vārdi, kurus Viņš varēja pateikt, kam vien vēlējās, un uzrunātais cēlās un sekoja Viņam. Pasaules burvības valdzinājums bija salauzts. Atskanot Viņa balsij, alkatības un godkāres gars atstāja sirdi, un cilvēki atbrīvoti cēlās, lai sekotu Pestītājam.

Brāļu mīlestība

Kristus neatzina nekādu tautības, sociālā stāvokļa vai ticības atšķirību. Rakstu mācītāji un farizeji vēlējās nodrošināt Debesu dāvanas vienai vietai un vienai tautai, bet izslēgt pārējo Dieva ģimeni pasaulē. Turpretim Kristus nāca iznīcināt jebkuru šķīrējsienu, atklāt, ka Viņa žēlastības un mīlestības dāvanas ir tikpat neierobežotas kā gaiss, gaisma vai zemi atsvaidzinošās lietus lāses.

Kristus dzīve nodibināja reliģiju, kurā nav kārtu, reliģiju, kas jūdu un pagānu, brīvo un nebrīvo savieno kopējā brālībā un Dieva priekšā dara vienlīdzīgus. Viņa darbību neietekmēja nekāda politika. Viņš nešķiroja tuvākos un svešiniekus, draugus un ienaidniekus. Viņa atbalstu saņēma katra pēc dzīvības ūdens slāpstoša dvēsele.

Viņš nepagāja garām nevienam cilvēkam kā mazvērtīgam, bet katrai dvēselei tiecās sniegt dziedināšanu. Lai arī kādā sabiedrībā atrazdamies, Viņš iepazīstināja to ar laikam un apstākļiem atbilstošu mācību. Katra situācija, kad cilvēki nevērīgi vai apvainojoši izturējās cits pret citu, lika Viņam vēl vairāk apzināties, ka tiem vajadzīga Viņa dievišķi cilvēciskā labvēlība. Visrupjākajiem un šķietami neglābjamajiem Viņš centās iedvest cerību, pārliecinādams, ka viņi var kļūt šķīsti un nevainojami, iegūstot Dieva bērnu raksturu.

Bieži Viņš sastapa sātana varā nonākušos, kam trūka spēka pārvarēt tā vilinājumus. Tādam drosmi zaudējušam, slimam, kārdinātam, kritušam cilvēkam Jēzus mēdza teikt vissirsnīgākos līdzjūtības pilnus vārdus, kas tiem bija nepieciešami un saprotami. Citi sastaptie cīnījās ar dvēseļu ienaidnieku tuvcīņā. Šos Viņš iedrošināja nepadoties, apgalvojot, ka viņi uzvarēs, jo Dieva eņģeļi atrodas viņu pusē un palīdzēs gūt uzvaru.

Pie muitnieku galda Viņš sēdēja kā godāts viesis, ar simpātijām un draudzīgu laipnību apliecinādams, ka atzīst cilvēku cieņu, tāpēc ļaudis ilgojās būt Viņa uzticības cienīgi. Viņu iztvīkušajās sirdīs Jēzus vārdi krita ar svētlaimīgu mieru un dzīvinošu spēku. Modās jaunas ierosmes, un no sabiedrības izstumtajiem atvērās jaunas dzīves iespējamība.

Lai gan Jēzus bija jūds, Viņš brīvi uzturējās samariešu sabiedrībā, ignorējot savas tautas farizejiskās ieražas. Neievērodams aizspriedumus, Viņš pieņēma šo ienīsto cilvēku viesmīlību. Viņš gulēja ar samariešiem zem viena jumta, ēda pie viņu galda, baudīdams viņu roku sagatavoto un pasniegto ēdienu, mācīja viņu ielās un izturējās pret tiem ar vislielāko laipnību un pieklājību. Kad Jēzus ar cilvēciskas līdzjūtības saitēm sev

piesaistīja samariešu sirdis, Viņa dievišķā žēlastība atnesa šiem ļaudīm to pestīšanu, ko jūdi atraidīja.

Personiskā kalpošana

Kristus izmantoja katru izdevību, lai sludinātu pestīšanas Evaņģēliju. Ieklausies kādai samarietei teiktajos vārdos! Viņš sēdēja pie Jēkaba akas, kad šī sieviete nāca pēc ūdens. Viņai par izbrīnu Jēzus lūdza kādu pakalpojumu. "Dod Man dzert," Viņš sacīja. Viņš vēlējās vēsa ūdens malku un arī atvērt ceļu, lai sniegtu viņai dzīvības ūdeni. "Kā tu," sieviete atteica, "jūds būdams, prasi dzert no manis, samarietes?" Jo jūdi ar samariešiem nesagājās. Jēzus viņai atbildēja: "Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas tas ir, kas tev saka: dod Man dzert, — tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni (..). Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāPs. Bet kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei." (Jāņa 4:7–14)

Cik gan lielu interesi Kristus parādīja šai vienai sievietei! Cik nopietni un daiļrunīgi bija Viņa vārdi! Dzirdot tos, sieviete atstāja savu ūdens trauku un, ieradusies pilsētā, teica saviem draugiem: "Nāciet, tur ir Cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi! Vai tas tikai nav Kristus?" Mēs lasām, ka "daudzi šīs pilsētas samarieši sāka ticēt Viņam". (29.,39. pants) Vai maz var novērtēt par augstu šo vārdu ietekmi dvēseļu glābšanā daudzo gadu gaitā kopš tām tālajām dienām?

Kur vien sirdis ir atvērtas patiesības pieņemšanai, Kristus ir gatavs tās mācīt. Viņš atklāj tām Tēvu un parāda tādu kalpošanu, kas ir pieņemama sirdsdomu Lasītājam. Ar šīm sirdīm Kristus nerunā līdzībās, bet, tāpat kā sievietei pie akas, saka: "Es tas esmu, kas ar tevi runā."

Nodaļa 2 Kalpošana Dienu Ritumā

Kapernaumā, zvejnieka namā, Pētera sievasmāte gulēja slima ar "grūtu drudzi", un "tie Viņam par to sacīja". Jēzus "satvēra tās roku, tad drudzis viņu atstāja, un viņa uzcēlās un (..) kalpoja" Pestītājam un Viņa mācekļiem. (Lūk. 4:38; Marka 1:30; Mat. 8:15)

Vēsts izplatījās ātri. Šis brīnums tika paveikts sabatā, un bailēs no rabīniem cilvēki neuzdrošinājās nākt saņemt dziedināšanu pirms saulrieta. Tad no mājām, veikaliem, tirgus laukumiem pilsētas iedzīvotāji steidzās uz vienkāršo mājokli, kas Jēzum sniedza pajumti. Slimos nesa uz nestuvēm, viņi nāca pie Pestītāja, arī atspiedušies uz spieķa vai nespēkā grīļodamies, draugu atbalstīti.

Stundu pēc stundas viņi nāca un gāja, jo neviens nevarēja zināt, vai rīt vēl atradīs Dziedinātāju savā vidū. Nekad agrāk Kapernauma nebija piedzīvojusi šai dienai līdzīgu. Gaisā virmoja jūsmīgas uzvaras gaviles un prieka saucieni par atgūto veselību.

Savu darbu Jēzus nebeidza, iekams pēdējais cietējs Kapernaumā nebija izdziedināts. Bija jau vēla nakts, kad ļaužu pūlis devās prom, un Sīmaņa namā iestājās dziļš klusums. Bija pagājusi garā, darba pilnā diena, un nu Jēzus vēlējās atpūsties. Bet, kad pilsēta vēl nebija modusies, Pestītājs, "no rīta gaiļos cēlies, izgāja (..) kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza". (Marka 1:35)

Rīta agrumā Pēteris un viņa draugi nāca Jēzum pateikt, ka Kapernaumas iedzīvotāji jau meklē Viņu. Negaidīti skan Jēzus vārdi: "Arī citām pilsētām Man jānes labā vēsts par Dieva valstību, jo tam Es esmu sūtīts." (Lūk. 4:43)

Toreiz Kapernaumu pārņēmušajā saviļņojumā draudēja briesmas pazaudēt no redzesloka Jēzus sūtības mērķi. Viņu neapmierināja uzmanības piesaistīšana sev tikai kā brīnumdarim vai fizisko slimību dziedinātājam. Viņš taču bija cilvēku Pestītājs. Kamēr ļaudis dedzīgi domāja, ka Jēzus ir atnācis kā Ķēniņš dibināt laicīgu valsti, Viņš vēlējās to prātus vērst no laicīgā uz garīgo. Laicīgie panākumi vien traucētu Viņa darbu.

Bezrūpīgā pūļa ziņkāre aizvainoja Viņa smalkjūtību. Viņš nebija patmīlīgs. Cilvēka Dēlam svešs bija pagodinājums, kādu pasaule parāda stāvoklim sabiedrībā, bagātībai vai talantam. Jēzus nelietoja līdzekļus, kurus cilvēki izmanto padevības iegūšanai vai goda iedvešanai. Gadsimtus pirms Viņa dzimšanas bija pravietots: "Viņš nebrēks un netrokšņos, un Viņa balsi nedzirdēs uz ielas. Ielūzušu niedri Viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli Viņš neizdzēsīs; uzticīgi Viņš darīs zināmu tiesu pēc patiesības." (Jes. 42:2,3)

Farizeji centās radīt ievērību ar savu pedantiski apzinīgo ceremoniālismu, samāksloto dievkalpošanu un savām mīlestības dāvanām. Reliģisko dedzību viņi pierādīja, par to

diskutējot. Disputi atšķirīgo sektu starpā bija skaļi un ilgstoši, un nebija nekas neparasts uz ielām dzirdēt mācīto bauslības doktoru dusmīgos strīdus.

Jēzus dzīve bija tam pilnīgs pretstats. Viņa dzīvē nekad nebija dzirdami ne skaļi disputi, ne ārišķīga pielūgsme, ne arī tiekšanās pēc atzinības. Kristus bija apslēpts Dievā, bet Dieva raksturs atspoguļots Viņa Dēlā. Jēzus vēlējās cilvēku prātus virzīt uz šādu atklāsmi.

Visā krāšņumā Taisnības Saule pasaulē neparādījās pēkšņi, apžilbinot prātus ar savu godību. Par Kristu ir rakstīts: "Jo Viņš atmirdzēs kā skaista rīta ausma." (Hoz. 6:3) Mierīgi un liegi dienasgaisma aust pār zemi, izklīdinādama tumsu un modinādama pasauli dzīvei. Tā uzausa Taisnības Saule, un līdz ar to "dziedinājums no šīs saules spārnu gaismas". (Mal. 3:20, Glika tulk. —Mal. 4:2)

"Redzi, tas ir Mans kalps, ko Es neatlaižu;

Mans izredzētais, pie Viņa Manai dvēselei ir labpatika." (Jes. 42:1)

"Jo Tu biji patvērums cietējam

un atbalsts nabagam viņa bēdās,

pajumte negaisā, pavēnis saules tveicē."

(Jes. 25:4)

"Tā saka Dievs tas Kungs,

kas radījis debesis un tās izplājis,

kas cēlis zemi ar visiem tās augļiem,

kas iedvesis dvašu cilvēkiem, kādi tur dzīvo,

un garu tiem, kas tur mīt visās vietās.

"Es, tas Kungs, tevi aicināju taisnībā,

ņēmu tevi pie rokas

un pasargāju, un tevi iecēlu par derību tautai

un par gaismu pagāniem,

lai atvērtu acis akliem

un atsvabinātu apcietinātos no cietuma,

tos, kas sēd tumsībā.""

(Jes. 42:5–7)

“Es vadīšu aklus pa ceļiem, ko tie agrāk nepazina,
pa tekām, kas tiem bija svešas;
Es darīšu tumsību viņu acīm par gaismu
un nelīdzenumu par līdzenu ceļu.
To visu Es darīšu un no tā neatkāpšos.”

(16. pants)

“Dziediet tam Kungam jaunu dziesmu,
daudziniet Viņa slavu līdz pat zemes galiem,
jūs jūras braucēji, baudīdami tās pilnību,
jūs jūras salas un to iedzīvotāji!
Lai paceļ savu balsi stepju klajumi un to pilsētas
un ciemi, kur Kedars dzīvo.
Lai gavilē klintskalnu iedzīvotāji,
lai tie sauc no kalnu galiem!
Tam Kungam lai dod godu
un lai pauž Viņa slavu jūras salās!”

(10.–12. pants)

“Gavilējiet, debesis, jo tas Kungs to darījis!
Priecājieties, zemes dziļumi,
paceliet priecīgi savu balsi, jūs kalni,
mežs un visi koki, kas tanī,
jo tas Kungs ir Jēkabu atpestījis
un ir Israēlā pagodināts.”

(Jes. 44:23)

No Hēroda cietuma, kur nepiepildītās cerībās un neizpratnē par Pestītāja darbu Jānis Kristītājs vēroja notiekošo un gaidīja ziņas, viņš sūtīja divus savus mācekļus pie Jēzus ar vēsti: "Vai tu esi tas, kam jānāk, jeb vai mums citu gaidīt?" (Mat. 11:3)

Pestītājs tūlīt neatbildēja uz mācekļu jautājumu. Kamēr tie stāvēja, brīnīdamies par Jēzus klusēšanu, pie Viņa nāca sirgstošie. Varenā Dziedinātāja balss caurstrāvoja nedzirdīgo ausis. Viens vārds, viens Viņa rokas pieskāriens atvēra neredzīgā acis, kas ieraudzīja dienas gaismu, dabas ainavas, Atbrīvotāja un draugu sejas. Viņa balsi sadzirdēja mirēju ausis, un tie piecēlās veseli un enerģijas pilni. Paralizēti ļaunu garu apsēstie paklausīja Viņa vārdam, šo cilvēku neprāts atkāpās, un tie Viņu pielūdza. Trūcīgie zemnieki un strādnieki, no kuriem rabīni vairījās kā no nešķīstiem, pulcējās ap Viņu, un Viņš tiem vēstīja mūžīgās dzīvības vārdus.

Tā pagāja diena, Jāņa mācekļiem visu to redzot un dzirdot. Beidzot Jēzus aicināja tos pie sevis un lika iet pie Jāņa un atstāstīt viņam redzēto un dzirdēto, piebilzdams: "Un svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinājas." (6. pants) Mācekļi aiznesa šo vēsti, un ar to pietika.

Jānis atcerējās pravietojumu par Mesiju: "Kungs Mani svaidījis sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, Mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību, pasludināt tā Kunga žēlastības gadu (..) un iepriecināt visus noskumušos." (Jes. 61:1–2) Šis Apsolītais bija Jēzus Nacarietis. Viņa dievišķības pierādījums atklājās Viņa kalpošanā ciešanu nomāktās cilvēces labā. Viņa godību pierādīja Viņa iežēlošanās par mūsu necilo stāvokli.

Kristus darbi pierādīja ne tikai to, ka Viņš ir Mesija, bet arī to, kā jāuzceļ Viņa valstība. Jānim tika atklāta tā pati patiesība, kādu sūtīja Elijam tuksnesī, kad "liela un spēcīga vētra, kas sašķeļ kalnus un sadrupina klintis, gāja tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet tas Kungs nebija zemestrīcē. Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet tas Kungs nebija ugunī," un pēc uguns Dievs runāja ar pravieti klusā, lēnīgā balsī. (1. Ķēn. 19:11–12) Tieši tā Kristum bija jādara savs darbs — ne sagraujot troņus un valstis, ne greznā un ārišķīgā izrādē, bet žēlastības un pašuzupurēšanās garā uzrunājot cilvēku sirdis.

Dieva valstība nenāk ārišķīgā greznībā. Tā nāk ar Viņa Vārda iedvesmotu maigumu, Viņa Garam darbojoties sirdī, dvēseles sadraudzībā ar Viņu, kas ir tās dzīvība. Vislielākā šī spēka atklāsme vērojama cilvēka dabā, kad tā ir pilnveidota Kristus rakstura līdzībā.

Kristus sekotājiem ir jābūt pasaules gaismai, bet Dievs neliek tiem pūlēties spīdēt pašiem. Viņš neatzīst par pareizu, ja ar pašpārliecinātu tieksmi izrāda pārspīlētu labsirdību. Viņš vēlas, lai cilvēku dvēseles piestrāvo debesu principi; tad, nonākdami

saskarsmē ar pasauli, viņi atklās sevī mītošo gaismu. Viņu negrozāmā uzticība katrā dzīves rīcībā būs pasaules gaismeklis.

Dieva darba tālākai virzībai nav nozīmes augstam sabiedriskajam stāvoklim vai bagātībai, dārgai iekārtai un arhitektūrai vai greznām mēbelēm; ne arī sasniegumiem, kas gūst cilvēku ievērību un veicina iedomību. Ja arī pasaulīgā ārišķība ir iespaidīga, Dieva skatījumā tai nav vērtības. Pāri redzamajam un laicīgajam Viņš vērtē neredzamo un mūžīgo. Pirmais ir nozīmīgs tikai tad, ja ietekmē otro. Visizsmalcinātākajam mākslas darbam nav tāda skaistuma, kas līdzinātos rakstura skaistumam — Svētā Gara darbības auglim dvēselē.

Nododams savu Dēlu mūsu pasaulei, Dievs cilvēkus apveltīja ar nezūdošām vērtībām, pret kurām kopš pasaules sākuma savāktās cilvēku bagātības nav nekas. Ar mūžībā uzkrātu mīlestību Kristus atnāca uz zemi mājot pie cilvēkiem; šī bagātība mums savienībā ar Viņu jāsaņem, jāatklāj un jāsniedz tālāk.

Dieva darbā cilvēka centienu nemitīgs kāpums būs atkarīgs no darbinieka dievbijīgās nodošanās, atklājot savā dzīvē Kristus žēlastības pārveidojošo spēku. Mums jāatšķiras no pasaules, jo Dievs mūs ir apzīmogojis ar savu zīmogu, mūsos atklādams savas mīlestības raksturu. Mūsu Glābējs apklāj mūs ar savu taisnību.

Izraudzīdams vīrus un sievas savai kalpošanai, Dievs nejautā, vai viņiem pieder laicīgā bagātība, izglītība vai daiļrunība. Viņš jautā: “Vai viņiem piemīt tāda pazemība, ka Es varu viņiem mācīt savus ceļus? Vai varu savus vārdus likt viņu mutē? Vai viņi pārstāvēs Mani?”

Dievs katru cilvēku var izmantot tādā veidā, kādā Viņš tā dvēseles templim var piešķirt savu Garu. Kungam būs pieņemams darbs, kas atstaros Viņa līdzību. Viņa sekotāji ir pilnvaroti nest pasaulei Viņa mūžīgo baušļu neizdzēšamos principus.

“Viņš ņems jērus savās rokās”

Kamēr Jēzus kalpoja pilsētu ielās, mātes, nesdamas uz rokām savus neveselos, uz nāvi slimos mazuļus, spiedās cauri pūlim, lai nonāktu Viņa uzmanības lokā.

Uzlūko šīs mātes: bālas, nogurušas, gandrīz izmisušas, tomēr apņēmīgas un neatlaidīgas. Nesdamas savas ciešanas, tās meklē Pestītāju. Kamēr viļņojošais pūlis tās atstumj, Kristus pats soli pa solim izlauž ceļu, līdz ir tām blakus. Mātēm rodas cerība. Prieka asarām ritot, tās uztver Viņa uzmanību un raugās žēluma un mīlestības pilnajās acīs.

No visas grupas izvēlējies vienu, Pestītājs rada viņā uzticību, teikdams: “Ko lai daru tevis labā?” Viņa izdveš savu lielo vajadzību: “Kungs, kaut Tu gribētu izdziedināt manu bērnu.” Kristus paņem mazuli no mātes rokām, un no Viņa pieskāriena slimība atkāpjas.

Aukstā nāves dvesma izgaist, asinsvados plūst dzīvinoša straume, un muskuļi saņem spēku. Mātei tiek teikti mierinājuma un iedrošinājuma vārdi. Pēc tam Pestītājam izsaka atkal kādu citu, tikpat neatliekamu vajadzību. Atkārtoti Kristus sniedz savu dzīvinošo spēku; visi slavē un godina Viņu, kas dara brīnumus.

Mēs daudz kavējamies pie Kristus dzīves diženuma. Mēs runājam par visu brīnišķo, ko Viņš ir darījis, par Viņa veiktajiem brīnumiem. Taču vēl labāks pierādījums Viņa lielumam ir tas, ka Viņš pievērš uzmanību lietām, kuras parasti uzskata par mazsvarīgām.

Jūdiem bija paradums vest bērnus pie kāda rabīna, lai viņš svētījot uzliktu tiem rokas, bet mācekļi domāja, ka Pestītāja darbs ir pārāk svarīgs, lai to šādi pārtrauktu. Mācekļi pret mātēm izturējās noraidoši, kad viņas vēlējās, lai Kristus svētītu viņu mazuļus. Viņi uzskatīja, ka šie bērni ir pārāk mazi, lai saņemtu tādu labvēlību, un nolēma, ka Viņam nepatiks bērnu klātbūtne. Taču Pestītājs saprata rūpes un nastas, ko izjuta mātes, cenzdamās bērnus audzināt saskaņā ar Dieva Vārdu. Viņš bija dzirdējis viņu lūgšanas un pats tās bija aicinājis savā tuvumā.

Kāda māte kopā ar savu bērnu bija atstājusi māju, lai uzmeklētu Jēzu. Ceļā viņa kaimiņienei izstāstīja par savu nodomu, un šī sieviete vēlējās, lai Jēzus svētītu arī viņas bērnus. Tā vairākas mātes atnāca kopā ar saviem mazuļiem. Daži no tiem gan vairs nebija mazi, bet jau pusaudžu un jauniešu vecumā. Kad mātes izteica savu vēlēšanos, Jēzus iejūtīgi uzklausīja šo biklo, aizkustinošo lūgumu. Viņš tomēr gaidīja, lai redzētu, kā mācekļi izturēsies pret mātēm. Redzēdams, ka mācekļi tās norāj un sūta prom, domādami izdarīt Viņam pakalpojumu, Viņš aizrādīja par viņu kļūdu, teikdams: "Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība." (Marka 10:14) Viņš ņēma bērnus pie sevis, uzlika tiem rokas un deva svētības, pēc kurām viņi bija nākuši.

Mātes bija iepriecinātas. Mājās viņas atgriezās, Kristus vārdu stiprinātas un svētītas. Viņas ieguva drosmi ar jaunu spēku uzņemties grūtības un cerīgi darboties savu bērnu labā.

Ja mēs spētu redzēt šīs mazās grupiņas tālāko dzīvi, tad ieraudzītu, ka mātes savu bērnu atmiņā atsauc tās dienas ainas un atkārto viņiem Pestītāja mīlestības pilnos vārdus. Mēs redzētu arī, cik bieži nākamajos gados šo vārdu atcerēšanās atturējusi bērnus atstāt ceļu, kas bija izraudzīts Kunga atpirktajiem.

Kristus šodien ir tāds pats līdzjūtīgs Pestītājs kā tad, kad Viņš mājoja cilvēku vidū. Viņš ir tāds pats palīgs mātēm tagad, kāds bija toreiz, kad ņēma mazos savās rokās Jūdejā. Mūsu ģimeņu pavardu bērni ir atpirkti ar Viņa asinīm tāpat, kā tas notika toreiz.

Jēzum ir zināmas katras mātes sirdī mītošās rūpes. Viņam arī bija māte, kas cīnījās ar trūkumu un nabadzību, tādēļ Viņš jūt līdzi katrai mātei tās pūlēs. Viņš, kas devās tālā ceļā atvieglot kādas kānaāniešu sievas bažīgo sirdi, tāpat gādās par mātēm arī šodien. Viņš,

kas Naines atraitnei atdeva tās vienīgo dēlu un nāves agonijā pie krusta pieminēja savu māti, šodien jūt līdzi ikvienas mātes bēdām. Viņš mierinās un palīdzēs visās bēdās un katrā vajadzībā.

Mātes ar saviem sarežģījumiem var nākt pie Jēzus. Viņas atradīs nepieciešamo labvēlību, kas atvieglos rūpes par bērniem. Ceļi ir pavērti katrai mātei, kas vēlas nolikt savas nastas pie Pestītāja kājām. Viņš, kas reiz teica: "Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem" (Marka 10:14), arī vēl tagad aicina mātes atnest savus mazos, lai tos svētītu.

Pie Viņa atnestajos bērnos Jēzus redzēja vīrus un sievas, kas būs Viņa žēlastības mantinieki un Viņa valstības iemītnieki; daži Viņa dēļ kļūs pat mocekļi. Viņš zināja, ka šie bērni Viņā klausīsies un pieņems Viņu par savu Glābēju daudz labprātāk nekā pieaugušie, no kuriem daudzi bija kļuvuši laicīgā ziņā gudri un cietsirdīgi. Savā mācībā Viņš centās iejusties bērnu uztverē. Viņš, Debesu Majestāte, atbildēja uz viņu jautājumiem un vienkāršoja savas svarīgās mācības viņu bērnišķīgās izpratnes dēļ. Viņš iedēstīja šo bērnu apziņā patiesības sēklas, kas nākamajos gados uzdīgs un nesīs augļus mūžīgajai dzīvei.

Kad Jēzus aizrādīja mācekļiem, lai neliedz bērniņiem nākt pie Viņa, Viņš uzrunāja savus sekotājus visos laikmetos — draudzes amatpersonas, garīdzniekus, palīgus un visus kristiešus. Jēzus personība pievelk bērnus, un Viņš mūs lūdz: "Ļaujiet viņiem nākt." Viņš it kā saka: "Viņi nāks, ja vien jūs viņus neatturēsit."

Jūsu nekristīgais raksturs nedrīkst attēlot Jēzu nepareizi. Pašu vēsuma un skarbuma dēļ neatturiet mazos no Viņa. Nekad neradiet iemeslu viņiem just, ka Debesis būtu nepatīkamas, ja tur būtu jūs. Nerunājiet par reliģiju bērniem nesaprotami, neizturieties tā, it kā viņiem savā bērnībā nevajadzētu pieņemt Kristu. Neradiet aplamu priekšstatu, ka Kristus reliģija ir drūma, ka, nākot pie Pestītāja, būtu jāatstāj viss, kas dzīvi dara priecīgu.

Sadarbojieties ar Svēto Garu, kad tas aizkustina bērnu sirdis. Sakiet, ka Pestītājs tos aicina un Viņam nav lielāka prieka kā tad, ja viņi savā ziedošajā jaunības rīta blāzmā nododas Viņam.

Vecāku atbildība

Bezgala saudzīgi Jēzus izturas pret dvēselēm, kuras Viņš atpircis ar savām asinīm. Šīm dvēselēm ir tiesības uz Kristus mīlestību. Viņš uzlūko tās ar neizsakāmām ilgām. Viņa sirds ir atvērta ne tikai labi audzinātiem un pievilcīgiem bērniem, bet arī tādiem, kuriem ir iedzimtas nepilnības vai sliktas audzināšanas dēļ iegūtas nevēlamas rakstura īpašības. Vairums vecāku neapzinās, cik ļoti atbildīgi viņi ir par šīm savu bērnu rakstura iezīmēm. Vecākiem nav vajadzīgā maiguma un gudrības, ar kādu nepieciešams izturēties

pret šiem maldīgajiem, kurus viņi paši par tādiem ir padarījuši. Turpretim Jēzus uz tādiem bērniem noraugās ar žēlumu. Viņš analizē cēloņu un seku sakarību.

Kristīgais darbinieks ir Jēzus sabiedrotais šo kļūdījušos un nomaldījušos pievēršanai Pestītājam. Gudri un taktiski viņš var tos ieinteresēt, iedrošināt un dot cerību, un Kristus žēlastībā redzēt viņu pārveidotos raksturus tā, ka par šiem bērniem būs iespējams teikt: "Tādiem pieder Dieva valstība."

Piecas miežu maizes paēdina pūli

Visu dienu cilvēki drūzmējās ap Kristu un Viņa mācekļiem, kad Viņš mācīja jūras krastā. Viņi bija klausījušies Jēzus vienkāršos un saprotamos žēlastības vārdus, kas viņu dvēselēm likās kā Gileādas balzams. Viņa dievišķās rokas bija dziedinājušas neveselos un atdzīvinājušas mirstošos. Šī diena bija šķitusi kā debesis zemes virsū, un cilvēki pat neapjauta, cik ilgs laiks bija pagājis, kopš viņi bija kaut ko ēduši.

Saule grima rietumu pamalē, tomēr ieinteresētie klausītāji vēl kavējās. Beidzot mācekļi nāca pie Kristus ierosināt, ka cilvēki viņu pašu labā jāsūta prom. Daudzi bija ieradušies no tālienes un kopš rīta cēliena neko nebija baudījuši. Tuvējās pilsētās un ciemos viņi būtu varējuši iegādāties pārtiku. Bet Jēzus teica: "Dodiet jūs tiem ēst." (Mat. 14:16) Tad, pievērsies Filipam, Viņš vaicāja: "Kur pirksim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?" (Jāņa 6:5)

Filips raudzījās uz ļaužu pūli un domāja, cik neiespējami būs sagādāt ēdamo tik daudziem. Viņš atbildēja, ka pat maizes par divsimt sudraba gabaliem nepietiktu, lai katram varētu iedalīt kaut nedaudz.

Jēzus apjautājās, cik daudz ēdamā varētu būt šajā pūlī. "Šeit ir kāds zēns," teica Andrejs, "tam ir piecas miežu maizes un divas zivis; bet kas tas ir tik daudz ļaudīm?" (9. pants) Jēzus lika tās atnest. Tad Viņš lūdza, lai mācekļi aicina cilvēkus apsēsties zālē. Kad tas bija izdarīts, Viņš ņēma maizi un zivis, "pacēla savas acis uz debesīm, pateicās, pārlauza un deva tās maizes mācekļiem un mācekļi ļaudīm. Un visi ēda un paēda un salasīja no atlikušām druskām divpadsmit grozus pilnus." (Mat. 14:19,20)

Dievišķā spēkā Kristus veica brīnumu un paēdināja ļaudis, tomēr sagādātais ēdiens bija pieticīgs — tikai zivis un miežu maizes, Galilejas zvejnieku dienišķā pārtika.

Kristus būtu varējis visiem sagādāt bagātīgu maltīti, bet tāds izšķērdīgs, ēstgribas apmierināšanai vien sagādāts ēdiens viņiem nebūtu laba mācība. Ar šo brīnumu Kristus vēlējās mācīt vienkāršību. Ja šodien cilvēki savos ieradumos būtu vienkārši un dzīvotu saskaņā ar dabas likumiem, kā to sākotnēji darīja Ādams un Ieva, tad cilvēces vajadzībām būtu bagātīgi pārtikas krājumi. Taču patmīlība un apetītes pārspīlēta apmierināšana ieviesa grēku un nabadzību; no vienas puses — pārmērības, no otras — trūkumu.

Jēzus necentās tuvināt cilvēkus sev, izpatīkot greznības kārei. Lielajam nogurušo un izsalkušo ļaužu pūlim pēc garās un saistošās dienas vienkāršais ēdiens apliecināja gan Viņa spēku, gan sirsnīgās rūpes par cilvēku ikdienišķajām vajadzībām. Pestītājs saviem sekotājiem nav apsolījis pasaules grezno dzīvesveidu; nabadzība var ierobežot viņu likteni, bet Viņa Vārdā ir apsolījums, ka viņu vajadzības tiks apmierinātas. Viņš ir apsolījis par pasaules labumiem pārāku labumu — savas klātbūtnes paliekošo mierinājumu.

Pēc pūļa paēdināšanas pāri palika daudz ēdamā. Jēzus lūdza mācekļus: "Salasiet atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā." (Jāņa 6:12) Šie vārdi nozīmēja vairāk nekā tikai ēdiena ielikšanu grozos. Mācībai bija divējāda nozīme. Neko nevajag izšķērdēt. Mums nevajag palaist garām nevienu laicīgu izdevību. Mēs nedrīkstam atstāt novārtā neko, kas kādam var noderēt. Jāsalasa viss, kas atvieglos izsalkušo ļaužu vajadzības. Tikpat rūpīgi mums ir jāsakrāj Debesu maize, lai apmierinātu dvēseles vajadzības. Mums jādzīvo no ikkatra Dieva Vārda. Nekas no Viņa teiktā nav jāzaudē. Nedrīkst ignorēt nevienu vārdu, kas attiecas uz mūsu mūžīgo pestīšanu. Neviens vārds nedrīkst veltīgi pazust.

Brīnums par maizēm māca atkarību no Dieva. Kristum paēdinot piecus tūkstošus, pārtikas tuvumā nebija. Šķita, ka Viņa rīcībā nebija nekādu līdzekļu. Viņš bija tuksnesī ar pieciem tūkstošiem vīru, neskaitot bērnus un sievietes. Šo pūli Viņš nebija aicinājis sev sekot. Viņi bija atnākuši neaicināti, bez rīkojuma, jo karsti vēlējās būt Jēzus tuvumā; taču Viņš saprata, ka viņi ir izsalkuši un noguruši, visu dienu klausīdamies Viņa pamācības. Viņi atradās tālu no mājām, un tuvojās nakts. Daudziem nebija līdzekļu, lai nopirktu pārtiku. Viņš, kas tuksnesī bija gavējis četrdesmit dienas viņu dēļ, nevarēja pieļaut, ka ļaudis mājup atgrieztos izsalkuši.

Dievs bija vadījis Jēzu uz šo vietu, un Viņš paļāvās uz savu Debesu Tēvu, lai saņemtu nepieciešamo palīdzību. Kad mēs nokļūstam bezizejas situācijā, mums jāpaļaujas uz Dievu. Ikreiz, kad esam kritiskos apstākļos, mums jāmeklē palīdzība no Viņa, kura rīcībā ir nebeidzami krājumi.

Lai veiktu šo brīnumdarbu, Kristus visu saņēma no Tēva; Viņš sniedza mācekļiem, mācekļi ļaudīm, un ļaudis — cits citam. Tā visi, kas atrodas savienībā ar Kristu, saņems no Viņa dzīvības maizi un sniegs to citiem. Viņa mācekļi ir Viņa izraudzītie sazināšanās starpnieki starp Kristu un cilvēkiem.

Dzirdot Jēzus rīkojumu: "Dodiet viņiem ēst," mācekļiem radās visas šīs grūtības. Viņi jautāja: "Vai tad mums būs jānoiet pirkt maizi?" Bet ko teica Kristus? "Dodiet jūs tiem ēst." Mācekļi atnesa Jēzum visu, kas tiem bija, bet Viņš neaicināja tos ēst. Viņš mācekļiem lika kalpot ļaudīm. Viņa rokās ēdiens pavairojās, un Pestītājam pastieptās mācekļu rokas vienmēr tika piepildītas. Nelielais krājums bija pietiekams visiem. Jēzus un mācekļi baudīja vērtīgo Debesu sagādāto maizi pēc tam, kad visi ļaudis bija paēduši.

Mūsu sirdis bieži kļūst mazdūšīgas, redzot trūcīgo, neizglītoto un apbēdināto vajadzības. Mēs jautājam: "Kāds labums no mūsu vājajiem spēkiem un necilajiem krājumiem, kad jāapmierina šādas milzīgas vajadzības? Vai nevajadzētu pagaidīt, lai kāds, kam ir lielākas iespējas, vadītu šo darbu vai to uzņemtos kāda organizācija?" Kristus saka: "Dodiet jūs tiem ēst." Izmantojiet līdzekļus, laiku, iespējas, kas jums ir. Nesiet Jēzum savas miežu maizes.

Lai arī jūsu krājumi nebūtu pietiekami tūkstošu paēdināšanai, to var pietikt viena vajadzībām. Kristus rokās tie var paēdināt daudzus. Tāpat kā mācekļi, dodiet to, kas jums ir. Kristus pavairos šo dāvanu. Viņš atalgos godīgo, vienkāršo uzticēšanos Viņam. Tas, kas likās esam niecīgs krājums, izrādīsies liels mielasts.

"Kas sīksti sēj, tas arī sīksti pļaus; un, kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību. (..) Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvien ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekami paliek pāri labiem darbiem. Tā, kā ir rakstīts: "Viņš ir izbēris un nabagiem devis, Viņa taisnība paliek mūžīgi." Bet, kas dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tas arī dos un vairos jūsu sēju un liks pieaugt jūsu taisnības augļiem; tad jūs būsit bagāti visās lietās katram labam darbam." (2. Kor. 9:6–11)

Nodaļa 3 Kopā Ar Dabu Un Dievu

Pestītāja dzīve uz zemes bija saistīta ar dabu un Dievu. Šajā ciešajā saistībā Viņš mums ir atklājis dzīvības spēka noslēpumu.

Jēzus nopietni, nerimstoši strādāja. Nekad cilvēku vidū nav dzīvojis neviens, kam būtu izvirzīta tāda atbildība. Nekad neviens nav nesis tik smagu pasaules bēdu un grēku nastu. Nekad neviens nav darbojies ar tādu pašaizliedzīgu dedzību citu cilvēku labā. Viņa dzīve tomēr bija veselīga. Gan fiziski, gan garīgi Viņš ir attēlots kā "bezvainīgais un nevainojamais" upura jērs. (1. Pēt. 1:19) Miesā un dvēselē Viņš bija piemērs tam, kādu Dievs bija vēlējies redzēt visu cilvēci, ja tā paklausītu Viņa likumiem.

Cilvēki, raugoties uz Jēzu, redzēja seju, kurā dievišķa līdzjūtība bija saistīta ar apzinātu spēku. Likās, Viņu apņem garīguma gaisotne. Viņa izturēšanās bija laipna un vienkārša, cilvēkus Viņš ietekmēja ar apslēpta spēka noskaņu, kuru tomēr pilnīgi nebija iespējams noslēpt.

Kristus kalpošanas laikā Viņam pastāvīgi sekoja viltīgi un liekulīgi ļaudis, kas meklēja iespēju atņemt Viņam dzīvību. Spiegi sekoja katram Viņa solim, uzmanīdami Viņa vārdus, lai apsūdzētu Viņu. Visasākie un izglītotākie tautas prāti centās Viņu uzvarēt diskusijās. Viņi tomēr nekad neguva virsroku. Pazemīgā Galilejas Skolotāja samulsinātiem un apkaunotiem, viņiem vajadzēja atkāpties. Kristus mācībām bija tāds svaigums un spēks, kādu cilvēki nekad agrāk nebija pazinuši. Pat Viņa pretinieki bija spiesti atzīt: "Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis cilvēks." (Jāņa 7:46)

Trūkumā pavadīto Jēzus bērnību nesabojāja netikumiskās paaudzes liekuļotais dzīvesveids. Strādādams pie namdara darbgalda, nesdams mājas dzīves slogu, mācīdamies paklausības un grūtās darba dzīves norises, atpūtu Viņš atrada dabā, bet zināšanas ieguva centienos izprast dabas noslēpumus. Viņš pētīja Dieva Vārdu, un Viņa vislielākās laimes stundas bija tad, kad Viņš varēja novērst skatu no darba, lai pavadītu dziļus svētas apceres brīžus klusās ielejās vai sarunātos ar Dievu kalnos vai mežā koku paēnā. Rītausmā Viņš bieži vien atradās kādā vientuļā vietā vai nu pārdomās un pētot Rakstus, vai lūdzot. Dziedādams Viņš sveica rīta blāzmu. Pateicības dziesmas skandēdams, Viņš līksmi vadīja savas darba stundas, nogurušajiem un drosmi zaudējušajiem sniedzot Debesu prieku.

Savas kalpošanas laikā Jēzus visvairāk uzturējās brīvā dabā. Ceļojumus no vienas vietas uz otru Viņš veica kājām un lielākoties sludināja zem klajas debess. Kopā ar saviem mācekļiem Viņš bieži aizgāja no pilsētas kņadas lauku klusumā, kas vairāk saskanēja ar to vienkāršību, ticību un pašaizliedzību, ko Viņš vēlējās mācīt viņiem. Netālu no Galilejas jūras, kalnu koku paēnā, Viņš aicināja divpadsmit mācekļus apustuļu amatam un turpat teica arī Kalna svētrunu.

Kristus labprāt pulcināja cilvēkus ap sevi zem zilajām debesīm, zaļā piekalnē vai kāda ezera krastā. Šeit, savas radības vidū, Viņš varēja vērst viņu domas no mākslotā uz dabisko. Dabas izaugsmē un attīstībā bija atklāti Viņa valstības principi. Cilvēkiem, paceļot acis uz Dieva kalniem un uzlūkojot Viņa brīnišķo veikumu, ir iespējams mācīties dārgo dievišķo patiesību. Nākotnē dabas norises tiem atgādinās dievišķā Skolotāja mācīto. Prāti piedzīvos garīgu pacēlumu un sirdis atradīs mieru.

Ar Jēzu kopējā darbā saistītajiem mācekļiem Viņš bieži atļāva kādu laiku apmeklēt savas dzīvesvietas un atpūsties, bet veltīgi tie pūlējās no darba atraut Viņu. Visu dienu Pestītājs kalpoja pūlim, kas nāca pie Viņa, bet vēlu vakarā vai rīta agrumā devās uz kalnu svētnīcu sarunāties ar savu Tēvu.

Bieži vien Jēzus nepārtrauktais darbs un konflikti ar rabīnu ienaidu un viltus mācībām Viņu nogurdināja tik ļoti, ka māte, brāļi un pat mācekļi baiļojās, ka Viņš var zaudēt dzīvību. Taču, kad Viņš atgriezās no lūgšanu stundām, kas noslēdza nogurdinošo dienu, tie redzēja Viņa sejā miera izteiksmi, svaigumu, dzīvību un spēku, kas pārņēma visu Viņa būtni. Pēc vienatnē ar Dievu pavadītām lūgšanu stundām ik rītu Viņš nesa cilvēkiem Debesu gaismu.

Tieši pēc mācekļu pirmā misijas ceļojuma Jēzus aicināja viņus: "Nāciet savrup un atpūtieties maķenīt." Mācekļi atgriezās, priecādamies par saviem Evaņģēlija vēstnešu panākumiem, kad viņus sasniedza vēsts par to, ka Hērods nonāvējis Jāni Kristītāju. Tās bija smeldzošas sāpes un neizpratne. Jēzus zināja, ka, atstādams Jāni Kristītāju cietumā sagaidīt nāvi, Viņš ļoti skarbi bija pārbaudījis mācekļu ticību. Līdzjūtīgā sirsnībā Viņš raudzījās viņu noskumušajās, saraudātajās sejās. Asarām acīs un skumjā balsī Viņš teica: "Nāciet vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūtieties maķenīt." (Marka 6:31)

Galilejas jūras ziemeļu galā, netālu no Betsaidas, bija kāds vientuļš apvidus, skaists pavasara zaļuma svaigumā; tā bija patīkama, nomaļa atpūtas vieta Jēzum un Viņa mācekļiem. Uz turieni viņi devās, braucot laivā pāri ezeram. Šeit varēja atpūsties no pūļa trokšņa, šeit mācekļi, farizeju atspēkojumu un apsūdzību netraucēti, varēja klausīties Kristus vārdos. Šeit viņi cerēja kādu laiku baudīt sadraudzību sava Kunga sabiedrībā.

Tikai īsu brīdi Jēzus pavadīja kopā vienīgi ar saviem mīļotajiem, bet cik vērtīgi viņiem bija šie nedaudzie mirkļi! Viņi kopīgi pārrunāja Evaņģēlija darbu un iespējamību padarīt to cilvēku glābšanai ietekmīgāku. Dievišķais spēks viņus uzmundrināja un iedvesa drosmi, kad Jēzus atklāja viņiem patiesības bagātības.

Taču drīz vien ļaužu pūlis Viņu atkal uzmeklēja. Domādami, ka Viņš ir devies uz savu ierasto atpūtas vietu, cilvēki Viņam sekoja uz turieni. Tika izjauktas Viņa cerības panākt pat vienas stundas atpūtu. Bet Labā Gana skaidrajā un līdzjūtīgajā sirdī bija tikai

mīlestība un žēlums pret šīm nemierīgajām, slāpstošajām dvēselēm. Visu dienu Viņš kalpoja šo ļaužu vajadzībām un vakarā atlaida tos atpūsties savās mājvietās.

Savu dzīvi pilnīgi veltīdams citiem, Pestītājs izjuta nepieciešamību novērsties no ilgstošās darbošanās un saskarsmes ar cilvēku vajadzībām, atrast vientulību un nostiprināt saikni ar savu Tēvu. Pēc tam, kad aiziet pūlis, kas Viņam bija sekojis, Viņš dodas kalnos un tur vienatnē ar Dievu ļauj izplūst savai dvēselei lūgšanā par šiem cietējiem, grēciniekiem un grūtdieņiem.

Kad Jēzus saviem mācekļiem teica, ka pļaujamā esot daudz, bet pļāvēju maz, Viņš neskubināja viņus nerimstoši strādāt, bet ieteica: "Lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus savā pļaujamā." (Mat. 9:38) Tikpat reāli kā pirmajiem mācekļiem, arī šodien saviem darbā nogurušajiem strādniekiem Jēzus velta līdzjūtības pilnus vārdus: "Nāciet vieni paši savrup (..) un atpūtieties maķenīt."

Visiem, kas sadarbojas ar Dievu, nepieciešamas klusas stundas, lai iedziļinātos savās sirdīs, dabā un Dievā. Viņos jāatklājas dzīvei, kas nav saskaņā ar pasauli, tās paradumiem vai praksi; viņiem personiskā pieredzē jāiegūst atziņa par Dieva gribu. Mums katram savā sirdī jādzird Viņa balss. Kad visas citas balsis ir pierimušas un klusībā mēs gaidām Viņa priekšā, dvēselei visvieglāk ir saklausīt Dieva balsi. Viņš mūs lūdz: "Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs." (Ps. 46:11) Tāda ir ietekmīgā sagatavošanās Dieva darba tālākai veikšanai. Tas, kurš būs saņēmis šādu atspirdzinājumu, steidzīgā pūļa vidū un dzīves saspringtajā rosībā būs apgarots ar gaismu un mieru. Tāds cilvēks saņems jaunu fiziskā un garīgā spēka dāvinājumu. No viņa izstaros dzīvības smarža, viņā atklāsies dievišķais spēks, kas sasniegs cilvēku sirdis.

Nodaļa 4 Ticības Pieskāriens

"Kaut tik vien Viņa drēbes varētu aizskart, tad es taptu vesela." (Mat. 9:21) Šos vārdus teica kāda nabadzīga sieviete — sieviete, kura divpadsmit gadus bija sirgusi ar slimību, kas bija padarījusi viņas dzīvi nepanesamu. Viņa bija iztērējusi visus savus līdzekļus ārstiem un zālēm, bet tika atzīta par nedziedināmu. Nu, dzirdot par Lielo Ārstu, viņas cerība atdzīvojās. Viņa domāja: "Ja tikai es varētu pieiet Viņam pietiekami tuvu, lai parunātos, es būtu vesela."

Kristus bija ceļā pie jūdu rabīna Jaira, kas bija lūdzis Viņu atnākt un dziedināt viņa meitiņu. Dziļi nelaimīgais lūgums: "Mana meitiņa mirst, lūdzams, nāc un uzliec tai rokas, ka viņa top vesela un dzīvo" (Marka 5:23) bija aizkustinājis Kristus laipno, līdzjūtīgo sirdi, un Viņš nekavējoties kopā ar Jairu devās ceļā uz tā mājām.

Viņi gāja lēnām, jo pūlis spiedās Kristum tuvāk no visām pusēm. Lauzdams ceļu cauri ļaudīm, Pestītājs pienāca tuvu vietai, kur stāvēja bēdu nomāktā sieviete. Atkārtoti viņa bija veltīgi mēģinājusi piekļūt Viņam. Tagad beidzot bija pienākusi izdevība. Viņai nebija iespējams aprunāties ar Kristu. Sieviete negribēja aizkavēt Viņa jau tā lēno gājienu uz priekšu. Viņa bija dzirdējusi, ka dziedināšana notiek, ja aizskar Kristus drēbes; baidīdamās pazaudēt savu vienīgo iespēju saņemt palīdzību, viņa spiedās uz priekšu, sacīdama sev: "Ja vien aizskaršu Viņa drēbes, es tapšu vesela."

Kristum bija zināms viss, ko šī sieviete domāja savā sirdī, un Viņš virzījās tai tuvāk. Viņš zināja tās lielo vajadzību un palīdzēja tai ticēt.

Kristum garām ejot, sieviete pasniedzās uz priekšu, un viņai izdevās tik tikko pieskarties Viņa drānu apmalei. Tajā pašā brīdī viņa apzinājās, ka ir dziedināta. Šajā vienā pieskārienā bija sakopota visa viņas dzīves ticība, un visas sāpes un vājums acumirklī izgaisa. Tūlīt viņa sajuta, ka pa katru nervu šķiedru iziet trīsas kā no elektriskās strāvas. Viņu pārņēma pilnīgas veselības sajūta. "Viņa manīja savās miesās, ka no tās kaites bija dziedināta." (29. pants)

Pateicīgā sieviete vēlējās izteikt savu atzinības apliecinājumu Varenajam Dziedinātājam, kas viņas labā vienā pieskārienā bija izdarījis vairāk, nekā ārsti spējuši garajos divpadsmit gados, taču neuzdrošinājās. Pateicīgu sirdi viņa centās attālināties no pūļa. Jēzus pēkšņi apstājās un, raudzīdamies apkārt, jautāja: "Kas Manas drēbes aizskāris?"

Izbrīnā uzlūkodams Viņu, Pēteris atbildēja: "Kungs, ļaudis Tev laužas virsū un Tevi spiež, un Tu saki: Kas Mani aizskāris?" (Lūk. 8:45, Glika tulk.)

"Mani kāds ir aizskāris," sacīja Jēzus, "jo Es jūtu, ka spēks no Manis ir izgājis." (46. pants) Viņš spēja atšķirt ticības pieskārienu no bezrūpīgā pūļa gadījuma rakstura pieskāriena. Kāds Viņu bija aizskāris nopietnā nolūkā un bija saņēmis atbildi.

Kristus to nejautāja savai zināšanai. Viņam bija kāda mācība ļaudīm, saviem mācekļiem un sievietei. Viņš vēlējās iedvest cerību sirgstošajai. Viņš vēlējās atklāt, ka ticība viņai ir devusi dziedināšanu, ka sievietes ticībai nevajag paiet garām bez ievērības. Viņas pateicības apliecinājumam jāpaaugstina Dievs. Kristus vēlējās, lai cietēja saprot, ka Viņš atzīst par pareizu tās rīcību ticībā. Viņš negribēja, lai sieviete aiziet tikai ar pussvētību. Viņai nebija jāpaliek neziņā par to, vai Jēzus pazīst tās sāpju izmocīto sirdi, ir līdzjūtīgs un vēlas atzinīgi novērtēt ticību. Viņam ir spēks izglābt pilnīgi visus, kas nāk pie Viņa.

Raugoties uz sievieti, Kristus apliecināja, ka Viņš zina, kas Viņam ir pieskārusies. Redzēdama, ka slēpšanās ir veltīga, viņa trīsēdama panācās uz priekšu un nometās pie Viņa kājām. Visu cilvēku priekšā, pateicības asarām ritot, viņa izstāstīja, kādēļ bija aizskārusi Viņa drānas un kā nekavējoties tikusi dziedināta. Viņa baidījās, ka pieskāriens Kristus drānām ir bijusi pārdrošība, bet no Viņa lūpām neatskanēja nekādi pārmetumi. Viņš izteica tikai atzinības vārdus. Tie nāca no mīlestības pilnas sirds, kurā mīt patiesa līdzjūtība. "Meita," Viņš laipni teica, "ej ar mieru: tava ticība tev palīdzējusi." ("Turi drošu prātu (..)." Glika tulk., 48. pants) Kādu garīgu pacilātību sniedza šie vārdi! Tagad sievietes prieku neaptumšoja pat mazākās bailes, ka viņa būtu izdarījusi kādu pārkāpumu.

Ziņkārīgais pūlis, kas spiedās ap Jēzu, neieguva nekādu vitālu spēku, turpretim slimniece, kas aizskāra Viņu ticībā, saņēma dziedināšanu. Tieši tāpat arī garīgajās lietās gadījuma rakstura saskare atšķiras no ticības pieskāriena. Ticība Kristum tikai kā pasaules Pestītājam nekad nespēj dziedināt dvēseli. Ticība, kas dāvā pestīšanu, nav tikai piekrišana Evaņģēlija patiesībai. Patiesā ticība ir tā, kas pieņem Kristu par savu Pestītāju. Dievs deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai es, ticot Viņam, "nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību". (Jāņa 3:16) Kad es, saskaņā ar Viņa Vārdu, nāku pie Kristus, man ir jātic, ka saņemu Viņa pestījošo žēlastību. Dzīve, ko tagad dzīvoju, man jādzīvo "ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani". (Gal. 2:20)

Daudzi pieņem, ka ticība ir kādi uzskati. Ticība, kas glābj, ir tāds pagrieziens, kas tos, kuri pieņem Kristu, iesaista derības attiecībās ar Dievu. Dzīve ticībā nozīmē spēka pieaugumu un paļāvīgu uzticēšanos, ar kuru Kristus žēlastība dvēselē kļūst par uzvarošu spēku.

Ticība ir varenāka uzvarētāja nekā nāve. Ja slimnieki tiks mudināti savus skatus ticībā vērst uz vareno Ārstu, tad redzēsim brīnišķīgus rezultātus. Tas dos dzīvību gan dvēselei, gan miesai.

Darbojoties ļauno ieradumu upuru labā, pievērsiet viņu acis Jēzum, nevis rādiet izmisumu un sabrukumu, uz kurieni viņi steidzas. Saistiet viņu uzmanību pie dievišķās skaidrības svētuma. Tas dvēseles un miesas glābšanā palīdzēs vairāk nekā visas kapa šausmas, ja tās rāda bezpalīdzīgajiem un acīmredzami bezcerīgajiem.

"Viņš mūs izglāba pēc savas žēlsirdības"

Kāda romiešu virsnieka kalps gulēja slims, paralizēts. Romiešu kalpi bija vergi, kurus pirka un pārdeva tirgus laukumos, un bieži pret tiem izturējās apvainojoši un nesaudzīgi, bet šis virsnieks mīlēja savu kalpu un ļoti vēlējās tā izveseļošanos. Viņš ticēja Jēzus dziedinošajam spēkam. Pestītāju viņš nebija redzējis, bet dzirdētie nostāsti iedvesa ticību. Neraugoties uz jūdu nevajadzīgo sīkumainību, šis virsnieks bija pārliecināts, ka jūdu reliģija ir pārāka nekā romiešu. Viņš jau bija pārvarējis nacionālos aizspriedumus un naidu, kas šķīra uzvarētājus no uzvarētajiem jūdiem. Viņš bija apliecinājis cieņu dievkalpojumiem un parādījis laipnību jūdiem kā Dieva pielūdzējiem. Kristus mācībā, kā viņam tā tika atstāstīta, viņš bija atradis to, kas apmierināja šī cilvēka dvēseles vajadzības. Viss viņa garīgums atsaucās Pestītāja vārdiem. Pats viņš tomēr jutās necienīgs tuvoties Jēzum un aicināja jūdu vecākos vērsties pie Kristus ar lūgumu dziedināt kalpu.

Vecākie pastāstīja Jēzum par to, sacīdami, ka "viņš ir vērts, ka Tu viņu paklausi, jo viņš mīl mūsu tautu un mums ir uzcēlis šo sinagogu". (Lūk. 7:4,5)

Taču ceļā uz romieša dzīvesvietu Jēzus saņem ziņu no paša virsnieka: "Kungs, nepūlies, jo es neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem mana jumta." (6. pants)

Pestītājs tomēr turpina ceļu, un virsnieks pats nāk papildināt vēsti, sacīdams: "Tāpēc arī es pats neesmu turējis sevi par cienīgu nākt pie tevis; bet saki tikai vienu vārdu, tad mans kalps kļūs vesels. Jo arī es esmu cilvēks, kas stāv zem valdības, un man ir padoti karavīri; un kad es vienam no tiem saku: ej! tad viņš iet, — un otram: nāc šurp! tad tas nāk, un savam kalpam: dari to, tad tas dara." (7. pants; Mat. 8:8,9)

"Es pārstāvu Romas varu, un mani karavīri atzīst manu autoritāti kā pārāku. Tā arī Tu pārstāvi mūžīgā Dieva varu, un visas radītās būtnes klausa Tavam vārdam. Tu vari pavēlēt slimībai atkāpties, un tā Tev paklausīs. Saki tikai vienu vārdu, un mans kalps tiks dziedināts."

"Un Jēzus sacīja virsniekam: "Lai tev notiek, kā tu ticējis." Un viņa kalps tapa vesels tanī pašā stundā." (13. pants)

Jūdu vecākie bija ieteikuši Kristum šo virsnieku labvēlības dēļ, ko viņš bija parādījis, "cienot mūsu tautu". "Viņš ir cienīgs," viņi teica, jo "ir uzcēlis mums šo sinagogu". Par sevi virsnieks teica: "Es neesmu cienīgs." Tomēr viņš nebaidījās lūgt Jēzum palīdzību.

Viņš nepaļāvās uz savu krietnumu, bet uz Pestītāja žēlastību. Viņa vienīgais arguments bija lielā vajadzība.

Tieši tāpat pie Kristus var nākt katrs cilvēks. "Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības." (Tit. 3:5) Vai jūs uzskatāt, ka tādēļ, ka esat grēcinieks, jums nav cerību saņemt Dieva svētības? Atcerieties, ka Kristus nāca šajā pasaulē glābt grēciniekus. Mums nav nekā, ar ko varētu sevi ieteikt Dievam; vienīgais aizbildinājums, uz kuru varam atsaukties tagad un vienmēr, ir mūsu pilnīgā bezpalīdzība, kuras dēļ ir nepieciešams Viņa atpestījošais spēks. Atsakoties no visas pašpaļāvības, varam raudzīties uz Golgātu un teikt:

"Man mīļais Jēzus ir manā dzīvē viss,

Es esmu visu sevi Viņa rokās nodevis!"

"Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic." (Marka 9:23) Ar Debesīm mūs vieno ticība un sniedz izturību cīņai ar tumsas spēkiem. Kristū Dievs ir nodrošinājis līdzekļus savaldīt katru ļaunu rakstura vilcienu un pretoties visiem kārdinājumiem, lai cik stipri tie būtu. Daudzi cilvēki tomēr izjūt ticības trūkumu, tādēļ atsvešinās no Kristus. Šīm dvēselēm savā bezpalīdzīgajā necienīgumā ir jāpaļaujas uz līdzjūtīgā Pestītāja žēlastību. Neskatieties uz sevi, bet uz Kristu. Viņš, kas dziedināja slimos un izdzina dēmonus, dzīvodams cilvēku vidū, arvien vēl ir tas pats varenais Glābējs. Tad satver Viņa apsolījumus kā dzīvības koka lapas: "Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu." (Jāņa 6:37) Nākdami pie Viņa, ticiet, ka Viņš jūs pieņems, jo Viņš to ir apsolījis. To darot, jūs nekad neiesit bojā, nekad.

"Bet Dievs savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki." (Rom. 5:8)

Un "ja Dievs par mums, kas būs pret mums? Viņš jau savu paša Dēlu nav saudzējis, bet to par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar to mums nedāvinās visas lietas?" (Rom. 8:31,32)

"Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīve, ne eņģeļi, ne varas, ne tagadne, ne nākotne, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!" (38.,39. pants)

"Tu vari mani šķīstīt"

Lepra jeb spitālība bija visbriesmīgākā no visām Austrumos pazīstamajām slimībām. Tās neārstējamība, lipīgums un briesmīgās izpausmes — izkropļoti un mirstoši cilvēki — pat visdrosmīgākajos radīja bailes. Jūdi to uzskatīja kā sodu par grēkiem, un tā tika nosaukta par "sitienu" un "Dieva pirkstu". Tā kā slimība bija nāvējoša, nesaudzīga un neizskaužama, to uzskatīja par grēka simbolu.

Saskaņā ar ceremoniālo likumu spitālīgais tika pasludināts par nešķīstu. Viss, ko slimnieks aizskāra, kļuva nešķīsts. Viņa elpa sabojāja gaisu. Tāpat kā jau mirušais, arī viņš tika izslēgts no cilvēku mājokļa. Tam, kuru turēja aizdomās par saslimšanu ar šo slimību, bija jāierodas pie priesteriem, kam tad viņu vajadzēja apskatīt un izlemt tā likteni. Ja atzina, ka lepra ir, sasirgušo izolēja no ģimenes, izslēdza no Israēla draudzes, un tas drīkstēja satikties tikai ar sev līdzīgajiem. Izņēmums nebija pat ķēniņi un valdnieki. Monarham, kam uzbruka šī briesmīgā slimība, bija jānoliek savs scepteris un jāatstāj sabiedrība.

Šķirtam no draugiem un piederīgajiem, spitālīgajam bija jānes savas slimības lāsts. Viņam bija atklātībai jādara zināma sava nelaime, jāsaplēš apģērbs un jādod briesmu signāls, brīdinot visus bēgt no viņa inficējošās klātbūtnes. Vientuļā trimdinieka drūmais sauciens: "Nešķīsts! Nešķīsts!" bija signāls, ko uzklausīja ar bailēm un pretīgumu.

Kristus darbības apvidū bija daudz šādu cietēju, un, uzzinot par Viņa kalpošanu, kāda slimnieka sirdī modās ticība. Ja viņš nokļūtu pie Jēzus, viņš tiktu dziedināts. Bet kā lai Viņu atrod? Nolemts beztermiņa atšķirtībai, kā gan viņš varētu ierasties pie Ārsta? Vai Kristus vēlēsies viņu dziedināt? Vai Viņš, tāpat kā farizeji un pat ārsti, neizteiks lāstu pār slimo un nebrīdinās to bēgt no cilvēku uzturēšanās vietām?

Viņš pārdomā visu par Jēzu dzirdēto. Neviens Viņa palīdzības meklētājs neesot aizraidīts. Nelaimīgais cilvēks nolemj sameklēt Pestītāju. Kaut arī viņu neielaiž pilsētā, var būt, ka viņš varētu šķērsot Viņa taku kādā sānceļā gar kalnu pārejām vai atrast Viņu, kad Viņš mācīs ārpus pilsētām. Tā ir viņa vienīgā cerība, bet grūtības ir lielas.

Iztālēm stāvēdams, spitālīgais uztver dažus Pestītāja teiktos vārdus. Viņš redz Jēzu uzliekam rokas cietējiem. Viņš redz, ka kroplie, aklie, paralizētie un mirstošie tiek dziedināti, kļūst veseli un slavē Dievu par atbrīvošanu. Viņa ticība pieaug. Tuvāk un arvien tuvāk viņš piekļūst ieinteresētajam pūlim. Aizmirsti ir noteiktie ierobežojumi, cilvēku drošība un bailes no slimā. Viņš domā tikai par svētīgo dziedināšanas cerību.

Spitālīgā izskats ir pretīgs. Slimība radījusi briesmīgus izkropļojumus. Ir šausmīgi skatīties uz viņa bojā ejošo ķermeni. Ieraugot viņu, ļaudis atkāpjas. Izbailēs tie spiežas cits pie cita, lai izvairītos no saskarsmes ar slimo. Daži mēģina aizkavēt viņa tuvošanos Jēzum, bet veltīgi. Ne spitālīgais tos redz, ne dzird. Viņš neklausās apkārtējo naidīgajos izsaucienos. Viņš redz tikai Dieva Dēlu un dzird vienīgi balsi, kas mirstošajiem atdod dzīvību.

Piesteidzies pie Jēzus, viņš nometas pie Viņa kājām un saka: "Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt."

Jēzus atbild: "Es gribu, topi šķīsts!" un uzliek viņam savu roku. (Mat. 8:2,3)

Spitālīgajā tūlīt notiek pārmaiņa. Viņa asinis kļūst veselas, nervi jutīgi, muskuļi stingri. Izzūd leprai raksturīgais nedabīgais bālums, zvīņainā ādas virsma; viņa miesa kļūst tīra un veselīga kā mazam bērnam.

Ja priesteri uzzinātu patiesību par šī spitālīgā dziedināšanu, viņu naids pret Kristu liktu tiem pieņemt negodīgu spriedumu. Jēzus vēlējās nodrošināt neitrālu lēmumu. Tādēļ Viņš lūdz šo vīru nestāstīt nevienam par izdziedināšanu, bet nekavējoties doties uz dievnamu ar upuri, pirms izplatās kādas valodas par brīnumu. Priesteriem vispirms vajadzēja pārbaudīt upurētāju un noteikt, vai tas ir pilnīgi atveseļojies, iekams viņi varēja pieņemt šādu upuri.

Pārbaude tika izdarīta. Priesteri, kuri bija sodījuši spitālīgo ar izraidīšanu, apliecināja viņa izveseļošanos. Dziedinātais cilvēks tika atdots ģimenei un sabiedrībai. Viņš sajuta, cik vērtīgas ir veselības priekšrocības un priecājās par atjaunotajiem spēkiem un satikšanos ar saviem mīļajiem. Neraugoties uz Jēzus brīdinājumu, viņš nespēja vairs ilgāk noslēpt savu izdziedināšanu un priecīgs gāja, visur vēstīdams par Tā spēku, kas viņu bija darījis veselu.

Kad šis cilvēks nāca pie Jēzus, viņš bija "caurcaurēm spitālīgs". Slimības nāvīgā inde bija pārņēmusi visu viņa ķermeni. Mācekļi mēģināja aizkavēt savu Kungu no saskarsmes ar neveselo, jo tas, kas aizskāra spitālīgo, pats kļuva nešķīsts. Taču, uzliekot savu roku slimajam, Jēzus neaptraipījās. Spitālība tika izdziedināta. Tāpat ir arī ar grēka spitālību. Tā ir dziļi iesakņojusies, nāvējoša, un cilvēka spēkiem nav iespējams to dziedināt. "Visa galva ir slima, un sirds ir vāja. No kāju pēdām līdz pakausim nav tur vairs nekā vesela, tikai vātis un brūces un jauni ievainojumi." (Jes. 1:5,6) Bet Jēzus, kaut arī tērpies cilvēka miesā, neaptraipījās. Grēciniekam Viņa tuvums bija dziedinošs balzams. Kas vien noslīgst pie Viņa kājām, ticībā lūdzot: "Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt," sadzirdēs atbildi: "Es gribu, topi šķīsts."

Dažās dziedināšanās Jēzus nedāvāja gaidītās svētības uzreiz, bet spitālīgā izteiktais lūgums tika uzklausīts tūlīt. Ja mēs lūdzam laicīgās svētības, atbilde uz mūsu lūgumu var kavēties vai arī Dievs var mums dot kaut ko citu, nekā mēs lūdzam; taču tā nav tad, kad lūdzam atbrīvot sevi no grēka. Viņš vēlas mūs šķīstīt no šīs "spitālības", darīt mūs par saviem bērniem un palīdzēt mums dzīvot svētu dzīvi. Kristus "pats sevi ir nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās ļaunās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva prāta". (Gal. 1:4) "Un šī paļāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausa mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta. Ja zinām, ka Viņš mūs klausa, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši." (1. Jāņa 5:14,15)

Jēzus uzlūko visus nomāktos un grūtsirdīgos, kuru cerības ir sagrautas, tos, kuri dvēseles ilgas cenšas piepildīt zemes priekos. Kristus visus aicina rast mieru Viņā.

“Jūs atradīsit atvieglojumu”

Laipni Viņš aicināja grūtdieņus: “Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsit atvieglojumu savām dvēselēm.” (Mat. 11:29)

Ar šiem vārdiem Kristus uzrunā katru cilvēku. Vai nu viņi to apzinās, vai ne, visi ir garīgi izslāpuši un grūtsirdīgi. Visus ir nomākušas nastas, ko tikai Kristus spēj atņemt. Vissmagākais slogs, ko nesam, ir mūsu grēki. Ja mums tie būtu jānes vieniem, tie mūs salauztu. Bet Bezgrēcīgais ir ieņēmis mūsu vietu. “Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus Viņam.” (Jes. 53:6, Glika tulk., 7. pants)

Viņš ir nesis mūsu vainu smagumu. No mūsu nogurušajiem pleciem Viņš šo grūtumu noņems. Viņš mūs atvieglos. Arī rūpju un bēdu nastu Viņš nesīs. Kristus aicina mūs visas rūpes uzlikt Viņam, jo nes mūs savā sirdī.

Mūsu cilts Vecākais Brālis atrodas pie mūžīgā troņa. Viņš uzlūko ikvienu dvēseli, kas savu seju pievērsusi Viņam kā Pestītājam. No pieredzes Viņam ir zināmas cilvēces vājības, mūsu vajadzības un kārdinājumu spēks, jo Viņš tika “tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka”. (Ebr. 4:15) Viņš uzmana tevi, trīsošais Dieva bērns. Vai tu tiec kārdināts? Viņš atbrīvos. Vai tu esi bezspēcīgs? Viņš stiprinās. Vai tu esi neziņā? Viņš apgaismos. Vai tu esi ievainots? Viņš dziedinās. Tas Kungs “nosaka zvaigznēm to skaitu” un tomēr “Viņš dziedē salauztas sirdis un remdē ļaužu sāpes”. (Ps. 147:4,3)

Vienalga, kāds ir tavs nemiers un pārbaudījumi, uztici savu lietu Kungam. Tavs gars gūs atbalstu visu izturēt. Tev būs iespējams atbrīvoties no apmulsuma un grūtībām. Jo vājāks un bezpalīdzīgāks tu jūties, jo stiprāks tu kļūsi Viņa spēkā. Jo smagākas būs nastas, jo svētsvinīgāks miers, kad tās uzticēsi nastu Nesējam.

Apstākļi var izšķirt draugus; nemierīgie plašās jūras viļņi var bangot starp mums un viņiem, bet nekādi apstākļi vai attālums nevar mūs šķirt no Pestītāja. Lai kur mēs atrastos, Viņš ir pie mūsu labās rokas, lai atbalstītu, aizstāvētu, uzturētu un iedrošinātu. Lielāka nekā mātes mīlestība pret savu bērnu ir Kristus mīlestība pret saviem atpirktajiem. Mūsu priekšrocība ir dusēt Viņa mīlestībā, sakot: “Es uzticēšos Viņam, jo Viņš atdeva savu dzīvību manis dēļ.”

Cilvēka mīlestība var mainīties, bet Kristus mīlestība nemainās nekad. Kad mēs lūdzam Viņa palīdzību, Viņa roka ir izstiepta, lai izglābtu.

“Lai arī kalni atkāptos un pakalni sakustētos, bet Mana žēlastība neatkāpsies no tevis un Mana miera derība nešķobīsies,” — saka tas Kungs, tavs apžēlnieks.” (Jes. 54:10)

Nodaļa 5 Dvēseles Dziedināšana

Daudzi cilvēki, kas pie Kristus meklēja palīdzību, savās slimībās bija vainojami paši, tomēr Jēzus neatteicās tos dziedināt. Kad Viņa spēks ieplūda šajās dvēselēs un pārliecināja tās par grēka ļaunumu, neskaitāmi ļaudis tika dziedināti gan no garīgās neveselības, gan arī no fiziskajām kaitēm.

To vidū bija paralizētais Kapernaumā. Tāpat kā spitālīgais, arī šis paralizētais bija zaudējis visas cerības izveseļoties. Viņa slimība bija grēcīgas dzīves sekas, un sirdsapziņas pārmetumi darīja viņa ciešanas vēl rūgtākas. Veltīgi viņš bija vērsies pie farizejiem un ārstiem pēc palīdzības. Tie pateica, ka viņš nav izdziedināms, apsūdzēja par grēcinieku un paziņoja, ka tas miršot Dieva dusmu dēļ.

Paralizētais vīrs bija nonācis izmisumā. Tad viņš uzzināja par Jēzus darbiem. Citi cilvēki, tikpat grēcīgi un bezpalīdzīgi kā viņš, bija izdziedināti, tādēļ radās drosme ticēt, ka arī viņu varētu dziedināt, ja tikai kāds to aiznestu pie Pestītāja. Atceroties slimības cēloni, cerības izveseļoties tomēr sāka plēnēt, taču viņš nespēja pilnīgi tās atmest.

Viņa lielākā vēlme bija atbrīvoties no grēka nastas. Viņš ilgojās redzēt Jēzu, iegūt pārliecību par piedošanu un Debesu mieru. Tad viņš būtu gatavs dzīvot vai mirt pēc Dieva gribas.

Nedrīkstēja zaudēt laiku; novārdzinātajā ķermenī bija redzamas nāves pazīmes. Viņš ļoti lūdza savus draugus, lai tie viņu ar visu gultu aiznes pie Jēzus, un to tie labprāt uzņēmās. Bet pagalmā un arī mājā, kur atradās Pestītājs, pūlis stāvēja tik blīvi, ka slimajam vīram un viņa draugiem nebija iespējams piekļūt Kristum vai pat dzirdēt Viņa balsi. Jēzus mācīja Pētera mājā. Mācekļi, kā parasti, sēdēja tuvu Viņam, un "tur sēdēja farizeji un bauslības mācītāji, kas bija nākuši no visiem Galilejas un Jūdejas miestiem, kā arī no Jeruzālemes". (Lūk. 5:17) No tiem daudzi bija atnākuši kā spiegi, meklēdami pamatu kādai apsūdzībai pret Jēzu. Aiz tiem drūzmējās gadījuma ļaudis — aizrautīgie, godbijīgie, ziņkārīgie un neticīgie. Bija pārstāvētas dažādas tautības un visi sabiedrības slāņi. "Un tā Kunga spēks Viņam bija, ka Viņš varēja dziedināt." (17. pants) Pār sapulcētajiem dusēja dzīvības Gars, bet farizeji un mācītie nemanīja tā klātbūtni. Viņi nejutās slimi vai grēcīgi, un arī nesaņēma dziedināšanu. "Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem un bagātos Viņš atstājis tukšus." (Lūk. 1:53)

Paralizētā cilvēka nesēji neatlaidīgi, bet veltīgi centās tikt cauri pūlim. Slimais vīrs neizsakāmās mokās raudzījās apkārt. Kā gan varēja atmest cerību, ja kārotā palīdzība bija tik tuvu? Pēc slimnieka ierosinājuma draugi uznesa viņu uz jumta un, uzlauzuši to, nolaida kopā ar gultu caur griestiem pie Jēzus kājām.

Saruna tika pārtraukta. Pestītājs raudzījās uz paralizētā cilvēka drūmo seju un redzēja uz sevi vērstās lūdzošās acis. Viņš labi zināja šī vīra nomāktās dvēseles ilgas. Tas bija Kristus, kas pārliecināja cietēja sirdsapziņu, viņam vēl mājās esot. Pestītāja žēlastība jau bija svētījusi tā sirdi, kad viņš nožēloja savus grēkus un ticēja Jēzus spēkam dziedināt. Dieva Dēls bija vērojis pirmās ticības dzirksts pāraugšanu stingrā pārliecībā, ka Viņš — Kristus — ir vienīgais grēcinieka palīgs, un bija redzējis šo pārliecību augam ar katru mēģinājumu nokļūt Viņa tuvumā. Tas bija Kristus, kas bija aicinājis cietēju pie sevis. "Ņemies drošu prātu, dēls, tavi grēki tev piedoti," kā mūzika klausītāja ausīs skanēja Pestītāja vārdi. (Mat. 9:2)

Vainas apziņa atstāj dziedinātā vīra dvēseli. Viņš vairs nešaubās. Kristus vārdi atklāj Viņa spējas lasīt sirdī. Kas gan var noliegt Jēzus spēku piedot grēkus? Izmisuma vietā nākusi cerība, un mokošās grūtsirdības vietā — prieks. Vīra fiziskās sāpes ir zudušas, visa viņa būtne — pārveidota. Aiz prieka nespēdams izteikt nekādu lūgumu, viņš dus rimtā paļāvībā.

Ar aizturētu elpu visi vēroja šo savādo norisi. Daudzi atskārta, ka Kristus vārdi aicina arī viņus. Vai viņu dvēseles grēka dēļ nebija slimas? Vai viņi jau agrāk nebija norūpējušies, lai tiktu atbrīvoti no šīs nastas?

Taču farizeji, baidīdamies zaudēt savu ietekmi pār pūli, savās sirdīs domāja: "Viņš zaimo Dievu. Kas cits var grēkus piedot, kā vienīgi Dievs?" (Marka 2:7)

Pievērsdams viņiem savu skatienu, kura priekšā tie sarāvās un atkāpās, "Jēzus (..) sacīja: "Kāpēc jūs domājat ļaunu savās sirdīs? Kas ir vieglāk? vai sacīt: tev tavi grēki piedoti, vai sacīt: celies un staigā? Bet, lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot." Viņš saka uz triekas ķerto: "Celies, ņem savu gultu un ej uz mājām!"" (Mat. 9:4–6)

Tad vīrs, ko pie Jēzus atnesa uz nestuvēm, pielēca kājās jaunības lokanībā un spraigumā. Tūdaļ viņš, "gultu paņēmis, aizgāja, visiem redzot, tā ka visi izbrīnījās un Dievu teica, sacīdami: "To mēs ne mūžam vēl neesam redzējuši."" (Marka 2:12)

Lai atjaunotu šī vārgā ķermeņa fizisko veselību, bija vajadzīgs radošs spēks. Tā pati balss, kas iedvesa dzīvību no zemes pīšļiem radītajam cilvēkam, deva dzīvību arī mirstošajam slimniekam. Tas pats spēks, kas bija devis dzīvību miesai, bija atjaunojis arī sirdi. Viņš, kas radīšanas sākumā "runāja, un tā notika," kas "pavēlēja, un viss radās" (Ps. 33:9), iedvesa dzīvību grēkos un pārkāpumos mirstošajai dvēselei. Fiziskā dziedināšana bija tā spēka pierādījums, kas bija atjaunojis sirdi. Kristus pavēlēja paralizētajam celties un staigāt, "lai jūs zinātu", Viņš teica, "ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot."

Paralizētais atrada Kristū dziedināšanu gan dvēselei, gan miesai. Pirms viņš spēja novērtēt fizisko veselību, viņam bija vajadzīga dvēseles dziedināšana. Pirms fizisko slimību dziedināšanas Kristus sniedz atvieglojumu prātam un attīra dvēseli no grēka. Šo mācību nedrīkst neievērot. Šodien tūkstoši cieš no fiziskām slimībām, un viņi, tāpat kā paralizētais, ilgojas pēc vēsts: "Tavi grēki tev piedoti." Nelaimju pamatā ir grēka nasta ar tās nemieru un nepiepildītajām vēlmēm. Tikai pie dvēseļu Dziedinātāja var rast atvieglojumu, tikai Viņa sniegtais miers var atjaunot prāta dzīvīgumu un fizisko veselību.

Paralizētā vīra dziedināšana cilvēkos radīja tādu iespaidu, it kā Debesis būtu atvērušās un atklājušas labākas pasaules godību. Šim izdziedinātajam cilvēkam ejot cauri pūlim, slavējot Dievu katrā solī un nesot savu nastu, it kā tai būtu spalvas svars, cilvēki atvirzījās un atbrīvoja ceļu. Tie godbijīgām sejām uzlūkoja viņu, klusu sačukstēdamies savā starpā: "Mēs šodien brīnuma lietas esam redzējuši." (Lūk. 5:26)

Dziedinātā cilvēka mājās valdīja liels prieks, kad viņš atgriezās savā ģimenē, viegli nesdams gultu, kurā pirms neilga laika viņu lēnām bija aiznesuši projām. Tuvinieki sapulcējās visapkārt, prieka asaras raudādami, tikko uzdrošinādamies ticēt savām acīm. Visu priekšā viņš stāvēja pilnā vīrišķības spēkā. Šīs rokas, kuras viņi bija redzējuši bez dzīvības, tagad ātri paklausīja viņa gribai. Reiz izkaltusī un svina pelēkā āda tagad bija svaiga un sārta. Viņš gāja stingrā, brīvā solī. Ikkatrā sejas vaibstā bija lasāms prieks un cerība, bet grēka un ciešanu zīmju vietā tagad bija redzama sirdsskaidrība un miers. No šī nama pacēlās priecīga pateicības lūgšana, un Dievs tika godināts par sava Dēla paveikto, atjaunojot cerību bezcerīgajam un atdodot spēku cietējam. Šis vīrs un visa ģimene bija gatavi nodot savas dzīvības Jēzum. Nekādi šaubu mākoņi neaizēnoja viņu ticību, nekas neaptumšoja viņu paļāvību Tam, kas viņu tumšajā namā bija ienesis gaismu.

"Teici to Kungu, mana dvēsele,

un viss, kas manī, Viņa svēto vārdu!

Teici to Kungu, mana dvēsele,

un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!

Viņš piedod visus tavus grēkus

un dziedē visas tavas vainas;

Viņš izglābj tavu dzīvību no pazudināšanas (..),

tā ka tava jaunība atjaunojas kā ērglis.

Tas Kungs piešķir taisnību

un tiesu visiem apbēdinātiem; (..).

Viņš nedara mums pēc mūsu grēkiem

un neatmaksā mums pēc mūsu noziegumiem (..).

Kā tēvs apžēlojas par bērniem,

tā tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas.

Jo Viņš zina, kādi radījumi mēs esam,

Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi."

(Ps. 103:1–14)

"Vai tu gribi vesels kļūt?"

"Bet Jeruzālemē pie Avju vārtiem ir dīķis, kuru ebrejiski sauc Betzata (Betezda), ar piecām stabu ailēm. Tanīs gulēja liels pulks slimnieku: aklu, tizlu, izkaltušu, kas gaidīja uz ūdens kustēšanu." (Jāņa 5:2,3)

Šī dīķa ūdens zināmos laikos tika sakustināts, un visi ticēja, ka to dara kāds pārdabisks spēks un pirmais pēc ūdens sakustēšanās tajās iekāpušais tikšot dziedināts no jebkuras slimības. Šo vietu apmeklēja simtiem cietēju, bet, kad ūdens sakustējās, lielais pūlis steidzās uz priekšu, saminot vīriešus, sievietes un bērnus, kas bija vājāki nekā viņi. Daudzi nespēja nokļūt dīķa tuvumā. Citi, kam tas izdevās, nomira tā krastā. Šajā vietā bija uzceltas nojumes, lai slimie tiktu pasargāti no dienas karstuma un nakts dzestruma. Daži šajās ailēs bija pavadījuši bezgala ilgu laiku, dienu pēc dienas tuvojoties dīķa malai, veltīgās cerībās pēc palīdzības.

Jēzus atradās Jeruzālemē. Iedams viens, acīmredzot pārdomās un lūgšanā, Viņš pienāca pie dīķa un redzēja nožēlojamos cietējus uzmanām ūdeni, kas viņiem šķita vienīgā izārstēšanās iespēja. Jēzus vēlējās izmantot savu dziedinošo spēku un katru cietēju darīt veselu. Bija sabats. Daudzi devās uz templi, lai piedalītos dievkalpojumā, un Viņš zināja, ka dziedināšana izraisīs jūdu aizspriedumus, kas apturēs Viņa darbu.

Pestītājs ievēroja kādu ļoti nožēlojamu slimnieku. Šis vīrs trīsdesmit astoņus gadus bija bijis bezpalīdzīgs kroplis. Viņa slimība galvenokārt bija paša ļauno ieradumu sekas un tika uzskatīta par Dieva sodu. Viens, bez draugiem, juzdamies izslēgts no Dieva žēlastības, šis cietējs bēdu važās bija pavadījis daudzus gadus. Ap to laiku, kad bija gaidāma ūdens kustēšanās, tie, kas iežēlojās par slimnieka bezpalīdzīgumu, aiznesa viņu pie galvenās ejas. Taču labvēlīgajā mirklī neviens tam nepalīdzēja iekāpt dīķī. Viņš bija ievērojis ūdens saviļņošanos, bet nekad nepaspēja pavirzīties tālāk par dīķa malu. Citi, stiprāki par viņu, iemetās ūdenī pirms viņa. Nelaimīgais, bezpalīdzīgais cietējs nespēja sacensties ar steidzīgo, patmīlīgo pūli. Viņa neatlaidīgie mēģinājumi sasniegt mērķi, satraukums un pastāvīgā vilšanās ātri mazināja atlikušos spēkus.

Slimais vīrs gulēja uz sava paklāja un palaikam pacēla galvu, lai paskatītos uz dīķi, kad kāda laipna, līdzcietīga seja noliecās pār viņu un uzmanību saistīja vārdi: "Vai tu gribi vesels kļūt?" Cietēja sirdī modās cerība. Viņš juta, ka kaut kā saņems palīdzību. Taču iedrošinājuma dzirksts drīz izdzisa. Viņš atcerējās, cik bieži bija mēģinājis sasniegt dīķi, un tagad vairs bija maz izredžu izdzīvot, līdz tā ūdens atkal sakustēsies. Noguris viņš novērsās, teikdams: "Kungs, man nav neviena cilvēka, kas mani ienestu dīķī, kad ūdens sāk kustēties; bet, kamēr es pats noeju, cits jau aiziet man priekšā."

Jēzus viņam saka: "Celies, ņem savu gultu un staigā!" (Jāņa 5:6–8) Ar jaunu cerību slimais uzlūko Jēzu. Pestītāja sejas izteiksmei, balss noskaņai nav nekā līdzīga. No Viņa klātbūtnes izstaro mīlestība un spēks. Invalīda ticība uztver Kristus vārdus. Nešaubīdamies viņš paklausa, un, to darot, visa viņa būtība atsaucas aicinājumam.

Katrs nervs un muskulis ietrīsas jaunā enerģijā, un kroplajos locekļos rodas veselīgs dzīvīgums. Uzlēcis kājās, viņš iet stingrā, brīvā gaitā, slavēdams Dievu un priecādamies par atgūto spēku.

Šim paralizētajam cilvēkam Jēzus nebija devis nekādu apsolījumu par dievišķo palīdzību. Vīrietis varēja sacīt: "Kungs, ja Tu darīsi mani veselu, es paklausīšu Tavam vārdam." Viņš varēja šaubīties, un tā būtu zaudējis vienīgo iespēju izveseļoties. Taču nē, viņš ticēja Kristus vārdam, ticēja, ka ir kļuvis vesels; nekavējoties viņš tiecās celties, un Dievs viņam deva spēku; slimais vēlējās staigāt un tiešām staigāja. Paklausot Kristus vārdam, viņš tika dziedināts.

Grēka dēļ mēs esam bijuši atšķirti no Dieva dzīvības. Mūsu dvēseles ir kļuvušas vārgas. Paši no sevis mēs neesam spējīgi dzīvot svētu dzīvi, tāpat kā nevarīgais vīrs nespēja staigāt. Daudzi apzinās savu bezpalīdzību; viņi ilgojas pēc tādas garīgās dzīves, kas viņus saskaņotu ar Dievu, un cenšas to sasniegt — bet veltīgi. Izmisumā viņi izsaucas: "Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas?" (Rom. 7:24) Lai šie bezcerīgie cīnītāji raugās augšup. Pestītājs noliecas pār tiem, kurus Viņš ir atpircis ar savām asinīm, neizsakāmā sirsnībā un līdzjūtībā teikdams: "Vai tu gribi vesels kļūt?" Viņš liek jums piecelties veselībā un mierā. Negaidiet, līdz jutīsities veseli. Ticiet Pestītāja vārdam. Nododiet savu gribu Kristum. Izlemiet kalpot Viņam, un, rīkojoties saskaņā ar Viņa vārdu, jūs saņemsit spēku. Lai kādi būtu bijuši ļaunie ieradumi, Kristus spēj un vēlas atraisīt ilgi valdījušās kaislības, kas saistījušas gan dvēseli, gan miesu. Viņš vēlas sniegt dzīvību cilvēkiem, kas "miruši savos pārkāpumos". (Ef. 2:1) Viņš atbrīvos vājību, likstu un grēka važu saistītos gūstekņus.

Grēks ir saindējis dzīvības avotus, bet Kristus saka: "Es atņemšu tavus grēkus, Es tev došu mieru. Es tevi esmu atpircis ar savām asinīm. Tu esi Mans. Mana žēlastība stiprinās tavu novājināto gribu; Es novērsīšu sirdsapziņas pārmetumus, ko rada grēki." Kad tev uzbrūk kārdināšanas, kad rūpes un mulsums apņem tevi, kad tu, drūms un mazdūšīgs, esi

ar mieru ļauties izmisumam, raugies uz Jēzu, un Viņa klātbūtnes gaišais starojums izkliedēs tevi apņemošo tumsu. Kad tavā dvēselē grēks cīnās par virskundzību un nomāc tavu apziņu, raugies uz Pestītāju. Viņa žēlastība ir pietiekama, lai grēku vājinātu. Viņam lai pievēršas tava pateicīgā, neziņā trīsošā sirds. Satver tev pasniegto cerību. Kristus gaida, lai uzņemtu tevi savā saimē. Viņa spēks palīdzēs tavam vājumam; Viņš vadīs tevi soli pa solim. Liec savu roku Viņa rokā un ļauj Viņam sevi vadīt.

Nekad nedomā, ka Kristus ir tālu. Viņš vienmēr ir blakus. Viņa labsirdīgais tuvums apņem tevi. Meklē Viņu kā To, kas vēlas, lai tu Viņu atrastu. Viņš ilgojas, lai tu ne tikai aizskartu Viņa drānas, bet arī atrastos nepārtrauktā sadraudzībā ar Viņu.

"Ej un negrēko vairs"

Būdiņu svētki bija tikko beigušies. Jeruzālemē farizeju un priesteru intrigas pret Jēzu bija cietušas neveiksmi, un vakara krēslā "tie aizgāja katrs savā mājā. Bet Jēzus aizgāja uz Eļļas kalnu." (Jāņa 7:53; 8:1)

No pilsētas nemiera un burzmas, no rosīgā pūļa un nodevīgajiem rabīniem Jēzus devās projām — uz kluso olīvu birzi, kur Viņš varēja būt vienatnē ar Dievu. Rīta agrumā Kristus atgriezās templī. Kad cilvēki sapulcējās ap Viņu, Viņš apsēdās un mācīja tos.

Drīz Viņu pārtrauca. Tuvojās kāda farizeju un rakstu mācītāju grupa, vilkdama līdzi izbiedētu sievieti, kuru viņu skarbās, uzstājīgās balsis apsūdzēja septītā baušļa pārkāpšanā. Virzīdami to Jēzum tuvāk, viņi liekuļotā pazemībā teica: "Mācītāj, šī sieviete pienākta pašā laulības pārkāpšanā. Un Mozus savā bauslībā mums ir pavēlējis tādas nomētāt akmeņiem. Ko Tu saki?" (Jāņa 8:4,5)

Viņu mākslotā dievbijība aizplīvuroja slepeni izstrādātu sazvērestību Kristus iznīcināšanai. Ja Viņš attaisnotu sievieti, Viņu varētu apsūdzēt Mozus likumu ignorēšanā. Ja Viņš atzītu, ka tā ir pelnījusi nāvi, Viņu varētu apsūdzēt romiešiem kā tādu, kas piesavinājies tikai šiem iekarotājiem piederošo varu.

Jēzus vēroja šo skatu — nokaunējies, trīcošs upuris un bargie ierēdņi bez cilvēcīgas līdzcietības. Kristus neaptraipītā skaidrība novērsās no šīs ainas. Neizrādīdams ne mazāko pazīmi, ka būtu dzirdējis jautājumu, Viņš noliecās un, pievērsis acis zemei, sāka rakstīt smiltīs.

Nepacietībā par Viņa vilcināšanos un acīmredzamo vienaldzību apsūdzētāji pievirzījās tuvāk, atgādinādami jautājumu. Viņu balsis apklusa, kad, sekojot Jēzus acīm, skats pievērsās zemei pie Viņa kājām. Tur bija uzrakstīti viņu pašu dzīves slepenie grēki.

Pacēlis galvu un uzlūkojis intrigantus, Jēzus sacīja: "Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!" (7. pants) Un, atkal noliecies, Viņš turpināja rakstīt.

Viņš nebija atmetis Mozus likumus, ne arī neatļauti iejaucies Romas valsts tiesībās. Apsūdzētāji cieta neveiksmi, jo to neīstā svētuma ietērps tika norauts, tie, vainīgi un notiesāti, stāvēja bezgalīgā Svētuma priekšā. Baidīdamies, ka to dzīves apslēptais ļaunums varētu tikt atklāts visiem ļaudīm, tie noliektām galvām un nodurtām acīm aizlavījās projām, atstādami savu upuri pie līdzcietīgā Pestītāja.

Jēzus piecēlās un, uzlūkodams sievieti, sacīja: "Kur viņi ir? Vai neviens nav tevi pazudinājis?" Viņa atbildēja: "Neviens, Kungs!" Tad Jēzus sacīja: "Arī Es tevi nepazudinu; ej un negrēko vairs!" (10., 11. pants)

Sarāvusies no kauna, sieviete stāvēja Jēzus priekšā. Vārdi: "Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!" viņai izklausījās kā nāves spriedums. Viņa neuzdrošinājās pacelt uz Pestītāju acis, bet klusēdama gaidīja savu likteni. Pārsteigta viņa redzēja apsūdzētājus aizejam mēmus un apkaunotus, bet pēc tam izdzirdēja cerības pilnos vārdus: "Arī Es tevi nepazudinu; ej un negrēko vairs." Viņas sirds atmaiga. Noslīgusi pie Jēzus kājām, sieviete izdvesa savus pateicīgās mīlestības vārdus un, rūgti raudādama, izsūdzēja grēkus.

Tas bija viņas jaunās dzīves — šķīstas un mierpilnas, Dievam veltītas dzīves — sākums. Dāvādams šai kritušajai dvēselei garīgu pacēlumu, Jēzus veica lielāku brīnumu nekā vissmagākās fiziskās slimības dziedināšanā — Viņš izārstēja cilvēku no garīgas slimības, kurai sekotu mūžīgā nāve. Šī atgriezusies sieviete kļuva par vienu no Viņa visuzticamākajām sekotājām. Pašaizliedzīgā paļāvībā un dievbijībā viņa pauda savu pateicību par Viņa piedodošo žēlastību. Pasaule pret šo sievieti izturējās nicinoši un ar izsmieklu, bet Bezgrēcīgais juta tai līdzi un sniedza palīdzīgu roku. Kaut gan liekulīgie farizeji grēcinieci apsūdzēja, Jēzus deva norādījumu: "Ej un negrēko vairs."

Jēzus pazīst katru dvēseli. Jo lielāka ir grēcinieka vaina, jo vairāk tam vajadzīgs Pestītājs. Kristus dievišķās mīlestības un līdzjūtības pilnā sirds visvairāk tiecas pēc tā, kas ienaidnieka valgos ir iepīts visbezcerīgāk. Ar savām asinīm Viņš ir parakstījis cilvēces atbrīvošanas rakstu.

Jēzus nevēlas, lai tie, kas ir atpirkti par tik dārgu maksu, kļūtu par sātana kārdinājumu upuriem. Viņš nevēlas, lai mūs pārspēj un iznīcina. Viņš, kas bedrē savaldīja lauvas un atradās kopā ar saviem uzticīgajiem lieciniekiem uguns liesmās, ir tikpat gatavs darboties arī mūsu labā, lai mūsu raksturā apslāpētu katru ļaunumu. Šodien Viņš stāv pie žēlastības altāra, pienesdams Dievam to lūgšanas, kuri vēlas Viņa palīdzību. Viņš nenoraida nevienu raudošo un satriekto. Viņš labprāt piedod visiem, kas nāk lūgt piedošanu un atjaunošanu. Viņš nestāsta katram visu, ko varētu atklāt, bet gan aicina trīcošo dvēseli saņemt drosmi. Ikviens, kas vēlas, var no Dieva gūt spēku un slēgt mieru ar Viņu, un Viņš to dos.

Dvēseles, kas pie Jēzus vēršas pēc patvēruma, Viņš paceļ pāri apsūdzošajām un strīdu mēlēm. Neviens cilvēks vai ļaunais eņģelis vairs nespēj apsūdzēt šīs dvēseles. Kristus tās saista ar savu dievišķi cilvēcisko dabu. Tās nostājas blakus lielajam grēku Nesējam gaismā, kas nāk no Dieva troņa.

Jēzus Kristus asinis šķīsta "no visiem grēkiem". (1. Jāņa 1:7)

"Kas vēl apsūdzēs Dieva izredzētos? Vai Dievs, kas mūs taisno? Kas mūs pazudinās? Vai Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv?" (Rom. 8:33–34)

Kristus ir pierādījis, ka Viņam ir pilnīga vara pār vējiem, viļņiem un dēmonu apsēstajiem cilvēkiem. Viņš, kas apklusināja vētru un nomierināja satrakoto jūru, dāvā mieru arī sātana samulsinātām un pārvarētām dvēselēm.

Kapernaumas sinagogā Jēzus stāstīja par savu misiju — atbrīvot grēka vergus. Viņu pārtrauca izmisīgs kliedziens. Kāds prātu zaudējušais izskrēja no ļaužu vidus, saukdams: "Kas mums ar tevi, Jēzu no Nacaretes? Vai Tu esi nācis mūs nomaitāt? Es Tevi pazīstu, kas Tu esi, Dieva Svētais." (Marka 1:24)

Jēzus apsauca dēmonu, "sacīdams: "Ciet klusu un izej no tā." Un ļaunais gars to nogāza zemē viņu vidū un izgāja no viņa, nekā ļauna nenodarījis." (Lūk. 4:35)

Iemesls arī šī cilvēka ciešanām bija paša dzīve. Grēka prieki to bija apbūruši, un viņš bija iecerējis pārvērst dzīvi lieliskā karnevālā. Nesātība un vieglprātība sabojāja šī cilvēka rakstura cēlo skaidrību, un to pilnīgi sāka pārvaldīt sātans. Nožēla nāca par vēlu. Kad viņš vēl varēja upurēt bagātību un izpriecas, lai atgūtu savu zaudēto stāju, viņš neko nedarīja un nokļuva ļaunā varā.

Pestītāja klātbūtnē viņā modās ilgas atbrīvoties, bet dēmons pretojās Kristus spēkam. Kad šīs cilvēks mēģināja vērsties pie Jēzus pēc palīdzības, ļaunais gars lika vārdus tā mutē, un tas kliedza baiļu agonijā. Dēmonu apsēstais daļēji apjauta, ka atrodas Tā klātbūtnē, kas viņu var atbrīvot, bet, kad centās nokļūt šī varenā spēka tuvumā, kāda cita griba viņu atturēja, un viņš izrunāja cita vārdus.

Briesmīga bija cīņa starp ļauno pretspēku visās tā izpausmēs un paša vēlēšanos kļūt brīvam. Likās, šim nomocītajam vīram jāzaudē sava dzīvība cīņā ar pretinieku, kas bija radījis viņa personības sabrukumu. Taču Pestītājs runāja kā tāds, kam ir vara, un atbrīvoja gūstekni. Reiz apsēstais vīrs nu stāvēja pārsteigto cilvēku priekšā un pats valdīja pār sevi.

Priecīgā balsī viņš slavēja Dievu par atbrīvošanu. Skatienā, kas vēl nesen dega neprāta ugunīs, tagad staroja saprāts, un no viņa acīm plūda pateicības asaras. Pārsteigtie ļaudis klusēja. Atguvuši valodu, tie izsaucās: "Kas tas ir? Jauna mācība ar spēku! Pat nešķīstiem gariem Viņš pavēl, un tie Viņam paklausa." (Marka 1:27)

Tāpat kā šis dēmonu apsēstais vīrs Kapernaumā, daudzi cilvēki arī šodien atrodas ļauno garu varā. Visi, kas apzināti atmet Dieva baušļus, nonāk sātana pārvaldībā. Dažs cilvēks rotaļājas ar grēku, domādams, ka varēs to pārtraukt pēc savas izvēles, taču tiek ievilināts arvien dziļāk, līdz atskārst, ka viņu pārvalda kāda stiprāka griba. Viņš nespēj izvairīties no šīs spēcīgās, noslēpumainās varas. Slepens grēks vai lolota kaisle var cilvēku turēt gūstā tikpat bezpalīdzīgu kā dēmonu apsēsto Kapernaumā.

Cilvēku stāvoklis tomēr nav bezcerīgs. Dievs nepārvalda mūsu prātu bez mūsu piekrišanas; katrs cilvēks brīvi izvēlas spēku, kuram grib pakļauties. Neviens nav grimis tik zemu, neviens nav tik ļauns, ka nespētu Kristū rast atbrīvošanu. Dēmoniskais spēks lūgšanas vietā spēja izrunāt sātana vārdus, bet neizteiktā sirds lūgšana tika sadzirdēta. Vārdos nepasacīta lūgšana, kuru ārkārtējā gadījumā izkliedz dvēsele, vienmēr tiek uzklausīta. Tos, kas vēlas būt sadraudzībā ar Dievu, Viņš neatstāj sātana varā vai pašu vājībās.

"Vai var atņemt laupījumu stiprajam, jeb vai var aizbēgt no viņa viņa gūstekņi? Tomēr, (..) tā saka tas Kungs: arī paša stiprākā gūstekņus viņam var atņemt, un savu laupījumu viņš var atkal zaudēt; Es pats cīnīšos ar taviem pretiniekiem, un Es pats izglābšu tavus bērnus." (Jes. 49:24–25)

Brīnišķa pārmaiņa notiks ar cilvēku, kas ticībā Pestītājam atvērs savas sirds durvis.

"Es jums esmu devis spēku"

Tāpat kā divpadsmit apustuļi, arī septiņdesmit mācekļi, kurus Kristus izsūtīja vēlāk, kā savas sūtības apliecinājumu saņēma pārdabisku dāvanu. Pēc pabeigtā darba viņi priecīgi atgriezās, sacīdami: "Kungs, pat ļaunie gari mums padodas Tavā vārdā!" Jēzus atbildēja: "Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam!" (Lūk. 10:17–18)

Turpmāk Kristus sekotājiem sātans jāuzskata par uzvarētu ienaidnieku. Pie krusta Jēzum bija jāgūst uzvara mūsu labā; šī uzvara mums jāpieņem kā sava — tāda ir Kristus vēlēšanās. "Redziet," Viņš teica, "Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skarpijiem, un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs." (19. pants)

Šis Svētā Gara visvarenais spēks ir ikvienas nožēlas pilnas dvēseles aizstāvis. Kristus neļaus nonākt ienaidnieka varā nevienam, kas nožēlo pārkāpumu un ticībā lūdz Viņa aizsardzību. Ir taisnība — sātans ir stiprs, bet, pateicība Dievam, mums ir varens Pestītājs, kas ļauno izdzina no Debesīm. Sātanam patīk, ka mēs daudzinām viņa spēku. Kādēļ nerunāt par Jēzu? Kādēļ nedaudzināt Viņa varu un Viņa mīlestību?

Debesu troni ietverošā apsolījumu varavīksne ir mūžīga liecība: "Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību". (Jāņa 3:16) Tā liecina Visumam, ka Dievs nekad

nepametīs savus bērnus cīņā ar ļauno. Tā mums ir garantija, ka spēks un aizsardzība nemitēsies tik ilgi, kamēr pastāvēs pats Tronis.

Nodaļa 6 Izglābti, Lai Kalpotu

Ir rīts pie Galilejas jūras. Jēzus un Viņa mācekļi sasnieguši krastu pēc vētrainas nakts uz ūdeņiem. Uzlecošās saules stari skar jūru un zemi it kā ar miera svētību. Izkāpjot krastā, paveras vēl briesmīgāks skats nekā vētras sabangotā jūra. No kādas paslēptuves starp kapu pieminekļiem divi vājprātīgie traucas viņiem pretim, lai visus saplosītu gabalos. Uz vīru rokām un kājām redzamas ķēžu atliekas; tās viņi sarāvuši, izbēgdami no ieslodzījuma. Viņi ir ievainoti un asiņo, acis nikni raugās aiz garajiem, pinkainajiem matiem; šķiet, cilvēciskais izskats ir zudis. Viņi drīzāk līdzinās plēsīgiem zvēriem nekā cilvēkiem.

Izbailēs mācekļi un viņu pavadoņi bēg, bet pēc īsa brīža pamana, ka Jēzus nav kopā ar viņiem, un atgriežas, lai Viņu sameklētu. Viņš stāv tur, kur tie Viņu bija atstājuši. Viņš, kas apklusināja vētru un pirms tam sastapa sātanu un to uzvarēja, nebēg arī no šiem dēmoniem. Kad tie, zobus griezdami un ar putām uz lūpām, tuvojas Viņam, Jēzus paceļ to pašu roku, kas bija likusi rimties viļņiem, un šie vīri nespēj pienākt tuvāk. Nikni, bet bezspēcīgi tie stāv Viņa priekšā.

Ietekmīgi Jēzus pavēl nešķīstajiem gariem iziet no viņiem. Nelaimīgie vīri saprot, ka tuvu ir Tas, kas viņus var atbrīvot no šiem mokošajiem dēmoniem. Viņi nokrīt pie Pestītāja kājām, lai lūgtos Viņa žēlastību, bet, kad paveras lūpas, ar viņu mutēm runā dēmoni, saukdami: "Kas mums ar Tevi, Tu Dieva Dēls! Vai Tu esi nācis priekšlaikus mūs mocīt?" (Mat. 8:29)

Ļaunie gari ir spiesti atbrīvot savus upurus, un velna apsēstajos notiek brīnišķīgas pārmaiņas. Viņu prātos ataust gaisma, rodas tīras, apzinīgas domas. Acis staro gaiši un skaidri. Tik ilgi sātana līdzībā izķēmotās sejas pēkšņi atmaigst, asinīm aptraipītās rokas kļūst mierīgas, un šie vīri sāk slavēt Dievu.

Pa to laiku no cilvēkiem izdzītie dēmoni ir ieskrējuši cūkās un tās iznīcinājuši. Cūkgani steidzas pavēstīt šos jaunumus pārējiem, un visi iedzīvotāji dodas tikties ar Jēzu. Abi vājprātīgie bija bijuši šīs zemes briesmas. Tagad tie, apģērbti un ar veselu prātu, sēž pie Jēzus kājām, klausoties Viņa sacīto un slavējot Viņu, kas tos darījis veselus. Taču šī brīnišķā skata vērotāji nepriecājas. Neaizstājamais cūku zaudējums viņiem šķiet nozīmīgāks nekā sātana gūstekņu atbrīvošana. Šausmās viņi pulcējas ap Jēzu, lūgdami Viņu aiziet. Viņš pakļaujas šai prasībai, iekāpj laivā un nekavējoties dodas uz pretējo krastu.

Pavisam citādas ir dziedināto velna apsēsto vīru izjūtas. Viņi ilgojas pēc sava Atbrīvotāja sabiedrības. Tā klātbūtnē viņi jūtas drošībā no dēmoniem, kas viņus bija mocījuši visu dzīvi un izpostījuši viņos visu cilvēcisko. Kad Jēzus jau gatavojas iekāpt laivā, viņi turas cieši Viņam blakus, nokrīt ceļos pie Viņa kājām un lūdz atļauju palikt

Viņa tuvumā, lai varētu klausīties Viņa vārdos. Jēzus tomēr liek viņiem atgriezties mājās un izstāstīt visiem, kādas lielas lietas tas Kungs viņiem ir darījis.

Tāds tagad ir viņu uzdevums — apmeklēt pagānu mājvietas un stāstīt par svētībām, kas saņemtas no Jēzus. Viņiem ir žēl šķirties no Pestītāja. Viņiem būs lielas grūtības pagānisko tautiešu sabiedrībā, jo ilgā atšķirtība no citiem cilvēkiem ir vājinājusi viņu spējas veikt šo pienākumu. Tiklīdz Viņš uzdod tiem šo pienākumu, viņi ir gatavi paklausīt.

Par Jēzu viņi stāstīja ne tikai saviem tuviniekiem un kaimiņiem, bet pārstaigāja arī visu Dekapoli, visur vēstīdami par Viņa spēku glābt un liecinādami, ka Viņš tos ir atbrīvojis no dēmoniem.

Lai gan gadarieši nebija pieņēmuši Jēzu, Viņš tos neatstāja pašu izvēlētajā tumsībā. Tie vēl nebija pat dzirdējuši Jēzus vārdus, kad jau lūdza Pestītāju aiziet no viņu robežām. Viņi neapzinājās, ko bija atraidījuši, tādēļ Viņš gadariešiem sūtīja gaismu ar tādu cilvēku starpniecību, kurus tie neatteiksies uzklausīt.

Iznīcinot cūkas, sātana nolūks bija novērst cilvēkus no Pestītāja un aizkavēt Evaņģēlija sludināšanu šajā apvidū. Tomēr tieši šis notikums zemi pamodināja daudz labāk, nekā to spētu kāds cits, un pievērsa ļaužu uzmanību Kristum. Lai gan Pestītājs pats aizgāja, izdziedinātie vīri palika kā Viņa spēka liecinieki. Tumsības valdnieka mediji kļuva par gaismas upēm, Dieva Dēla vēstnešiem. Kad Jēzus atgriezās Dekapolē, ļaudis sapulcējās ap Viņu, un trīs dienas cilvēku tūkstoši no visas apkārtnes klausījās pestīšanas vēsti.

Abi dziedinātie bija pirmie misionāri, kurus Kristus sūtīja sludināt Evaņģēliju Dekapoles apgabalā. Tikai pavisam neilgi tie bija klausījušies Viņa vārdus, viņu ausis nebija dzirdējušas nevienu Jēzus svētrunu. Viņi nevarēja pamācīt cilvēkus tā, kā to spēja mācekļi, kas ar Kristu bija kopā diendienā, tomēr stāstīja to, ko zināja, to, ko paši bija redzējuši un dzirdējuši — par sajusto Pestītāja spēku. To var darīt ikviens, kura sirdi ir skārusi Dieva žēlastība. Šādu liecību prasa mūsu Kungs; ja tās trūkst, zeme iet bojā.

Evaņģēlijs jāsludina nevis kā sastingusi teorija, bet kā vitāls spēks, kas spēj pārveidot dzīvi. Dievs vēlas, lai Viņa kalpi liecinātu, ka Viņa žēlastībā cilvēki var iegūt Kristum līdzīgu raksturu un priecāties par Viņa lielās mīlestības apsolījumu. Viņš vēlas, lai mēs liecinām, ka Viņš nevar būt apmierināts, iekams visi, kas pieņem pestīšanu, būs pārveidoti un saņems svētās priekšrocības kā Viņa dēli un meitas.

Viņš labprāt pieņem pat tos, kuru rīcība pret Viņu ir bijusi visagresīvākā. Ja tie atgriežas, Visuvarenais piešķir tiem savu dievišķo Garu un sūta nepaklausīgo nometnē sludināt Viņa žēlastību. Dvēseles, kas bijušas degradētas un kļuvušas par sātana palīgiem,

Kristus spēkā tiek pārveidotas par taisnības vēstnešiem un sūtītas stāstīt, kādas lielas lietas Kungs viņiem ir darījis un kā apžēlojies par tiem.

"Manu sasniegumu slava arvien ir nākusi no Tevis"

Pēc tam, kad sieviete no Kapernaumas bija ar ticības pieskārienu dziedināta, Jēzus vēlējās, lai viņa atklāti atzītu svētību guvumu. Evaņģēlija saņemtās balvas nav jāglabā zagšus vai jābauda slepenībā.

"Jūs esat Mani liecinieki", tā saka tas Kungs, "un vienīgi Es esmu Dievs." (Jes. 43:12)

Mūsu liecība par Viņa uzticību ir Debesu izvēlēts veids, kā atspoguļot Kristu pasaulei. Mums jāatzīst Viņa žēlastība tā, kā to jau senatnē ir atklājuši svētie vīri, bet visietekmīgākā būs liecība par mūsu pašu piedzīvojumiem. Mēs esam Dieva liecinieki, ja sevī atklājam dievišķā spēka darbību. Katra cilvēka dzīve atšķiras no citu dzīves, un arī piedzīvojumi ir būtiski atšķirīgi. Dievs vēlas, lai Viņu sasniedz mūsu slavinājums, kas apliecina arī mūsu individualitāti. Šiem patiesajiem Visuaugstākajam adresētajiem slavas vārdiem, ja tos pavada kristīga dzīve, ir nepārvarams spēks, kas darbojas dvēseļu pestīšanas labā.

Mēs svētību gūsim tad, ja katru Dieva dāvanu paturēsim atmiņā. Tā ticība kļūs stiprāka gan lūgt, gan arī saņemt no Kunga vēl vairāk. Pat vismazākajā svētībā, ko paši gūstam no Dieva, ir lielāks iedrošinājums nekā visos aprakstos, kuros varam izlasīt par citu cilvēku ticību un piedzīvojumiem. Dvēsele, kas atsaucas Dieva žēlastībai, būs kā auglīgs dārzs. Tās veselība ātri uzlabosies, tās gaisma atspīdēs tumsībā, un pār pestīto būs redzama Kunga godība.

"Kā es atmaksāšu tam Kungam

par visu, ko Viņš man labu darījis?

Es pacelšu svētības kausu

un piesaukšu tā Kunga vārdu.

Es pildīšu tam Kungam savus solījumus

visas Viņa tautas priekšā!"

"Es dziedāšu tam Kungam visu savu mūžu,

es slavēšu savu Dievu, kamēr vien šeit mītu!

Manas sirds domas lai Viņam patīk,

es priecāšos tam Kungam."

“Kas var izteikt tā Kunga varenos darbus
un pienācīgi paust visu Viņa teicamo veikumu slavu?”
“Piesauciet Viņa vārdu,
sludiniet tautu starpā Viņa darbus!
Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam,
stāstiet par visiem Viņa brīnuma darbiem!
Slavējiet Viņa svēto vārdu!
Lai priecājas visu sirdis, kas meklē to Kungu!”
“Jo Tava žēlastība ir labāka par dzīvību.
Manas lūpas lai Tevi slavē (..).
Kā ar taukumiem un gardumiem
ir pamielota mana dvēsele,
un mana mute daudzina Tevi ar gaviļu pilnām lūpām,
kad es Tevi pieminu apguldamies
un par Tevi domāju uzmozdamies.
Tu esi bijis mans palīgs,
un Tavu spārnu ēnā es līksmojos.”
“Uz Dievu es paļaujos un nebīstos;
ko cilvēki man var darīt?
Tev, Dievs, es esmu parādā, ko esmu solījis;
Tev es nesīšu pateicības upurus.
Jo Tu manu dvēseli esi izglābis no nāves,
manas kājas no slīdēšanas,
lai es staigātu Dieva priekšā dzīvības gaismā.”
“Tu, Israēla svētais.
Lai gavilē manas lūpas, kad es Tev spēlēju,

un mana dvēsele, ko Tu esi atpestījis.

Lai arī mana mēle cauru dienu stāsta par Tavu taisnīgumu."

"Tu esi mana cerība (..) no pašas manas jaunības (..).

Manu sasniegumu slava arvien ir nākusi no Tevis."

"Es gribu radīt nezūdamu piemiņu Tavam vārdam (..), un tautas teiks Tavu slavu."

(Ps. 116:12–14; 104:33,34; 106:2; 105:1–3; 63:4,6–8; 56:12–14; 71:22–24,5,6; 45:18)

"Bez maksas Jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet"

Evaņģēlija gaisma nav jāierobežo vai jāpiedāvā tikai dažiem izredzētajiem, kuri, kā domājam, pagodinās mūs, ja pieņems aicinājumu. Vēsts jāsniedz visiem. Kad Dievs svētī savus bērnus, tas nav tikai viņu dēļ, bet pasaules labā. Viņš savas dāvanas mums dod tādēļ, lai, tās izdalot, mēs šīs veltes pavairotu.

Samariete, kas pie Jēkaba akas sarunājās ar Jēzu, tikko atradusi Pestītāju, pie Viņa atveda jau citus. Viņa bija pat veiksmīgāka misionāre nekā Jēzus mācekļi. Viņi nesaskatīja Samarijā nekā tāda, kas norādītu, ka tā būtu cerību sološs darba lauks. Viņu domas centrējās ap lieliem nākotnes plāniem. Viņi neredzēja, ka tieši blakus ir ievācama raža. Tikai ar šīs vienas viņu noniecinātās sievietes palīdzību vesela pilsēta tika ataicināta klausīties Jēzu. Samariete nekavējās, bet nesa gaismu saviem tautiešiem.

Šī sieviete simbolizē tādu ticības izpausmi, kas tieši darbībā apstiprina paļāvību uz Kristu. Katrs patiess māceklis piedzimst kā Dieva valstības misionārs. Tiklīdz viņš iepazīst Pestītāju, tā jau vēlas arī citus iepazīstināt ar Viņu. Patiesību, kas glābj un svētī, savā sirdī nevar ieslēgt. Kas dzer dzīvības ūdeni, pats kļūst par dzīvības avotu. Saņēmējs kļūst devējs. Kristus žēlastība dvēselē ir kā strauts tuksnesī, kas plūst, atsvaidzinot visus, un tiem, kas ir jau tuvu bojāejai, liek kāri dzert dzīvības ūdeni. Darot to, tiek gūtas lielākas svētības, nekā tikai saņemot labumu sev. Izplatot brīnišķo pestīšanas vēsti, paši nākam Pestītājam vēl tuvāk.

Par Viņa žēlastības saņēmējiem Kungs saka:

"Es tās [avis] svētīšu un piešķiršu svētību arī visai savai kalna zemei, Es došu lietu savā laikā: tas būs svētības lietus." (Ec. 34:26)

"Beidzamajā, lielajā svētku dienā Jēzus uzrunāja visus un sauca: "Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas Man tic, kā Rakstos sacīts: No viņa miesas plūdīs dzīva ūdens straumes."" (Jāņa 7:37,38)

Tiem, kas saņem, jāsniedz citiem. No visām pusēm skan saucieni pēc palīdzības. Dievs aicina ticīgos priecīgi kalpot citiem cilvēkiem. Ir jāiegūst nevīstoši vainagi, ir jāiemanto Debesu valstība; neziņā bojā ejošā pasaule ir jāapgaismo.

"Vai jūs nesakāt: Vēl četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatiet druvas, jo viņas ir baltas pļaujai. Jau pļāvējs dabū algu un vāc augļus mūžīgai dzīvei." (Jāņa 4:35,36)

Trīs gadus mācekļu acu priekšā bija Jēzus brīnišķīgais piemērs. Dienu no dienas viņi kopā gāja un sarunājās ar Viņu, klausījās Viņa uzmundrinājumus nogurušajiem un grūtsirdīgajiem un vēroja Viņa spēka atklāsmes, kad tika dziedināti slimie un iepriecināti apbēdinātie. Kad pienāca laiks Jēzum doties projām, mūsu Kungs mācekļiem deva žēlastību un spēku turpināt Viņa darbu Viņa vārdā, proti, izplatīt mīlestības un dziedināšanas Evaņģēlija gaismu. Pestītājs apsolīja, ka Viņa klātbūtne saglabāsies vienmēr. Ar Svētā Gara starpniecību Viņš būs viņiem vēl tuvāk nekā tad, kad redzamā veidā mājoja cilvēku vidū.

Arī mums ir jādara tas pats darbs, ko veica mācekļi. Ikvienam kristietim ir jābūt misionāram. Ar līdzjūtību mums jākalpo tiem, kam vajadzīga palīdzība, cenšoties nesavtīgā dedzībā mazināt smagi savainotās cilvēces bēdas.

Kaut ko darāmu var atrast visi. Kristus darbā nevienam nav jājūtas liekam. Pestītājs solidarizējas ar katru cilvēku. Viņš kļuva par šīs zemes ģimenes locekli, lai mēs kļūtu Debesu ģimenes locekļi. Viņš ir Cilvēka Dēls, tātad ikviena Ādama dēla un meitas brālis. Viņa sekotājiem nav jājūtas atšķirtiem no apkārtējās, bojā ejošās pasaules. Viņi ir cilvēces lielā auduma daļa, un Debesis noraugās uz tiem gan kā uz grēciniekiem, gan arī kā uz svēto brāļiem.

Daudzi miljoni cilvēku, būdami slimi, neziņā un grēkā, nekad nav pat dzirdējuši par Kristus mīlestību pret tiem. Ja mūsu un viņu apstākļi tiktu mainīti vietām, ko mēs gribētu, lai viņi dara mūsu labā? Tāpēc viņu labā jādara viss, kas ir mūsu spēkos. Kristus izdotais dzīves likums, saskaņā ar kuru ikviens pastāvēs vai ies bojā tiesas dienā, skan šādi: "Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem." (Mat. 7:12)

Visās mums piešķirtajās priekšrocībās — audzināšanā, izglītībā, rakstura cēlumā, kristīgajā izglītībā, garīgajā pieredzē — mēs esam parādā mazāk apdāvinātajiem; tādēļ, cik vien ir mūsu spēkos, mums jākalpo viņiem. Stiprajiem jāatbalsta vājākie.

Godības eņģeļi, kas ik dienas uzlūko Debesu Tēvu, ir priecīgi, ka var nepārtraukti rūpēties par Viņa mazākajiem bērniem. Eņģeļi vienmēr ir tur, kur viņi visvairāk vajadzīgi, pie tiem, kam jāizcīna visskaudrākās cīņas ar sevi un kas dzīvo vissliktākajos apstākļos. Viņi sevišķi rūpējas par vājajām un nedrošajām dvēselēm, kurām ir daudz nevēlamu rakstura īpašību. Skaidrās, bezgrēcīgās būtnes no Debesu pagalmiem veic to

darbu, kuru patmīlīgas sirdis uzskatītu par pazemojošu — kalpošanu pagrimušajiem un raksturā mazvērtīgākajiem.

Jēzus neuzskatīja Debesis par iekārojamu vietu, kamēr mēs vēl bijām pazuduši. Viņš atstāja Debesu pagalmus, lai paciestu intrigu un apvainojumu pilno dzīvi un kaunpilno nāvi uz zemes. Viņš, kam piederēja nenovērtējamās Debesu bagātības, kļuva nabags, lai ar Viņa nabadzību mēs kļūtu bagāti. Mums jāseko Viņa iemītajās pēdās.

No brīža, kad kāds cilvēks kļūst par Dieva bērnu, tam jāuzskata sevi par locekli ķēdē, kas nolaista pasaules glābšanai, un vienotam ar Kristu Viņa žēlastības plānā jāiet kopā ar Viņu meklēt un glābt pazudušos.

Daudzi iedomājas, ka būtu liela priekšrocība apmeklēt vietas, kur dzīvojis Kristus, staigāt pa Viņa takām, aplūkot ezeru, pie kura Viņam patika mācīt, kalnus un ielejas, pie kurām tik bieži kavējās Viņa skats. Taču nevajag doties uz Nacareti, Kapernaumu vai Betāniju, lai staigātu Jēzus pēdās. Viņa pēdas atradīsim pie slimnieka gultas, bezcerīga trūkuma mitekļos, lielpilsētu pārpildītajās ielās, visur, kur vien ir cilvēki, kuru sirdīm vajadzīgs mierinājums.

Mums jāpaēdina izsalkušie, jāapģērbj kailie, jāmierina cietēji un nomāktie. Mums jākalpo izmisušajiem un jāiedveš cerības bezcerīgajiem.

Nesavtīgā kalpošanā atklātā Kristus mīlestība ļaundara pārveidošanai būs ietekmīgāka nekā zobens vai tiesa. Šie ieroči ir nepieciešami, lai likumpārkāpējiem iedvestu bailes, bet kalpošana mīlestībā var izdarīt daudz vairāk nekā tie. Un būs tā, ka pārmetumu nocietināta sirds atmaigs Kristus mīlestībā.

Misionārs var ne tikai atvieglot fiziskās ciešanas, bet arī vadīt grēciniekus pie Lielā Ārsta, kas spēj šķīstīt dvēseli no grēka spitālības. Dievs ir nolēmis, lai ar Viņa kalpu palīdzību slimie, nelaimīgie un ļauno garu apsēstie sadzirdētu Viņa balsi. Ar savu ļaužu starpniecību Viņš vēlas būt mierinātājs, kādu pasaule nepazīst.

Pestītājs ir atdevis savu dārgo dzīvību tādas draudzes nodibināšanai, kas spēj kalpot cietējiem, noskumušajiem un kārdinātajiem. Ticīgo pulciņš var būt trūcīgs, neizglītots un nepazīstams, tomēr Kristus spēkā tas mājās, sabiedrībā un pat "pāri robežām" spēj paveikt darbu, kura sekas iesniegsies mūžībā.

Tāpat kā pirmajiem mācekļiem toreiz, arī Kristus sekotājiem šodien domāti šādi vārdi:

"Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas." "Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet Evaņģēliju visai radībai." (Mat. 28:18,19; Marka 16:15)

Viņa klātbūtnes apsolījums domāts arī mums: “Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:20)

Šodien ziņkārīgo pulki nepulcējas tuksnesī, lai redzētu un dzirdētu Kristu. Viņa balsi nevar saklausīt trokšņainajās ielās. Neatskan saucieni dzīves ceļmalās: “Jēzus no Nacaretes iet garām.” (Lūk. 18:37) Tomēr vēsts arī šodien ir patiesa. Pa mūsu ielām neredzams iet Kristus. Ar žēlastības svēto vēsti Viņš ienāk mūsu mājokļos un vēlas sadarboties ar visiem, kam ir griba strādāt Viņa vārdā. Viņš ir mūsu vidū, lai dziedinātu un svētītu, ja vien mēs Viņu uzņemam.

“Tā saka vēl tas Kungs: “Es tevi paklausīju žēlastības laikā un tev palīdzēju svētības dienā; Es tevi pasargāju un padarīju tevi par tautas apvienības iemiesotāju, lai atjaunotu kārtību zemē, lai ikviens saņemtu savu izpostīto mantas tiesu un lai sacītu cietumniekiem: Nāciet laukā! — bet tiem, kas sēd tumsā: Nāciet gaismā!””

“Cik mīlīgi ir kalnos prieka vēstneša soļi,

kas vēstī mieru, atnes labas ziņas un sludina pestīšanu,

kas saka Ciānai: “Tavs Dievs ir Ķēniņš!””

(Jes. 49:8,9; 52:7)

“Gavilējiet skaļi priekā, jūs (..) sagrautie mūri!

Jo tas Kungs ir apžēlojies par savu tautu (..)!

Tas Kungs ir atsedzis savu svēto elkoni

visu tautu priekšā,

visi zemes gali redzēs no mūsu Dieva izejošo palīdzību.”

(Jes. 52:9,10)

ĀRSTA DARBS

"Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis."

Nodaļa 7 Dievišķā Un Cilvēciskā Sadarbība

Savā dziedinātāja kalpošanā ārstam ir jāsadarbojas ar Kristu. Pestītājs palīdzēja atspirgt gan dvēselei, gan miesai. Viņa mācītais Evaņģēlijs bija vēsts par garīgu dzīvi un fizisku atjaunošanu. Atbrīvošana no grēka bija saistīta ar slimību dziedināšanu. Tāda pati kalpošana uzticēta arī kristīgajam ārstam. Viņam jāsadarbojas ar Kristu, rūpējoties par cilvēku fiziskajām un garīgajām vajadzībām un jābūt žēlastības vēstnesim, dziedinot gan slimās miesas, gan ar grēku slimās dvēseles.

Ārsta profesijā Kristus ir galvenais vadītājs. Lielais Ārsts Kristus ir blakus katram dievbijīgam speciālistam, kas remdē cilvēku ciešanas. Ārstam, lietojot dabas līdzekļus slimību ārstēšanā, būtu jāpievērš pacientu uzmanība Kristum, kas var atvieglot kā dvēseles, tā arī fiziskās ciešanas. Kristus sekmīgi pabeidz ārstu sākto palīdzību veselības atgūšanā. Viņi cenšas palīdzēt dabas dziedinošajam spēkam, bet Kristus pats ir dziedinātājs. Ārsts palīdz saglabāt dzīvību, Kristus to piešķir.

Dziedināšanas pirmsākums

Veikdams brīnumus, Pestītājs parādīja spēku, kas pastāvīgi strādā cilvēka labā, to uzturot un dziedinot. Diendienā Dievs darbojas ar dabas starpniecību, stundu pēc stundas, ik brīdi uzturot, stiprinot un atjaunojot mūsu dzīvību. Ja kāda mūsu organisma daļa ir ievainota, tūlīt sākas dziedināšana; veselības atjaunošanu iesāk dabas spēki, kas patiesībā ir Dieva spēks. Viss dziedinošais spēks nāk no Viņa. Ja kāds atspirgst pēc slimības, tad to izdziedinājis ir Dievs.

Kāds naidīgs spēks rada slimības, ciešanas un nāvi. Tas ir sātans — iznīcinātājs, bet Dievs ir atjaunotājs.

Israēlam sacītie vārdi piepildās arī šodien tiem, kas atgūst fizisko vai dvēseles veselību. "Es esmu tas Kungs, jūsu Ārsts." (2. Moz. 15:26)

"Mīļais, es tev novēlu visās lietās tādu labklājību un veselību, kāda jau ir tavai dvēselei." (3. Jāņa 2) Šajos vārdos izteikts Dieva vēlējums katram cilvēkam.

Viņš "piedod visus tavus grēkus un dziedē visas tavas vainas. Viņš izglābj tavu dzīvību no pazudināšanas un vainago tevi ar mīlestību un žēlastību." (Ps. 103:3,4) Dziedinot sirgstošos, Kristus viņus brīdināja: "Negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks." (Jāņa 5:14) Viņš mācīja, ka cilvēki saslimst, ja pārkāpj Dieva likumus. Tikai paklausot tiem, var saglabāt veselību.

Ārstam vajadzētu pamācīt savus pacientus, ka veselības atgūšanā viņiem jāsadarbojas ar Dievu. Ārsts nepārtraukti pārliecinās par to, ka slimība ir grēka sekas. Viņš saprot, ka, tāpat kā Dekalogs (desmit baušļi), arī dabas likumi ir dievišķi, un, tikai paklausot tiem, var atgūt vai saglabāt veselību. Viņš redz, ka savu nepareizo ieradumu dēļ cieš daudzi, kurus varētu izdziedināt, ja viņi darītu visu iespējamo veselības atgūšanai. Cilvēki jāpamāca, ka katrs ieradums, kas samaitājoši ietekmē fizisko, prāta vai garīgo enerģiju, ir grēks, ka veselība jāsargā, paklausot Dieva likumiem, kurus Viņš apstiprinājis visas cilvēces labā.

Ja ārsts redz, ka pacientam ir nepareiza uztura, dzeršanas vai kādas citas neveselīgas noslieces izraisīta slimība, un tomēr nepasaka viņam to, tad nodara slimniekam ļaunumu. Dzērājiem, ļaundariem un tiem, kas nodevušies izvirtībām, ārstam ir skaidri un noteikti jāpaskaidro, ka viņu ciešanas ir grēka sekas. Tiem, kas saprot dzīvības pamatlikumus, nopietni jācenšas cīnīties ar slimību cēloņiem. Kā gan ārsts var klusēt, redzot nepārtrauktas mokošas sāpes un pastāvīgi palīdzot remdēt ciešanas? Vai viņš ir labsirdīgs un žēlsirdīgs, ja nemāca stingru atturību kā ietekmīgāko slimību dziedinātāju?

Ir skaidri jāpasaka, ka dzīvības ceļš ir Dieva baušļi. Dievs ir devis dabas likumus, bet Viņa likumi nav untumainas vai nelikumīgas prasības. Ikviens "Tev nebūs" vai nu fiziskajā, vai morālajā jomā ietver apsolījumu. Ja mēs tam paklausīsim, mūsu gājumu pavadīs svētības. Dievs nekad mūs nespiež darīt pareizi, bet cenšas pestīt no ļaunā un vadīt uz labu.

Pievērsīsim uzmanību Israēlam dotajiem likumiem. Dievs viņiem deva noteiktus norādījumus par dzīvesveidu. Viņš deva likumus, kas attiecās gan uz fizisko, gan garīgo labklājību, un paklausības gadījumā apsolīja, ka "Kungs novērsīs no tevis visādas slimības". (5. Moz. 7:15) "Ņemiet pie sirds visus šos vārdus, ko Es jums šodien svinīgi pasludinu." "Jo tie ir dzīvība tiem, kas tos atrod, un ir zāles visai viņu miesai, kas dziedina." (5. Moz. 32:46; Sal. pam. 4:22)

Dievs vēlas, lai mēs sasniegtu pilnību, kādu mums dāvinājis Kristus. Viņš aicina izvēlēties pareizo, savienoties ar Debesu spēkiem, pieņemt principus, kas mūsos atjaunos dievišķo līdzību. Savā rakstītajā Vārdā un lielajā dabas grāmatā Viņš ir atklājis dzīvības pamatprincipus. Mūsu pienākums ir apgūt tos un paklausībā sadarboties ar Viņu, kas spēj atjaunot fizisko un arī garīgo veselību.

Cilvēkiem jāuzzina, ka paklausības svētības visā pilnībā var saņemt tikai tad, ja pieņem Kristus žēlastību. Tā ir Viņa žēlastība, kas cilvēkam dod spēku paklausīt Dieva likumiem. Tā dara spējīgu atbrīvoties no ļauno ieradumu verdzības un ir vienīgais spēks, kas viņu noturēs uz taisnības ceļa.

Kad tiek pieņemts skaidrais un spēcīgais Evaņģēlijs, tas dziedina grēka izraisītās slimības. Uzlēks Taisnības Saule, un tad plūdīs "dziedinājums no šīs saules spārnu gaismas". (Mal. 3:20, Glika tulk. 4:2) Ne viss, ko šī pasaule piedāvā, spēj dziedēt salauztu sirdi vai piešķirt mierīgu prātu, atņemt rūpes vai novērst slimības. Slava, apdāvinātība, talants nespēj iepriecināt noskumušu sirdi vai atjaunot izpostītu dzīvi. Cilvēka dvēsele ir atkarīga vienīgi no dievišķās dzīvības.

Mīlestība, kuru Kristus izplata visā mūsu būtnē, ir dzīvinošs spēks. Tā dziedina katru dzīvībai svarīgo organisma daļu — smadzenes, sirdi un nervus. Tā mūsos modina vēlmi darboties, atbrīvo dvēseli no vainām un bēdām, nomāktības un rūpēm, kas salauž dzīvības spēkus. Tai līdzi nāk apskaidrība un savaldība. Tā ienes dvēselē prieku, kuru nekas pasaulīgs nespēj izpostīt, — prieku Svētajā Garā — veselīgu dzīves prieku.

Pestītāja vārdi — "Nāciet pie Manis, (..) Es jūs gribu atvieglināt" (Mat. 11:28) — ir recepte fizisko, prāta un garīgo slimību dziedināšanai. Lai gan cilvēki cieš savas nepareizās rīcības dēļ, Dievs par viņiem iežēlojas. Palīdzību var atrast pie Viņa. To labā, kas Viņam uzticēsies, Viņš darīs lielas lietas.

Lai gan gadsimtiem ilgi grēks cilvēku ciltī ir nostiprinājis savu ietekmi, lai gan ar maldiem un viltību sātans ar savu melīgo skaidrojumu uz Dieva Vārdu ir metis tumšu ēnu un licis cilvēkiem apšaubīt Dieva labestību, tomēr Tēva žēlastība un mīlestība nav pārstājusi plūst lejup bagātīgās straumēs. Ja, novērtējot dievišķās dāvanas, cilvēki pret Debesīm atvērtu savas dvēseles, tajās ieplūstu dzīvinošs spēks.

Ārsts, kurš vēlēsies būt pietiekami labs Kristus darbinieks, centīsies augt katrā sava darba nozarē. Tas uzcītīgi mācīsies, lai teicami atbilstu savai profesijai, vienmēr tieksies sasniegt augstāku kvalifikāciju, iegūt rosinošas atziņas, lielāku darba prasmi un dziļāku problēmu izpratni. Ikvienam ārstam jāapzinās, ka tas, kas strādā vāji un neprasmīgi, nodara ļaunu ne vien slimajam, bet ir netaisns arī pret saviem darbabiedriem. Ārsts, kas apmierinās ar vājām zināšanām un ierobežotu darba prasmi, ne tikai mazina savas profesijas godu, bet arī apkauno Kristu, Galveno Ārstu.

Cita nodarbošanās jāmeklē tiem, kas jūt, ka nav piemēroti mediķa darbam. Tie, kas spēj rūpēties par slimajiem, bet viņu medicīniskā izglītība un atbilstība ārsta amatam ir ierobežota, rīkotos pareizi, ja uzņemtos šī darba necilāko daļu — uzticīgi kalpotu par kopējiem. Pacietīgi strādājot prasmīgu ārstu vadībā, viņi pastāvīgi var mācīties un, izmantojot katru izdevību, gūt zināšanas, ar laiku kļūstot pilnīgi piemēroti ārsta darbam. Lai jaunie ārsti kā Viņa, Lielā Ārsta, "līdzstrādnieki (..) Dieva žēlastību nebūtu velti saņēmuši (..), nevienā lietā neesam par apgrēcību, lai amats [pie slimniekiem] netop lamāts. Bet visās lietās mēs parādāmies kā Dieva kalpi." (2. Kor. 6:1–4)

Dieva nolūks ir, lai mēs vienmēr tiektos augšup. Īsts ārsts misionārs aizvien pilnīgos savu prasmi. Apdāvināti kristīgi ārsti, kuriem ir augstas profesionālās iemaņas, ir jāatrod un jāmudina iesaistīties kalpošanā Dievam vietās, kur viņi varētu mācīt un sagatavot citus kļūt par ārstiem misionāriem.

Ārstam savā dvēselē jāuzkrāj Dieva Vārda gaisma. Viņam pastāvīgi jāpieaug žēlastībā. Nav pareizi, ja reliģija viņam ir tikai viens valdzinājums citu vidū. Tai jābūt dominantei pāri visam citam. Ārstam jādarbojas augstu, svētu motīvu vadītam — motīvu, kas ir spēcīgi, jo nāk no Kristus, kurš atdeva savu dzīvību, lai sniegtu mums spēku uzvarēt ļauno.

Ja ārsts savā profesijā uzticīgi un uzcītīgi svētosies, lai kalpotu Kristum, un izbrīvēs laiku savas sirds pārbaudei, viņš aptvers sava svētā aicinājuma noslēpumu. Viņš spēs sevi audzināt un disciplinēt tā, ka visi, kas atrodas viņa ietekmē, saskatīs tās izglītības un gudrības pārākumu, kuru gūst ar gudrības un spēka Dievu vienots cilvēks.

Nevienā citā darbā nav vajadzīga tik cieša savienība ar Kristu kā ārsta darbā. Katram, kas vēlas to veikt pienācīgi, ik dienu un ik stundu jābūt kristietim. Pacienta dzīvība atrodas ārsta rokās. Viena bezrūpīga diagnoze, viena nepareiza recepte kritiskā gadījumā vai viena nemākulīga rokas kustība operācijā, pat tikai mata platumā, — un kāda dzīvība var tikt zaudēta, viena dvēsele nonāk mūžībā. Cik tā ir milzīga atbildība! Cik svarīgi katram ārstam vienmēr strādāt dievišķā Ārsta vadībā!

Pestītājs labprāt vēlas palīdzēt visiem, kas lūdz no Viņa gudrību un domu skaidrību. Kam gan vairāk ir vajadzīga gudrība un domu skaidrība kā ārstam, no kura lēmuma ir atkarīgs tik daudz? Ikvienam, kas palīdz cilvēkiem veseļoties un pagarināt dzīvi, ticībā jāraugās uz Kristu, lai Viņš vadītu katru tā kustību. Pestītājs sniegs gudrību un prasmi rīkoties grūtos brīžos.

Tiem, kas rūpējas par slimajiem, ir sniegtas brīnišķas izdevības. Slimniekiem ir jāsaprot, ka visā viņu ārstēšanas procesā ārsts cenšas tiem palīdzēt sadarboties ar Dievu slimības novēršanā. Paskaidrojiet pacientiem, ka katrā ar Dieva likumiem saskaņotā solī tie var sagaidīt dievišķā spēka palīdzību.

Slimie un cietēji vairāk uzticēsies ārstam, par kuru ir pārliecināti, ka tas bīstas un mīl Dievu. Viņi paļausies uz tā vārdiem. Tāda ārsta klātbūtnē un vadībā viņi jutīsies droši.

Kristīgam praktizējošam ārstam, pazīstot Kungu Jēzu, ir priekšrocība lūgšanā pieaicināt Viņu slimnieka istabā. Lai ārsts pirms kritiskas operācijas lūdz Lielā Ārsta palīdzību un iedrošina cietēju, ka Dievs spēj droši vadīt cauri smagajam pārbaudījumam un visos ciešanu brīžos ir drošs patvērums visiem Viņam uzticīgajiem. Ārsts, kas to nespēj, zaudēs vienu slimnieku pēc otra, kas citādi būtu glābti. Ja mediķis tiem dotu iedvesmojošu padomu ticēt Pestītājam, kas jūt līdzi visās sāpēs un mokās, un lūgšanā

Viņam izteiktu savas dvēseles ciešanas, tad ārstēšanās iznākums daudz biežāk būtu veiksmīgs.

Tikai Kristus, kas lasa sirdīs, spēj saprast, ar kādām bailēm un šausmām daudzi pacienti piekrīt operācijai, ko veiks ārsta rokas. Viņi saprot draudošās briesmas. Slimnieki gan uzticas ārsta prasmei, bet tomēr saprot, ka tā nav nekļūdīga. Taču, ja viņi redz ārstu, zemojušos lūgšanā, izlūdzot palīdzību no Dieva, viņos rodas uzticība. Pateicība un paļāvība atver sirdi Dieva dziedinošajam spēkam, visas cilvēka būtnes enerģija tiek iedzīvināta, un dzīvības spēki triumfē.

Arī ārstam Pestītāja klātbūtne ir spēka pamats. Bieži atbildības sajūta un iespēja kļūdīties iedveš bailes pašam ārstam. Trauksmains nemiers un nedrošība mēdz padarīt roku neprasmīgu. Pārliecība, ka dievišķais Padomdevējs atrodas blakus, lai vadītu un stiprinātu, dod mieru un drosmi. Kristus pieskāriens ārsta rokai sniedz dzīvīgumu, mieru, paļāvību un spēku.

Ja krīze laimīgi pārvarēta un panākumi ir acīmredzami, dažus mirkļus kopā ar pacientu vajag veltīt lūgšanai, izsakot pateicību par saudzēto dzīvību. Ja slimnieks pateicību izsaka ārstam, norādiet, ka slava un pateicība pienākas Dievam. Sakiet pacientam, ka viņa dzīvība tika saudzēta tādēļ, ka to sargāja dievišķais Ārsts.

Ārsts, kas tā rīkosies, vadīs savu pacientu pie Kristus, no kura ir atkarīga ikviena cilvēka dzīvība, pie Tā, kas spēj izglābt pilnīgi visus pie Viņa nākušos.

Ārstnieciskās misijas darbā jātiecas pēc patiesas ieinteresētības par dvēseļu glābšanu. Tāpat kā Evaņģēlija sludinātājam, arī ārstam ir uzticēta visaugstākā cilvēkam jebkad uzliktā atbildība. Vai nu viņš to apzinās vai ne, mediķim ir jābūt arī dvēseļu dziedinātājam.

Darbā saskaroties ar slimībām un nāvi, ārsti pārāk bieži no redzesloka pazaudē nākotnes dzīves svinīgo realitāti. Nopietnajos centienos novērst slimnieka fiziskās ciešanas viņi aizmirst, kādās briesmās ir neatgriezusies dvēsele. Slimnieks var zaudēt dzīvību. Tad pēdējā izdevība liecināt par Dievu un glābt cietēja dvēseli būs izslīdējusi no ārsta rokām. Viņam ar šo cilvēku atkal vajadzēs sastapties pie Kristus tiesneša krēsla.

Mēs bieži neizmantojam iespējas pateikt īstos vārdus īstajā laikā. Šādai izdevībai ir zelta vērtība. Pie slimnieka gultas nav jārunā par ticības problēmām vai domstarpībām. Cietējam jānorāda uz Dievu, kas ir labprātīgs glābt visus, kas ticībā nāk pie Viņa. Sirsnīgi, laipni palīdziet dvēselei, kas atrodas starp dzīvību un nāvi.

Ārsts, apzinādamies, ka Kristus ir viņa personiskais Pestītājs, jo pats ir ticis atvests pie šī Patvēruma, saprot, kā izturēties pret drebošo, vainīgo, ar grēku slimo dvēseli, kas pie viņa vēršas pēc palīdzības. Viņš var atbildēt uz jautājumu: “Kas man jādara, lai tiktu

pestīts?" Viņš var pastāstīt par Pestītāja mīlestību, no savas pieredzes liecināt par atgriešanās un ticības spēku. Vienkāršos, nopietnos vārdos ārsts var izteikt dvēseles vajadzības lūgšanā Dievam un iedrošināt arī slimo lūgt un saņemt līdzjūtīgā Pestītāja žēlastību. Ārstam tā kalpojot pie slimā gultas, sakot vārdus, kas dod palīdzību un mierinājumu, Kungs darbosies kopā ar viņu. Ja cietēja prāts pievērsīsies Pestītājam, Kristus miers pildīs viņa sirdi, un saņemtā garīgā veselība būs Dieva palīdzīgā roka fiziskās veselības atgūšanai.

Apmeklējot slimnieku, ārstam bieži radīsies izdevība kalpot cietēja draugiem. Viņu sirdis atmaigst, paliekot nomodā pie cietēja gultas, kad viņi jūtas bezspēcīgi klusināt sirdzēja vaidus. Bieži vien no citiem slēptas bēdas tiek izteiktas ārstam. Tad ir izdevība šiem cietējiem norādīt uz To, kas ir aicinājis nogurušos un bēdīgos nākt pie Viņa. Bieži var arī kopā lūgt ar viņiem, izstāstot viņu vajadzības visu sāpju Dziedinātājam, visu bēdu Mierinātājam.

Dieva apsolījumi

Ārstam rodas vērtīgas izdevības norādīt saviem pacientiem uz Dieva Vārda apsolījumiem. No šīs dārgumu krātuves jāņem vecas un jaunas lietas, bieži jāizsaka mierinājuma un pamācību vārdi, pēc kuriem ilgojas cietēji. Ārstam vajag bagātināt savu prātu ar jaunām atziņām, tādēļ Viņam uzcītīgi jāpēta Dieva Vārds, lai iepazītos ar tā apsolījumiem. Ārstam jāatkārto mierinājuma vārdi, kurus Kristus teicis savas zemes kalpošanas laikā, mācīdams un dziedinādams neveselos. Viņam jāstāsta par Kristus veiktajiem dziedināšanas brīnumdarbiem, par Viņa sirsnību un mīlestību. Viņš nekad nedrīkst ignorēt pienākumu vērst savu pacientu domas pie Kristus, Lielā Ārsta.

Kristus vārdiem šodien ir tāds pats spēks, kāds Viņam bija zemes dzīves laikā. Ar savu vārdu Jēzus dziedināja slimības un izdzina dēmonus, ar savu vārdu nomierināja jūru un uzcēla mirušos, un cilvēki liecināja par Viņa vārda spēku. Viņš runāja Dieva vārdus tāpat, kā bija runājis ar visiem Vecās Derības praviešiem un mācītājiem. Visa Bībele ir Kristus atklāsme.

Raksti jāpieņem ne vien kā Dieva rakstītais, bet arī kā mums sacītais Vārds. Kad cietēji vērsās pie Kristus, Viņš uzlūkoja ne tikai palīdzību lūdzošos, bet arī tos, kas nākamajos laikmetos nāks pie Viņa ar tām pašām vajadzībām un tādu pašu ticību. Sakot paralizētajam: "Ņemies drošu prātu, dēls, tavi grēki tev piedoti," sakot sievietei Kapernaumā: "Turi drošu sirdi, mana meita, tava ticība tev palīdzējusi, ej ar mieru!", Viņš to sacīja arī citiem cietējiem, grēka nomāktajiem, kas meklē Viņa palīdzību. (Mat. 9:2; Lūk. 8:48, Glika tulk.)

Tāpat ir ar visiem Dieva Vārda apsolījumiem. Ar tiem Viņš uzrunā katru individuāli tikpat tieši, it kā mēs dzirdētu Viņa balsi. Ar šiem apsolījumiem Kristus mums nodod

savu žēlastību un spēku. Tie ir tā koka lapas, kas ir "tautām par dziedināšanu". (Atkl. 22:2) Ja apsolījumus apgūst, pieņem un izmanto, tie veido raksturu, iedvesmo darbam un uztur dzīvību. Nekam citam nav tāda dziedinoša spēka. Turklāt nekas cits nespēj tā dot drosmi un ticību, kas sniedz nerimtīgu enerģiju visai būtnei, kā Dieva apsolījumi.

Kapa malā izbailēs stāvošajam, ciešanu un grēka smaguma nomocītajam slimniekam ārsts lai izdevīgā brīdī atkārto šos Pestītāja vārdus — jo visi Svēto Rakstu vārdi ir Viņa vārdi:

"Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs! Jo Es, tas Kungs, tavs Dievs, Israēla Svētais, esmu tavs Glābējs. (..) Tādēļ, ka tu esi dārgs un vērtīgs manās acīs, Es tevi mīļoju." "Es, Es tas esmu, kas izdzēšu tavus noziegumus Manis paša dēļ un nepieminu tavus grēkus." "Nebīsties, jo Es esmu ar tevi!" (Jes. 43:1–4,25,5, Glika tulk.)

"Kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas. Jo Viņš zina, kādi radījumi mēs esam, Viņš piemin, ka mēs esam pīšļi." (Ps. 103:13,14)

"Tikai atzīsti savu noziegumu, ka tu esi apgrēkojusies pret to Kungu, savu Dievu." "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." (Jer. 3:13; 1. Jāņa 1:9)

"Es izgaisinu tavus pārkāpumus kā miglu un lieku izklīst taviem grēkiem kā mākonim. Atgriezies pie Manis, jo Es tevi atpestīšu!" (Jes. 44:22)

"Tad nāciet, turēsim tiesu!" — saka tas Kungs. "Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna. Ja jūs būsit Man padevīgi un paklausīgi, tad jūs baudīsit zemes svētību." (Jes. 1:18,19)

"Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis savu žēlastību." "Es tev mazu brīdi apslēpu savu vaigu, bet ar mūžīgu žēlastību Es par tevi atkal apžēlošos." (Jer. 31:3; Jes. 54:8)

"Jūsu sirdis lai neizbīstas!" "Mieru Es jums atstāju, savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirds lai neiztrūkstas un neizbīstas." (Jāņa 14:1,27)

"Ikviens būs kā patvērums pret auku un kā pavēnis pret negaisu, kā ūdens strauts izkaltušā zemē un kā augstas klints ēna iztvīkušā un izslāpušā zemē." (Jes. 32:2)

"Cietēji un nabagi meklē ūdeni un neatrod, viņu mēle ir izslāpusi un iztvīkusi; Es, tas Kungs, tos paklausīšu, Es, Israēla Dievs, tos neatstāšu." (Jes. 41:17)

“Tā saka tas Kungs, kas tevi radījis (..): “Kā Es izleju ūdeni uz iztvīkušu zemi un straumes uz sausu zemi, tā Es izliešu savu Garu uz tavu dzimumu un savu svētību uz taviem pēcnācējiem.”” (Jes. 44:2,3)

“Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali!” (Jes. 45:22)

“Viņš uzņēmās mūsu vājības un nesa mūsu sērgas.” “Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Mat. 8:17; Jes. 53:5, Glika tulk. 6. pants)

Nodaļa 8 Ārsts Kā Audzinātājs

Īsts ārsts ir audzinātājs un apzinās savu atbildību ne tikai pret slimniekiem, kas atrodas tā tiešo rūpju lokā, bet arī pret sabiedrību, kurā dzīvo. Viņš ir fiziskās un morālās veselības sargs. Viņam jāmāca ne tikai pareizās slimo kopšanas metodes, bet arī jāiedzīvina pareizie dzīves paradumi un jāizplata atziņas par pareiziem dzīves principiem.

Nepieciešama izglītošana veselības principos

Nekad agrāk izglītošana veselības principos nav bijusi vajadzīgāka kā tagad. Par spīti dzīves ērtību un labiekārtojumu brīnišķīgajai, vispusīgajai attīstībai, pat veselības aizsardzības jautājumos un slimību ārstēšanā, satraukumu rada mūsu fiziskās enerģijas un izturīguma pavājināšanās. Tas prasa visu to uzmanību, kuru sirdslieta ir cilvēku labklājība.

Mūsu mākslotā civilizācija veicina ļaunumu, kas postoši ietekmē veselību. Starp dabu un cilvēku paradumiem ir karastāvoklis. Savu iegribu apmierināšana un izdabāšana paradumiem nepārtraukti mazina kā fiziskos, tā garīgos spēkus un sagādā cilvēcei neizsakāmu postu. Visur ir nesātība un noziedzība, slimības un nāve.

Daudzi cilvēki pārkāpj veselības likumus, tos nezinādami, tādēļ viņiem nepieciešama pamācība. Vairāk tomēr ir tādu, kuri gan labi tos zina, bet neievēro. Šādus ļaudis nepieciešams pārliecināt, cik svarīgi padarīt atziņu par dzīves vadītāju. Ārstam šajā ziņā ir daudz izdevību, gan sniedzot citiem lietderīgas atziņas par veselības principiem, gan parādot to praktiskā izmantojuma nozīmīgumu. Ar pareizām pamācībām var darīt daudz, lai labotu nelaimi, kas nodara cilvēkiem neizsakāmu ļaunumu.

Neapvaldīta indīgo medikamentu lietošana ir ļoti daudzu slimību un pat vēl nopietnāku ļaunumu pamatā. Daudzi saslimušie necenšas izprast savas slimības cēloni. Viņu galvenā rūpe ir atbrīvoties no sāpēm un neērtībām. Tādēļ viņi lieto medikamentus, par kuru patiesajām īpašībām maz ko zina, vai arī dodas pie ārsta pēc zālēm, lai novērstu savu kļūdu sekas, nemaz nedomādami izdarīt pārmaiņu savos neveselīgajos paradumos. Ja nav gūti ātri rezultāti, ļaudis izmēģina citas zāles, tad vēl citas. Tā ļaunums turpinās.

Cilvēki jāmāca, ka zāles nedziedina nevienu slimību. Ir taisnība, ka dažreiz tās sniedz tūlītēju atvieglojumu, un, šķiet, pacients atveseļojas pēc to lietošanas; tas ir tādēļ, ka dabai ir pietiekams dzīvības spēks atbrīvoties no indēm un stabilizēt slimības radīto stāvokli. Veselība ir uzlabojusies par spīti medikamentiem. Turpretim zāles lielākoties tikai maina slimības veidu un lokalizāciju. Bieži liekas, ka indes iedarbība uz laiku ir pārvarēta, bet tās sekas organismā paliek un vēlāk rada lielu ļaunumu.

Lietojot indīgus medikamentus, daudzi cilvēki sev sagādā slimības visa mūža garumā, un iet bojā dzīvības, kuras būtu iespējams glābt ar dabiskām dziedināšanas metodēm.

Indes, ko satur tā saucamie ārstniecības līdzekļi, izraisa ieradumus un tieksmes, kas posta gan ķermeni, gan garu. Daudzi populāri medikamenti, pat dažu ārstu pagatavotās un izsniegtās zāles, daļēji veicina dzeršanas, opija un morfija lietošanas ieradumus, kuri ir šausmīgs lāsts gan visai sabiedrībai, gan katram tās loceklim.

Vienīgā cerība uzlabot sabiedrības veselību ir cilvēku izglītošana. Lai ārsti māca, ka dziedinošais spēks nav zālēs, bet dabā. Slimība ir dabas cenšanās atbrīvot organismu no veselības likumu pārkāpšanas sekām. Sasirgšanas gadījumā jānosaka tās cēlonis, jāizmaina neveselīgie nosacījumi, jāizlabo nepareizie ieradumi. Pēc tam dabai jāpalīdz tās centienos atbrīvot organismu no sārņiem un atjaunot tajā pareizo līdzsvaru.

Dabas ārstniecības līdzekļi

Vislabākie ārstniecības līdzekļi ir svaigs gaiss, saules gaisma, mērenība, atpūta, fiziskās nodarbības, pareizs uzturs, ūdens procedūras, bet galvenais — uzticēšanās dievišķajam spēkam. Ikvienam cilvēkam vajadzētu uzkrāt zināšanas par dabiskajiem ārstniecības līdzekļiem un to lietošanu. Ir būtiski izprast slimnieku ārstēšanas principus un apgūt praktiskās iemaņas, kas dod iespēju pareizi izmantot šīs zināšanas.

Dabisko dziedniecības līdzekļu lietošana prasa daudz uzmanības un pūļu, kas vairumam cilvēku liekas apgrūtinoši. Dabiskais dziedināšanas un atjaunošanās process ir pakāpenisks, tādēļ nepacietīgajiem šķiet pārāk ilgstošs. Atteikšanās no savu kaitīgo iegribu apmierināšanas prasa upurus. Galu galā atklāsies, ka daba, ja to nekavē, savu darbu izdara gudri un labi. Fiziskā un garīgā veselība būs atalgojums tiem, kas paliks uzticīgi dabas likumiem.

Mēs parasti veltām pārāk maz vērības veselības saudzēšanai. Daudz vieglāk ir novērst slimību, nekā to izārstēt. Katra cilvēka pienākums paša un visas cilvēces labā ir izzināt dzīvības likumus un apzinīgi tos ievērot. Mums jāiepazīstas ar brīnišķīgāko no visiem organismiem — cilvēka ķermeni, jāizprot dažādo orgānu funkcijas un atkarība citam no cita, lai tie varētu veselīgi darboties; jāizpēta prāta ietekme uz ķermeni un ķermeņa — uz prātu, kā arī tos pārvaldošie likumi.

Mācības dzīves cīņai

Biežāk būtu jāatgādina, ka veselība ir atkarīga no paklausības likumiem, bet nevis to izraisa nejaušība. To ir atzinuši sporta spēļu dalībnieki. Šie cilvēki ļoti rūpīgi sagatavojas. Viņi ilgstoši un pamatīgi trenējas un ir ļoti disciplinēti — rūpīgi kontrolē un regulē katru fizisko paradumu. Viņi apzinās, ka sāpīgu zaudējumu sagādā nolaidība, pārspīlējumi vai bezrūpība, kas vājina vai sakropļo kādu orgānu vai pat bojā visa organisma funkcijas.

Cik daudz vairāk vajadzīga tāda rūpība panākumu nodrošināšanai dzīves cīņā! Mēs neesam iesaistījušies kādā nenopietnā spēlē, bet gan cīņā, no kuras atkarīgs mūžīgs

iznākums. Mums jāsastopas ar neredzamiem ienaidniekiem. Ļaunie eņģeļi pūlas gūt virsroku pār katru cilvēku. Viss, kas bojā veselību, ne vien vājina fizisko enerģiju, bet arī tiecas vājināt garīgos un morālos spēkus. Jebkuru neveselīgu paradumu apmierināšana rada grūtības atšķirt labo no ļaunā, tādēļ ir grūti pretoties ļaunajam. Palielinās zaudējuma, pat sakāves briesmas.

"Skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu." (1. Kor. 9:24) Cīņā, kurā mēs esam iesaistīti, var uzvarēt katrs, kas disciplinē sevi, ievērojot pareizos dzīvesveida principus. Cik bieži dzīves ikdienā šo pienākumu uzskata par mazsvarīgu — pārāk nenozīmīgu, lai tam pievērstu uzmanību. Taču, ņemot vērā to, kas likts uz spēles, nekas, ar ko mēs saskaramies, nav mazsvarīgs. Viss, ko darām, svaru kausam pievieno savu smagumu, un tas beigu beigās noteic dzīves uzvaru vai sakāvi. Raksti mūs aicina: "Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat." (24. pants)

Mūsu pirmo senču Ādama un Ievas nesavaldīgā iekāre beidzās ar Ēdenes zaudēšanu. Tās atgūšanā atturībai un mērenībai visās lietās ir lielāka nozīme, nekā cilvēki to parasti apzinās.

Norādīdams uz seno grieķu spēļu dalībnieku pašsavaldību un disciplinētību, apustulis Pāvils raksta: "Kas piedalās sacīkstēs, tas ir visādi atturīgs, — viņi tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu. Tātad es skrienu ne kā uz ko nezināmu, es cīnos, ne kā gaisu sizdams. Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams." (25–27. pants)

Reformas panākumi atkarīgi no pilnīgas pamatpatiesības atzīšanas. Tomēr, no vienas puses, draud briesmas iestigt tukšā filozofēšanā un iesīkstējušā farizejiskumā, bet no otras, — ieslīgt bezrūpīgā visatļautībā. Nesatricināmās reformas pamats ir Dieva likums. Skaidrās, noteiktās aprisēs jāatklāj nepieciešamība tam paklausīt. Vienmēr jāvērš cilvēku uzmanība uz principiem, kas ir tikpat mūžīgi un nelokāmi kā Dievs pats.

Visnožēlojamākās sākotnējās atkrišanas sekas bija tās, ka cilvēks zaudēja paškontroles spējas. Īsts progress būs iespējams tikai tad, kad šīs spējas tiks atgūtas.

Mūsu organisms ir vienīgais vidutājs, ar kura palīdzību, veidojoties raksturam, attīstās gan prāts, gan dvēsele. Tālab ienaidnieks savus kārdinājumus virza uz to, lai vājinātu un degradētu fiziskos spēkus. Ja tas gūs panākumus šajā jomā, viss cilvēks tiks pakļauts ļaunumam. Ja kādi augstāki spēki nepārvaldīs mūsu fiziskās dabas tieksmes, tās noteikti mūs novedīs postā un nāvē.

Ķermenis ir jāpakļauj kontrolei. Ir jāvalda cilvēka augstākajam spēkam. Prātam jāpārvalda jūtas, bet tam savukārt jāatrodas Dieva pārvaldībā. Dievišķās žēlastības svētītajam saprātam jāietekmē mūsu dzīve.

Dieva prasībām ir jāpārliecina apziņa. Vīri un sievas jāmodina pašsavaldīšanās pienākumam, skaidrības nepieciešamībai, atbrīvotībai no jebkuras pārmērīgas tieksmes un citiem samaitājošiem paradumiem. Cilvēki jāpārliecina, ka visi garīgie un fiziskie spēki ir Dieva dāvana, tie jāsaglabā vislabākajā stāvoklī, lai varētu kalpot Viņam.

Senatnes rituālā, kas simbolizēja Evaņģēliju, uz Dieva altāra bija jāliek upuris, kuram nebija nekādas vainas. Kristu pārstāvošajam dzīvniekam bija jābūt bez jebkādiem trūkumiem. Ar to Dieva Vārds saka, kādiem jābūt Viņa bērniem: sevi jānodod par "dzīvu upuri", lai draudze būtu "svēta un bez vainas", tas ir, "Dievam patīkama". (Rom. 12:1; Ef. 5:27)

Bez dievišķa spēka nav iespējams īstenot nekādu patiesu reformu. Cilvēku veidotā aizsardzība pret iedzimtām un iegūtām tieksmēm ir tikai vājš smilšu valnis pret varenu straumi. Tikai tad, kad Kristus mūsu dzīvē kļūst par dzīvinošu spēku, spējam pretoties kārdinājumiem, kas mums uzbrūk gan no iekšienes, gan ārienes.

Kristus nāca šajā pasaulē piepildīt Dieva likumu, lai mēs pilnīgi spētu valdīt pār dvēseli samaitājošām iedzimtām nosliecēm. Viņš, dvēseles un miesas Ārsts, palīdz uzveikt postošās kārības. Viņš ir sagādājis visu iespējamo, lai cilvēka raksturs būtu pilnīgs.

Pakļaujoties Kristum, prāts nonāk likuma kontrolē, bet tas ir ķēnišķīgs likums, kas pasludina brīvību ikvienam gūsteknim. Savienībā ar Kristu cilvēks kļūst brīvs. Pakļaušanās Kristus prātam nozīmē pilnīgas cilvēka cieņas atjaunošanu.

Paklausība Dievam ir brīvība no grēka verdzības, izglābšana no cilvēciski zemiskajām kaislībām un impulsiem. Cilvēks kļūst par sevis pārvarētāju, savu tieksmju, valdību un varu uzvarētāju, tādu, kas "gūst uzvaru pār šīs tumsības pasaules valdniekiem" un pār "ļaunajiem gariem pasaules telpā". (Ef. 6:12)

Nevienā citā vietā, bet tieši ģimenē, šīs pamācības ir visnepieciešamākās, nekur citur tās nesniegs lielāku labumu. Vecākiem ir jārūpējas par bērnu ieradumu un rakstura veidošanu. Pārveidošanas darbs jāsāk ar Dieva baušļu principu mācīšanu un jāparāda, ka tie attiecas uz bērna fizisko un arī morālo veselību. Pierādiet, ka paklausība Dieva Vārdam ir mūsu vienīgā drošība pret ļaunumu, kas pasauli ved iznīcībā. Izskaidrojiet vecākiem viņu atbildību ne tikai pret pašiem, bet arī pret bērniem. Tēvs un māte rāda piemēru saviem bērniem — vai nu paklausības, vai pārkāpumu piemēru. Ģimenes liktenis ir atkarīgs no vecāku piemēra un pamācībām. Bērni kļūs tādi, par kādiem tēvs un māte tos izveidos.

Ja vecākus varētu vedināt uz pārdomām par savas rīcības sekām un tie redzētu, kā ar savu piemēru un pamācībām turpina vairot grēka vai taisnīguma varu, tad katrā ziņā

notiktu pārmaiņa. Daudzi novērstos no tradīcijām un dažādiem ieradumiem un pieņemtu dievišķās dzīves principus.

Piemēra spēks

Ģimenes ārsts, būdams nomodā pie slimnieku gultas, atvieglodams to ciešanas, neļaudams tiem nomirt, sacīdams mirstošajiem cerīgus vārdus, iegūst to uzticību un tādas simpātijas, kādas tiek dāvātas tikai nedaudziem. Pat Evaņģēlija kalpam nav uzticēta tik liela atbildība un tik tālejoša ietekme.

Ārsta piemēram, tāpat kā viņa pamācībām, neapšaubāmi jābūt labvēlīgam. Reformas ideja prasa tādus vīrus un sievas, kuru ikdienas dzīve ir savaldības paraugs. Liela nozīme ir principiem, kurus mēs īstenojam paraduma pēc. Pasaulei nepieciešams praktisks pierādījums par Dieva žēlastības paveikto, cilvēkos atjaunojot zaudēto ķēnišķību un ļaujot viņiem pilnveidoties. Nekas cits pasaulē nav tik vajadzīgs, kā kristīgajā dzīvē apliecināts Evaņģēlija pestījošais spēks.

Ārsts nepārtraukti nonāk saskarē ar cilvēkiem, kuriem nepieciešama pareiza priekšzīme un iedrošinājums. Daudzi ir morāli vāji. Viņiem trūkst paškontroles, un kārdināšanas viņos gūst virsroku. Šādām dvēselēm palīdzēt ārsts spēj tikai tad, ja savā dzīvē parāda spēku, kas palīdz uzvarēt katru kaitīgu ieradumu un samaitājošu iekāri. Viņa dzīvē jābūt redzamai dievišķā spēka darbībai. Ja tās trūkst, tad, lai cik iespaidīgi vai pārliecinoši būtu ārsta vārdi, pacientus tie neietekmēs.

Ārsta padomu un palīdzību meklē daudzi, kas savu nepareizo ieradumu dēļ kļuvuši par morāliem graustiem. Viņi ir satriekti, vāji un ievainoti, paši jūt savu neprātību un nespēju to pārvarēt. Tādu cilvēku tuvumā nedrīkst atrasties nekas, kas varētu mudināt turpināt domas un izjūtas, kas viņus padarījušas par tādiem, kādi viņi ir. Viņiem jāelpo skaidrības, augstu un cēlu domu gaiss. Cik šausmīgi, ja tie, kam vajadzēja būt par audzinošu piemēru, paši vergo kaitīgiem ieradumiem; viņu ietekme palielina citos kārdinājumu spēku!

Ārsts un atturības veicināšana

Ārsta aprūpē nonāk daudzi, kas sabojā savu dvēseli un organismu ar tabakas un reibinošu dzērienu lietošanu. Savam pienākumam uzticīgam ārstam jānorāda šiem pacientiem viņu ciešanu iemesls, bet, ja viņš pats lieto tabaku vai alkoholu, kāds segums būs viņa vārdiem? Vai ārsts, apzinādamies, ka apmierina savas iegribas, nevilcināsies norādīt uz šo postu sava pacienta dzīvē? Kā gan viņš varēs pārliecināt jauniešus par alkohola un tabakas kaitīgumu, ja pats smēķē vai dzer?

Kā ārsts sabiedrībā var būt skaidrības un pašsavaldības paraugs vai ietekmīgs atturības veicinātājs, ja pats izdabā pretīgam ieradumam? Kā var palīdzēt slimniekam, ja paša elpa ir nepatīkama, alkohola vai tabakas smakas piesātināta?

Kā var uzticēties ārsta prasmei, ja tas bojā savus nervus un apmiglo smadzenes, lietojot narkotiskas indes? Tāds mediķis vairs nespēj ātri pieņemt lēmumus un precīzi tos izpildīt!

Ja ārsts neievēro likumus, kas pārvalda viņa būtni, ja patmīlīgu iegribu apmierināšanu tas vērtē augstāk par prāta un miesas skaidrību, vai ar to viņš nepierāda savu neatbilstību rūpēm par cilvēku dzīvību?

Lai cik prasmīgs un uzticīgs kāds ārsts būtu, tā darbā tomēr ir daudz mazdūšības brīžu un neveiksmju. Bieži vien neizdodas sasniegt cerēto. Lai gan pacienti atgūst veselību, patiesu labumu nevar gūt ne viņi, ne arī sabiedrība, ja izārstētie atkal pakļaujas savām ļaunajām iegribām, kas reiz jau izraisījušas slimību. Ar iepriekšējo aizrautību viņi no jauna iegrimst šaurā savtīgumā un pašapmānā. Viņu labā veiktais ārsta darbs šķiet velti izšķiests.

Tādi paši piedzīvojumi bija arī Kristum, tomēr Viņš nepārtrauca pūlēties pat vienas nelaimīgas dvēseles labā. No desmit dziedinātajiem spitālīgajiem tikai viens novērtēja šo dāvanu, bet tas bija svešinieks un samarietis. Šī viena dēļ Kristus izdziedināja desmit. Ja ārstam nav labāku panākumu kā bija Pestītājam, lai mācās no Lielā Ārsta. Par Kristu ir rakstīts: “Viņš nepagurs un nekritīs.” “No dvēseles ciešanām Viņam radīsies panākumu papilnam.” (Jes. 42:4; 53:11)

Pat ja tikai viena dvēsele būtu pieņēmusi Viņa žēlastības Evaņģēliju, arī šīs vienas glābšanas dēļ Kristus būtu izvēlējies pazemojošo, moku un kauna pilno zemes dzīvi un nāvi. Ja ar mūsu pūlēm kaut viens cilvēks tiek pacelts un glābts, lai mirdzētu Kunga pagalmos, vai mums tad nav iemesla priecāties?

Ārsta pienākumi ir grūti un nogurdinoši. To sekmīgai izpildei vajadzīgs spēcīgs organisms un laba veselība. Vājš vai slimīgs cilvēks nespēj izturēt nogurdinošo ārsta darbu. Tas, kam trūkst pilnīgas pašsavaldīšanās, nebūs piemērots cīņai ar dažādajām slimībām.

Ārsta dzīve, šķiet, atrodas nepārtrauktā ēnā, jo bieži tiek traucēts naktsmiers, viņš nevar ievērot regulāras ēdienreizes un ir lielā mērā šķirts no sabiedriskā prieka un reliģiskajām priekšrocībām. Sāpes, kas viņam jāredz, paļāvīgie mirstošie, kas ilgojas pēc palīdzības, viņa saskarsme ar izvirtušiem ļaudīm padara mediķa sirdi slimu un gandrīz iznīcina uzticību cilvēcei.

Ārstam līdz galējai robežai jāsasprindzina savi spēki cīņā ar slimībām un nāvi. Šī briesmīgā pārpūle pilnībā pārbauda raksturu. Tad arī kārdinājumam ir vislielākais spēks. Ārstam vairāk nekā citu profesiju pārstāvjiem ir vajadzīga pašsavaldīšanās, gara skaidrība un ticība, kas tveras Debesīs. Citu un arī pats sevis dēļ viņš nevar atļauties neievērot veselības saglabāšanas noteikumus. Vieglprātība fiziskajos ieradumos sekmē vieglprātību arī morālē.

Ārsta patiesā drošība vienmēr un visur ir — rīkoties saskaņā ar principiem, kas rodami vienīgi Dievā. Mediķim jāpamatojas tā Kunga rakstura morālajā dižumā. Diendienā, stundu pēc stundas, ik mirkli ārstam jādzīvo it kā neredzamās pasaules acu priekšā. Tāpat kā Mozum, viņam ir jāiztur, "it kā redzot Neredzamo".

Taisnība sakņojas dievbijībā. Neviens cilvēks nespēj nelokāmi saglabāt citu vidū skaidru, ietekmīgu dzīvi, ja tā nav ar Kristu apslēpta Dievā. Jo lielāka saskarsme ar citiem cilvēkiem, jo ciešākai jābūt sirds savienībai ar Debesīm.

Jo ārstam ir neatliekamāki pienākumi un lielāka atbildība, jo izteiktāka ir viņa vajadzība pēc dievišķā spēka. Laiks jāvelta nevis laicīgām lietām, bet pārdomām par mūžības valstību. Ārstam ir jāpretojas uzmācīgajai pasaulei, kas viņu grib tā nomākt, lai atšķirtu no spēka Avota. Biežāk nekā visiem citiem cilvēkiem viņam lūgšanās un Rakstu pētīšanā jānostājas aiz Dieva sargājošā vairoga. Viņam jādzīvo nepārtrauktā savienībā un apzinīgā saliedētībā ar patiesības, taisnības un žēlastības principiem, kas dvēselē atklāj Dieva īpašības.

Tieši tādā pakāpē, kādā cilvēks pieņems Dieva Vārdu un tam paklausīs, tas ar savu spēku un savas dzīvības pieskārienu ietekmēs katru darbības motīvu, katru rakstura attīstības posmu, šķīstīs domas un regulēs ikvienu vēlmi. Tie, kas paļausies uz Dieva Vārdu, rīkosies kā vīri un būs stipri. Pāri visam zemiskajam viņi pacelsies gaisotnē, kas būs brīva no visa samaitājošā.

Ja cilvēks ir sadraudzībā ar Dievu, tad nelokāmā apņēmība, kas pasargāja jau Jāzepu un Daniēlu samaitātajā pagānu galmā, darīs arī viņa dzīvi sirdsšķīsti skaidru. Viņa rakstura drānas būs neaptraipītas. Viņa dzīvē Kristus gaisma nebūs aptumšota. Nemainīgā godībā pār viņu nemitīgi mirdzēs spožā Rīta Zvaigzne.

Sabiedrībā tāda dzīve būs spēka elements. Tā būs barjera pret ļaunumu, kārdināto drošība, bākas vadošā gaisma tiem, kas dzīves grūtību un mazdūšības apstākļos meklē pareizo ceļu.

ĀRSTI MISIONĀRI UN VIŅU DARBS

Viņi "būs citu tautu starpā kā tā Kunga rasa."

Nodaļa 9 Mācīšana Un Dziedināšana

Sūtīdams divpadsmit mācekļus pirmajā misijas ceļojumā, Kristus tiem novēlēja: "Bet ejot sludiniet un sakiet: Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi. Dziediniet slimus, šķīstiet spitālīgus, uzmodiniet mirušus, izdzeniet ļaunus garus. Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet." (Mat. 10:7,8)

Septiņdesmit vīriem, kurus sūtīja vēlāk, Viņš sacīja: "Un kurā pilsētā jūs ieiesit (..), dziediniet slimniekus, kas tur ir, un sakiet viņiem: Tuvu pie jums ir nākusi Dieva valstība." (Lūk. 10:8,9) Kristus klātbūtne un spēks pavadīja viņus. "Un tie septiņdesmit pārnāca un ar lielu prieku stāstīja: "Kungs, pat ļaunie gari mums padodas Tavā vārdā!"" (17. pants)

Pēc Kristus atgriešanās Debesīs šis darbs turpinājās. Atkārtojās tādas pašas norises kā Viņa kalpošanas laikā. "Arī no apkārtējām pilsētām" nāca daudzi "uz Jeruzālemi, nesdami neveselus un nešķīstu garu apsēstus, kas visi tika dziedināti". (Ap. d. 5:16)

Mācekļi "izgāja un mācīja visās malās, un tas Kungs tiem darbā palīdzēja". "Filips, aizgājis kādā Samarijas pilsētā, sludināja tiem Kristu. Ļaudis pulkiem uzmanīgi un vienprātīgi uzklausīja Filipa vārdus (..). (..) no daudziem, kam bija nešķīsti gari, tie izgāja, (..); un daudz paralītiķu un tizlu tika dziedināti; un liela līksmība valdīja tanī **pilsētā." (Marka 16:20; Ap. d. 8:5–8)**

Apustuļu darbs

Lūka (viņa vārdā nosauktā evaņģēlija sarakstītājs) bija ārsts misionārs; Rakstos viņu sauc par "mīļo ārstu". (Kol. 4:14) Apustulis Pāvils bija dzirdējis par Lūkas ārsta prasmi un sameklēja viņu kā tādu, kam Kungs uzticējis sevišķu pienākumu. Tā veidojās sadarbība, un kādu laiku Lūka pavadīja Pāvilu ceļojumos no vienas vietas uz citu. Pēc kāda laika Pāvils atstāja Lūku Filipos, Maķedonijā. Šeit Lūka turpināja darboties vairākus gadus gan kā ārsts, gan arī kā Evaņģēlija sludinātājs. Ārsta amatā viņš kalpoja slimajiem un tad lūdza, lai Dieva dziedinošais spēks skartu ciešanu nomāktos. Tā tika pavērts ceļš Evaņģēlija vēstij. Savā panākumiem bagātajā ārsta praksē Lūkam radās daudzas izdevības sludināt Kristu pagāniem. Dievišķais plāns paredz, lai mēs strādātu tā, kā to darīja mācekļi. Fiziskā dziedināšana ir cieši saistīta ar Evaņģēlija uzdevumu. Evaņģēlija darbā nekad nedrīkst šķirt sludināšanu no dziedināšanas.

Evaņģēlija atziņu izplatīšana bija mācekļu darbs. Viņiem bija uzticēts pienākums visai pasaulei sludināt Kristus atnesto dievišķās laipnības vēsti. Viņi to izplatīja saviem

laikabiedriem. Vienas paaudzes laikā Evaņģēlijs tika aiznests ikvienai toreiz zināmajai tautai.

Evaņģēlija pasludināšanu pasaulei Dievs ir uzticējis tiem, kas nes Viņa vārdu. Labā vēsts ir vienīgais varenais pretspēks pasaules grēkam un postam. Iepazīstināt visu cilvēci ar Dieva žēlastības Evaņģēliju ir to cilvēku pirmais pienākums, kuri jau izjutuši tā dziedinošo spēku.

Kad Kristus izsūtīja savus mācekļus ar Evaņģēlija vēsti, ticība Dievam un Viņa Vārdam pasaulē bija gandrīz izzudusi. Pat jūdi, kas apgalvoja, ka tiem esot izpratne par Jehovu, Viņa Vārdu bija novirzījuši sānis tradīciju un cilvēku izdomājumu dēļ. Ļaužu domas aizņēma patmīlīga godkāre, ārišķība, negodīga peļņa. Izzūdot godbijībai pret Dievu, zuda arī līdzjūtība pret cilvēkiem. Par valdošo principu kļuva patmīlība, un sātans to izmantoja, vairojot cilvēces nelaimes un degradēšanos.

Sātana palīgi pārņēma ļaudis savā varā. Cilvēka organisms, kas bija radīts, lai tur mājotu Dievs, kļuva par sātana mitekli. Pārdabiski spēki pārvaldīja cilvēku apziņu, nervus un orgānus, gremdējot ļaudis, lai tie censtos apmierināt viszemiskākās kaislības. Uz cilvēku pierēm tika uzspiesti pašu dēmonu zīmogi, bet to sejas atspoguļoja ļaunuma leģionu izteiksmi, ar kuriem tie bija apsēsti.

Kāds stāvoklis pasaulē ir šodien? Vai mūsdienās augstākā kritika un prātošana neiznīcina ticību Bībelei tikpat iedarbīgi, kā tas bija ar tradīcijām un rabīnu doktrīnām Kristus laikā? Vai savtīga alkatība, godkāre un izpriecu kāre nesaista cilvēku sirdis tikpat stipri šodien, kā tas bija tad? Cik nedaudzus vada kristīgie principi tā saucamajā kristīgajā pasaulē, pat Kristu apliecinošās draudzēs! Darījumos, sociālajā sfērā, mājas dzīvē, pat reliģiskajās aprindās maz cilvēku pieņem Kristus mācības kā ikdienas dzīves likumus. Vai nav tā, ka "taisnīga rīcība pilnīgi izzudusi; (..) godīgums nekur neatrod ieejas." "Kas no ļauna atkāpjas, paliek par laupījumu"? (Jes. 59:14; 15. pants Glika tulk.)

Mēs tagad dzīvojam "noziegumu epidēmijas" vidū, par ko uzmanīgie, dievbijīgie cilvēki aiz šausmām ir kā sastinguši. Neviens rakstnieks nespēj aprakstīt pieaugošo korupciju. Katra diena nes jaunas ziņas par politiskajiem strīdiem, kukuļošanu un krāpšanu. Katra diena nes jaunas, sirdi plosošas vēstis par vardarbību un nelikumībām, vienaldzību pret cilvēku ciešanām, par cilvēku dzīvības brutālu, velnišķīgu iznīcināšanu. Ik diena liecina par neprātības, slepkavību un pašnāvību vairošanos. Kas gan vairs var šaubīties par to, ka sātaniskie spēki ar pieaugošu aktivitāti darbojas cilvēkos, lai satrauktu un samaitātu prātu, apgānītu un fiziski iznīcinātu ķermeni?

Tajā pašā laikā, kad pasaule ir pārpildīta ar tādu ļaunumu, pārāk bieži Evaņģēliju sludina tik vienaldzīgi, ka tas uz cilvēku apziņu vai dzīvi atstāj mazu ietekmi. Visur sirdis sauc pēc tā, kā viņām trūkst. Tās ilgojas pēc kāda spēka, kas palīdzētu pārvarēt grēku, pēc

spēka, kas atbrīvotu no ļaunā verdzības, pēc spēka, kas sniegtu veselību, dzīvību un mieru. Daudzi, kas reiz pazina Dieva Vārda spēku, ir dzīvojuši tur, kur neatzīst Dievu, un viņi ilgojas pēc Visuvarenā klātbūtnes.

Pasaulē šodien vajadzīgs tas, ko tai vajadzēja jau pirms deviņpadsmit gadsimtiem — Kristus atklāsme. Ir nepieciešamas lielas reformas, un tikai Kristus žēlastībā iespējams paveikt fizisko, prāta un garīgo atjaunošanu.

Vienīgi Kristus metode dos patiesas sekmes cilvēku glābšanā. Pestītājs nāca pie cilvēkiem kā tāds, kas vēlas tiem darīt labu. Viņš bija līdzjūtīgs, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš lūdza: "Sekojiet Man."

Ir nepieciešama individuāla pieeja cilvēkiem. Ja mazāk laika veltītu spredikošanai un vairāk atlicinātu individuālajai kalpošanai, panākumi būtu daudz labāki. Maznodrošinātajiem ir jāpalīdz, slimnieki — jāaprūpē, noskumušie un zaudējumus cietušie — jāmierina, nezinātāji jāpamāca, nepiedzīvojušajiem jāsniedz padoms. Mums jāraud kopā ar raudošajiem un jāpriecājas ar priecīgajiem. Šis darbs nebūs un nevar būt neauglīgs, ja to pavadīs pārliecināšanas, lūgšanu un Dieva mīlestības spēks.

Mums jāatceras, ka ārstnieciskās misijas mērķis ir norādīt visiem ar grēku slimajiem vīriem un sievām uz Golgātas Vīru, kas nes pasaules grēku. Uzlūkojot Viņu, tie pārtaps Viņa līdzībā. Slimie un cietēji mums jāmudina raudzīties uz Jēzu un dzīvot. Tiem cilvēkiem, kuriem fiziskās un dvēseles slimības atņēmušas drosmi, ir pastāvīgi jānorāda uz Kristu, Lielo Ārstu. Norādiet viņiem uz Kungu, kas spēj dziedināt visas kaites. Stāstiet šiem ļaudīm par Pestītāju, kuru aizkustina viņu vājums. Iedrošiniet viņus uzticēties Jēzum, kas atdeva savu dzīvību, lai viņi reiz varētu nokļūt nebeidzamajā mūžībā. Stāstiet par Viņa mīlestību, runājiet par Viņa spēku pestīt.

Tas viss ir ārsta misionāra augstais pienākums un nenovērtējamā priekšrocība. Ceļu tam paver individuālā kalpošana. Bieži Dievs sasniedz ļaužu sirdis, mums pūloties atvieglot viņu fiziskās ciešanas.

Ārstnieciskā misija ir Evaņģēlija celmlaužu darbs. Labā vēsts ir jāsludina un jāizmanto praksē, sludinot Vārdu un veicot ārsta pienākumus.

Gandrīz katrā sabiedrībā ir daudz ļaužu, kuri neieklausās Dieva Vārda sludināšanā vai neapmeklē nevienu dievkalpojumu. Lai Evaņģēlijs viņus sasniegtu, tas jāienes viņu mājās. Šādu cilvēku fizisko sāpju remdēšana bieži vien ir vienīgā iespēja, kā tiem var tuvoties. Žēlsirdīgās māsas, kas kalpo kā misionāres, aprūpē saslimušos un remdē trūcīgo bēdas, atradīs daudz izdevību lūgt kopā ar šiem cilvēkiem, lasīt viņiem Dieva Vārdu un stāstīt par Pestītāju. Viņas var lūgt gan kopā, gan arī par šiem bezpalīdzīgajiem, kuriem trūkst gribasspēka pārvarēt sagandējošās kaislības. Viņas var ienest cerību staru nomākto

un mazdūšīgo dzīvē. Viņu nesavtīgā mīlestība, kas atklājas pašaizliedzīgā un laipnības pilnā darbā, palīdzēs šiem cietējiem sākt ticēt Kristus mīlestībai.

Daudzi netic Dievam un ir zaudējuši ticību arī cilvēkiem, bet viņi augstu vērtē līdzjūtību un izpalīdzību. Viņu sirdis tiek aizkustinātas, ja kāds, kura motīvs nav uzslavas vārdi vai savtīgas intereses, ienāk viņu mājā, kalpo slimajam, paēdina izsalkušo, apģērbj kailo, mierina noskumušo un laipni norāda uz Dievu, kura mīlestības un līdzjūtības vēstnesis ir šis darbinieks. Dziļi sirdī rodas pateicība. Ticība ir iededzināta. Šie ļaudis redz, ka Dievs rūpējas par tiem, un ir gatavi klausīties, kad tiek atvērts Viņa Vārds.

Gan ārzemju misijas laukos, gan arī kalpojot savā dzimtenē visi darbinieki — kā vīrieši, tā sievietes — spēs rast daudz vieglāku pieeju cilvēkiem un atklās, ka viņu noderīgums ir ievērojami pieaudzis, ja tie varēs palīdzēt slimajiem. Sievietes, kas dodas uz pagānu zemēm par misionārēm, tā var gūt izdevību sniegt Evaņģēliju šo zemju sievietēm, kad visas citas durvis labajai vēstij ir slēgtas. Visiem Evaņģēlija darbiniekiem būtu jāzina, kā lietot vienkāršākos ārstniecības līdzekļus, kas palīdz remdēt sāpes un novērš slimības.

Veselības principu mācīšana

Evaņģēlija kalpiem jāspēj sniegt pamācības par veselīgas dzīves principiem. Visur ir slimības, un vairumā gadījumu tās varētu novērst, ievērojot veselības likumus. Cilvēkiem jāsaprot to lielā nozīme gan šīs dzīves labklājībai, gan arī nākamajai dzīvei. Viņi jāatmodina atbildībai par savu ķermeni, kurā var iemājot Radītājs, un Viņš vēlas, lai ļaudis savu organismu pārvaldītu kā uzticīgi namturi. Visiem jāņem vērā Svēto Rakstu vārdi: "(..) Jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: "Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis."" (2. Kor. 6:16)

Tūkstošiem ir tādu cilvēku, kuriem nepieciešamas un kuri labprāt arī pieņemtu pamācības par vienkāršām slimnieku kopšanas metodēm — metodēm, kas aizstāj indīgu medikamentu lietošanu. Ir liela nepieciešamība pēc pamācībām uztura reformā. Nepareizi ēšanas ieradumi un neveselīga pārtika bieži vainojama nesātībā, noziegumos un nelietībās, kas pasaulei nes postu.

Mācot veselības principus, atcerieties reformas lielo mērķi — pilnīgi nodrošināt fizisko, prāta un dvēseles attīstību. Rādiet, ka Dieva radītie dabas likumi domāti mūsu labumam, ka paklausība tiem veicina laimi šajā dzīvē un palīdz sagatavoties nākamajai.

Rosiniet cilvēkus pētīt mīlestības un gudrības izpausmes dabas norisēs, izzināt cilvēka organismu, šo brīnumaino sistēmu un to pārvaldošos likumus. Tie, kas uztvers Dieva mīlestības atklāsmes, sapratīs Viņa gudros un labestīgos likumus un apjautīs paklausības nozīmi. Savus pienākumus un saistības tie izpildīs citādi nekā visi citi. Viņi novērtēs

veselības likumu ievērošanu nevis kā upuri vai sevis aizliegšanu, bet gan uzskatīs to par nenovērtējamu svētību, kā tas patiesībā arī ir.

Ikvienam Evaņģēlija darbiniekam jāsajūt, ka pamācību sniegšana par veselīga dzīvesveida principiem ir viņa pienākumu būtiska daļa. Pēc tās ir liela vajadzība, un pasaule tai ir atvērta. Visur vērojama tieksme aizstāt individuālo darbu ar iestāžu darbu. Cilvēciskā gudrība tiecas uz apvienošanos, centralizāciju, lielu baznīcu un iestāžu celšanu. Daudzi cilvēki atstāj labdarību iestāžu un organizāciju ziņā; viņi attaisno savu atraušanos no saskarsmes ar pasauli, un viņu sirdis kļūst nejūtīgas, iegrimst patmīlībā un paliek neietekmējamas. Dvēselēs zūd mīlestība pret Dievu un cilvēkiem.

Kristus saviem sekotājiem uztic individuālo darbu — un to nevar veikt kāds cits. Kalpošana slimajiem un trūcīgajiem, Evaņģēlija sniegšana pazudušajiem nav jāatstāj komitejām vai organizētām labdarības iestādēm. Evaņģēlijs prasa personisku atbildību, personiskas pūles un gatavību uzupurēties.

"Ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai Mans nams būtu pilns." Tāda ir Kristus pavēle. Viņš vada cilvēkus saskarsmē ar tiem, kam viņi mēģina palīdzēt. "Kas bez pajumtes, uzņem savā namā," Viņš saka. "Kad tu redzi kailus, (..) tos apģērb." "Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli." (Lūk. 14:23; Jes. 58:7; Marka 16:18) Evaņģēlija svētības jāizdala tiešā saskarsmē un ar personisku kalpošanu.

Dodams gaismu saviem ļaudīm senatnē, Dievs nedarbojās tikai vienā ļaužu šķirā. Daniēls bija kāda Jūdejas augstmaņa dēls. Arī Jesaja bija no dižciltīgas ģimenes, bet Dāvids un Amoss — gani, Caharija — Bābeles gūsteknis, Elīsa — zemkopis. Kungs aicināja par saviem pārstāvjiem gan praviešus un augstmaņus, gan dižciltīgos un vienkāršos ļaudis, un mācīja viņiem visai pasaulei sludināmās patiesības.

Katram savas žēlastības paudējam Kungs noteica kādu darbu citu labā. Katram atsevišķi mums jāiedegas darba kvēlē savā vietā ar vārdiem: "Es esmu še, sūti mani." (Jes. 6:8) Uz visiem gulstas atbildība: uz Vārda sludinātāju, uz māsu misionāri, uz kristīgu ārstu, uz katru kristieti, neatkarīgi no tā, vai viņš ir komersants vai lauksaimnieks, izglītots speciālists vai amatnieks. Mūsu pienākums ir atklāt cilvēkiem viņu pestīšanas Evaņģēliju. Katram pasākumam, kurā piedalāmies, jābūt līdzeklim šī mērķa sasniegšanai.

Tie, kas uzņemas viņiem izraudzīto darbu, būs ne vien par svētību citiem, bet arī paši tiks svētīti. Apziņa par labi paveikto darbu atspoguļosies arī viņu dvēselē. Bezcerīgie aizmirsīs savu bezcerību, vājie kļūs stipri, nezinātāji — zinoši, un visi atradīs nemaldīgu palīgu Viņā, savā Aicinātājā.

Kristus draudze ir organizēta kalpošanai. Tās moto — kalpošana. Tās locekļi ir cīnītāji, kas jāizglīto cīņai sava pestīšanas Vadoņa pakļautībā. Kristīgajiem sludinātājiem,

ārstiem un skolotājiem ir plašāks darba loks, nekā daudzi to ir izpratuši. Viņiem ne tikai jākalpo cilvēkiem, bet arī jāmāca tos kalpot. Viņiem ne tikai jāmāca pareizi dzīves principi, bet arī jāaudzina savi klausītāji tos ievērot un izmantot. Patiesība, kura nav lietota praksē un kurā neesam dalījušies ar citiem, zaudē savu dzīvinošo vērtību. Tikai daloties patiesības atziņās, var saglabāt tās svētības.

Ir jāizbeidz vienmuļība dievkalpojumos. Katrs draudzes loceklis jāiesaista kādā kalpošanas nozarē Kunga darbā. Daži nespēj darīt tik daudz kā citi, bet ikvienam jādara viss iespējamais, lai novērstu slimību un ciešanu uzplūdus, kas pārņem pasauli. Daudzi vēlētos darboties, ja tiktu pamācīti, kā to sākt. Viņi ir jāmāca un jāiedrošina.

Katrā draudzē vajadzētu būt misijas nodaļai kristīgu darbinieku sagatavošanai. Tajā draudzes locekļi varētu apgūt iemaņas, kā mācīt Bībeles stundās, kā vadīt un mācīt sabatskolas klasi, kā vislabāk palīdzēt trūcīgajiem un aprūpēt slimos, kā darboties neatgriezto labā. Vajadzētu organizēt veselības, mājturības un citus vajadzīgus kursus dažādās kristīgās palīdzības nozarēs. Būtu ne tikai jāmāca, bet arī jāapgūst prasme strādāt pieredzējušu pedagogu vadībā. Lai skolotāji, paši būdami rosīgi, iet pa priekšu, darbodamies ļaužu vidū, tad citi, radoši iesaistīdamies, lietderīgi mācīsies no viņu piemēra. Priekšzīmei ir lielāka vērtība nekā daudziem priekšrakstiem un norādījumiem.

Visiem cilvēkiem savi fiziskie spēki un garīgās spējas ir jāattīsta līdz visaugstākajai pakāpei, lai tie varētu darboties Dieva darbā tur, kur Viņš aicinās. Tā pati žēlastība, ko no Kristus saņēma Pāvils un Apolls un kas tos nošķīra izcilai garīgai kalpošanai, šodien tiks dota dievbijīgiem kristīgiem misionāriem. Dievs vēlas, lai Viņa bērniem būtu tādas gara spējas un zināšanas, kas nekļūdīgā skaidrībā un spēkā atklātu pasaulei Viņa godību.

Dievam svētījušies izglītotie darbinieki spēj kalpot un daudzveidīgākās darba nozarēs un veikt izvērstāku darbu nekā neizglītotie. Viņu disciplinētais prāts nostāda tos izdevīgākā vietā. Tie, kuriem nav izcilu talantu vai īpašas izglītības, arī var kalpot citiem atbilstoši savām spējām. Dievs izmantos cilvēkus, kas labprāt ļauj to darīt. Ne visspožākie vai vistalantīgākie ir tie, kuru darbs nes lielākos un paliekošākos rezultātus. Ir vajadzīgi cilvēki, kas sadzirdējuši Debesu vēsti. Visietekmīgākie darbinieki ir tie, kas atsaucas aicinājumam: "Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis." (Mat. 11:29)

Ir vajadzīgi misionāri ar degsmi sirdī. Tas, kura sirdi aizskar Dievs, ir pildīts ar ilgām pēc tiem, kuri nekad nav iepazinuši Viņa mīlestību. Šo ļaužu stāvoklis ietekmēs viņu ar personiska pārdzīvojuma smeldzi. Riskēdams ar savu dzīvību, viņš iziet kā Debesu sūtīts un iedvesmots vēstnesis, lai strādātu darbu, kurā var iesaistīties arī eņģeļi.

Ja tie, kam Dievs ir devis lielas intelekta spējas, šīs dāvanas lietos patmīlīgiem nolūkiem, pēc zināma pārbaudījuma laika tiks atstāti pašizvēlētajam ceļam. Dievs aicinās šķietami mazāk apdāvinātus cilvēkus, kam nav tik lielas pašpaļāvības, un Viņš vājos darīs

stiprus, jo tie uzticas Debesu Tēvam, ka Viņš darīs to, ko paši savā labā tie nespēj veikt. Dievs pieņems patiesu kalpošanu un pats izlīdzinās trūkumus.

Par saviem darbabiedriem Dievs it bieži ir izraudzījies cilvēkus, kas skolā ieguvuši ierobežotu izglītību. Tie ir izmantojuši savas spējas visuzticīgākajā veidā, un Kungs ir atalgojis viņu centību, viņu strādīgumu un slāpes pēc zināšanām. Dievs ir redzējis šo cilvēku asaras, dzirdējis viņu lūgšanas. Kā Viņa svētības nāca pār gūstekņiem Bābeles galmā, tāpat Viņš dāvā gudrību un atziņas saviem darbiniekiem šodien.

Cilvēkiem ar nelielu formālo izglītību, necilu sabiedrisko stāvokli Kristus žēlastībā dažreiz ir bijušas brīnišķas sekmes, mantojot dvēseles Viņam. Viņu sekmju noslēpums ir bijusi nelokāma uzticība Dievam. Ik dienas viņi mācījās no Tā, kas ir brīnišķīgs padomā un varens spēkā.

Tādi darbinieki ir jāiedrošina. Kungs viņus savienos ar tiem, kam ir ievērojamāki talanti, lai aizpildītu citu atstātās tukšās vietas. Viņu izcilās spējas saskatīt darāmo, viņu gatavība palīdzēt tiem, kam palīdzība vajadzīga, viņu laipnie vārdi un darbi atver durvis, kas citādi paliktu slēgtas. Viņi ir derīgi darbam un tuvojas tiem, kam ir bēdas, viņu vārdu pārliecinošā ietekme spēj pievest Dievam daudzas drebošas dvēseles. Šo cilvēku darbs parāda, ko spētu paveikt tūkstoši citu, ja tikai to vēlētos.

Plašāka dzīve

Nekas cits neradīs tādu degsmi upurēties un rakstura stingrību kā iesaistīšanās darbā citu labā. Daudzi, kas ir kristieši tikai vārda pēc, meklējot saskari ar draudzi, domā vienīgi par sevi. Viņi vēlas baudīt draudzes sadraudzību un gana rūpes. Viņi kļūst lielu un perspektīvu draudžu locekļi, bet citu labā vēlas darīt pavisam maz. Tādā veidā viņi sev laupa visdārgākās svētības. Daudzi gūtu lielāku labumu, upurējot savu patīkamo, ērtību veicinošo sabiedrību. Viņiem būtu jādodas turp, kur viņu enerģija tiktu rosināta kristīgā darbā un kur varētu mācīties just atbildību.

Cieši kopā augošie koki nav veselīgi un spēcīgi. Dārznieks tos pārstāda, lai pavērtos iespējas attīstībai. Līdzīgi apstākļi nāktu par labu daudzu lielo draudžu locekļiem. Ir nepieciešams viņus nosūtīt tur, kur viņu enerģiju varētu izlietot aktīvā kristīgā darbībā. Viņi zaudē savu garīgo dzīvību, neattīstās un ir nemākulīgi, jo tiem trūkst izdevības pašaizliedzīgam darbam citu labā. Pārvietoti kādā citā misijas laukā, viņi augtu stipri un spēcīgi.

Nevienam tomēr nevajadzētu gaidīt, līdz viņu aicinās kādā tālā laukā, pirms nav uzsākts palīdzības darbs citu labā. Durvis kalpošanai ir atvērtas visur. Visapkārt ir tādi cilvēki, kuriem vajadzīga mūsu palīdzība. Visur ir atraitnes, bāreņi, slimie un mirstošie, noskumušie, mazdūšīgie, neizglītotie un izstumtie.

Par savu īpašo uzdevumu mums jāuzskata pienākums darboties to labā, kas dzīvo mūsu tuvumā. Pārdomājiet, kā jūs vislabāk varat palīdzēt tiem, kam nav nekādas intereses par garīgajiem jautājumiem. Apmeklējot savus draugus un kaimiņus, parādiet ieinteresētību par viņu garīgo un laicīgo labklājību. Stāstiet viņiem par Kristu kā grēkus piedodošu Pestītāju. Ielūdziet kaimiņus pie sevis mājās un kopīgi lasiet dārgo Bībeli un grāmatas, kas izskaidro tās patiesības. Aiciniet viņus dziedāt un lūgt kopā ar jums. Šajās mazajās sanāksmēs būs klāt pats Kristus, kā Viņš to ir apsolījis, un Viņa žēlastība aizkustinās sirdis.

Draudzes locekļiem jāmācās veikt šo darbu. Tas ir tikpat būtiski, kā glābt neizglītotās dvēseles svešās zemēs. Kamēr citi sajūt nastu par dvēselēm tālumā, lai tie daudzie, kas atrodas uz vietas, sajūt nastu par dārgām dvēselēm savā apkārtnē un darbojas tikpat uzcītīgi šo ļaužu pestīšanas labā.

Daudzi cilvēki žēlojas par savu vienmuļo dzīvi. Ja viņi vēlas, tad paši to var bagātināt un darīt ietekmīgu. Tiem, kas Jēzu mīl ar visu sirdi, dvēseli un prātu un savu tuvāko kā sevi pašu, ir plašs darbalauks, kurā izmantot savas spējas un ietekmi.

Mazas izdevības

Neviens nedrīkst paiet garām mazām izdevībām lielāku darbu meklējumos. Jūs varat sekmīgi veikt necilu darbu, bet ciest pilnīgu neveiksmi un kļūt mazdūšīgs, mēģinot veikt kādu lielāku. Darot visiem spēkiem to, ko redzat darāmu, jūs attīstīsit savu piemērotību lielākam uzdevumam. Noniecinot ikdienas izdevības, ignorējot mazās, tuvumā esošās lietas, daudzi kļūst neauglīgi un nokalst.

Neesiet atkarīgi no cilvēku palīdzības. Raugieties pāri cilvēkiem uz To, kuru Dievs ir sūtījis, lai nestu mūsu bēdas un ciešanas, kā arī apmierinātu mūsu vajadzības. Turot Dievu pie Viņa vārda, iesāciet darbu tur, kur vien redzat kaut ko darāmu, un nešaubīgā ticībā virzieties uz priekšu. Ticība Kristus klātbūtnei dāvās spēku un izturību. Darbojieties ar nesavtīgu interesi, neatlaidīgām pūlēm un nerimtīgu enerģiju.

Vietās, kur apstākļi ir tik nepatīkami un bezcerīgi, ka daudzi nav gatavi labprātīgi turp doties, ar pašaizliedzīgu darbinieku pūlēm notikušas ievērojamas pārmaiņas. Tie ir darbojušies pacietīgi un neatlaidīgi, paļaudamies nevis uz cilvēku palīdzību, bet uz Dievu, un Viņa žēlastība ir tos atbalstījusi. Šādi sasniegto labumu mūsdienu pasaulē nekad neuzzinās, bet svētīgais iznākums būs redzams lielajā nākotnē.

Patstāvīgie misionāri

Patstāvīgie misionāri var sekmīgi darboties daudzās vietās. Apustulis Pāvils, izplatīdams pasaulē atziņas par Kristu, bija patstāvīgais misionārs. Ik dienas sludinādams Evaņģēliju lielākajās Āzijas un Eiropas pilsētās, viņš strādāja arī par amatnieku, lai

uzturētu sevi un savus darbabiedrus. Apustuļa atvadu vārdi Efezas vecākajiem atklāj viņa darbību, kas ir vērtīga mācība katram evaņģēlistam:

"Jūs zināt, ka (..) es visu laiku esmu bijis pie jums (..). Neko, kas jums noderīgs, neesmu noklusējis, bet jums to sludinājis un mācījis ļaužu priekšā un pa mājām (..). Sudrabu, zeltu vai drēbes ne no viena neesmu kārojis. Jūs paši zināt, ka šīs manas rokas kalpojušas manām vajadzībām un tiem, kas pie manis bija. Es jums visās lietās esmu rādījis, ka, tā strādājot, nākas gādāt par vājiem, pieminot Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš pats sacījis: "Svētīgāk ir dot, nekā ņemt."" (Ap. d. 20:18–35)

Ja daudziem arī šodien būtu tāds pašuzupurēšanās gars, viņi tāpat varētu veikt labu darbu. Lai divi vai vairāki cilvēki kopā iziet evaņģelizācijas darbā, apmeklē cilvēkus un liecina lūdzot, mācot, dziedot, izskaidrojot Rakstus un kalpojot slimajiem. Daži sevi var uzturēt, strādājot par kolportieriem; citi, tāpat kā apustulis, var veikt kādu citu amatu. Čakli darbojoties, pazemīgi atzīstot savu bezpalīdzīgumu un atkarību no Dieva, viņi gūs svētīgu pieredzi. Kungs Jēzus ies viņiem pa priekšu, un tie atradīs atbalstu un palīdzību gan bagāto, gan nabadzīgo vidū.

Tie, kas ir apmācīti ārstnieciskās misijas darbam ārvalstīs, jāmudina bez vilcināšanās doties uz plānoto darba vietu un tūlīt sākt strādāt cilvēku vidū, apgūstot valodu misijas laikā. Tā ļoti īsā laikā viņi jau spēs mācīt Dieva Vārda vienkāršākās patiesības.

Žēlastības vēstneši ir vajadzīgi visā pasaulē. Kristīgas ģimenes tiek aicinātas noskaidrot citu cilvēku vajadzības, iet tumsībā un grēkā mītošajā sabiedrības daļā, doties uz ārzemēm un strādāt sava Kunga labā. Kādu cēlu darbu varētu paveikt, ja šādas ģimenes, ļaujot Kristus gaismai spīdēt caur sevi, apmestos pasaules drūmākajās vietās, kur cilvēki mīt garīgā tumsā.

Šis darbs prasa pašuzupurēšanos. Kamēr daudzi gaida, lai tiktu novērsti visi šķēršļi, novārtā tiek atstāts darbs, ko viņi būtu varējuši veikt, un tikmēr daudzi nomirst bez cerības un Dieva. Daži komerciālu priekšrocību vai zinātnisku atziņu iegūšanas nolūkā piekrīt apmesties neapgūtos apgabalos un priecīgi pacieš uzupurēšanos un grūtības, bet cik gan gaužām maz ir to, kas tieši savu līdzcilvēku glābšanas dēļ būtu gatavi aizvest savu ģimeni uz pilnīgi svešām zemēm, kur Evaņģēlijs ir tik nepieciešams.

Sasniegt cilvēkus, kur viņi atrodas, lai kāds būtu viņu stāvoklis vai apstākļi, un palīdzēt viņiem visos iespējamos veidos — tā ir īstā kalpošana. Ar šādām pūlēm jūs mantosit sirdis un atradīsit pieeju bojā ejošām dvēselēm.

Visā savā darbībā atcerieties, ka esat saistīti ar Kristu, lielā atpestīšanas plāna daļu. Kristus mīlestībai jāplūst jūsu dzīvē dziedinošā, dzīvību dodošā straumē. Kad jūs cenšaties citus iesaistīt Viņa mīlestības lokā, lai jūsu šķīstā valoda, nesavtīgā kalpošana un priecīgā izturēšanās liecina par Viņa žēlastības varenumu. Sniedziet pasaulei tik

skaidru un pareizu mūsu Pestītāja attēlojumu, lai cilvēki skatītu Ķēniņu visā Viņa skaistumā.

Maz palīdz citu pārveidošana, uzbrūkot tam, ko uzskatām par nepareiziem ieradumiem. Šādi centieni bieži beidzas ar lielāku ļaunumu nekā labumu. Sarunā ar samarieti Kristus nevis noniecināja Jēkaba aku, bet parādīja kaut ko vērtīgāku. "Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu," Viņš teica, "un kas tas ir, kas tev saka: dod Man dzert, — tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni." (Jāņa 4:10) Sarunu Viņš novirzīja uz bagātībām, kuras spēja piešķirt, piedāvādams sievietei kaut ko labāku nekā viņai bija — dzīvības ūdeni, Evaņģēlija prieku un cerību.

Šis ir mūsu veicamā darba ainojums. Cilvēkiem jāpiedāvā kaut kas labāks, nekā viņiem ir, — Kristus miers, kas ir augstāks par jebkuru izpratni. Mums jāstāsta ļaudīm par Dieva svēto likumu un Viņa rakstura līdzību, par to, kādus Viņš vēlētos redzēt zemes iemītniekus. Parādiet cilvēkiem, cik bezgalīgi pārāka par šīs pasaules gaistošajiem priekiem un jautrību ir nezūdošā Debesu godība. Stāstiet par brīvību un mieru, ko var atrast Pestītājā. "Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam ne mūžam vairs neslāps," Viņš paziņoja. (14. pants)

Paaugstiniet Jēzu, sakot: "Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku!" (Jāņa 1:29) Vienīgi Viņš spēj apmierināt sirds ilgas un dot mieru dvēselei.

Visu pasaules cilvēku vidū reformatoriem jābūt visnesavtīgākajiem, vislaipnākajiem, vispieklājīgākajiem. Viņu dzīvei jāatspoguļo nesavtīgo darbu patiesais skaistums. Darbinieks, kam trūkst pieklājības, kas pret citu neziņu vai ietiepību izturas neiecietīgi, runā steidzīgi vai rīkojas neapdomīgi, dažreiz var aizslēgt pieeju cilvēku sirds durvīm tā, ka nekad tām vairs nepiekļūs.

Tāpat kā uz vīstošiem augiem krīt dzīvinošā rasa un lēns lietus, arī vārdiem jāskan laipni, kad cenšamies novērst cilvēkus no maldiem. Dieva plāns ir — vispirms sasniegt sirdi. Patiesība jāizsaka ar mīlestību, uzticoties Viņam, kas dos spēku dzīves pārmaiņai. Svētais Gars atradīs dvēselei vispiemērotākos mīlestībā teiktos vārdus.

Kopš dzimšanas mēs esam egocentriski un untumaini, bet, kad mācāmies to, ko vēlas mācīt Kristus, kļūstam līdzīgi Viņam un dzīvojam Viņa dzīvi. Kristus brīnišķajam piemēram, nesalīdzināmajai laipnībai, ar kādu Viņš iejutās citu laimē un bēdās, raudādams kopā ar raudošajiem un priecādamies ar priecīgajiem, dziļi jāietekmē visu Viņa patieso sekotāju raksturi. Ar laipniem vārdiem un darbiem tie palīdzēs arī citiem dzīves takās pagurušajiem.

"Dievs tas Kungs man ir devis gudru mēli, ka es ar savu uzrunu protu stiprināt nogurušos." (Jes. 50:4)

Visapkārt mums ir apbēdinātas dvēseles. Tās varam sastapt visur. Uzmeklēsim šos cietējus un teiksim īstos vārdus īstajā laikā, lai mierinātu viņu sirdis. Būsim vienmēr upes, kurās var plūst līdzjūtības spirdzinošie ūdeņi.

Savstarpējā saskarsmē jāatceras, ka citu cilvēku dzīvē ir jomas, kas tiek slēptas mirstīgo acīm. Atmiņu lappusēs ir ierakstīti skumji notikumi, kurus sargā no ziņkārīgām acīm. Tur ierakstītas ilgstošas, grūtas cīņas ar smagiem sadzīves apstākļiem, nepatikšanas mājās un ģimenē, kuras dienu no dienas vājina drosmi, paļāvību un ticību. Tos, kas dzīves cīņas izkaro šādos nelabvēlīgos apstākļos, var stiprināt un iedrošināt mīļa uzmanība, un tā neprasa lielas pūles. Šādiem cilvēkiem patiesa drauga stiprais, palīdzošais rokas spiediens ir vairāk vērts nekā zelts vai sudrabs. Laipni vārdi ir tikpat patīkami kā eņģeļu smaids.

Daudzi cieš trūkumu, ir spiesti smagi strādāt par nelielu algu, bet spēj nodrošināt tikai elementārāko iztiku. Grūts darbs un trūkums bez cerībām uz kaut ko labāku padara viņu dzīves nastu ļoti smagu. Tā kļūst gandrīz nepanesama, ja vēl pievienojas sāpes vai slimības.

Norūpējušies un nomākti, šādi cilvēki nezina, kur meklēt atvieglojumu. Jūtiet tiem līdzi šajos pārbaudījumos, sirdssāpēs un vilšanās! Tas jums ļaus viņiem palīdzēt. Stāstiet šiem ļaudīm par Dieva apsolījumiem, lūdziet kopā ar viņiem un par viņiem, iedvesiet tiem cerību!

Šādus prieka un iedrošinājuma vārdus nomāktai dvēselei, kad tās drosmes pulss dziest, Pestītājs uztver kā Viņam teiktus. Kad sirdis tiek iepriecinātas, Debesu eņģeļi noraugās uz to ar patiesu atzinību.

Gadsimtu pēc gadsimta Kungs ir centies modināt cilvēku dvēselēs apziņu par viņu dievišķo brālību. Sadarbojieties ar Viņu! Kamēr pasauli pārņem neuzticība un atsvešināšanās, Kristus mācekļiem tai jāatklāj Debesīs valdošais patiesās mīlestības gars.

Runājiet tā, kā mēdza runāt Viņš, rīkojieties tā, kā rīkojās Viņš. Nepārtraukti atklājiet Viņa rakstura jaukumu. Parādiet mīlestības pārpilnību, kas ir visas Viņa mācības un rīcības pamats! Vispazemīgākie un šķietami necilākie Kristus darbinieki sadarbībā ar Viņu spēs aizskart dvēseļu stīgas, kuru vibrācija atbalsosies līdz pasaules galam un skanēs nebeidzamā mūžībā.

Debesu būtnes gaida, lai varētu sadarboties ar cilvēkiem un atklāt pasaulei, par ko ļaudis var kļūt un ko, sadarbojoties ar dievišķo, var izdarīt tuvu bojāejai esošo dvēseļu glābšanas labā. Neierobežots ir tā cilvēka derīgums, kas, sevi neizceļot, ļauj Svētajam Garam darboties sirdī un dzīvo Dievam pilnīgi nodotu dzīvi. Visi, kas svēto miesu, dvēseli un garu, lai kalpotu Viņam, pastāvīgi saņems jaunu fiziskā, prāta un garīgā spēka dāvinājumu. Viņu rīcībā būs visas neizsmeļamās Debesu bagātības. Kristus sniegs viņiem

sava Gara dvesmu un savas dzīvības elpu. Svētais Gars velta vislielāko enerģiju cilvēka prāta un sirds ietekmēšanai. Mums dotajā žēlastībā varam gūt uzvaras, kas šķita neiespējamas mūsu kļūdaino un pieņemto uzskatu, kā arī mūsu rakstura nepilnību un mazticības dēļ.

Ikvienam, kas nododas kalpošanai Kungam un neko nepatur sev, tiek dots spēks neizmērojamu sekmju sasniegšanai. Viņu labā Dievs darīs lielas lietas. Viņš darbosies cilvēku prātos tā, ka jau šajā pasaulē viņu dzīvē būs redzams nākotnes valstības apsolījumu piepildījums.

"Priecāsies tuksnesis un izkaltušā nora,

klajums līksmos un ziedēs kā puķu lauks!

Tie ziedēs un līksmos priekā un ar gavilēm!

Tiem ir dota Libanona godība, Karmela kalna košums

un Saronas līdzenuma glītums; tie redzēs tā Kunga

godību, mūsu Dieva jaukumu.

Stipriniet nogurušās rokas,

dariet stingrus ļodzīgos ceļus!

Sakiet izmisušām sirdīm: "Esiet stipras,

nebīstieties!

Redzi, te ir jūsu Dievs! (..)"

Tad aklo acis atvērsies, un kurlo ausis atdarīsies.

Tad klibais lēkās kā briedis,

un mēmo mēle gavilēs,

jo ūdens izverd tuksnesī

un strauti izkaltušā klajumā.

Un kvēlošā smilts taps par ezeru un

izkaltusī zeme par ūdens avotu; (..).

Un tur būs līdzens ceļš, —

ceļš, ko sauks par svētu ceļu.

Nešķīstie tur nespers savu kāju,

tas ir Viņa tautas ceļš, drošs ceļš,

pat neprašas nevar tanī apmaldīties.

Tur nebūs lauvu un

plēsīgu zvēru,

bet atsvabinātie pa to staigās.

Tā Kunga atsvabinātie pa to atgriezīsies mājās

un ar gavilēm pārnāks Ciānā;

mūžīgs prieks staros pār viņu galvām;

prieks un līksmība pildīs viņu sirdis,

skumjas un bēdas aizies tiem secen."

(Jes. 35:1-10)

Nodaļa 10 Palīdzība Kārdinātajiem

Kristus mūs mīl ne tādēļ, ka mēs pirmie būtu Viņu mīlējuši, bet Viņš nomira par mums, "kad vēl bijām grēcinieki". Viņš neizturas pret mums tā, kā esam pelnījuši. Lai gan mūsu grēki ir nosodāmi, tomēr Viņš to nedara. Gadu pēc gada Viņš ir pacietis mūsu vājības un neziņu, nepateicību un stūrgalvību. Neraugoties uz mūsu maldīšanos, sirds cietību un neziņu par Viņa Vārda patiesībām, Viņa roka vēl arvien ir pasniegta mums pretī.

Viena no Dieva īpašībām, kuru Viņš atklāj necienīgajiem cilvēkiem, ir žēlastība. Mēs to nemeklējām — tā tika sūtīta meklēt mūs. Dievam ir prieks dāvināt savu žēlastību ne tādēļ, ka mēs būtu tās cienīgi, bet tādēļ, ka neesam to pelnījuši. Tikai mūsu lielo vajadzību dēļ mēs varam pretendēt uz Viņa žēlastību.

Kungs Dievs ar Jēzus Kristus starpniecību nepārtraukti sniedz savu roku, aicinādams grēcīgos un kritušos. Viņš pieņems visus. Viņš laipni sagaidīs ikvienu. Viņam dara godu piedot vislielākajam grēciniekam. Viņš atņems laupījumu stiprajam, Viņš atbrīvos gūstekni, Viņš izraus pagali no uguns. Savas žēlastības zelta ķēdi Viņš ir nolaidis līdz cilvēka samaitātības viszemākajiem dziļumiem un pacels ar to katru grēka aptraipīto, pazemoto dvēseli.

Viņš, kas atdeva savu dzīvību, lai cilvēkus vadītu atpakaļ pie Dieva, no visas sirds ir ieinteresēts katrā no mums. Kā gans rūpējas par sava ganāmpulka avīm, tādas rūpes ir arī Viņam par vainīgajām un bezpalīdzīgajām dvēselēm, kuras ar savu prasmi un vilinājumiem grib iznīcināt sātans.

Pestītāja piemēram ir jābūt mūsu rīcības mērauklai, kad kalpojam kārdināto un maldos grimušo labā. Mums citiem cilvēkiem ir jāparāda tāda pati interese, laipnība un pacietība, kādu Viņš ir parādījis mums. "(..) kā Es jūs esmu mīlējis," Viņš saka, "lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu." (Jāņa 13:34) Ja mūsos mājos Kristus, mēs atklāsim Viņa nesavtīgo mīlestību pret visiem, ar kuriem mums būs kādas saistības. Redzot cilvēkus, kuriem vajadzīga līdzjūtība un palīdzība, mēs nejautāsim: "Vai viņi ir cienīgi?", bet: "Ko es varu darīt viņu labā?"

Bagātie un nabadzīgie, augstie un zemie, brīvie un saistītie ir Dieva mantinieki. Viņš, kas atdeva savu dzīvību cilvēka glābšanai, katrā cilvēkā redz nesalīdzināmu vērtību. Ar krusta noslēpumu un Viņa godības palīdzību mums jāsaskata, kā Jēzus novērtē katru dvēseli. Atcerēsimies vienmēr, ka par visiem cilvēkiem, lai cik pagrimušiem, ir maksāts pārāk daudz, lai pret tiem izturētos vēsi vai ar aizspriedumiem. Mēs sapratīsim, cik svarīgi ir strādāt citu cilvēku labā, lai viņi tiktu paaugstināti pie Dieva troņa.

Pestītāja līdzībā minētais pazudušais grasis, kaut arī atradās putekļos un netīrumos, tomēr vēl arvien bija sudraba gabals. Īpašniece to meklēja, jo tas bija vērtīgs. Tā arī ikkatra dvēsele, lai cik degradējusies grēka dēļ tā būtu, Dieva skatījumā tiek novērtēta kā ļoti dārga. Tāpat kā uz graša bija iegravēts valdnieka attēls un vārds, arī cilvēkam radīšanas brīdī tika dots Dieva attēls un līdzība. Tagad šī līdzība grēka ietekmē ir sabojāta un aptumšota, tomēr tās pēdas paliek katrā dvēselē. Dievs vēlas atgūt šo dvēseli un atkal uzspiest tai savas pilnības attēlu visā taisnībā un svētumā.

Cik maz mēs saskaņojamies ar Kristu tajā vienības saitē, kurai starp mums un Viņu vajadzētu būt visciešākajai, — līdzjūtībā par morāli samaitātajām un vainīgajām dvēselēm, kas cieš, kas mirušas savos pārkāpumos un grēkos! Cilvēka nežēlība pret cilvēku ir mūsu vislielākais noziegums. Daudzi uzskata, ka pārstāv Dieva taisnību, taču tajā pašā laikā nepavisam neatstaro Viņa laipnību un lielo mīlestību. Bieži vien tie, pret kuriem šie paštaisnie izturas bargi un stingri, ir pakļauti smagām kārdināšanām. Sātans cīnās par šīm dvēselēm, un citu cilvēku asie, cietsirdīgie vārdi atņem tām drosmi un dod iemeslu krist par laupījumu kārdinātāja ļaunuma varai.

Pret cilvēku dvēselēm jāizturas ļoti smalkjūtīgi. Vienīgi Viņš, kas lasa sirdis, zina, kā cilvēkus vadīt uz grēku nožēlu. Vienīgi Viņa gudrība var dot mums sekmes pazudušo sasniegšanā. Jūs varat būt nelokāmi, juzdamies svētāki nekā citi, un nav svarīgi, cik korekti ir jūsu pamatojumi vai cik patiesi jūsu vārdi; tie nekad neaizkustinās sirdis. Vārdos un darbos atklātā Kristus mīlestība brīvi sasniegs dvēseles, turpretī pamācību vai norādījumu atkārtošana nepanāks neko.

Mums vajadzīga lielāka kristīgā līdzjūtība; ne tikai simpātijas pret tiem, kas mums šķiet nekļūdīgi, bet arī pret trūcīgajiem, cietējiem, dvēselēm, kas cīnās vai bieži kļūdās, atkal un atkal grēko un tomēr nožēlo, nemitīgi tiek kārdinātas un ir tik mazdūšīgas. Pie citiem cilvēkiem mums jāiet viņu nepilnību aizkustinātiem, tāpat kā to darīja mūsu žēlsirdīgais Augstais Priesteris.

Kristus aicināja un ar savu mīlestības pilno laipnību pie sevis saistīja izstumtos, muitniekus un grēciniekus, ļaužu ienīstos. Viņš nekad nemēdza uzmundrināt tos, kas savā paštaisnībā stāvēja nomaļus un noskatījās uz citiem no augšas.

Kristus aicina: “Ej uz lielceļiem un sētmalēm un liec visiem nākt iekšā, lai Mans nams būtu pilns.” Paklausot šiem vārdiem, mums jāiet pie neticīgā, kas atrodas tepat līdzās un arī pie tā, kas ir tālu. “Muitniekiem un netiklēm” arī jādzird Pestītāja aicinājums. Šis Viņa laipno un pacietīgo vēstnešu aicinājums kļūst nepārvarams spēks, lai uzceltu tos, kas ir nogrimuši grēka visdziļākajā dzelmē.

Kristieša būtība prasa, lai mēs darbotos ar nelokāmu apņēmību, nezūdošu interesi, vienmēr pieaugošu neatlaidību to dvēseļu labā, kuras sātans cenšas iznīcināt. Nekas nedrīkst mazināt nopietno un dedzīgo enerģiju, kas tiek veltīta pazudušo glābšanai.

Ievēro, cik ļoti visā Dieva Vārdā atklājas neatlaidības gars, kas lūdz cilvēkus nākt pie Kristus. Mums jāizmanto ikviena izdevība liecināt gan vienam cilvēkam, gan arī lielākai auditorijai, iepazīstinot ļaudis ar katru faktu par Viņu, atsaucoties uz katru mūžīgā nozīmīguma motīvu, lai cilvēkus vadītu pie Pestītāja. Visiem spēkiem viņi jāskubina raudzīties uz Jēzu un pieņemt Viņa pašaizliedzīgo upuri. Mums jāpauž cerība, ka viņi iepriecinās Kristus sirdi, izmantojot ikvienu Viņa dāvanu Viņa vārda pagodināšanai.

Pestīti cerībā

"Cerībā esam pestīti." (Rom. 8:24) Pagrimušie jāvada tā, lai viņi jūt, ka vēl nav par vēlu kļūt par Dieva bērniem. Kristus pagodināja cilvēku, tam uzticēdamies un atdodams tā zaudēto pašcieņu. Viņš respektēja pat viszemāk grimušos. Nemitīgas sāpes Kristum sagādāja saskare ar naidīgumu, izvirtību un neķītrību, bet nekad Viņš neizteica nevienu piezīmi, lai parādītu, ka Viņš savas smalkjūtības dēļ justos satriekts vai ka tiktu aizskarta Viņa izsmalcinātā gaume. Lai kādi arī būtu ļaunie ieradumi, aizspriedumi vai cilvēkus pārvaldošās kaislības, Viņš pret tiem izturējās ar līdzjūtības pilnu sirsnību. Ja uzņemsim sevī Viņa Garu, mēs uzskatīsim visus cilvēkus par brāļiem, kuriem ir līdzīgas kārdināšanas un pārbaudījumi; arī viņi bieži klūp un pūlas piecelties, cīnās ar mazdūšību un grūtībām, bet sirds dziļumos ilgojas pēc iejūtības un palīdzības. Tad mēs viņiem tuvosimies nevis tādēļ, lai atņemtu drosmi vai noraidītu, bet modinātu viņu sirdīs cerību. Tā iedrošināti, viņi spēs ar uzticību teikt: "Nepriecājies par mani, mana ienaidniece, ja es guļu nogāzts pie zemes; es atkal celšos kājās, un, ja es arī mītu tumsā, tad tomēr tas Kungs ir mana gaisma! (..) Viņš izšķirs manu lietu un dos man taisnību; Viņš mani izvedīs gaismā, tā ka es ar prieku skatīšu Viņa taisnību." (Mih. 7:8,9)

"Viņš pārredz visus zemes iedzīvotājus. Viņš īpatnēji izveidojis visu viņu sirdis." (Ps. 33:14,15)

Jēzus lūdz, lai mēs, iedami pie kārdinātajiem un maldīgajiem, ņemtu vērā "sevi, ka arī" mēs nekrītam "kārdināšanā". (Gal. 6:1) Apzinoties savas nepilnības, mēs sapratīsim citu trūkumus.

"Kas tevi iecēlis pār citiem? Kas tad tev ir, ko tu nebūtu saņēmis." "Viens ir jūsu Mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi." "Kā tad tu tiesā savu brāli? Jeb arī: kāpēc tu nicini savu brāli? Tāpēc netiesāsim cits citu: bet labāk spriediet, ka netopiet brālim par piedauzību vai par iemeslu viņa krišanai." (1. Kor. 4:7; Mat. 23:8; Rom. 14:10,13)

Cilvēka kļūdu atklāšana vienmēr izraisa viņā pazemojuma sajūtu. Ar nevajadzīgu, nosodošu piezīmi šo pārdzīvojumu nevajadzētu padarīt vēl rūgtāku. Ar pārmetumiem vēl

neviens nekad nav izlabots, bet daudzi tā ir atbaidīti un nocietinājuši savas sirdis pret vainas pierādījumiem. Iejūtība, laipna, patīkama izturēšanās var glābt maldos grimušos un apklāt grēku pulku.

Apustulis Pāvils gan norādīja uz cilvēku kļūdām, bet cik uzmanīgi un laipni viņš apliecināja, ka ir šo grēcinieku draugs! Cik rūpīgi viņš izskaidroja tiem savas rīcības iemeslus! Kunga kalps lika cilvēkiem saprast, ka arī viņam pašam ir grūti, ja nākas sagādāt sāpes citiem. Viņš pauda uzticēšanos un simpātijas tiem, kas cīnījās, lai uzvarētu.

"Jo lielās bēdās un sirds bailēs," viņš raksta, "un ar daudz asarām es jums esmu rakstījis, nevis lai jūs skumdinātu, bet lai jūs redzētu manu lielo mīlestību uz jums." (2. Kor. 2:4) "Jebšu es jūs ar savu vēstuli esmu skumdinājis, tomēr es to nenožēloju; (..) tagad es priecājos, ne par to, ka jūs topat skumdināti, bet par to, ka jūs tapāt skumdināti uz atgriešanos; (..) Jo redziet, šīs dievišķās skumjas — kādu rosību tās ir jūsos modinājušas, pat aizstāvēšanos, uztraukumu, bailes, ilgas, centību, sodīšanu! Katrā ziņā jūs esat pierādījuši, ka šinī lietā esat nevainīgi. (..) Tādēļ mēs esam iepriecināti." (2. Kor. 7:8-13)

"Es priecājos, ka varu uz jums paļauties visās lietās." "Es pateicos savam Dievam ik reizes, kad vien jūs atceros, vienmēr, katrā savā lūgšanā par jums visiem ar prieku aizlūgdams, par jūsu līdzdalību Evaņģēlijā no pirmās dienas līdz šim brīdim. Būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai. Tā man klājas cerēt jūsu visu labā, jo es jūs nesu savā sirdī." "Nu tad, mani mīļie brāļi, pēc kuriem es ļoti ilgojos, mans prieks un vainags, pastāviet iekš tā Kunga, jūs mīļie." "Jo, kad jūs stipri stāvat savā Kungā, tad mēs dzīvojam." (2. Kor. 7:16; Filip. 1:3-7; 4:1; 1. Tes. 3:8)

Pāvils rakstīja šiem brāļiem "kā Kristū Jēzū svētajiem", bet ne kā tādiem, kas raksturā būtu pilnīgi. Viņš rakstīja kā vīriem un sievām, kuri cīnās pret kārdinājumiem un atrodas grēkā krišanas briesmās. Viņš norādīja uz "miera Dievu, kas no miroņiem paaugstinājis mūsu Kungu Jēzu, lielo avju Ganu". Viņš iedrošināja tos, ka "mūžīgās derības asiņu dēļ" Viņš lai "ikkatrā labā darbā dara jūs spējīgus piepildīt Viņa gribu, jūsos to padarot, kas Viņam labi patīk, caur Jēzu Kristu". (Ebr. 13:20,21)

Esiet uzmanīgi, ka nesagraujat pašcieņu tādam kritušajam cilvēkam, kurš apzinās savu kļūdu. Nepadariet viņu mazdūšīgu vienaldzības vai neuzticēšanās dēļ. Nesakiet: "Pirms es viņam varu uzticēties, es pagaidīšu, lai redzētu, vai viņš izturēs." Bieži tieši šī neuzticēšanās kārdinātajam rada iemeslu paklupt.

Mums jācenšas saprast citu vājības. Mēs maz zinām par to cilvēku sirds pārbaudījumiem, kuri bijuši iekalti tumsības ķēdēs un kuriem trūkst apņēmības un morālā spēka. Visnožēlojamākais ir tāda cilvēka stāvoklis, kas mokās sirdsapziņas pārmetumos;

viņš ir kā apstulbināts, viņa dvēseles stabilitāte grīļojas un cerības grimst pīšļos. Šāds cilvēks neko nespēj saredzēt skaidri. Prāts ir apmāts, nelaimīgais nezina, ko darīt. Daža nelaimīga dvēsele ir pārprasta, nenovērtēta, bēdu un izmisīgas cīņas pilna — pazudusi, nomaldījusies avs. Tā nespēj atrast Dievu, tomēr tajā ir spraigas ilgas gūt piedošanu un mieru.

Ak, lai netiek izteikts neviens vārds, kas var izraisīt dziļākas sāpes! Šādai grēka dzīvē nogurušai dvēselei, kas nezina, kur rast mierinājumu, stāstiet par līdzjūtīgo Pestītāju. Ņemiet to pie rokas, pieceliet un sakiet iedrošinājuma un cerību vārdus. Palīdziet šai dvēselei satvert Pestītāja roku.

Mūs pārāk ātri padara mazdūšīgus dvēseles, kas uzreiz neatsaucas mūsu centieniem. Nekad nevajag beigt darboties kāda cilvēka labā, kamēr vien ir kaut vai viens cerības stariņš. Sevi upurējušajam mūsu Pestītājam šīs dārgās dvēseles ir maksājušas pārāk daudz, lai tās tik viegli atdotu ienaidnieka varā.

Mums jāiedomājas sevi šo kārdināšanu nomākto ļaužu vietā. Ņemiet vērā iedzimtības spēku, ļaunas sabiedrības un apkārtnes ietekmi, slikto ieradumu varu. Vai jābrīnās, ka šādu apstākļu dēļ daudzi degradējas? Vai jābrīnās, ka viņi tik kūtri atsaucas mūsu pūlēm viņus piecelt?

Bieži vien visuzticamākie Evaņģēlija sekotāji un aizstāvji ir tie, kas reiz bijuši noraidoši, šķietami bezcerīgi, bet tomēr mantoti Evaņģēlijam. Šādi cilvēki nebūt nav pilnīgi samaitāti. Nepievilcīgā āriene slēpj labus motīvus, kurus vajag atsegt un izcelt. Bez palīdzīgas rokas tie paši nekad neatspirgtu, bet, neatlaidīgi un pacietīgi pūloties, tos var atgūt. Tiem vajadzīgi sirsnības pilni vārdi, laipna uzmanība, konkrēta palīdzība un tāds padoms, kas dvēselē neapslāpētu vāro drosmes stariņu. Lai to ievēro un atceras visi, kas nonāk saskarē ar šādiem cilvēkiem!

Būs daži, kuru prāts tik ilgstoši bijis samaitāts, ka viņi nekad šajā dzīvē nekļūs tādi, par kādiem būtu kļuvuši, ja atrastos labvēlīgākos apstākļos. Taču Taisnības Saules gaišie stari var iespīdēt ikvienā dvēselē. Šo cilvēku priekšrocība ir dzīvot tādu dzīvi, kas līdzinās Dieva dzīvei. Dēstiet viņu prātos cēlas, apskaidrotas domas, lai jūsu piemērs skaidri parāda atšķirību starp netikumu un šķīstību, tumsu un gaismu, lai no jūsu dzīves varētu mācīties, ko nozīmē būt kristietim. Pestītājs spēj piecelt pašus grēcīgākos un nolikt tur, kur viņus pazīs kā Dieva bērnus, Kristus nezūdošā mantojuma īpašniekus.

Ar dievišķās žēlastības brīnuma spēku daudzi var kļūt derīgi šķīstai dzīvei. Viņi bija mazdūšīgi, jo tika nicināti un atstumti, un var mums šķist apātiski un vienaldzīgi. Taču Svētā Gara darbības ietekmē pazudīs tā aprobežotība, kas viņu garīgo atmodu darīja šķietami bezcerīgu. Atdzims notrulinātais, aptumšotais prāts. Grēka vergs tiks atbrīvots,

netikumi pazudīs, un gara tumsība tiks uzvarēta. Ar ticību, kas darbojas mīlestībā, sirds kļūs šķīsta, bet prāts — apgaismots.

Nodaļa 11 Darbs Atkarīgo Labā

Evaņģēlija darbā sava vieta ir katrai īstai reformai, jo tā tiecas piecelt dvēseli jaunai un cēlākai dzīvei. Īpašs kristīgo darbinieku atbalsts ir ļoti vajadzīgs atturības reformai. Tai jāpievērš uzmanība un tā jāiedzīvina. Visur cilvēkiem jāstāsta par patiesās atturības principiem un jāaicina "parakstīt" atturības solījumu. Sevišķas pūles jāvelta tiem, kas atrodas ļaunu ieradumu verdzībā.

Visur ir darāms darbs, lai glābtu tos, kas ir krituši grēkā atkarības dēļ. Draudzēs, reliģiskajās organizācijās un pat kristiešu ģimenēs daudzi jaunieši izvēlas pazušanas ceļu. Nesātība viņos izraisa slimības un, kārodami iegūt naudu grēcīgo iegribu apmierināšanai, viņi sāk nodoties negodīgiem darījumiem. Veselība un raksturs ir sagrauti. Šķirtas no Dieva un izstumtas no sabiedrības, šīs nabaga dvēseles jūt, ka tām nav cerību ne šajā, ne nākamajā dzīvē. Vecāku sirdis ir salauztas. Cilvēki runā par šiem maldīgajiem jau kā par bezcerīgajiem, bet Dievs pret tiem tā neizturas. Viņam ir zināmi visi apstākļi, kas šos ļaudis noveduši šajā stāvoklī, un Viņš uzlūko tos ar līdzjūtību. Šiem cilvēkiem vajadzīga palīdzība. Nekad nepieļaujiet iespēju, ka viņi varētu sacīt: "Neviens nerūpējas par manu dvēseli."

Atkarības upuru vidū ir visu kārtu un profesiju ļaudis. Izcili talantīgi, lielus sasniegumus guvuši cilvēki ar augstu sabiedrisko stāvokli ir padevušies savu iegribu apmierināšanai, līdz vairs nespēj pretoties kārdinājumam. Daži, kuriem reiz piederējusi bagātība, tagad ir bez pajumtes, bez draugiem, ciešanās, postā, slimībās un pagrimumā. Viņi ir zaudējuši kontroli pār sevi. Ja tādiem cilvēkiem netiks sniegta palīdzīga roka, viņi grims arvien zemāk. Savu iegribu apmierināšana nav tikai morāls grēks vien, bet arī fiziska slimība.

Sniedzot palīdzību šiem atkarīgajiem, mums, tāpat kā to darīja Kristus, vispirms jāpievērš uzmanība viņu fiziskajam stāvoklim. Viņiem nepieciešams veselīgs, uzbudinājumu nerosinošs ēdiens un dzēriens, tīrs apģērbs un elementārās higiēnas nodrošinājums. Viņi jāapņem ar palīdzošu un uzmundrinošu kristīgu gaisotni. Katrā pilsētā jārada vieta, kur šie ļauno ieradumu vergi saņemtu palīdzību, lai varētu saraut viņus saistošās važas. Daudzi uzskata, ka stiprs dzēriens ir vienīgais mierinājums bēdās, bet tā nebūtu, ja daudzi, kas sevi dēvē par kristiešiem, rīkotos nevis kā priesteri un levīti, bet sekotu žēlsirdīgā samarieša piemēram.

Rūpējoties par atkarības upuriem, jāatceras, ka viņi nav cilvēki ar veselu saprātu, bet tādi, kas šobrīd atrodas kāda dēmona varā. Esiet pacietīgi un iecietīgi! Nedomājiet par viņu pretīgo, atbaidošo ārieni, bet dārgo dzīvību, kuras labā Kristus nomira, lai to atpestītu. Kad dzērājs sāk apzināties savu pazemojošo stāvokli, dariet visu iespējamo, lai pierādītu, ka esat viņa draugs! Nesakiet nevienu pārmetuma vārdu! Neviens jūsu skats vai

rīcība nedrīkst paust dzēlīgu nosodījumu vai nepatiku. Iespējams, šī nabaga dvēsele jau nīst pati sevi. Palīdziet tai piecelties! Sakiet vārdus, kas rosina ticību! Centieties stiprināt katru šī cilvēka rakstura labo īpašību! Māciet viņam tiekties augšup! Rādiet, ka ir iespējams dzīvot tā, lai iemantotu citu cilvēku cieņu. Palīdziet novērtēt to talantu vērtību, ko Dievs viņam ir devis, bet ko paša vainas dēļ nav izdevies izkopt.

Lai gan griba ir bijusi samaitāta un vājināta, tomēr Kristū šādam cilvēkam ir cerība. Jēzus atmodinās tā sirdī cēlākus impulsus un svētākas vēlmes. Iedrošiniet to tverties pie Evaņģēlijā atrodamās cerības! Atveriet Bībeli un kārdinātajam, nomocītajam cīnītājam daudzkārt lasiet Dieva apsolījumus! Tie viņam būs kā dzīvības koka lapas. Neatslābstošā pacietībā turpiniet pūlēties, līdz pateicības priekā drebošā roka satvers glābšanas cerību Kristū.

Jums jābūt cieši blakus tiem, kam vēlaties palīdzēt, citādi nekad negūsit uzvaru. Viņi vienmēr tiks kārdināti uz ļaunu. Daudzreiz viņus vilinās tieksme pēc stipriem dzērieniem; viņi var krist atkārtoti; tādēļ nepārtrauciet pūlēties!

Viņi ir nolēmuši mēģināt dzīvot Kristum, bet viņu gribasspēks ir novājināts; viņi rūpīgi jāsargā tiem, kas ir nomodā par šīm dvēselēm kā tādi, kam būs jāatbild par viņiem. Viņi ir zaudējuši savu pašcieņu, bet tā ir jāatgūst. Daudziem ir jācīnās pret stiprām iedzimtām tieksmēm uz ļaunu. Nedabisku iekāri un jutekliskas dziņas viņi ir mantojuši jau no dzimšanas. No tādām lietām tiem ir rūpīgi jāsargās. Notiek gan iekšēja, gan ārēja cīņa. Kurš gūs uzvaru? Tie, kas to nekad nav piedzīvojuši, nespēj saprast šo gandrīz nepārvaramo baudkāres varu un nikno cīņu starp savu iegribu apmierināšanu un apņemšanos visās lietās būt atturīgiem. Šī cīņa jāizcīna vēl un vēlreiz!

Daudziem, kas tiek vadīti pie Kristus, nebūs morālas drosmes pretoties savai iekārei un kaislībām, bet Kristus darbiniekam nav tāpēc jākļūst mazdūšīgam. Vai atkrīt tikai tie, kas ir izglābti no viszemākajiem dziļumiem?

Atcerieties, ka jūs nedarbojaties vieni! Kalpojošie eņģeļi palīdz katram patiesam Dieva dēlam un meitai. Kristus ir atjaunotājs. Lielais Ārsts pats stāv blakus saviem patiesajiem darbiniekiem, sacīdams grēkus nožēlojušai dvēselei: “Mans bērns, tavi grēki tev piedoti.” (Marka 2:5)

Daudzi izstumtie satvers viņiem Evaņģēlijā piedāvāto cerību un ieies Debesu valstī, kamēr citi, kas bija svētīti ar lielām izdevībām un lielu gaismu, ko tie nenovērtēja, tiks atstāti ārā, galējā tumsībā.

Ļauno ieradumu vergi jāmodina nepieciešamībai pūlēties pašiem savā labā. Viņu glābšanā arī citi var darīt ļoti daudz, jo Dieva žēlastība, Kristus aizlūgšanas un Viņa eņģeļu kalpošana tiek brīvi piedāvāta un ir pieejama katram. Tam visam tomēr nebūs nekādas nozīmes, ja paši kristieši necīnīsies par savu glābšanu.

Pēdējie Dāvida vārdi toreiz vēl jaunajam Salamanam, kam drīz vajadzēja saņemt Israēla ķēniņa varu, bija: "Esi stiprs un parādi sevi kā vīru." (1. Ķēn. 2:2) Šie iedvesmojošie vārdi domāti ikvienam cilvēkam, pretendentam uz nevīstošo uzvaras vainagu.

Kārdinājumos nomocītie jāvada tā, lai tie, ja grib tikt izglābti, saskatītu un izjustu lielās morālās atjaunotnes nepieciešamību. Dievs aicina tos celties un Kristus spēkā atgūt Dieva doto vīrišķību, kas bija upurēta grēcīgu ieradumu apmierināšanai.

"Es nespēju pretoties ļaunumam," dažs labs cilvēks izmisumā izsaucas, sajuzdams kārdinājumu briesmīgo spēku un vēlmju vilinājumu, kas mudina apmierināt iegribas. Sakiet viņam, ka viņš spēj, ka ir jāpretojas. Viņš ir atkal paklupis, bet tam tā nav jābūt vienmēr. Morālā spēka ziņā viņš ir vājš un grēcīgās dzīves paradumu ietekmēts. Viņa solījumi un apņemšanās ir tikai ilūzija. Nepildīto solījumu un lauzto godavārdu apzināšanās vājina viņa uzticību sev un liek domāt, ka Dievs nevar pieņemt viņu vai viņa vājos centienus darboties paša spēkiem. Viņam nav jākļūst izmisušam!

Tiem, kas uzticas Kristum, nav jābūt savu iedzimto vai iegūto ieradumu vai tieksmju vergiem. Viņiem nevis jāpadodas zemākajām nosliecēm, bet gan jāpārvar iekāre un citas kaislības. Dievs mūs nav pametis, lai cīnāmies pret ļauno tikai ar mūsu pašu ierobežotajiem spēkiem. Lai kādas būtu mūsu iedzimtās vai iegūtās tieksmes uz ļaunu, mēs tās spējam pārvarēt tajā spēkā un ar to palīdzību, ko ir gatavs sniegt Kristus.

Gribasspēks

Kārdinātajam ir jāsaprot gribasspēka patiesā nozīme. Tas ir cilvēku pārvaldošais spēks — viņa apņemšanās, izvēles brīvība. Viss ir atkarīgs no gribas pareizas darbības. Ilgas pēc labā un skaidrības ir vērtējamas atzinīgi, bet, šajā vietā apstājoties, tās pašas par sevi neko nedod. Daudzi piedzīvos neveiksmi, paši cerot pārvarēt savas ļaunās tieksmes. Tas nenotiks, ja viņi nepakļausies Dieva gribai un neizvēlēsies kalpot Viņam.

Dievs mums ir devis izvēles iespēju; no mums ir atkarīga tās izmantošana. Savu sirdi mēs paši nespējam pārmainīt, nespējam mainīt arī savas domas, savus impulsus, savas jūtas. Mēs nespējam sevi šķīstīt, darīt derīgus kalpošanai Dievam, bet varam izvēlēties kalpot Kungam un nodot Viņam savu gribu; tad Viņš mums dos gribu un veiksmi pēc labpatikas. Tā visa mūsu daba būs pakļauta Kristus pārvaldībai.

Pareizi izmantojot gribu, dzīvē var notikt pilnīga pārmaiņa. Nododot savu gribu Kristum, tiekam cieši saistīti ar dievišķo spēku. To mēs saņemam no Debesīm, lai varētu kļūt nelokāmi stipri. Skaidra un cēla dzīve, uzvara pār baudkāri un izpriecām, ir iespējama visiem, kas vēlas savienot savu vājo, svārstīgo, cilvēcisko gribu ar visvareno, nesvārstīgo Dieva gribu.

Tiem, kas cīnās ar iekāri, ir jāapgūst veselīgas dzīves pamatprincipi. Viņiem jāpaskaidro, ka veselības likumu pārkāpšana rada organismā slimības un nedabiskas tieksmes, liek pamatu dzeršanas paradumam. Vienīgi ievērojot veselības pamatlikumus, var cerēt atbrīvoties no postošajām kārībām. Tik ilgi, kamēr viņi ir saistīti ar dievišķo spēku, ir iespējams saraut baudkāres važas. Sadarbojoties ar Dievu, paklausot Viņa morāles un fiziskajiem likumiem, iespējama veselīga, pilnvērtīga dzīve.

Tos, kuri tiecas pēc šādām pārmaiņām, vajadzētu nodrošināt ar darbu. Nevienu darba spējīgu cilvēku nedrīkst radināt saņemt pārtiku, apģērbu un pajumti par velti. Viņu pašu dēļ, tāpat arī citu dēļ, vajadzētu atrast kādu veidu, kā viņi varētu samaksāt par saņemto. Atbalstiet viņu patstāvības centienus. Tas stiprinās viņu pašcieņu. Prāta un ķermeņa nodarbināšana derīgā darbā ir būtisks sargs pret kārdināšanām.

Vilšanās un briesmas

Tie, kas darbojas pagrimušo labā, bieži vilsies, ja ticēs visiem kārdinājumu upuru solījumiem mainīt savu dzīvi. Daudzi tikai virspusēji un pavirši maina savus ieradumus un rīcību. Viņi rīkojas impulsīvi. No malas raugoties, var domāt, ka pārmaiņas ir ārēji redzamas, bet, ielūkojoties dziļāk, atklāsies, ka patiesa sirds pārtapšana nav notikusi. Ja šie cilvēki ir palikuši tikpat patmīlīgi, būs saglabājušās tās pašas slāpes pēc muļķīgām izpriecām, tā pati tieksme pēc savu iegribu apmierināšanas. Viņiem trūkst izpratnes par rakstura veidošanu, uz viņiem nevar paļauties kā uz principu cilvēkiem; viņu prāta un dvēseles spēkus ir sabojājusi padošanās iekāres apmierināšanai un citām novājinošām kaislībām. Viņi ir svārstīgi un nepastāvīgi, tos sāk pārvaldīt nevis prāts, bet jūtas. Šādi cilvēki bieži ir briesmu avots citiem. Uzskatot tos par pārveidotiem, tiem kļūdaini uzticas un ļauj strādāt tur, kur tie var negatīvi ietekmēt pilnīgi nevainīgus cilvēkus.

Pat tie, kas nopietni cenšas laboties, nav pasargāti no atkārtotas krišanas briesmām. Par viņiem jārūpējas ar lielu gudrību un gādību. Tieksme cildināt un paaugstināt no viszemākajiem dziļumiem atbrīvotos dažreiz kļūst par iemeslu to bojāejai. Paradums uzaicināt tikko atgriezušos vīrus un sievas atklāti stāstīt par savu grēcīgās dzīves pieredzi ietver sevī briesmas abiem — runātājiem un klausītājiem. Kavēties ļaunajās atmiņu ainās ir kaitīgi izglābto prātam un dvēselei, jo kāds varbūt var domāt, ka viņa grēcīgā dzīve pelna zināmu ievērību. Tiek rosināts pašlepnums un patika būt slavenam, kas dvēselei var izrādīties liktenīgi. Pastāvēt var tikai tad, ja nepaļaujas uz sevi, bet gan uz Kristus žēlastību.

Visi, kas apliecina patiesu atgriešanos, jāmudina darboties citu labā. Atbalstiet un pieņemiet katru dvēseli, kas pārtraukusi kalpot sātanam, lai sekotu Kristum. Ja kāds pierāda, ka Dieva Gars viņam palīdz, vienmēr to iedrošiniet sākt kalpošanu Kungam. “Un citus, kas šaubās, apžēlojiet.” (Jūd. 22) Kam ir no Dieva nākusī gudrība, redzēs dvēseles, kurām vajadzīga palīdzība, kuras ir patiesi atgriezušās, bet drosmes trūkuma dēļ tik tikko

uzdrošinās satvert gaidāmo cerību. Kungs savu kalpu sirdīs liks vārdus, lai aicinātu šos atgriezušos piebiedroties viņu mīlestības pilnajai sadraudzībai. Lai kādi būtu bijuši viņus iepriekš nomācošie grēki, lai cik zemu viņi būtu krituši, ja šie ļaudis dziļā nožēlā nāks pie Kristus, Viņš tos pieņems. Ļaujiet viņiem darboties Jēzum par godu! Ja viņi vēlas strādāt, lai citus glābtu no grēka atvara, no kura paši ir atsvabināti, dodiet tiem šo iespēju! Ievediet viņus pieredzes bagātu kristiešu sabiedrībā garīgā spēka saņemšanai. Piepildiet viņu sirdis un rokas ar darbu Meistara labā!

Kad gaisma iespīd dvēselē, tad daži, kas bija visvairāk nodevušies grēkam, sekmīgi darbojas tādu nelaimīgo labā, kādi reiz bijuši viņi paši. Būs cilvēki, kas ticībā Kristum ieņems augstu stāvokli kalpošanā un viņiem tiks uzticēta liela atbildība dvēseļu mantošanā. Viņi ir sapratuši savas vājības, apzinās to, ka viņu daba ir samaitāta, zina grēka spēku un ļauno ieradumu varu. Viņi izprot savu nespēju gūt uzvaru pār ienaidnieku bez Kristus palīdzības, un viņu pastāvīgā lūgšana ir: "Savu bezpalīdzīgo dvēseli es nododu Tev."

Tādi cilvēki spēj palīdzēt citiem. Kārdinājumu un pārbaudījumu vajāts cilvēks, kura cerība bija gandrīz izgaisusi, bet kuru izglāba dzirdētā mīlestības vēsts, spēj izprast dvēseļu glābšanas zinātni. Tas, kura dvēsele ir pildīta ar mīlestību pret Kristu, tādēļ ka viņu pašu Pestītājs meklēja, lai atvestu atpakaļ ganāmpulkā, zina, kā meklēt pazudušo. Viņš spēj norādīt grēciniekiem uz Dieva Jēru. Viņš sevi visu ir nodevis Dievam, un Mīļotā Dēla dēļ šis cilvēks pilnībā ir pieņemts. Roka, kas nespēkā bija sniegusies pēc palīdzības, ir satverta. Ar šādu cilvēku līdzdalību daudzi pazudušie tiks atvesti pie Tēva.

Ikkatrai dvēselei, kas cīnās, lai pārceltos no grēku tumsas dzīlēm skaidrībā, lielais spēka elements ir vienīgais "vārds zem debess", kas dots cilvēkiem un "kurā mums lemta pestīšana". (Ap. d. 4:12) "Ja kam slāpst" pēc nesatricināmas cerības, pēc atbrīvošanas no grēcīgām tieksmēm, Kristus aicina: "Tas lai nāk pie Manis un dzer!" (Jāņa 7:37) Kristus žēlastība un spēks ir vienīgais dziedināšanas līdzeklis pret ļaunumu.

Saviem spēkiem izdarītā labā apņemšanās nelīdz. Visas pasaules solījumi nesalauzīs ļauno ieradumu varu. Nekad cilvēki neievēros atturību visās lietās, līdz viņu sirdis nebūs atjaunotas dievišķajā žēlastībā. Mēs paši nespējam atturēties no grēka pat vienu minūti. Ikkatru brīdi esam atkarīgi no Dieva.

Patiesa dzīves reforma sākas ar dvēseles šķīstīšanu. Mūsu darbs kritušo labā gūs patiesus panākumus tikai tad, kad Kristus žēlastība pārveidos viņu raksturus un nomaldījušās dvēseles nonāks dzīvā saskarsmē ar Dievu.

Kristus pilnīgi paklausīja Dieva likumiem, tā atstājot brīnišķu piemēru ikvienam cilvēkam. Dzīvi, kādu šajā pasaulē dzīvoja Viņš, Viņa spēkā, sekojot Viņa pamācībām, jādzīvo arī mums.

Dieva likuma prasībām un patiesai godbijībai pret Viņu jāietekmē visa mūsu domu gaita un sirds, darbojoties pagrimušo labā. Vienmēr parādiet, ka ir ievērojama starpība starp to, kas Dievam kalpo, un starp to, kas Viņam nekalpo. Dievs ir mīlestība, bet Viņš nespēj attaisnot apzinātu Viņa pavēļu ignorēšanu. Viņa likums ir tāds, ka cilvēkiem nākas baudīt savas nepaklausības sekas. Dievs var pagodināt tikai to, kas godā Viņu. Cilvēka dzīve šajā pasaulē nosaka viņa mūžīgo likteni. Viņam būs jāpļauj paša sētā raža. Cēlonis rada sekas.

Tikai pilnīga paklausība spēj apmierināt Dieva likuma prasības, kas ir skaidras un labi saprotamas. Viņš nav pavēlējis neko neiespējamu vai tādu, kas traucētu cilvēkam veidot labas attiecības ar Viņu. Mums ir jānorāda visiem cilvēkiem uz Kristus rakstura ideālu un tie jāvada pie Viņa, kura žēlastībā iespējams šo ideālu sasniegt.

Pestītājs uzņēmās cilvēces grēkus un dzīvoja šķīstu dzīvi, lai mums nebūtu jābaidās, ka savas nepaklausīgās dabas vājību dēļ varbūt nespēsim uzvarēt. Kristus nāca darīt mūs par "dievišķās dabas dalībniekiem", un Viņa dzīve māca, ka cilvēciskā daba negrēko tad, kad tā ir savienībā ar dievišķo.

Pestītājs uzvarēja, lai parādītu cilvēkam, kā arī tas var uzvarēt. Ar Dieva Vārdu Kristus atspēkoja visas sātana kārdināšanas. Spēku paklausīt Dieva baušļiem Viņš saņēma, uzticēdamies Dieva apsolījumiem, un ienaidnieks nespēja gūt nekādu pārsvaru. Uz visiem kārdinājumiem Kristus atbilde bija: "Stāv rakstīts." Tādēļ Dievs mums ir devis savu Vārdu ļaunuma atvairīšanai. Mums pieder ārkārtīgi lieli un dārgi apsolījumi, "lai (..) ar tiem būtu daļa pie dievišķās dabas (..), kas esat izbēguši no tā posta, kas kārību dēļ ir pasaulē". (2. Pēt. 1:4)

Aiciniet kārdināšanu mākto cilvēku neskatīties uz apstākļiem, paša vājībām vai vilinājumu spēku, bet gan uz to spēku, kas ir Dieva Vārdā. Viss tā stiprums var būt arī mums. Dziesminieks raksta: "Es turu Tavus Vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi." "Cilvēku dzīves burzmā es pēc Tavu lūpu vārdiem esmu vairījies no varmāku takām." (Ps. 119:11; 17:4)

Runājiet ar cilvēkiem par drosmi; lūdziet par viņiem Dievu. Daudzi, kārdināšanu pārvarēti, savu neveiksmju dēļ jūtas pazemoti un uzskata, ka Dievam tuvoties ir veltīgi, bet šo domu iedveš ienaidnieks. Kad viņi grēko un jūt, ka nespēj lūgt, sakiet viņiem, ka tieši tad ir laiks lūgšanām. Viņi var būt apkaunoti un dziļi pazemoti, bet pēc tam, kad viņi būs izsūdzējuši savus grēkus, Viņš, uzticīgais un taisnais, piedos viņu pārkāpumus un šķīstīs tos no visas netaisnības.

Nekas nav šķietami bezpalīdzīgāks, un tomēr tieši tad visneuzvaramākais, kā dvēsele, kas izjūt savu niecīgumu un pilnīgi paļaujas uz Pestītāja nopelnu. Lūgšanā, Viņa Vārda

izpētē un ticībā paliekot Viņa pastāvīgajā klātbūtnē, visvājākais cilvēks var dzīvot savienībā ar Kristu; Viņš turēs to pie rokas un nekad neatlaidīs.

Ikviena dvēsele, kas paliek Kristū, šos dārgos vārdus var pieņemt par saviem un sacīt:

"Bet es noraugos uz to Kungu

un gaidu uz Dievu, manas glābšanas nesēju;

mans Dievs mani uzklausīs!

Nepriecājies par mani, mana ienaidniece,

ja es guļu nogāzts pie zemes:

es atkal celšos kājās,

un, ja es arī mītu tumsā,

tad tomēr tas Kungs ir mana gaisma!"

(Mih. 7:7,8)

"Viņš apžēlosies pār mums;

mūsu vainas Viņš vērsīs atkal par labu.

Visus mūsu grēku darbus Tu liec iemest jūras dziļumos."

(Mih. 7:19)

Dievs ir apsolījis:

"Tā ka augstākas kārtas vīrs būs dārgāks par tīro zeltu

un kārtējs cilvēks vērtīgāks par Ofīra zeltu."

(Jes. 13:12)

"Vai jūs gribējāt palikt guļam starp aploku sētām,

kad viss lauks mirdzēja it kā noklāts ar sudrabotiem

baložu spārniem, kuru spalvas spīd zaļdzeltenā zelta krāsā?"

(Ps. 68:14)

Kristu visvairāk mīlēs tie, kam Viņš visvairāk ir piedevis. Tie pēdējā dienā stāvēs Viņa tronim vistuvāk.

"Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa vārds būs tiem uz pierēm." (Atkl. 22:4)

Nodaļa 12 Palīdzība Bezdarbniekiem Un Bezpajumtniekiem

Ir augstsirdīgi vīri un sievas, kas ļoti norūpējušies par maznodrošināto stāvokli un domā, kā rast līdzekļus viņu apstākļu uzlabošanai. Kā palīdzēt bezdarbniekiem un bezpajumtniekiem, lai tos sasniegtu Dieva paredzētās rūpes un svētības, lai tie dzīvotu tādu dzīvi, kādu Viņš nolēmis visiem cilvēkiem. Tas ir nopietns jautājums, uz kuru daudzi cenšas rast atbildi. Taču pat izglītotāko ļaužu un valstsvīru vidū maz ir tādu, kas izprastu sabiedrības pašreizējā stāvokļa iemeslus. Tie, kuru rokās atrodas valdības groži, nespēj atrisināt nabadzības, trūkuma un pieaugošās noziedzības problēmas. Veltīgi viņi cenšas nostiprināt darījumu operācijas uz drošāka pamata.

Ja cilvēki vairāk vērības veltītu Dieva Vārda mācībai, viņi atrastu šo mulsinošo problēmu risinājumus. Par darbu un trūcīgo cilvēku stāvokļa atvieglošanu daudz varētu mācīties no Vecās Derības.

Dieva plāns Israēlam

Dieva plāns bija tāds, ka katrai israēliešu ģimenei laukos jābūt mājai un apstrādājamai zemei. Tā tika nodrošināta iztika un rasts pamudinājums derīgai, darbīgai un patstāvīgai dzīvei. Cilvēki nekad nav izgudrojuši neko labāku par šo plānu. Pasaule tomēr novērsās no tā, tādēļ šodien visur vērojama nabadzība un posts.

Israēlam apmetoties Kānaānā, zemi sadalīja visas tautas starpā, tikai levīti, būdami svētnīcas kalpotāji, nesaņēma vienādu daļu. Ciltis skaitīja pēc dzimtām, un katrai dzimtai, atbilstoši tās locekļu skaitam, tika iedalīts mantojums.

Lai gan kāds uz zināmu laiku varēja atdot savu īpašumu, tas nekad nevarēja iztirgot savu bērnu mantojumu. Ja tas spēja atpirkt savu zemi, tad katrā laikā varēja to darīt. Parādi tika atlaisti katru septīto gadu, bet piecdesmitajā jeb gaviļu gadā visu zemes īpašumu atguva sākotnējais īpašnieks.

“Un zemi lai neviens nepārdod par dzimtīpašumu,” bija Kunga norādījums, “zeme pieder Man, bet jūs esat svešinieki un piemājotāji pie Manis. Tāpēc visā jums piederīgā zemē jums jāatļauj zemes izpirkšana. Ja tavs brālis panīkst un grib ko pārdot no savas zemes, tad lai kāds viņa tuvs radinieks nāk viņam par izpircēju un to izpērk, ko viņa brālis pārdevis. Bet, ja (..) viņa roka ir spējīga rast to maksu, kas izpirkšanai ir vajadzīga, (..) lai viņš pats atgriežas savā īpašumā. Bet, ja viņa rocība nesniedzas tik tālu, cik viņam nāktos tam atdot, tad pārdotais īpašums lai paliek pircēja rokā līdz gaviļu gadam.” (3. Moz. 25:23–28)

“Un jums jāsvētī piecdesmitais gads un jāpasludina tanī zemē visiem tās iedzīvotājiem atlaišana brīvībā, tas lai jums ir gaviļu gads, un jūs ikviens atgūsit atpakaļ savu īpašumu, un ikviens atgriezīsies savā ciltī.” (10. pants)

Tā katrai ģimenei tika nodrošināts savs īpašums un sagādāta garantija pret ārkārtēju bagātību vai nabadzību.

Amata mācīšana

Amata mācīšanu Israēlā uzskatīja par pienākumu. No katra tēva prasīja, lai tas saviem dēliem iemācītu kādu derīgu amatu. Visievērojamākie vīri Israēlā bija izcili amatnieki. Ikvienai sievietei svarīga bija mājturības prasme. Augstas kārtas sievietēm zināšanas šajā jomā bija goda lieta.

Praviešu skolās mācīja dažādus amatus, un daudzi audzēkņi sevi uzturēja ar savu darbu.

Attieksme pret trūcīgajiem

Tāda kārtība tomēr neiznīcināja nabadzību, jo Dieva plāns neparedzēja, lai nabadzība pilnīgi izzustu. Tas bija viens no Viņa līdzekļiem, kā veidot ļaužu raksturus: "Un tur, tanī zemē, netrūks arī nabagu," Viņš saka, "tāpēc Es tev pavēlu un saku: atvērdams atveri savu roku savam brālim, kas top spaidīts un ir nabags tavā zemē!" (5. Moz. 15:11)

"Kad tavā starpā būs kāds nabags vīrs, viens no taviem tautas brāļiem, kādos tavos vārtos tavā zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad neapcietini savu sirdi un neaizslēdz savu roku sava nabaga brāļa priekšā, bet atvērdams atveri viņam savu roku un aizdodams aizdod viņam tik, cik viņam vajag trūcībā." (7., 8. pants)

"Bet, ja tavs brālis panīkst un viņa roka gurst un zemē noslīd tev līdzās, tad satver to stingri ar savu roku, un lai tas būtu vai svešinieks, vai piedzīvotājs, palīdzi viņam, ka viņš var dzīvot pie tevis." (3. Moz. 25:35)

"Un, kad jūs pļaujat savas zemes ražu, tad tev nebūs pilnīgi nopļaut sava tīruma stūrus." "Kad tu labību pļausi savā tīrumā un aizmirsīsi kūlīti tīrumā, tad tev nebūs atgriezties, lai to paņemtu (..). Kad tu savu olīvu koku nopurināsi, tad tev nav zari otrreiz jāpārlūko (..). Un, kad tu lasīsi ogas savā vīna kalnā, tad tev nebūs tās vēlreiz lasīt, bet lai tās paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei." (3. Moz. 19:9; 5. Moz. 24:19–21)

Nevienam nav jābaidās, ka labestība to novedīs trūkumā. Paklausība Dieva baušļiem radīs labklājību. "Tādēļ tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs visā tavā darbā un visās lietās, kur tu savu roku pieliksi." "Tu aizdosi daudzām tautām svētību, bet pats neaizņemsies, un tu gan valdīsi pār daudzām tautām, bet viņām pār tevi nebūs valdīt." (5. Moz. 15:10,6)

Darījumu principi

Dieva Vārds neatbalsta tādu politiku, kas vienu ļaužu šķiru dara bagātu, apspiežot un sagādājot ciešanas citai. Visos mūsu darījumos Svētie Raksti māca mūs iedomāties sevi to cilvēku vietā, ar kuriem mums ir bijuši kādi darījumi, un nerūpēties tikai par savām

interesēm, bet aizdomāties arī par citu vajadzībām. Tas, kurš izmanto cita nelaimi, lai gūtu sev labumu, un cenšas nopelnīt otra vājības vai nezināšanas dēļ, pārkāpj Dieva Vārda principus un baušļus.

"Nepārgrozi svešinieka un bāreņa tiesu un neņem ķīlā atraitnes drēbes." "Kad tu kaut ko aizdod savam tuvākam uz parādu, tad tev nebūs iet viņa namā, lai ņemtu kādu ķīlu. Bet tu paliec ārā stāvot, un lai tas vīrs, kuram tu uz parādu aizdod, pats ieiet savā namā un iznes tev ārā ķīlu. Taču, ja viņš ir nabags, tad tev nebūs ar viņa ķīlu apgulties." "Ja tu ņem ķīlu un paturi sava kaimiņa mēteli, tad, pirms saule norietējusi, dod to tam atpakaļ, jo tas ir viņa vienīgais apsegs (..), tanī viņš būtu gulējis; un, kad viņš kliegs uz Mani, tad Es to paklausīšu, jo Es esmu žēlsirdīgs." "Tad nu, ja tu ko pārdosi savam tuvākam, vai arī tu kaut ko no tava tuvāka pērc, tad nedariet viens otram pāri." (5. Moz. 24:17,10–12; 2. Moz. 22:25,26 (Glika tulk. 26,27); 3. Moz. 25:14)

"Nedariet tiesā netaisnību nedz ar olekti, nedz ar svaru, nedz ar tilpuma mēru." "Tev nebūs divējādus atsvarus turēt savā somā — lielus un mazus, Tev nebūs turēt savā namā divējādu labības mēru — lielu un mazu." "Jums būs turēt taisnu svaru, atsvari lai ir pareizi, arī taisnus labības un šķidruma mērus." (3. Moz. 19:35; 5. Moz. 25:13,14; 3. Moz. 19:36)

"Dod tam, kas tevi lūdz, un neatsakies, ja kas no tevis grib aizņemties." "Bezdievīgais ņem uz parāda un neatdod; bet taisnais ir žēlsirdīgs un devīgs." (Mat. 5:42; Ps. 37:21)

"Dod mums padomu! Esi mums par starpnieku! Dari savu ēnu tumšu kā nakti pašā dienas vidū! Paslēp izdzītos, neizdod ienaidniekam bēgļus! Lai mani (..) bēgļi nometas pie tevis, esi tiem par patvērumu no vajātāja!" (Jes. 16:3,4)

Dzīves plāns, ko Dievs deva Israēlam, bija paredzēts kā mācību stunda visai cilvēcei. Ja šos principus mūsdienās ievērotu, pasaule izskatītos gluži citāda!

Cietējiem un trūcīgajiem ir vēl daudz vietu plašajā dabā, kur tie var atrast mājvietu. Tās klēpī ir pietiekami daudz krājumu, lai apgādātu tos ar uzturu. Tā glabā sevī svētības visiem, kam ir drosme, griba un izturība iegūt šīs bagātības.

Zemes apstrāde, nodarbošanās, ko Dievs noteica cilvēkam Ēdenē, paver darbības lauku, kurā daudziem ir izdevība gūt eksistences līdzekļus.

"Cerē uz to Kungu un dari labu! Paliec savā zemē un dzīvo ar godu." ("Uzturies ar uzticību", Glika tulk.) (Ps. 37:3)

Zemi varētu apstrādāt tūkstoši un desmiti tūkstoši cilvēku, kuri pārpilda pilsētas, meklēdami kādu izdevību mazliet nopelnīt. Daudzos gadījumos šī niecīgā alga pat netiek izlietota maizes iegādei, bet gan nolikta uz dzērienu pārdevēja letes, lai iegūtu to, kas samaitā dvēseli un miesu.

Daudzi uzskata darbu par vergošanu un drīzāk cenšas nopelnīt iztiku ar viltību, nevis ar godīgu darbu. Šī tieksme — iegūt iztiku bez darba — atver durvis gandrīz neierobežotam pagrimumam, netikumiem un noziegumiem.

Pilsētu graustu rajoni

Lielpilsētās ļoti daudz cilvēku bauda mazāk ievērības un rūpju nekā dažkārt mājdzīvnieki. Padomājiet par kopā saspiestajām ģimenēm nožēlojamos īres namos, no kuriem daudzos ir tumši pagraba dzīvokļi, kas ož pēc mitruma un netīrumiem. Šajās nožēlojamajās vietās bērni dzimst, uzaug un nomirst. Viņi neredz nekā no tā dabas skaistuma, kuru Dievs ir radījis, lai iepriecinātu cilvēku un radītu dvēselē garīgu pacēlumu. Noplīsuši un pusbadā viņi dzīvo netikumu un samaitātības vidū, viņu raksturus veido nelietība un visapkārt esošais grēks. Dieva vārdu bērni dzird tikai zaimos. Viņu ausīs skan neķītra valoda, lāsti un nievas. Alkohola un tabakas tvaiki, pretīgas smakas un morāla degradācija samaitā viņu prātus. Tā daudzi tiek mācīti kļūt par noziedzniekiem un ienaidniekiem sabiedrībai, kas viņus pametusi postam un pilnīgam pagrimumam.

Ne visi trūcīgie pilsētu graustu rajonos pieder šai šķirai. Arī dievbijīgi vīri un sievas ir nonākuši nabadzības dziļumos slimību, nelaimes gadījumu, kā arī negodīgu intrigu dēļ, ar kurām nodarbojas tie, kas dzīvo, izmantojot citus cilvēkus. Daudzi taisnīgie un godīgie kļūst nabagi, jo viņiem nav vajadzīgo darba prasmju. Nezināšanas dēļ viņi nespēj cīnīties ar dzīves grūtībām. Nonākuši pilsētās, viņi bieži nevar atrast nodarbošanos. Ļaunu skatu un skaņu apņemti, viņi ir pakļauti briesmīgām kārdināšanām. Ieplūdušus pūlī un bieži ierindotus starp samaitātajiem un degradētajiem, viņus no dziļākas pagrimšanas šajos ļaunajos darbos var pasargāt tikai pārcilvēciska cīņa un neierobežots spēks. Daudzi stingri turas pie sava godīguma, izvēlēdamies labāk ciest, nekā grēkot. Šādiem ļaudīm īpaši nepieciešama palīdzība, līdzjūtība un iedrošinājums.

Ja trūcīgie, kas tagad pārpilda pilsētas, varētu atrast mājvietas laukos, tie ne tikai nopelnītu iztiku, bet iegūtu veselību un līdz šim neiepazītu laimi. Šo cilvēku pašreizējā dzīves daļa mēdz būt smags darbs, trūcīgs uzturs, galēja taupība, nepārtrauktas grūtības, nabadzība un netīrība. Kādas gan viņi gūtu svētības lauku klusuma mierā un skaidrībā, ja tie atstātu pilsētas ar šajās vietās valdošajiem vilinājumiem uz ļaunu, kņadu un noziegumiem, postu un nekrietnību.

Daudziem pilsētniekiem nav pat zaļas zālītes, pa kuru pabradāt basām kājām, un gadu no gada viņiem jāraugās uz netīriem pagalmiem un šaurām ielām, mūra sienām un ietvēm, putekļu un dūmu aizklātām debesīm. Ja viņiem būtu iespējams dzīvot kādā lauku apvidū, ko ieskauj zaļas pļavas, kalni un strauti, skaidras debesis un svaigs, tīrs lauku gaiss, tas līdzinātos gandrīz vai brīnumam.

Pārtraukuši iepriekšējos sakarus ar ļauniem cilvēkiem un atkarību no tiem, šķirti no pasaulīgajiem, samaitājošajiem netikumiem, ieradumiem un uztraukumiem, viņi kļūtu daudz tuvāki dabai un arī Dieva klātbūtni izjustu tiešāk. Cilvēki saprastu, ka ir atkarīgi no Viņa. Dabas norisēs viņi sadzirdētu Dieva balsi, kas runā ar sirdi par mieru un mīlestību; prāts, dvēsele un miesa atsauktos dziedinošajam, dzīvību dodošajam spēkam.

Kad šādi cilvēki sāk strādāt un kļūst neatkarīgi, ļoti daudziem vajadzīgs atbalsts, iedrošinājums un pamācības. Ir daudzas trūcīgas pilsētnieku ģimenes, kur vispiemērotākais misijas darbs būtu, ja palīdzētu tām iekārtoties laukos un iemācītu, kā zeme var nodrošināt iztiku.

Vajadzība pēc šādas palīdzības un mācības nav vienmēr saistīta ar pilsētu. Pat laukos, ar visām to iespējām labākai dzīvei, daudzi cilvēki ir lielā trūkumā. Veselas ļaužu grupas nav apguvušas amatus un higiēnas principus. Ģimenes dzīvo būdās, kurās nav piemērotu mēbeļu, bez kārtīga apģērba, bez darbarīkiem, bez grāmatām, bez ērtībām un kulturālas izglītošanās iespējām. Nesaprātīgās, vājās un kroplīgās dvēselēs mājo ļaunās iedzimtības un nepareizu ieradumu sekas. Šie ļaudis jāmāca no pašiem pamatiem. Viņu dzīve ir bijusi nemākulīga, bezdarbīga un samaitāta, tādēļ viņiem jāmāca pareizi ieradumi.

Kā šos cilvēkus atmodināt nepieciešamībai laboties? Kā viņos iekvēlināt ilgas pēc augstākiem dzīves ideāliem? Kā viņiem palīdzēt piecelties? Ko darīt, ja nabadzība ir tik nomācoša un ar to jācīnās katrā solī? Protams, šie ir ļoti smagi jautājumi, jo nepieciešams pamatīgs, grūts darbs. Vajadzīgā labošanās nenotiks nekad, ja vīriem un sievām nepalīdzēs ārpus viņiem esošs spēks. Tāds ir Dieva nolūks, lai bagātie un nabagie tiktu cieši saistīti ar līdzjūtības un palīdzības saitēm. Tiem, kam ir līdzekļi, talanti un iespējas, jāizmanto šīs dāvanas par svētību citiem cilvēkiem.

Kristīgie lauksaimnieki var veikt patiesu misijas darbu, palīdzot trūcīgajiem atrast mājas laukos, mācot tos, kā apstrādāt zemi un daloties gudrībā, kā panākt zemes auglību. Māciet tiem lietot lauksaimniecības tehniku, audzēt dažādas kultūras, stādīt un rūpēties par augļu dārziem!

Daudzi zemkopji savas nezināšanas dēļ nenodrošina pietiekamus ienākumus. Viņu augļu dārzi nav pareizi aprūpēti, labība nav iesēta savlaicīgi, zeme apstrādāta pavirši. Savas neveiksmes viņi attaisno ar zemes neauglību. Tā nepatiesi tiek nopelta zeme, kas, pareizi kopta, dotu pietiekamu ražu. Neprasmīgi plāni, neizdarība, nevērība pret labām metodēm skaļi sauc pēc reformas.

Piemērotas metodes jāmāca visiem, kas grib tās apgūt. Ja kāds nevēlas, ka jūs stāstāt par progresīvām idejām, māciet bez vārdiem, ar paraugu. Kāpiniet savā zemē audzēto lauksaimniecības kultūru ražību. Kad vien varat, izsakiet saviem kaimiņiem kādu

pamācošu vārdu; lai raža ir tā, kas pārliecina par labu metožu vērtīgumu. Parādiet, ko var dot pienācīgi apstrādāta zeme.

Uzmanība pievēršama arī dažādu rūpniecības nozaru attīstīšanai, lai nabadzīgās ģimenes varētu atrast piemērotu nodarbošanos. Galdniekiem, kalējiem un ikvienam, kas prot kādu derīgu darbu, jājūt atbildība mācīt nepratējus un palīdzēt bezdarbniekiem.

Sievietēm, tāpat kā vīriešiem, paveras plašs darba lauks, kalpojot trūcīgajiem. Ir vajadzīga gan prasmīgas virējas, gan mājkalpotājas, gan šuvējas un aukles palīdzība. Nabadzīgajām ģimenēm jāmāca gatavot ēdienu, darināt un salabot savu apģērbu, rūpēties par slimniekiem un pareizi apkopt māju. Zēniem un meitenēm rūpīgi jāmāca kāds derīgs amats vai profesija.

Misionāru ģimenes

Misionāru ģimenēm vajag apmesties neiekoptās vietās. Lai lauksaimnieki, finansisti, celtnieki un tie, kas prot dažādus amatus un arodus, dodas uz novārtā pamestiem laukiem uzlabot augsni, dibināt rūpniecības uzņēmumus, celt vienkāršas mājas un palīdzēt kaimiņiem.

Neapstrādāto, mežonīgo vidi Dievs ir darījis jauku, ieliekot tajā skaistas lietas visnepievilcīgāko vidū. Mēs esam aicināti darīt šo darbu. Par Dieva dārzu var kļūt pat tuksnešains apvidus, kur it kā nav daudzsološu izredžu.

"Tanī dienā kurlie dzirdēs grāmatas vārdus,

un aklo acis varēs raudzīties ārā no krēslas un tumsas,

nelaimīgie un pazemīgie priecāsies tā Kunga priekšā,

un nabagie un niecīgie cilvēku starpā gavilēs par Israēla Svēto."

(Jes. 29:18,19)

Vislabāk trūcīgajiem mēs varam palīdzēt praktiskajā darbā. Parasti tie, kuri nav pieraduši strādāt, kuriem nav amata iemaņu, nav nepieciešamās neatlaidības, taupības un pašaizliedzības, neprot saimniekot. Bezrūpības un pareiza sprieduma trūkuma dēļ bieži vien tiek izniekots tas, kas varētu nodrošināt ģimenei mājīgumu un ērtības, ja tiktu apdomīgi un taupīgi izmantots. "Nabadzīgo vagās ir daudz barības, bet tie no pārtikušajiem, kas rīkojas netaisni, iet bojā." (Sal. pam. 13:23)

Dodot trūcīgajiem, mēs diemžēl varam iemācīt viņiem arī atkarību. Tāda došana atbalsta savtību un bezpalīdzīgumu. Tā veicina slinkumu, izšķērdību un nesātību. Nevienam cilvēkam, kas pats var nopelnīt iztiku, nav tiesību būt atkarīgam no citiem. Sakāmvārdā "Pasaule man ir parādā iztiku" ir pamatojums maldiem, krāpšanām un

laupīšanām. Pasaule nav parādā iztiku nevienam cilvēkam, kurš spēj strādāt un apgādāt pats sevi.

Īsta labdarība māca cilvēkus palīdzēt pašiem sev. Ja kāds pienāk pie mūsu durvīm lūgt pārtiku, nevajag viņu raidīt projām izsalkušu; viņa nabadzība var būt nelaimes sekas. Patiesa labestība tomēr nozīmē vairāk nekā tikai dāvanas. Tā nozīmē neviltotu ieinteresētību citu labklājībā. Vajadzētu censties saprast nabadzīgo un nelaimīgo vajadzības un sniegt vispiemērotāko palīdzību. Uzmanības, laika un savu pūļu veltīšana ir daudz vērtīgāka nekā tikai naudas iedošana. Tā ir vispatiesākā labdarība.

Tie, kas būs iemācīti paši nopelnīt sev iztiku, drīz vien to arī pozitīvi novērtēs. Mācīdamies rūpēties par sevi, viņi kļūs ne tikai patstāvīgi, bet spēs palīdzēt arī citiem. Māciet dzīves pienākumu svarīgumu tiem, kas iznieko savas izdevības! Atklājiet viņiem, ka Bībeles reliģija nekad nepadara cilvēkus par sliņķiem. Kristus vienmēr ir atbalstījis strādīgumu. "Ko jūs visu dienu šeit stāvat bez darba?" Viņš sacīja bezdarbīgajiem. "Man nākas strādāt (..), kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt." (Mat. 20:6; Jāņa 9:4)

Kristiešiem ir dota priekšrocība sniegt pasaulei liecību par savu mājas dzīvi, savām ieražām, praksi un kārtību, par to, ko Evaņģēlijs var darīt labu tā sekotājiem. Uz šo pasauli Kristus nāca rādīt mums piemēru tam, par ko arī mēs varam kļūt. No saviem sekotājiem Viņš gaida, lai viņi visās dzīves jomās būtu korektuma paraugs. Viņš vēlas, lai dievišķais pieskāriens būtu redzams ārējās lietās un praktiskā rīcībā.

Mūsu mītnēm un apkārtnei jābūt par paraugu citiem, lai palīdzētu veikt uzlabojumus, lai čaklums, sakoptība, gaume un skaistums aizstātu nolaidību, netīrību, bezgaumību un nekārtību. Ar savu dzīvi un priekšzīmi mēs varam citiem palīdzēt izprast nepievilcīgo viņu raksturos un apkārtnē, kā arī kristīgā laipnībā atbalstīt un mudināt domāt radoši. Interesējoties par viņiem, mums radīsies arī izdevības pamācīt, kā viņi labāk var izmantot savu enerģiju.

Cerība un drosme

Bez drosmes un neatlaidības mēs nespējam sasniegt neko. Sakiet cerību un iedrošinājuma vārdus grēcīgajiem un mazdūšīgajiem. Ja ir vajadzība, sniedziet taustāmus jūsu ieinteresētības pierādījumus, palīdzot viņiem grūtībās. Tiem, kuriem ir stingrāks un neatlaidīgāks raksturs, jāatceras, ka viņi paši vēl pieļauj kļūdas daudzās lietās un ikvienam ir sāpīgi, ja viņa kļūdas izceļ un nemitīgi norāda uz kādu augstu standartu, kas katrā ziņā jāievēro. Atcerieties — laipnība sasniegs vairāk nekā kritika. Mācot citus, ļaujiet saprast, ka jūs vēlat viņiem sasniegt visaugstāko pakāpi un esat gatavi palīdzēt. Ja cilvēkam kādā ziņā neveicas, nesteidzieties to tūdaļ nosodīt.

Vienkāršība, pašaizliedzība un taupība ir svarīgas mācības, kas mazturīgajiem bieži šķiet grūtas un nevēlamas. Pasaules gars un piemērs pastāvīgi izraisa un veicina lepnību, patiku izrādīties, pašapmierinātību, izšķērdību un bezdarbību. Šie ļaunumi tūkstošus noved nabadzībā un vēl vairākus tūkstošus kavē izrauties no bojāejas un nelaimēm. Kristiešiem trūcīgie jāiedrošina pretoties šīm tieksmēm.

Pasaulē Jēzus atnāca pazemībā. Viņa izcelsme bija necila. Debesu Majestāte, godības Ķēniņš, eņģeļu pulku Pavēlnieks pats pazemojās, lai pieņemtu cilvēka dabu, un tad izvēlējās trūkuma un pazemojuma dzīvi. Viņam nebija lielāku priekšrocību kā trūcīgajiem. Darbs, grūtības un trūkums bija katras Viņa dzīves dienas daļa. "Lapsām ir alas," Viņš teica, "un putniem apakš debess — ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nav kur nolikt savu galvu." (Lūk. 9:58)

Jēzus netiecās pēc cilvēku apbrīna vai aplausiem. Viņš nekomandēja nevienu armiju. Viņš nevaldīja nevienā laicīgā valstī. Viņš necentās iegūt bagātnieku labvēlību un pasaules godu. Viņš nepieprasīja nekādu vietu tautas vadoņu vidū, bet mita pie zemajiem. Sabiedrības augstajiem apbalvojumiem Viņa acīs nebija vērtības. Viņš neievēroja dzimušus aristokrātus, bagātību, laicīgos talantus, mācītos, viņu stāvokli sabiedrībā un kārtu.

Viņš bija Debesu Valdnieks, tomēr savus mācekļus neizraudzījās no bauslības mācītāju, virsnieku, rakstu mācītāju vai farizeju vidus. Viņš tiem pagāja garām, jo tie lepojās ar savu izglītību un stāvokli sabiedrībā. Viņus bija saistījušas dažādas tradīcijas un māņticības. Viņš, kas spēja lasīt visu sirdis, izraudzīja pazemīgos, mācīties gatavos zvejniekus. Viņš ēda kopā ar muitniekiem un grēciniekiem un uzturēja ciešas attiecības ar vienkāršajiem ļaudīm nevis tādēļ, lai kļūtu zems un laicīgs kopā ar tiem, bet gan tādēļ, lai ar mācību un piemēru parādītu pareizos dzīves principus un atbrīvotu tos no pasaulīguma un samaitātības.

Jēzus vēlējās izlabot pasaulē valdošo un maldīgo cilvēka vērtēšanas principu. Viņš nostājās līdzās mazturīgajiem, lai atņemtu nabadzībai pasaules iededzināto kauna zīmi. Aplaimojot nabagus — Dieva Valstības mantiniekus, Viņš no tās uz visiem laikiem ir noņēmis nicinājuma negodu. Viņš norādīja mums ceļu, pa kuru gāja pats, sacīdams: "Ja kāds grib Man sekot, tad tāds lai aizliedz sevi, ik dienas ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakaļ." (23. pants)

Kristīgajiem darbiniekiem jāiet pie cilvēkiem un jāizglīto tie ne tādēļ, lai tie kļūtu lepni, bet gan tādēļ, lai tie pilnveidotu raksturu. Māciet tiem, ka Kristus darbošanās bija pašaizliedzīga. Palīdziet tiem mācīties Viņa upurēšanās mācību. Māciet tos sargāties no savu iegribu apmierināšanas, kas aicina piemēroties modei. Dzīve ir pārāk vērtīga, pilna svinīgu, svētu atbildību, lai to izniekotu par patiku sev.

Dzīves vislabākās lietas

Daudzi vīri un sievas tikai nule sākuši saprast dzīves patieso jēgu. Viņus vēl vilina mirdzums un ārišķība. Viņi tiecas pēc pasaulīga pārākuma, tam upurējot dzīves patiesos mērķus. Dzīves vislabākās lietas — vienkāršību, godīgumu, patiesīgumu, skaidrību, taisnīgumu — nevar nopirkt vai pārdot. Tās ir pieejamas gan mācītam, gan neskolotam, arī vienkāršam strādniekam un godājamam valstsvīram. Ikvienam Dievs ir sagādājis prieku, ko vienādi var baudīt gan bagātais, gan trūcīgais — prieku, ko var gūt, attīstot cēlas domas un nesavtīgu rīcību, prieku, kas rodas, sakot laipnus vārdus un darot labus darbus. Cilvēki, kas tā rīkojas, izstaro Kristus gaismu, padarot skaidrākas daudzo ēnu aptumšotās dzīves.

Palīdzot trūcīgajiem laicīgās lietās, nepazaudējiet no redzesloka viņu garīgās vajadzības. Lai jūsu pašu dzīve liecina par Pestītāja uzturošo spēku, lai jūsu raksturs atklāj tos augstos principus, ko spēj sasniegt visi. Māciet Evaņģēliju vienkārši, uzskatāmi. Visam, ar ko jūs nodarbojaties, jābūt mācībai rakstura veidošanā.

Dzīves ikdienišķajā ritējumā visvājākie un nepazīstamākie var sadarboties ar Dievu un baudīt Viņa klātesamības mieru un spēcinošo žēlastību. Viņiem nav jānogurdina sevi ar nemierīgām bažām un nevajadzīgām rūpēm. Viņiem dienu no dienas jāturpina strādāt, uzticīgi veicot darbu, ko noteikusi Dieva providence, un Viņš gādās par viņiem. Viņš saka: "Nezūdieties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū." (Filip. 4:6,7)

Kunga rūpes aptver visus Viņa radījumus. Viņš mīl ikvienu no tiem un nešķiro, izņemot to, ka Viņam ir vissirsnīgākā līdzjūtība pret visiem, kam jānes vissmagākās dzīves nastas. Dieva bērniem jāsastopas ar pārbaudījumiem un grūtībām, bet savs liktenis jāpieņem ar prieku, atceroties, ka par visu, ko pasaule nenovērtē, Dievs pats piešķirs viņiem vislabākās veltes.

Kad nonākam grūtībās, Viņš parāda savu spēku un gudrību, atbildēdams uz mūsu pazemīgajām lūgšanām. Uzticieties Viņam kā lūgšanu uzklausītājam un lūgšanu atbildētājam Dievam. Viņš sevi atklās kā Palīgu jebkurā kritiskā brīdī. Viņš, kas ir radījis cilvēku un devis tam brīnišķīgas fiziskās, prāta un garīgās spējas, neatņems to, kas nepieciešams Viņa dotās dzīvības uzturēšanai. Viņš, kas devis mums savu Vārdu — dzīvības koka lapas — neatņems mums izpratni, kā sagādāt iztiku Viņa trūcīgajiem bērniem.

Kā gudrību var iegūt tas, kas tur arklu un dzen vēršus? Meklējot to kā sudrabu un tiecoties pēc tās kā apslēptas mantas. "Tā viņam Dievs ir ierādījis, ka tas tā ir pareizi, un

viņu pamācījis.” (Jes. 28:26) “Arī tas nāk no tā Kunga Cebaota, — brīnišķs Viņš padomā un liels gudrībā!” (29. pants)

Viņš, kas mācīja Ādamu un Ievu, kā kopt dārzu Ēdenē, vēlas pamācīt cilvēkus arī šodien. Tā ir gudrība arājam un sējējam. Dievs dāvā sekmes tiem, kas uzticas un paklausa Viņam. Viņi var droši virzīties uz priekšu, paļaujoties uz Viņu savu vajadzību apmierināšanā saskaņā ar Viņa neizmērojamo laipnību.

Viņš, kas lielo pūli paēdināja ar piecām maizēm un divām zivīm, arī šodien mums spēj piešķirt mūsu darba augļus. Viņš, kas Galilejas zvejniekiem teica: “Izmetiet savus tīklus” un, viņiem paklausot, piepildīja tos, līdz tie sāka plīst, vēlas, lai Viņa ļaudis šajā piemērā saskatītu pierādījumu tam, ko Viņš darīs viņu labā šodien. Dievs, kas Israēla bērniem tuksnesī deva mannu no debesīm, vēl ir dzīvs un valda. Viņš vadīs savus ļaudis un dos tiem prasmi un izpratni darbā, kuram viņi ir aicināti. Viņš piešķirs gudrību tiem, kas cenšas veikt savus pienākumus apzinīgi un gudri. Dievam, kam pieder šī pasaule, ir bagāti līdzekļi, un Viņš svētīs ikvienu, kas centīsies aplaimot citus.

Mums ticībā jāraugās uz Debesīm. Mums nav jābūt izmisušiem kādas neveiksmes dēļ, mēs nedrīkstam kļūt mazdūšīgi, ja kas kavējas. Mums jādarbojas ar prieku, cerībā un pateicībā ticot, ka zeme savā klēpī glabā lielas bagātības uzticīga strādnieka klētij, krājumus, kas vērtīgāki par sudrabu vai zeltu. Kalni un pakalni mainās, zeme noveco kā drāna, bet nekad nebeigsies Dieva svētības pār galdu, kuru Viņš uzklāj saviem ļaudīm tuksnesī.

Nodaļa 13 Bezpalīdzīgie Trūkumcietēji

Pēc tam, kad ir darīts viss iespējamais, lai mācītu trūcīgos palīdzēt pašiem sev, vēl paliek atraitne un bārenis, sirmgalvis, bezpalīdzīgais un slimais, kas prasa rūpes un iejūtību. Pret viņiem nekad nedrīkst izturēties nevērīgi. Dievs pats viņus visus ir nodevis savu izraudzīto namturu žēlastībai, uzticoties viņu mīlestībai un sirsnīgajām rūpēm.

Ticības biedri

"Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem." (Gal. 6:10)

Kristus savai draudzei ir īpaši uzdevis pienākumu rūpēties par tās trūcīgajiem locekļiem. Viņš pieļauj, lai katrā draudzē būtu trūcīgi ļaudis. Tiem vienmēr jābūt mūsu vidū, un savas draudzes locekļiem Viņš uzdod tiešu atbildību rūpēties par tiem.

Kā uzticīgas ģimenes locekļi rūpējas cits par citu, kalpojot slimajam, atbalstot nevarīgo, mācot nezinošo, audzinot nepieredzējušo, tā arī "ticības biedriem" nemitīgi jārūpējas par bezpalīdzīgajiem un trūcīgajiem. Tiem nekad nedrīkst paiet garām.

Atraitnes un bāreņi

Atraitne un bārenis ir Kunga sevišķo rūpju objekts.

"Bāriņu tēvs un atraitņu aizstāvis

ir Dievs savā svētajā mājoklī."

"Jo tavs laulāts vīrs ir tavs Radītājs,

tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds.

Un tavs Pestītājs ir Israēla Svētais,

Viņu sauc par visas pasaules Dievu."

"Atstāj Man savus bāriņus,

Es tos uzturēšu pie dzīvības,

tavas atraitnes lai paļaujas uz Mani."

(Ps. 68:6; Jes. 54:5; Jer. 49:11)

Dažs labs tēvs, kad viņam bija jāšķiras no saviem mīļajiem, ir nomiris, ticībā paļaujoties uz Dieva apsolījumu rūpēties par palicējiem. Kungs nodrošina atraitni un bāreni nevis brīnumaini sūtot mannu no debesīm, nevis sūtot kraukļus aiznest tiem pārtiku, bet gan brīnumainā kārtā no cilvēku sirdīm izraidot savtību un atverot kristīgas

mīlestības avotus. Kā dārgu īpašumu Viņš saviem sekotājiem uztic grūtdieņus un sērotājus. Tie pilnībā drīkst pretendēt uz mūsu līdzjūtību.

Ar dzīves ērtībām apgādātos namos, tīnēs un labības klētīs, kas pildītas ar bagātas pļaujas ražu, ar audekliem pildītās noliktavās un mantnīcās glabāto zeltu un sudrabu Dievs ir sagādājis līdzekļus šiem trūcīgajiem. Viņš aicina mūs būt par Viņa Debesu mīlestības balvu dalītājiem.

Daža laba māte atraitne, kam ir mazi bērni bāreņi, viena pati drosmīgi cīnās, nesdama savu dubultslogu, bieži strādādama pāri spēkiem, lai tikai paturētu savus mazuļus pie sevis un tos apgādātu. Viņai atliek maz laika bērnu audzināšanai un pamācīšanai, maz izdevību sagādāt tiem apstākļus, kas darītu gaišāku bērnu dzīvi. Viņai nepieciešams iedrošinājums, līdzjūtība un patiesa palīdzība.

Dievs aicina mūs, cik iespējams, aizstāt šiem bērniem trūkstošo tēva gādību. Palīdziet viņiem jebkurā iespējamā veidā, nestāviet malā, nesūdzieties par viņu kļūdām, nepārmetiet par neērtībām, ko tie rada. Centieties palīdzēt rūpju nomāktajai mātei. Atvieglojiet viņas nastas.

Ir vēl arī daudz bērnu, kuriem nemaz nav bijis vecāku vadības un kristīgas mājas audzinošās ietekmes. Kristiešiem jāatver savas sirdis un nami šiem bezpalīdzīgajiem. Darbu, ko Dievs viņiem ir uzticējis kā personisku pienākumu, nevajag nodot kādai labdarības iestādei vai gaidīt pasaules žēlastības dāvanas. Ja šiem bērniem nav radinieku, kas spētu par viņiem rūpēties, draudzes locekļiem jānodrošina tiem mājvieta. Mūsu Radītājs ir noteicis, ka cilvēkiem jāapvienojas ģimenēs un bērna raksturs vislabāk attīstās kristīgas mājas mīlestības gaisotnē.

Daudzi bezbērnu pāri darītu labi, rūpēdamies par citu bērniem. Lai viņi savu uzmanību pievērš mazuļiem, kuru raksturus iespējams veidot pēc dievišķās līdzības, nevis rūpējas par iemīļotiem dzīvniekiem, izšķiežot cilvēkiem paredzēto mīlestību gādībā par jaukajiem, tomēr mēmajiem radījumiem. Padomājiet, cik daudzus no šiem bērniem jūs varētu izaudzināt saskaņā ar Kunga norādījumiem un pamācībām. Tad jūs arī paši gūtu svētības un gandarījumu.

Vecie ļaudis

Arī vecie ļaudis ilgojas pēc ģimenes siltuma. Viņi zaudētā pavarda izjūtu vislabāk atgūtu namā, kur mīt brāļi un māsas Kristū. Viņi sajustu, ka vēl ir noderīgi, ja varētu darboties līdzi ģimenes interesēs un palīdzēt mājas solī. Ļaujiet viņiem saprast, ka šī palīdzība tiek novērtēta, ka vēl ir kaut kas, ar ko viņi var pakalpot citiem. Tas iepriecinās viņu sirdis un piešķirs dzīvei nozīmi.

Cik vien iespējams, ļaujiet tiem, kuru sirmās galvas un nedrošie soļi rāda, ka drīz noslēgsies viņu mūža loks, atrasties draugu un radinieku sabiedrībā. Lai viņi piedalās dievkalpojumos kopā ar tiem, kurus agrāk ir pazinuši un mīlējuši, lai viņiem kalpo un par viņiem rūpējas mīļas un saudzīgas rokas.

Katras ģimenes locekļiem vajadzētu uzskatīt par savu pienākumu, ja vien iespējams, rūpēties par saviem radiniekiem. Ja tas nav iespējams, šis pienākums pāriet draudzes rūpju lokā, un tas jāpieņem gan kā privilēģija, gan kā pienākums. Visiem, kuriem ir Kristus gars, būs sirsnīga attieksme pret vājo un padzīvojušo.

Mūsu mājās šo nevarīgo klātbūtne ir dārga izdevība sadarboties ar Kristu Viņa žēlsirdības kalpošanā un raksturu veidošanā pēc Viņa parauga. Veco un jauno kopējai sadzīvei ir liela svētība. Jaunie var raidīt saulstarus veco cilvēku sirdīs un dzīvē. Tiem, kuru dzīves solis kļūst arvien vājāks, ir nepieciešama saskarsme ar cerību pilno un dzīvespriecīgo jaunatni. Savukārt jaunajiem var nākt par labu sirmo ļaužu gudrība un pieredze. Vairāk par visu citu viņiem nepieciešams mācīties nesavtīgi kalpot. Nenovērtējama svētība dažā labā ģimenē būtu to klātbūtne, kam vajadzīga līdzjūtība, iecietība un mīloša pašuzupurēšanās. Tā darītu jaukāku un pilnīgāku mājas dzīvi, izraisītu gan vecajos, gan jaunajos tādas kristīgās īpašības, kas tiem piešķirtu dievišķo skaistumu un bagātinātu ar nezūdošām Debesu vērtībām.

Rakstura pārbaude

"Jo nabagi ir arvien pie jums," sacīja Kristus, "un, kad gribat, jūs tiem varat labu darīt." "Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu." (Marka 14:7; Jēk. 1:27)

Kristus pārbauda tos, kas sevi uzskata par Viņa sekotājiem, likdams dzīvot viņu vidū no šo ļaužu rūpēm atkarīgajiem bezpalīdzīgajiem un trūcīgajiem. Savu patieso mīlestību pret Kristu mēs pierādām, mīlot Viņa trūcīgos bērnus un kalpojot tiem. Tos neievērojot, mēs padarām sevi par viltus mācekļiem, svešiem Kristum un Viņa mīlestībai.

Ja būtu darīts viss iespējamais, ģimenēs nodrošinot mājvietu bāreņiem, arī tad vēl paliktu daudzi, kam vajadzīga aprūpe. Viņu vidū ir tādi, kam piemīt iedzimts ļaunums. Viņi šķiet bezcerīgi, ir nepievilcīgi, samaitāti, taču arī viņi ir atpirkti Kristus asinīs, un Viņa acīs ir tikpat dārgi kā mūsu mazuļi. Ja viņiem netiks sniegta palīdzīga roka, viņi uzaugs neizglītoti un nogrims ļaunumā un noziegumos. Daudzus šādus bērnus varētu glābt bāreņu patversmes.

Lai šādas iestādes būtu ietekmīgākas, tās vajadzētu iekārtot pēc kristiešu mājas parauga. Lielu patversmju vietā, kas spēj uzņemt daudzus, labāk iekārtot nelielas iestādes dažādās vietās. Tām vajadzētu būt nevis kādā mazpilsētā vai lielpilsētā, vai tuvu tām, bet

laukos, kur varētu apstrādāt zemi un bērnus saistīt pie dabas; tad viņi apgūtu darba teicamās iemaņas.

Šādu namu vadītājiem jābūt augstsirdīgiem, kulturāliem cilvēkiem, kuri ir gatavi uzupurēties citu labā, uzņemoties šo darbu Kristus mīlestības virzīti un audzinot bērnus Viņam par godu. Daudzi bezpajumtnieki un atstumtie, baudījuši šādas rūpes, varētu kļūt par derīgiem sabiedrības locekļiem, kas godina Kristu, vēlāk arī paši svētīgi palīdzot citiem.

Daudzi neatzīst taupību, izprotot to kā skopumu un šaursirdību. Taču taupība ir savienojama ar vislielāko devīgumu. Patiešām, bez taupības nav iespējama patiesa devība. Mums jātaupa, lai varētu dot.

Bez pašaizliedzības nav iespējama patiesa devība. Tikai īstenojot vienkāršu, upurēties spējīgu un ļoti taupīgu dzīvesveidu, spējam veikt mums, kā Kristus pārstāvjiem, paredzēto darbu. No sirdīm jāizravē lepnība un pasaulīga godkāre. Visā mūsu darbībā jāīsteno Kristus dzīvē atklātā nesavtība. Uz savu māju sienām, gleznām un mēbelēm mums jālasa: "Nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā." Uz mūsu drēbju skapja mums jālasa it kā ar Dieva pirkstu rakstītus vārdus: "Kailus apģērb." Ēdamistabā uz galda, kas klāts bagātīgiem ēdieniem, mums būtu jāredz uzraksts: "Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam." (Jes. 58:7)

Mums ir pieejami tūkstošiem veidu, kā būt derīgiem. Bieži vien mēs gaužamies par līdzekļu trūkumu, bet, ja kristieši būtu patiesi dedzīgi, viņi spētu pavairot savus krājumus tūkstoškārt. Ceļu mūsu derīgumam aizšķērso patmīlība un savu iegribu apmierināšana.

Cik daudz līdzekļu tiek izdots par lietām, kas ir tikai elki, par lietām, kas saista domas, laiku un spēkus, kurus vajadzētu ziedot augstākiem mērķiem! Cik daudz naudas tiek izšķiests par elegantiem namiem un mēbelēm, savtīgām izpriecām, bagātiem un neveselīgiem ēdieniem, kaitīgu iegribu apmierinājumiem! Cik daudz izšķērdēts dāvanām, kas nedod nekādu svētību! Tā saucamie kristieši par nevajadzīgām, bieži pat kaitīgām lietām šodien izdod vairāk, daudzkārt vairāk līdzekļu nekā dvēseļu glābšanai no pazušanas.

Daudzi, kas sevi uzskata par kristiešiem, par savu apģērbu izdod tādas summas, ka nevar kaut ko ietaupīt citu vajadzībām. Viņi domā, ka katrā ziņā ir vajadzīgi grezni rotājumi un dārgi tērpi, aizmirstot par to vajadzībām, kas tikai ar grūtībām var nodrošināt sev pat visvienkāršāko apģērbu.

Manas māsas, ja savu ģērbšanās veidu jūs saskaņotu ar Bībeles principiem, jums būtu pārpilnība, ar ko palīdzēt savām trūcīgākajām māsām. Jūs izbrīvētu ne vien līdzekļus, bet arī laiku, un tas ir visvajadzīgākais. Ir daudzas sievietes, kurām jūs varat palīdzēt ar saviem ierosinājumiem, savu gaumi un prasmi. Rādiet tām, kā ģērbties vienkārši un

tomēr pievilcīgi. Daža laba sieviete neaiziet uz dievnamu, jo viņas novalkātais, nepiemērotais apģērbs ir pārsteidzošā pretstatā ar citu tērpiem. Daža laba jūtīga dvēsele sevī nes rūgtu pazemojumu un netaisnību tieši šī kontrasta dēļ. Dažreiz tas ir arī iemesls, kādēļ viens otrs sāk apšaubīt reliģijas patiesumu un nocietina savu sirdi pret Evaņģēliju.

Kristus mūs lūdz: "Salasiet drusciņas, lai nekas nepazūd." Tajā pašā laikā, kad tūkstoši ik dienas iet bojā no bada, asinsizliešanas, ugunsgrēkiem un citām nelaimēm, ikvienam labvēlim jāraugās, lai nekas netiek izputināts un nevajadzīgi izšķērdēts, ar ko varētu palīdzēt kādam nelaimē nonākušam cilvēkbērnam.

Ir nepareizi izniekot mūsu laiku un mūsu domas. Mēs zaudējam no sava laika katru brīdi, ko veltām savai patikai. Ja pareizi novērtētu un izmantotu ik mirkli, mums laika pietiktu visam, — laika, ko nepieciešams lietot sevis vai citu cilvēku labā. Ikvienam kristietim jālūdz gudrība no Dieva, kā labāk iedalīt savu laiku un naudu, kā neizšķērdēt spēkus un nepalaist garām izdevības. "Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots." (Jēk. 1:5)

"Dodiet, tad jums taps dots"

"Dariet labu un aizdodiet, atmaksu negaidīdami, un tad jūsu alga būs liela, un jūs būsit Visaugstākā bērni; jo Viņš ir laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem." (Lūk. 6:35)

"Kas dod nabagam, tam nekā netrūks, bet, kas savas acis no nabaga novērš, dabūs dzirdēt daudz lāstu." (Sal. pam. 28:27)

"Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī." (Lūk. 6:38)

Nodaļa 14 Palīdzība Bagātajiem

Romiešu virsnieks Kornēlijs bija bagāts un dižciltīgs cilvēks. Padotie tam uzticējās un cienīja viņu. Kornēlijs, dzimis, audzināts un izglītots kā pagāns, saskarsmē ar jūdiem bija iepazinis patieso Dievu un tagad to pielūdza, savu nopietno ticību apliecinādams ar izprotošu attieksmi pret trūcīgajiem. "Viņš deva ļaudīm daudz dāvanu un pastāvīgi lūdza Dievu." (Ap. d. 10:2)

Kornēlijam vēl nebija izpratnes par Kristus dzīvē un nāvē atklāto Evaņģēliju, un Dievs tieši no Debesīm sūtīja viņam vēsti, bet ar citu ziņu norādīja apustulim Pēterim apmeklēt un pamācīt viņu. Kornēlijs nebija saistīts ar jūdu draudzi, un, iespējams, rabīni viņu uzskatīja par pagānu un nešķīstu, taču Dievs redzēja viņa sirds nopietnību un sūtīja vēstnešus no sava Debesu troņa, lai mācītu šim romiešu virsniekam Evaņģēliju.

Arī šodien Dievs meklē dvēseles gan augsto, gan arī necilo vidū. Ir daudzi Kornēlijam līdzīgi cilvēki, kurus Viņš vēlas pievienot savai draudzei. Šo ļaužu simpātijas pieder Kunga ļaudīm, taču ciešas ir saites, kas tos vieno ar pasauli. Šiem cilvēkiem ir vajadzīga morāla drosme, lai nostātos līdzās necilajiem. Ir jāvelta sevišķas pūles šo dvēseļu labā, kuras atrodas milzīgās briesmās šīs zemes lielās atbildības un ciešo pasaulīgo saišu dēļ.

Ir daudz runāts par pienākumu pret novārtā pamestajiem trūcīgajiem, bet vai nevajadzētu mazliet uzmanības veltīt arī neievērotajiem bagātniekiem? Daudzi tos uzskata par neglābjamiem, un kristieši dara maz, lai atvērtu acis šiem pasaules godības apžilbinātajiem un apmulsinātajiem, kas no sava redzesloka ir pazaudējuši mūžību. Tūkstošiem bagātnieku nebrīdināti ir guldīti zemes klēpī. Lai gan viņi mums var šķist vienaldzīgi, tomēr daudzi patiesībā ir dvēselēs nomākti. "Kas mīl naudu, tam nekad nepietiek naudas, un kam ir prieks par bagātību, tam nekad nepietiek ar ienākumiem." Tas, kurš par tīru zeltu saka: "Tu esi tas, uz ko es paļaujos!" ir "Dievu Debesu augstumos pievīlis". "Taču neviens ar naudu nevar savu brāli izpirkt nedz Dievam dot par viņu atpirkšanas maksu no nāves, — visai augsta būtu viņu dvēseles cena, tā ka viņam no tā jāatsakās uz mūžiem." (Sal. māc. 5:9; Ījabs 31:24,28; Ps. 49:8,9)

Bagātība un laicīgs gods nespēj dāvāt mieru dvēselei. Daudzi bagātie ilgojas saņemt kādu dievišķu stiprinājumu, kādu garīgu cerību; viņi ilgojas pēc kaut kā, kas izbeigtu bezmērķīgās dzīves vienmuļību, un arī sabiedriskajā dzīvē jūt vajadzību pēc kaut kā, viņiem trūkstoša. Maz bagātnieku apmeklē dievnamu, jo jūt, ka tur saņem maz labuma. Dzirdētā mācība neskar viņu sirdis. Vai mēs nevērsīsimies tieši pie viņiem?

Starp nabadzības un grēka upuriem var atrast daudzus kādreizējos bagātniekus. Pasaules samaitātības pārvarēti, pēc alkoholisko dzērienu lietošanas un baudu apmierināšanas kārdinājumā ir krituši dažādu profesiju un sabiedriskā stāvokļa cilvēki. Šiem pagrimušajiem noteikti jāsniedz līdzjūtība un palīdzība, bet vai tikpat lielu

uzmanību nevajadzētu veltīt arī tiem, kas vēl nav nonākuši tik tālu, taču iet savus pirmos soļus pa šo pašu taku?

Tūkstoši atbildīgos un godājamos amatos esoši ļaudis īsteno ieradumus, kas dvēselei un miesai nozīmē bojāeju. Evaņģēlija kalpi, valstsvīri, rakstnieki, bagāti un talantīgi, ar milzīgām darbaspējām un lielu enerģiju apveltīti cilvēki atrodas ārkārtīgās briesmās, jo neuzskata, ka visās lietās vajadzīga paškontrole. Ir nepieciešams viņu uzmanību pievērst atturības principiem ne šauri vai nosodoši, bet gan to lielo nolūku gaismā, kādi Dievam ir paredzēti cilvēcei. Ja patiesas sātības pamatlikumus šiem ļaudīm varētu parādīt tieši tā, daudzi no viņiem labprāt atzītu to vērtību un ar prieku pieņemtu.

Šādiem cilvēkiem mums vajadzētu parādīt, ka kaitīgo iegribu apmierināšana mazina fizisko, intelektuālo un morālo spēku. Palīdziet viņiem saprast savu atbildību kā Dieva dāvanu namturiem. Parādiet viņiem, cik daudz laba viņi spētu darīt ar naudu, ko tagad izdod par to, kas nodara tikai ļaunumu. Rosiniet tos pieņemt pilnīgas atturības solījumu, aiciniet, lai naudu, kas tiek izdota dzērieniem, tabakai vai citām iegribām, tie ziedotu slimo un trūcīgo atbalstam vai bērnu un jaunatnes audzināšanai, tā kļūstot sabiedrībai noderīgi. Nebūs daudz tādu, kas atteiksies uzklausīt šādu aicinājumu.

Ir vēl citas briesmas, kurām īpaši ir pakļauti turīgie, un arī šeit dziedinošai misijai ir plašs darba lauks. Daudzi, kuri laicīgajos darījumos ir sekmīgi un nekad nav nodevušies parastajiem netikumību veidiem, tomēr iet pretī garīgajai bojāejai, jo pārāk mīl bagātību. Visgrūtāk ir nest līdz malām pilnu, nevis tukšu kausu. Lai to noturētu līdzsvarā, ir jābūt ļoti uzmanīgam. Bēdas un likstas nes līdzi neapmierinātību un ciešanas, bet garīgajai dzīvei visbriesmīgākā ir pilnīga materiālā labklājība.

Krūms, kuru tuksnesī redzēja Mozus un kurš gan dega, bet nesadega, aino tos, kas cieš neveiksmes. Krūma vidū atradās Kunga eņģelis. Tāpat arī zaudējumos un postā Neredzamā klātbūtnes gaišums ir kopā ar mums, mierinot un atbalstot. Mēs bieži lūdzam par tiem, kas cieš no kādas slimības vai nelaimes, bet mūsu lūgšanas visvairāk vajadzīgas cilvēkiem, kuriem piešķirta labklājība un ietekme.

Pazemības ielejā, kur cilvēki izjūt nemitīgas vajadzības un atkarību no Dieva vadības savās dzīves gaitās, ir daudz drošāk. Vislielākajās briesmās ir cilvēki, kuri atrodas it kā augstā smailē un sabiedriskā stāvokļa dēļ tiek uzskatīti par ļoti gudriem. Ja viņi nepaļausies uz Dievu, tad tiešām kritīs.

Bībele nenosoda nevienu bagāto, kurš savu bagātību ir ieguvis godīgi. Nevis nauda pati, bet mīlestība uz to ir visa ļaunuma sakne. Dievs dod cilvēkiem izdevības iegūt bagātību, un tā rokās, kas lieto savus līdzekļus nesavtīgi un darbojas kā Dieva namturis, bagātība ir svētība gan tās īpašniekam, gan pasaulei. Taču daudzi, iegrimuši sava laicīgā īpašuma vairošanā, kļūst nejūtīgi pret Dieva prasībām un citu cilvēku vajadzībām. Viņi

uzskata savu bagātību par līdzekli sevis pagodināšanai, iegādājoties māju pēc mājas, zemi pēc zemes un savus namus pildot ar greznuma priekšmetiem. Tajā pašā laikā citi turpat tuvumā atrodas nabadzībā un noziegumos, slimībās un nāvē. Tie, kas savu dzīvi ziedo pašlabuma meklēšanai, attīsta sevī ļaunuma autora, nevis Dieva īpašības.

Šiem cilvēkiem vajadzīgs Evaņģēlijs. Viņu acīm jānovēršas no materiālo lietu niecības un jāsaskata nezūdošo bagātību vērtība. Viņiem jāmācās dāvināšanas prieks, svētlaime, ko sniedz sadarbība ar Dievu.

Kungs mūs lūdz: "Tiem, kas ir bagāti tagadējā pasaules laikmetā, piekodini," lai viņi necer "uz nedrošo bagātību, bet uz Dievu, kas mums dod visu bagātīgi baudīt; lai viņi darītu labu, būtu bagāti labos darbos, devīgi, nesavtīgi, uzkrādami sev labu mantas pamatu nākamai dzīvei, ka iegūtu īsto dzīvību." (1. Tim. 6:17–19)

Bagātību mīlošas, pasauli pielūdzošas dvēseles nav iespējams vest pie Kristus gadījuma rakstura saskarsmē ar tām. Šie cilvēki ir visgrūtāk sasniedzami. Visiem, kuriem ir misijas gars, kuri izturēs līdz galam un nekļūs mazdūšīgi, ir jāvelta īpašas pūles viņu labā.

Daži no mums ir sevišķi piemēroti darbam ar bagātajiem un ietekmīgajiem. Šādiem kristiešiem jāmeklē gudrība no Dieva, lai saprastu, kā tuvoties bagātajiem un veidot ciešāku saikni ar tiem. Ne ar gadījuma rakstura centieniem, bet ar personiskām pūlēm un dzīvu ticību šīs dvēseles jāmodina alkām pēc vienīgi Jēzū rodamās patiesības.

Daži iedomājas, ka šo "augsto" ļaužu sasniegšanai ir jāpieņem dzīvesveids un darbības metodes, kas līdzinātos viņu izsmalcinātajai gaumei. Tiek uzskatīts, ka būtiska ir bagātības demonstrēšana, greznas ēkas, dārgs apģērbs, ekstravagants dzīvokļa iekārtojums, pievēršanās pasaulīgajām ieražām un modernās sabiedrības izsmalcinātībai, klasiskās kultūras pārzināšana un sevišķa daiļrunība. Tā ir kļūda. Pasaulīgu gudrību Dievs nav paredzējis augstākās sabiedrības sasniegšanai. Visspēcīgāk to var ietekmēt, neatlaidīgi un nesavtīgi iepazīstinot ar Kristus Evaņģēliju.

Mūsu mācība ir apustuļa Pāvila pieredze, sastopoties ar Atēnu filozofiem. Pāvils, iepazīstinot Aeropaga varasvīrus ar Evaņģēliju, pretstatīja loģiku ar loģiku, zinātni ar zinātni, filozofiju ar filozofiju. Viņa visgudrākie klausītāji bija pārsteigti un tika apklusināti. Pāvila vārdus nebija iespējams apstrīdēt. Šīs pūles tomēr deva maz augļu, jo tikai nedaudzi pieņēma Evaņģēliju. Kopš tā laika Pāvils izmantoja citu metodi. Viņš izvairījās no komplicētiem argumentiem un teorētiskām diskusijām, bet vienkārši norādīja visiem uz Kristu kā grēcinieku Pestītāju. Rakstot korintiešiem par savu darbību, viņš teica: "Un tā arī es, pie jums nākdams, nenācu ar augstu valodu vai gudrību, nesdams jums Dieva liecību. Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu. (..) Mana runa un mana sludināšana nenotika pārliecinošos

gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē, lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā." (1. Kor. 2:1–5)

Vēstulē romiešiem viņš raksta: "Jo es nekaunos Kristus Evaņģēlija: tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic: jūdam visupirms un arī grieķim." (Rom. 1:16)

Tiem, kas darbojas augstākās sabiedrības labā, jāizturas ar patiesu cēlumu, atceroties, ka to darbabiedri ir eņģeļi. Viņu prāta un sirds arhīvs lai vienmēr ir piepildīts ar "Stāv rakstīts". Vienmēr glabājiet atmiņā šos dārgos Kristus vārdus, kas ir daudz vērtīgāki par zeltu un sudrabu.

Kristus ir teicis, ka kamielim ir daudz vieglāk iziet caur adatas aci nekā bagātajam ieiet Dieva valstībā. Darbā ar šiem cilvēkiem būs daudz nespēka brīžu, neveiksmju, arī sirdi sāpinošu atziņu. Taču Dievam ir iespējams viss. Ar cilvēku palīdzību Viņš var un grib darboties uz to prātiem, kuru dzīve bijusi veltīta naudas raušanai.

Patiesā atgriešanās piedzīvojumā jānotiek brīnumiem, brīnumiem, kas vēl nav izprasti. Pat visietekmīgākie šīs pasaules cilvēki neatrodas ārpus brīnumdarītāja Dieva varas. Ja tie, kas sadarbojas ar Viņu, veiks savu pienākumu drošsirdīgi un uzticīgi, Dievs pārmainīs arī tos, kuri ieņem atbildīgus amatus — intelektuālos un ietekmīgos. Svētā Gara spēkā daudzi pieņems dievišķos principus.

Ja tiks izskaidrots, ka Kungs sagaida, lai tie būtu Viņa pārstāvji cilvēces ciešanu remdēšanā, daudzi atsauksies un ne tikai savus līdzekļus, bet arī savu līdzjūtību veltīs trūcīgajiem. Tādā veidā viņu prāts novērsīsies no pašu savtīgajām interesēm, un daudzi sevi nodos Kristum. Ar savu ietekmi un līdzekļiem viņi labprāt iekļausies labdarībā kopā ar pazemīgo misionāru, kas bija Dieva palīgs, lai atgrieztu viņus. Pareizi lietojot laicīgo bagātību, viņi sakrās sev "mantu Debesīs, kas nezudīs, kur zaglis nezog, un kodes nesaēd".

Atgriežoties pie Kristus, daudzi kļūs par instrumentiem Dieva rokā darbam ar viņu pašu aprindu pārstāvjiem. Viņi sapratīs, ka Evaņģēlija izplatīšana viņiem uzticēta darbam ar tādiem ļaudīm, kuriem šī pasaule ir viss. Laiks un nauda tiks ziedoti Dievam, bet dotības un ietekme veltītas dvēseļu mantošanai Kristum.

Tikai mūžība atklās, kas ir paveikts ar šādu kalpošanu — cik daudzas dvēseles, kas kādreiz mocījušās šaubās un nogurušas no pasaulīguma un nemiera, ir vadītas pie lielā Atjaunotāja, kas vēlas izglābt visus pie Viņa nākušos. Kristus ir augšāmcēlies Pestītājs, un zem Viņa spārniem ir dziedināšana.

RŪPES PAR SLIMNIEKIEM

"Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli."

Nodaļa 15 Slimnieka Istabā

Slimnieku kopējiem jāizprot, cik svarīga ir rūpīga veselības likumu ievērošana. Nekur citur tā nav tik būtiska kā slimnieka istabā. Slimnieku kopēju uzticamība šķietamos sīkumos ir ļoti nozīmīga. Nopietnu slimību gadījumos neliela nevērība, sīka neuzmanība pret pacienta īpašajām vajadzībām vai bailēm, kā arī uztraukuma vai īgnuma izrādīšana, pat līdzcietības trūkums var būt izšķirošs faktors cīņā starp dzīvību un nāvi, pat nāves cēlonis pacientam, kas citādi būtu varējis atlabt.

Tas ir dabiski, ka, ļaujot domām un jūtām izpausties vārdos, mēs tiekam stiprināti. Tāpat kā vārdi izsaka domas, arī domas seko vārdiem. Vairāk runājot par ticību, vairāk priecājoties par mums piederošajām svētībām — Dieva lielo žēlastību un mīlestību —, mēs kļūtu ticīgāki un priecīgāki. Neviena mēle nespēj izteikt, neviens mirstīgs prāts aptvert svētības, kas nāk no Dieva labestības un mīlestības atzīšanas. Jau virs zemes tad ir iespējams tāds prieks kā nekad neizžūstošs ūdens avots, jo tas straumēm izplūst no Dieva troņa.

Jo pacientu vairāk saistīs jaukā daba, jo mazāk par viņu vajadzēs rūpēties. Jo priecīgāka būs viņa apkārtne, jo cerīgāks viņš būs. Ieslēgts mājā, kaut eleganti iekārtotā, viņš kļūs arvien kaprīzāks un nomāktāks. Ap viņu jābūt brīnišķīgajai dabai; aizvediet viņu tur, kur var redzēt puķes augam un dzirdēt putnus dziedam, un viņa sirdsdomas sāks viļņot līdzi spārnoto draugu balsīm! Ķermenis un prāts tiks atvieglināti. Modīsies gara spirgtums, atdzīvosies iztēle, un prāts spēs novērtēt Dieva Vārda skaistumu.

"Ikviena guļas vieta, kurā tas ir gulējis, ir nešķīsta, un ikviens rīks, ko tas ir lietojis, ir nešķīsts. Un, kas viņa guļas vietu ir aizskāris, tas lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī un lai ir nešķīsts līdz vakaram. Un tas, kas lietojis rīkus, kas bijuši saslimušā cilvēka rīcībā, lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī un viņš lai ir nešķīsts līdz vakaram. Un, kas aizskar tāda slimnieka miesu, tas lai mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī un lai ir nešķīsts līdz vakaram. (..) Un ikviens, kas aizskāris kaut ko, kas atradās zem viņa, tam ir jābūt nešķīstam līdz vakaram, un, kas to ir nesis, tam jāmazgā savas drēbes un pašam ir jāmazgājas ūdenī un būs būt nešķīstam līdz vakaram. Un ikviens, kas aizskāris (..) saslimušo un nav noskalojis savas rokas ar ūdeni, tam savas drēbes ir jāmazgā, un pašam jāmazgājas ūdenī un būs būt nešķīstam līdz vakaram. Un māla trauki, ko tas aizskar, (..) ir jāsadauza, bet koka trauki ir jāizskalo bagātīgi ar ūdeni." (3. Moz. 15:4-12)

Veselības principi prasa atteikties no visa, kas rada kuņģa iekaisumus un vājina organismu, tādēļ jāatceras, ka noplicināts uzturs mazina mūsu dzīvības spēkus. Šī iemesla dēļ rodas grūti dziedināmas slimības. Organisms netiek pietiekami spēcināts, rodas gremošanas traucējumi un vispārējs vājums. Šāda uztura lietotāji ne vienmēr spiesti tā darīt nabadzības dēļ, bet tādu izvēlas savas nezināšanas vai nolaidības dēļ, vai arī, lai it kā īstenotu nepareizi izprastās reformas.

Medicīnas māsas darba efektivitāti galvenokārt nosaka viņas fiziskā izturība. Jo labāka tās veselība, jo vieglāk būs izturēt slimnieka kopšanas spriedzi un sekmīgāk izpildīt savus pienākumus. Slimo aprūpētājiem sevišķa vērība jāvelta uzturam, higiēnai, svaigam gaisam un vingrinājumiem. Nepieciešama arī īpaša ģimenes locekļu uzmanība, lai aprūpētājiem būtu spēks paveikt smago darbu un tie izsargātos no slimībām. Ja pacienta stāvoklis ir tik nopietns, ka prasa aprūpi nakti un dienu, šo darbu vajadzētu sadalīt vismaz starp divām māsām tā, lai katrai būtu iespēja kādu laiku atpūsties un pabūt brīvā dabā. Īpaši svarīgi tas ir gadījumos, kad grūti nodrošināt slimnieka istabā pietiekami daudz svaiga gaisa. Ja cilvēki neapzinās, cik būtiski svarīgs ir svaigs gaiss, bieži vien ventilācija ir nepietiekama, un kā pacienta, tā arī kopēja dzīvības ir pakļautas briesmām.

Ja tiek ievērota vajadzīgā piesardzība, neviena infekcijas slimība neapdraud citus. Ar pareizu rīcību, ievērojot tīrību un rūpīgu vēdināšanu, slimnieka istaba jāuztur brīva no kaitīgajiem infekcijas ierosinātājiem. Šādos apstākļos pacients ātri atveseļosies, un vairumā gadījumu ne kopēji, ne ģimenes locekļi ar šo slimību nesaslims.

Saules gaisma, vēdināšana un temperatūra

Lai pacientam sagādātu vislabvēlīgākos atveseļošanās apstākļus, telpai, kurā tas atrodas, jābūt lielai, gaišai un saulainai, ar pilnīgas ventilācijas iespēju. Istabu, kas vislabāk atbilst šīm prasībām, mājā jāizrauga par slimnieka istabu. Daudzām ēkām nav speciālu iekārtu pareizai vēdināšanai, un to nodrošināt ir ļoti grūti, taču jādara viss iespējamais, lai slimnieka istabu nodrošinātu ar svaigu gaisu visu diennakti.

Cik vien iespējams, slimnieka istabā jāuztur vienmērīga temperatūra. Ik pa brīdim jāieskatās termometrā. Kopēji, kuriem naktī bieži jāmostas, lai rūpētos par pacientu, pēc izjūtas nespēj objektīvi noteikt patieso temperatūru telpā.

Uzturs

Svarīgs kopēja pienākums ir rūpēties par pacienta uzturu. Nav pieļaujams, ka slimnieks cieš vai pārmērīgi novājē ēdiena trūkuma dēļ, vai arī novājinātie gremošanas orgāni tiek pārpūlēti ar tā pārbagātību. Ēdienus jācenšas pagatavot un pasniegt tā, lai tie būtu garšīgi, bet vajadzīga gudrība, lai tie gan kvalitātes, gan kvantitātes ziņā būtu piemēroti tieši slimnieka vajadzībām. Atveseļošanās periodā, kad ēstgriba pieaug, pirms gremošanas orgāni atguvuši spēkus, kļūdas diētā var nodarīt pacientam pāri.

Kopēju pienākumi

Māsām un visiem, kas ieiet slimnieka istabā, jābūt možiem, mierīgiem un pašsavaldīgiem. Jāizvairās no jebkādas steigas, uztraukuma vai sajukuma. Durvis jāatver un jāaizver uzmanīgi, visā namā jāievēro klusums. Ja slimniekam ir drudzis, sevišķas rūpes nepieciešamas, kad sākas krīze un drudzis mazinās. Tad vajadzīga nepārtraukta uzraudzība. Pieredzes trūkums, aizmāršība un pārsteidzība ir bijusi nāves iemesls daudziem, kuri būtu izdzīvojuši, ja tiktu pareizi kopti.

Slimnieku apmeklējums

Pārprasta laipnība un nepareiza pieklājības izpratne liek apmeklēt slimniekus visai bieži. Smagi slimos nevajadzētu apmeklēt. Ar apmeklētāju uzņemšanu saistītais satraukums nogurdina slimnieku laikā, kad tam visvairāk vajadzīgs klusums un netraucēts miers.

Slimniekam, kas atveseļojas, vai hroniski slimam cilvēkam parasti ir prieks, ja viņu laipni atceras, bet kāda līdzjūtības vēstulīte vai neliela uzmanības dāvaniņa būs svētīgāka par personisku apmeklējumu, turklāt nenodarīs nekādu ļaunumu.

Slimnieku kopšana ārstniecības iestādēs

Sanatorijās un slimnīcās, kur māsas nepārtraukti rūpējas par daudziem slimniekiem, viņām vienmēr jābūt laipnām un možām, katram viņu vārdam un rīcībai jāpauž apdomīga uzmanība. Šajās iestādēs pats svarīgākais ir māsu gudrais un teicamais darbs. Viņām vienmēr jāatceras, ka, pildīdamas savus ikdienas pienākumus, tās kalpo Kungam Kristum.

Slimajam nepieciešams dzirdēt gudrus vārdus. Māsām jāpēta Bībele ik dienas, lai spētu runāt par to, kas cietēju iepriecinās un būs tam par svētību. Dieva eņģeļi atrodas telpās, kur šiem cietējiem tiek palīdzēts, tādēļ apkalpojošajam personālam jārada gaiša atmosfēra. Ārstiem un māsām jātur prātā Kristus pamatprincipi. Šo cilvēku dzīvē jābūt redzamām Viņa īpašībām. Tad, lai ko viņi teiktu vai darītu, tie pievērsīs slimnieka domas Pestītājam.

Kristīga medicīnas māsa, ar mīlestību kopjot sasirgušos, spēs pievērst to domas Kristum, dvēseles un fiziskā ķermeņa dziedinātājam. Dienu no dienas sacītais nepaliks bez ietekmes. Vecākās māsas nedrīkst zaudēt nevienu labvēlīgu izdevību slimnieku uzmanības pievēršanai Kristum. Viņām vienmēr jābūt gatavām saistīt garīgo dziedināšanu ar fizisko.

Māsām vissirsnīgākajā un laipnākajā veidā jāpamāca sirdzējs, kas vēlas izārstēties, lai tas izbeidz pārkāpt Dieva likumus, pārtrauc grēka dzīvi. Dievs nevar svētīt to, kas turpina sev sagādāt slimības un ciešanas, apzinīgi pārkāpjot Debesu likumus. Kristus ar Svētā

Gara starpniecību nāk kā dziedinošs spēks tiem, kas beidz darīt ļaunu un mācās darīt labu.

Tie, kas nemīl Dievu, pastāvīgi darbosies pret dvēseles un fiziskās veselības interesēm, bet tie, kas atskārst, cik svarīga ir paklausība Dievam šajā ļaunajā pasaulē, labprātīgi šķirsies no visiem nepareizajiem ieradumiem. Pateicība un mīlestība pildīs viņu sirdis. Tie apzināsies, ka Kristus ir viņu draugs. Daudzos gadījumos apziņa par šādu draugu sirgstošajiem atveseļošanās laikā nozīmē daudz vairāk nekā vislabākās zāles, bet kalpošanā ir būtiski abi veidi. Tiem jāiet roku rokā — Dieva Vārdam un pareizai ārstēšanai.

Nodaļa 16 Lūgšanas Par Slimajiem

Raksti saka, ka cilvēkiem "aizvien būs lūgt Dievu un nebūs pagurt" (Lūk. 18:1); un, ja vispār kādreiz ir laiks, kad viņi jūt vajadzību pēc lūgšanām, tas ir tad, kad zūd spēki un dzīves pavediens, šķiet, izslīd no rokām. Veselie bieži nenovērtē brīnišķo laimi, ko tie bauda dienu no dienas, gadu pēc gada, un nepateicas Dievam par Viņa svētībām. Kad piezogas slimība, tikai tad ļaudis atceras Kungu. Zūdot dzīvības spēkiem, cilvēks jūt vajadzību pēc dievišķā atbalsta. Nekad mūsu žēlīgais Dievs nenovēršas no dvēseles, kas visā nopietnībā meklē Viņa palīdzību. Viņš ir mūsu patvērums slimībā un veselībā.

"Kā tēvs apžēlojas par bērniem,

tā tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas.

Jo Viņš zina, kādi radījumi mēs esam,

Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi."

(Ps. 103:13,14)

"Neprātīgie, kas sirga un cieta mokas

savu grēku un savu noziegumu dēļ,

ka viņiem apriebās ēdiens

un viņi nonāca bezmaz līdz pat nāves vārtiem,

tad viņi piesauca to Kungu savās bēdās,

un Viņš viņus izglāba no viņu bailēm.

Viņš sūtīja savu Vārdu un dziedināja viņus,

un izglāba viņus no bojā ejas."

(Ps. 107:17 20)

Dievs arī tagad tikpat ļoti vēlas dziedināt slimo kā toreiz, kad Svētais Gars izrunāja šos vārdus ar dziesminieka starpniecību. Kristus tagad ir tas pats līdzjūtīgais Ārsts, kāds Viņš bija savā zemes kalpošanas laikā. Viņš ir dziedinošais balzams katrai slimībai, atjaunojošais spēks katram pagurušajam. Viņa mācekļiem šajā laikā jālūdz par slimajiem tikpat patiesi, kā to darīja pirmie mācekļi. Dziedināšana notiks, jo "ticīgo lūgšana izglābs slimo". Mums ir Svētā Gara spēks, ticības rimtā paļāvība, kas balstās uz Dieva apsolījumiem. Kunga apsolījums: "Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli" (Marka 16:18) tagad ir tikpat uzticams kā apustuļu laikā. Tas apliecina Dieva bērnu lielās priekšrocības, tādēļ mūsu ticībai jāpatur viss, ko tās sevī ietver. Kristus kalpi ir Viņa

darbības kanāli, ar kuru starpniecību Viņš vēlas izmantot savu dziedinošo spēku. Mūsu pienākums ir slimos un cietējus pienest Dievam uz mūsu ticības rokām. Mums viņi jāmāca uzticēties Lielajam Ārstam.

Pestītājs vēlas, lai iedrošinām slimo, bezcerīgo un bēdīgo satvert Viņa spēku. Ar ticības un lūgšanu palīdzību slimnieka istabu var pārvērst par Bēteli. Ar vārdiem un darbiem ārsti un māsas vienkārši un nepārprotami var apliecināt, ka Dievs ir šajā vietā, lai izglābtu, nevis iznīcinātu. Kristus ilgojas atklāt savu klātbūtni slimnieka istabā, piepildot ārstu un māsu sirdis ar savas mīlestības pievilcību. Ja slimnieku kopēju dzīve ir tāda, ka Kristus viņiem var iet līdzi pie pacienta gultas, tam radīsies pārliecība, ka līdzjūtīgais Pestītājs ir blakus, un šī pārliecība veicinās gan dvēseles, gan fizisko dziedināšanu.

Dievs dzird lūgšanu. Kristus ir teicis: "Ko jūs lūgsit Manā vārdā, to Es darīšu." Viņš arī saka: "Un, ja kāds Man kalpos, to Mans Tēvs cels godā." (Jāņa 14:14; 12:26) Ja dzīvojam saskaņā ar Viņa Vārdu, mūsu dzīvēs piepildīsies ikviens Viņa dārgais apsolījums. Mēs neesam pelnījuši Viņa žēlastību, bet, ja nododam sevi Dievam, Viņš pieņem mūs. Viņš darbosies savu sekotāju labā un ar viņu palīdzību.

Dieva apsolījuma piepildīšanos varam sagaidīt tikai tad, ja paklausām Viņa Vārdam. Dziesminieks saka: "Ja es netaisnību turētu savā sirdī, tad Kungs, tas Visuvarenais, mani nebūtu uzklausījis." (Ps. 66:18) Ja mēs Radītājam veltām tikai paklausību ar dalītu sirdi, Viņa apsolījumi mūsu dzīvēs nepiepildīsies.

Dieva Vārdā ir pamācība par sevišķām lūgšanām slimo dziedināšanai. Šāda lūgšana ir īpaši svinīgs notikums, kas rūpīgi jāpārdomā. Daudzās aizlūgšanās par slimo dziedināšanu nemaz nav īstas ticības, ka tās var piepildīties.

Daudzu cilvēku slimības ir viņu iegribu apmierināšanas sekas. Viņi nav dzīvojuši saskaņā ar dabas likumiem vai tikumības principiem. Citi ir pārkāpuši veselīga dzīvesveida noteikumus ēšanas un dzeršanas, ģērbšanās vai darba ieradumos. Bieži kāda ļaunuma forma ir iemesls prāta vai fiziskajai sasirgšanai. Ja šādi cilvēki iegūtu dziedināšanas svētības, daudzi turpinātu tikpat bezbēdīgi pārkāpt Dieva noteiktos dabas un morāles likumus, spriezdami, ka tad, ja Dievs viņus dziedina, paklausot lūgšanu, viņi var brīvi turpināt savus neveselīgos paradumus un bez ierobežojuma apmierināt samaitātās iegribas. Ja Dievs dziedinātu šādus ļaudis, Viņš veicinātu grēku.

Veltīgs ir darbs, kas māca cilvēkus uzlūkot Dievu kā vainu dziedinātāju, nemudinot atstāt neveselīgos ieradumus. Lai saņemtu Viņa svētības kā atbildi uz lūgšanām, visiem jābeidz darīt ļaunu un jāmācās darīt labu. Dzīvesvietai jābūt sakoptai, bet dzīves ieradumiem — veselīgiem. Ir jādzīvo saskaņā ar Dieva dotajiem morāles un dabas likumiem.

Grēku izsūdzēšana

Tiem, kas vēlas, lai lūdz par viņu izveseļošanos, jāpaskaidro, ka jebkuru Dieva likumu — dabas vai morālo — pārkāpšana ir grēks, un, lai saņemtu Viņa svētības, grēks jāizsūdz un jāatstāj.

Raksti mūs aicina: "Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti." (Jēk. 5:16) Tam, kas vēlas, lai par viņu aizlūdz, noteikti jāizskaidro: "Mēs nespējam lasīt sirdi vai zināt tavas dzīves noslēpumus. Tie ir zināmi tikai tev un Dievam. Ja tu savus grēkus esi nožēlojis, tavs pienākums ir tos izsūdzēt." Grēki jāizsūdz Kristum, vienīgajam starpniekam starp Dievu un cilvēku. "Un, ja kāds krīt grēkā, tad mums ir Aizstāvis Tēva priekšā — Jēzus Kristus, kas ir taisns." (1. Jāņa 2:1) Ikkatrs grēks ir pārkāpums pret Dievu, un tas jāizsūdz ar Kristus starpniecību. Ikviens atklāts grēks jāizsūdz atklāti. Citam cilvēkam nodarītā netaisnība jānokārto ar konkrēto cilvēku. Ja kāds, kas vēlas tikt dziedināts, ir cēlis neslavu, ja savā namā, apkārtnē vai draudzē sējis nesaskaņas un izraisījis atsvešināšanos un nevienprātību, ja nepareizu ieradumu dēļ citi ir mudināti grēkot, šīs lietas jāizsūdz Dievam un tiem, kam nodarīts ļaunums. "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." (1. Jāņa 1:9)

Kad netaisnība novērsta, rimtā paļāvībā slimnieka vajadzības varam izteikt Dievam, Viņa Gara vadīti. Viņš pazīst katru cilvēku pēc vārda un rūpējas par katru, it kā pasaulē nebūtu neviena cita, kura dēļ Viņš nodeva savu mīļoto Dēlu. Šīs neizmērojamās Dieva mīlestības dēļ slimais jāiedrošina uzticēties Viņam un būt mundram. Tie, kas vienmēr raizējas par sevi, veicina pašu vājumu un slimības. Ja viņi atbrīvosies no nomāktības un drūmuma, vairosies viņu atveseļošanās izredzes, jo "Kunga acs vēro tos, kas cer uz Viņa žēlastību". (Ps. 33:18)

Aizlūgšanās par slimajiem jāatceras, ka "mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā". (Rom. 8:26) Mēs nezinām, vai mūsu ilgotā lieta būs par svētību vai ne. Tādēļ mūsu lūgšanām jāietver šāda doma: "Kungs, Tev zināms katrs dvēseles noslēpums. Tu pazīsti šīs dvēseles. Jēzus, šo ļaužu Aizstāvis, viņu dēļ atdeva savu dzīvību. Pestītāja mīlestība pret tām ir lielāka, nekā varētu būt mūsu mīlestība. Ja tas ir Tev par godu un šiem sirgstošajiem par labu, mēs lūdzam Jēzus vārdā, lai viņi atgūst veselību. Ja tas nebūtu Tavs prāts, ka viņi izveseļotos, mēs lūdzam, lai Tava žēlastība tos mierinātu un Tava klātbūtne stiprinātu viņus ciešanās."

Dievs zina noslēgumu jau pašā sākumā. Viņš pazīst visu cilvēku sirdis. Viņš lasa katru dvēseles noslēpumu. Viņš zina, vai tie, par kuriem mēs lūdzam, spēs vai nespēs izturēt pārbaudījumus, kas nāks pār viņiem, ja viņi dzīvotu. Viņš zina, vai viņu dzīve būs svētība vai lāsts pašiem un pasaulei. Tas ir viens iemesls, kādēļ lūgšanā mums būtu jāpiebilst: "Tomēr ne mans, bet Tavs prāts lai notiek." (Lūk. 22:42) Šos paļāvības vārdus

Jēzus piemetināja, paļaujoties uz Dieva gudrību un prātu, kad Ģetzemanes dārzā lūdza: "Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis kauss iet Man garām." (Mat. 26:39) Ja tie bija piemēroti Viņam, Dieva Dēlam, cik daudz vairāk tos jāsaka mūsu — maldīgo un mirstīgo lūpām!

Vispareizāk ir nodot mūsu vēlmes gudrajam Debesu Tēvam un tad pilnīgā paļāvībā uzticēties Viņam. Mēs zinām, ka Dievs mūs dzird, ja lūdzam saskaņā ar Viņa prātu. Nav pareizi uzspiest mūsu lūgumus nepakļāvīgi; lūgšanām jābūt nevis pavēlēm, bet kā aizlūgšanām.

Daudzreiz Dievs ar savu dievišķo spēku iejaucas slimības gaitā un atjauno veselību, tomēr ne visi slimie tiek dziedināti. Daudzi ir aizgājuši dusēt Jēzū. Patmas salā Jānim lika rakstīt: "Svētīgi mirušie, kas mirst iekš tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada." (Atkl. 14:13) No tā jāsaprot, ka cilvēkus nevajag uzskatīt par mazticīgiem tādēļ, ka tie nav tikuši dziedināti.

Mēs visi vēlamies tūlītējas un tiešas atbildes uz lūgšanām, un rodas kārdinājums zaudēt drosmi, ja atbilde kavējas vai tā ir neparedzēta. Dievs ir pārāk gudrs un labs, lai atbildētu uz lūgšanām vienmēr tajā laikā un tieši tā, kā mēs vēlamies. Viņš mūsu labā darīs vairāk un labāk, nekā tikai piepildīs visas mūsu vēlēšanās. Tādēļ, ka varam paļauties uz Dieva gudrību un mīlestību, nevajag lūgt Viņu piekāpties mūsu gribai, bet jācenšas saklausīt Viņa nolūks. Mūsu interesēm un vēlmēm jāsaplūst ar to. Šie piedzīvojumi, kas pārbauda ticību, nāk mums par labu. Tie atklāj, vai mūsu ticība ir patiesa un nopietna, balstīta vienīgi uz Dieva Vārdu, vai, apstākļu pakļauta, ir nenoteikta un svārstīga. Ticība tiek stiprināta darbībā. Mums jābūt pacietīgiem un jāatceras, ka Rakstos ir dārgi apsolījumi tiem, kas gaida Kunga palīdzību.

Ne visi saprot šos principus. Daudzi, meklēdami Kunga dziedinošo žēlastību, domā, ka ir jāsaņem tieša, tūlītēja atbilde uz lūgšanām, bet, ja tā nenotiek, tad viņu ticība ir nepilnīga. Šī iemesla dēļ slimību novājinātos vajag gudri pamācīt rīkoties apdomīgi. Tie nedrīkst aizmirst savus pienākumus pret draugiem, kas var nodzīvot ilgāk, tādēļ, izmantojot visus pieejamos dabas līdzekļus, ir jācenšas izveseļoties.

Bieži ir sastopami citi bīstami maldi. Ticēdami, ka tiks izdziedināti, Dievam atbildot uz lūgšanām, daži cilvēki baidās darīt ko tādu, ko varētu uzskatīt par ticības trūkumu. Viņiem tomēr ir jānokārto savas dzīves lietas tā, lai tie būtu gatavi brīdim, ka viņus paņems nāve. Nav jābaidās apdomāt iedrošinājuma vai pamācību vārdus, kurus šķiršanās brīdī gribētos pateikt saviem mīļajiem.

Tiem, kas tiecas pēc dziedināšanas ar lūgšanu palīdzību, jālieto visi iespējamie dziedināšanas līdzekļi. Tā nav atteikšanās no ticības, ja izmanto zāles, ko Dievs ir sagādājis sāpju remdēšanai, palīdzot dabai veselības atjaunošanā. Tā nav ticības

aizliegšana, ja sadarbojas ar Dievu un rada vislabvēlīgākos apstākļus veselības uzlabošanai. Dievs mums ir devis spējas gūt atziņas par dzīvības likumiem. Mums tās ir pieejamas, tādēļ jāizmanto visas iespējas veselības atgūšanai, lietojot Kunga dotos dziednieciskos līdzekļus un rīkojoties saskaņā ar dabas likumiem. Kad esam lūguši par slimā atveseļošanos, varam rīkoties ar vēl lielāku enerģiju, pateicoties Dievam, ka ir iespējams sadarboties ar Viņu un lūgt svētības Viņa sagādāto ārstniecības līdzekļu labvēlīgai iedarbībai.

Dieva Vārds atzīst dziedniecības līdzekļu lietošanu. Israēla ķēniņš Hiskija bija slims, un kāds Dieva pravietis atnesa ziņu, ka viņš miršot. Viņš lūdza Kungu, un Kungs paklausīja savu kalpu, sūtīdams vēsti, ka viņa dzīvei tiks pievienoti piecpadsmit gadi. Viens Dieva teiktais vārds būtu varējis Hiskiju nekavējoties dziedināt, bet Viņš deva īpašu norādījumu: "Lai liek vīģu ziedi uz augoni, tad slimnieks kļūs vesels." (Jes. 38:21)

Kāda neredzīga vīra acis Kristus reiz svaidīja ar zemi "un sacīja viņam: "Ej, mazgājies Ziloas dīķī!" Tad viņš aizgāja, mazgājās un pārnāca redzīgs." (Jāņa 9:7) Dziedināšana varēja notikt vienīgi ar Lielā Ārsta spēku, tomēr Kristus izmantoja vienkāršos dabas līdzekļus. Viņš neizmantoja medikamentus, bet vienkāršus un dabiskus ārstniecības līdzekļus.

Pēc tam kad esam lūguši par slimā izveseļošanos, lai kāds būtu iznākums, nezaudēsim ticību Dievam. Ja mums jāpiedzīvo smags zaudējums, pieņemsim rūgto kausu, atcerēdamies, ka Tēva roka to tur pie mūsu lūpām. Ja veselība ir atgūta, nav jāaizmirst, ka dziedinātajam ir atjaunoti pienākumi pret savu Radītāju. Desmit spitālīgo dziedināšanas gadījumā tikai viens atgriezās, lai atrastu Jēzu un pateiktos Viņam. Kaut neviens no mums nebūtu līdzīgs tiem deviņiem neapdomīgajiem, kuru sirdis nebija Dieva žēlastības skartas! "Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes zemē, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņu, ne pārgrozības ēnu." (Jēk. 1:17)

Nodaļa 17 Zāļu Lietošana

Slimības nekad nerodas bez iemesla. Tām ceļu sagatavo veselības likumu neievērošana. Daudzu cilvēku ciešanas ir viņu vecāku grēka sekas. Lai gan viņi neatbild par vecāku rīcību, tomēr viņu pienākums ir noskaidrot to, kas ir un kas nav veselības likumu pārkāpumi. Viņiem jāizvairās no vecāku nepareizajiem paradumiem un jāveido veselīgāks dzīvesveids.

Pamatoti dziedniecības līdzekļi

Ja veselība ir sabojāta tik tālu, ka sākas slimība, cietējam jādara tas, ko neviens cits nespēj darīt viņa vietā. Pirmkārt — jānoskaidro slimības patiesais iemesls un tad saprātīgi jānovērš tās cēloņi. Ja pārpūles, pārēšanās vai citu pārspīlējumu dēļ organisma harmoniskā darbība kļuvusi nelīdzsvarota, necentieties likvidēt šīs problēmas, pievienojot vēl arī indīgu zāļu nastu.

Slimību cēlonis bieži vien ir nesātīga ēšana; tad vispirms vajag atbrīvoties no organismam uzliktā pārmērīgā apgrūtinājuma. Daudzos slimību gadījumos slimniekam vislabākās zāles ir atturēšanās no vienas vai divām ēdienreizēm, lai pārslogotie gremošanas orgāni varētu atpūsties. Garīga darba strādniekiem dažkārt lieti der vairākas dienas ievērot augļu diētu. Daudzreiz neilga, bet pilnīga atturēšanās no ēdiena un pēc tam vienkārša, mērena ēšana ir palīdzējusi atspirgt, izmantojot dabas atjaunojošos spēkus. Vienkārša viena vai divu mēnešu diēta pārliecinātu daudzus cietējus, ka sevis aizliegšanas ceļš ir ceļš uz veselību.

Miers kā dziedinātājs

Daži cilvēki saslimst pārpūles dēļ. Tad atpūta, atbrīvošanās no rūpēm un vienkārša maltīte ir ļoti būtiski faktori veselības atgūšanai. Nervoziem cilvēkiem, kuriem nogurušas smadzenes un spriegā darba dēļ ilgstoši jāatrodas telpās, vislabāk palīdzēs atpūta laukos, kur var dzīvot vienkāršu, bezrūpīgu dzīvi un būt ciešā saskarē ar dabu. Klejojumi pa laukiem un mežiem, plūcot ziedus un klausoties putnu dziesmas, būs daudz labāki dziednieki nekā jebkuri citi līdzekļi.

Viena no brīnišķākajām dāvanām kā veselības uzturēšanai, tā arī slimību ārstēšanai ir tīrs ūdens. Pareiza tā lietošana sekmē veselību. Tas ir dzēriens, kuru Dievs sagādājis cilvēku un dzīvnieku slāpju remdēšanai. Dzeriet ūdeni droši! Tas nepieciešams visa organisma vajadzībām un palīdz dabai pretoties slimībām. Ūdens ārīga lietošana ir viens no visvieglāk pieejamajiem un labākajiem asinsrites regulatoriem. Tonizējoša ir arī auksta vai vēsa pelde. Savukārt silta pelde atver poras un palīdz izvadīt piesārņojumu. Silta un remdena pelde nomierina nervus un līdzsvaro asinsriti.

Tomēr daudzi nekad nav piedzīvojuši ūdens pareizās lietošanas labvēlīgo ietekmi un baidās no tā. Ūdens dziedniecība nav pietiekami novērtēta; prasmīga ūdens izmantošana prasa zināmas pūles, kas daudziem šķiet apgrūtinošas un veltas. Taču tas nav attaisnojums. Ir daudz ūdens procedūru, kas mazina sāpes un ārstē slimības. Visiem būtu jāpārzina šo vienkāršo paņēmienu lietošana mājas apstākļos. Sevišķi mātēm jābūt skaidrībā par to, kā rūpēties par savas ģimenes veselības uzturēšanu un slimību ārstēšanu.

Darbība ir mūsu būtības likums. Ikvienam orgānam ir savs konkrēts uzdevums, no kura izpildes atkarīga tā attīstība un izturība. Visu orgānu normāla darbība dod spēku un enerģiju, turpretī nosliece uz bezdarbību vada pretim sabrukumam un nāvei. Fiksējiet ar saiti vienu roku tikai uz dažām nedēļām, tad atbrīvojiet to, un jūs redzēsit, ka tā ir vājāka par otru, kas visu šo laiku ir brīvi darbojusies. Arī bezdarbība ietekmē visu muskuļu sistēmu.

Bezdarbība ir auglīgs slimību pamats. Kustības padara možu un izlīdzina asinsriti, bet bezdarbībā asinis neriņķo brīvi un nenodrošina dzīvībai un veselībai tik nepieciešamo vielmaiņu. Ādai trūkst elastības. Piesārņojums netiek izvadīts tā, kā notiek tad, kad kustības paātrina asinsriti, āda tiek turēta tīra, un plaušās ieplūst pietiekams daudzums tīra, svaiga gaisa. Mazkustīgs dzīvesveids uzliek izvadorgāniem dubultslodzi, un sekas ir slimība.

Cilvēkus ar īpašām vajadzībām nevajag pamudināt uz bezdarbību. Ja kaut kādā ziņā ir notikusi nopietna pārpūle, tad dažreiz pilnīgs miers uz kādu laiku atvairīs nopietnu slimību, bet tiem, kam ir ilgstoša invaliditāte, tikai pavisam retos gadījumos nepieciešams pārtraukt jebkādas aktivitātes.

Tiem, kas garīgā darbā ir pārpūlējušies, jāatbrīvojas no domām, kas ir nogurdinošas, bet nevajadzētu uzskatīt, ka prāta spēju izmantošana vispār ir bīstama. Daudziem ir tieksme iztēloties, ka viņu stāvoklis ir sliktāks, nekā patiesībā. Šāds garastāvoklis ir dziedināšanai nelabvēlīgs, tādēļ to nevajag atbalstīt.

Garīdznieki, skolotāji, studenti un citi garīgā darba darītāji bieži vien saslimst no pārmērīgas garīgas piepūles un mazkustīguma. Viņiem vajadzīgs aktīvāks dzīvesveids. Atturība ieradumos, papildināta ar piemērotām kustībām, katrā ziņā nodrošinās kā garīgos, tā fiziskos spēkus un stiprinās visu garīgā darba veicēju izturību.

Arī tiem, kas pārpūlējušies fiziski, pilnīga bezdarbība nav ieteicama. Lai darbs dotu vislielāko labumu, tam jābūt sistemātiskam un patīkamam. Vislabāk ir strādāt brīvā dabā; darbs jāplāno tā, lai kustībās stiprinātu novājinātos orgānus, un jādarbojas ir ar prieku. Roku darbam nekad nav jāpārvēršas vergošanā.

Ja slimniekiem nav nekā, ar ko piepildīt savu laiku, to domas pievēršas sev, tie kļūst nīgri un viegli aizkaitināmi, daudzreiz domās kavējoties pie savām sliktajām izjūtām, līdz uzskata, ka ir slimāki nekā patiesībā, un kļūst pilnīgi nespējīgi kaut ko darīt.

Visos šajos gadījumos pareizi organizēti fiziskie vingrinājumi ir ļoti iedarbīgs dziedināšanas līdzeklis un palīdz pilnībā atgūt zaudēto veselību. Prāts saskaņojas ar fiziskajām kustībām; tas palīdz sirdzējiem atmodināt gribu darboties. Gribai snaužot, iztēle kļūst nenormāla, un nav iespējams pretoties slimībai.

Bezdarbība ir vislielākais lāsts, kas var skart vairumu slimnieku. Piemērotas nodarbības, kas nepārpūlē prātu un ķermeni, atstāj labvēlīgu ietekmi uz abiem. Tās stiprina muskuļus, uzlabo asinsriti un sniedz nevarīgajam slimniekam gandarījumu un apziņu, ka viņš nav pilnīgi nederīgs šajā darbīgajā pasaulē. Sākumā viņš spēj paveikt tikai nedaudz, bet drīz spēki pieaugs. Tad arī varēs padarīt vairāk.

Ar gremošanas traucējumiem slimojošajam var noderēt kustības, kas palīdz atgūt veselību. Gremošana tiek kavēta, ja tūlīt pēc ēšanas sāk nopietnu garīgu vai smagu fizisku darbu, turpretim ļoti ieteicama pēc maltītes ir īsa pastaiga paceltu galvu un atliektiem pleciem.

Neraugoties uz visa sacītā un rakstītā svarīgumu, ļoti daudzi neatzīst fiziskas kustības. Daži kļūst tukli, jo organisms ir piesārņots; citi turpretim vāji un nevarīgi, jo viņu dzīvības spēki ir iztērēti, lietojot nepiemērotu uzturu. Aknas tiek pārslogotas, pūloties atbrīvot asinis no kaitīgajām vielām, un sekas ir slimība.

Sēdoša darba darītājiem noteikti vajadzīgas kustības svaigā gaisā ik dienas — gan ziemā, gan vasarā. Vislabākā ir staigāšana, jo tā vairāk nodarbina muskuļus. Plaušas tiek veselīgi trenētas, jo mundra soļošana tās vingrina un stiprina.

Bieži vien aktīvas kustības var būt pat iedarbīgākas nekā zāles. Ārsti mēdz ieteikt saviem pacientiem jūras braucienus, minerālūdens dziednīcu apmeklējumu vai pat klimata pārmaiņu. Vairumā gadījumu viņi atgūtu veselību un ietaupītu laiku un naudu, ja ēstu ar sātu un biežāk kustētos vai vingrotu.

Nodaļa 18 Prāta Dziedināšana

Prāta un ķermeņa saistība ir ļoti cieša. Ja cieš viens, otrs to jūt. Garīgais stāvoklis iespaido veselību krietni vairāk, nekā daudzi to iedomājas. Dažādas cilvēku ciešanas izraisa depresija. Bēdas, uztraukumi, neapmierinātība, sirdsapziņas pārmetumi, vainas apziņa un neuzticēšanās sagrauj dzīvības spēkus, un sekas ir garīgs sabrukums vai pat nāve.

Slimību dažreiz rada vai arī padziļina iedomas. Daudzi visu mūžu ir invalīdi tikai tāpēc, ka tā ir iedomājušies. Daudziem šķiet, ka gandrīz katra vēja pūsmiņa veicinās slimību, un, ja ļaunumu gaida, tas arī notiek. Daudzi pat mirst no kaitēm, kuras izraisījušas slimīgas iedomas.

Drosme, cerība, uzticība, līdzjūtība un mīlestība veicina un saglabā veselību, kā arī paildzina dzīvi. Apmierināts prāts un mundrs garastāvoklis ir veselība miesai un spēks dvēselei. “Priecīga sirds dziedina vainas.” (Sal. pam. 17:22)

Slimnieku ārstēšanā nedrīkst nenovērtēt prāta ietekmi. Veselīga domāšana ir viens no labākajiem līdzekļiem cīņā ar slimību.

Prāta vara pār prātu (hipnoze)

Eksistē tomēr kāds garīgās “dziedināšanas” veids, kas ir viens no ļaunuma spēcīgākajiem ieročiem. Ar šīs tā saucamās “zinātnes” palīdzību viens prāts nokļūst cita prāta kontrolē, tā ka vājākā individualitāte saplūst ar stiprāko. Pakļautais izpilda otra — spēcīgākā — gribu. Tiek apgalvots, ka tā ir iespējams mainīt sasirgušā domu gaitu un sniegt tai dzīvību dodošu impulsu; pacients tad varot pretoties slimībai un to pārvarēt.

Šo dziedināšanas metodi ir izmantojuši cilvēki, kas nav pazinuši tās īsto dabu un tendences, bet ticējuši, ka tā nāk slimajam par labu. Šī tā saucamā “zinātne” balstās uz nepatiesiem principiem, kas ir sveši Kristus garam un dabai. Tā neved pie Viņa, kas ir dzīvība un pestīšana. Katrs, kurš cilvēku prātus pievērš sev, vada tos prom no Dieva, viņu patiesā spēka Avota.

Dieva nolūks nav, lai kāds cilvēks pakļautu savu prātu un gribu cita kontrolei, palikdams par pasīvu rīku tā rokās. Nevienam nav jāzaudē sava individualitāte, saplūstot ar kādu citu. Neviens cilvēks nevar būt dziedināšanas avots. Var paļauties nevis uz kāda cilvēka gara spējām, bet tikai uz Dievu.

Dievs vēlas ar cilvēku veidot tiešas attiecības. Sadarbībā ar cilvēku Viņš atzīst personiskās atbildības principu. Dievs vēlas, lai mēs izprotam šo atkarību no Viņa un apzināmies Viņa vadības nepieciešamību. Kungs ilgojas sniegt cilvēkam dievišķo vadību, lai tas tiktu pārveidots Viņa līdzībā. Šo nodomu cenšas izjaukt sātans. Viņš grib, lai

cilvēki būtu atkarīgi no cilvēkiem. Ja ļaužu prāti tiek novērsti no Dieva, kārdinātājs var pakļaut tos savai varai un tad valdīt pār cilvēci.

Teoriju, kuras pamatā ir princips, ka viens prāts valda pār otru, izdomāja sātans, lai paaugstinātu sevi un cilvēku filozofiju nostādītu dievišķās filozofijas vietā. No visiem maldiem, kas atrodami neīsto kristiešu vidū, nekas nav tik bīstams, nekas tik krasi neatšķir cilvēku no Dieva, kā tieši šie. Lai cik nevainīgi tas varbūt šķistu, bet, ja hipnozi lieto slimnieku ārstēšanai, tā iznīcina, nevis dziedina. Tiek atvērtas durvis, pa kurām var ieiet sātans, lai pakļautu kā pārvaldāmā, tā arī pārvaldītāja prātu.

Briesmīgs ir spēks, kas tā tiek nodots ļaunprātīgiem cilvēkiem. Kādas izdevības tas sniedz tiem, kas dzīvo, izmantojot citu vājības vai muļķību! Cik gan daudzi, pārvaldot vājus un slimīgus prātus, vēlēsies apmierināt savtīgas iegribas vai peļņas kāri!

Ir taču labāks dziedināšanas veids, nekā cilvēkam ietekmēt cilvēku. Tieši ārstam vajadzētu mudināt ļaudis paļauties nevis uz cilvēku, bet Dievu. Mediķim vajadzētu sasirgušo skatus vērst uz to, kurš spēj izglābt pilnīgi visus, kas nāk pie Viņa, nevis ieteikt slimajam dvēseles un miesas dziedināšanā būt atkarīgam no cita cilvēka. Cilvēka prāta Radītājs zina tā vajadzības. Vienīgi Dievs spēj dziedināt. Tiem, kuru prāts un ķermenis ir slimi, Kristū jāsaskata Atjaunotājs. “Jo Es dzīvoju,” Viņš saka, “un jums būs dzīvot.” (Jāņa 14:19) Šī dzīvība mums jāatklāj slimajiem, stāstot viņiem, ka tad, ja viņi ticēs Kristum kā Atjaunotājam, sadarbosies ar Viņu, paklausīdami veselības likumiem, un centīsies būt pilnīgi un dievbijīgi, Viņš tiem piešķirs savu dzīvību. Ja mēs Kristu attēlojam šādi, tad norādām uz spēku, kas var izārstēt, jo nāk no augšienes. Tā ir patiesā miesas un dvēseles dziedināšanas zinātne.

Līdzjūtība

Prāta radīto slimību ārstēšanā vajadzīga liela gudrība. Smaga sirds, mazdūšība un nomāktība prasa uzmanīgu kopšanu. Bieži vien sarežģījumi mājas dzīvē līdzīgi vēzim ietekmē dvēseli un vājina dzīvības spēkus. Dažreiz tie ir sirdsapziņas pārmetumi par grēku, kas sagrāvuši organismu un satricinājuši garīgo līdzsvaru. Šādiem slimniekiem vislabāk palīdzēs sirsnīga līdzjūtība. Ārstam vispirms ir jāiegūst pacientu uzticība un tad jānorāda uz Lielo Ārstu. Ja viņi ticībā pievērsīsies Īstajam Ārstam un uzticēsies, ka Viņš rūpējas par tiem, šī attieksme atvieglos dvēseli, sniegs sirdsmieru un dziedēs arī slimības.

Līdzjūtība un taktiskums bieži vien būs par lielāku svētību slimajiem nekā visprasmīgākā, bet auksta un vienaldzīga ārstēšana. Ja ārsts pie slimnieka gultas pieiet nevērīgi, bezrūpīgi un izturas pret nelaimīgo neieinteresēti, vārdos vai rīcībā radīdams iespaidu, ka šis gadījums neprasa īpašu uzmanību, pēc tam atstādams pacientu vienu ar savām smagajām domām, ar to viņš slimajam nodara lielu ļaunumu. Pamestības izraisītās šaubas un mazdūšība bieži neitralizē ārsta izrakstīto zāļu labo ietekmi.

Ja ārsti varētu iejusties slimniekā, kura gars ir pazemots un griba ciešanās novājināta, kurš ilgojas pēc laipniem un iedrošinošiem vārdiem, viņi būtu labāk sagatavoti novērtēt šī cilvēka izjūtas. Ja mīlestību un līdzjūtību, kādu slimajiem parādīja Kristus, apvieno ar mediķa zināšanām, tad pat ārsta tuvums slimniekam būs par svētību.

Atklātība rada slimnieka uzticību, un tā ir svarīga izveseļošanās gaitā. Ir ārsti, kuri uzskata, ka slimības būtību un ciešanu cēloni no pacienta labāk ir slēpt. Daudzi, baidīdamies, ka patiesība pacientu uztrauks vai atņems tam drosmi, sola veltas izveseļošanās cerības un pat pieļauj, lai slimais nomirst, nebrīdināts par iespējamu letālu iznākumu. Tas taču ir neprātīgi! Jā, ne vienmēr pats labākais ceļš būs izskaidrot pacientam pilnīgi visas draudošās briesmas, jo tas var nevajadzīgi satraukt viņu un kavēt izveseļošanos. Tāpat visu patiesību ne vienmēr var teikt slimniekiem, kuru slimība galvenokārt ir iedomāta, jo bieži vien tie ir neapdomīgi un nesavaldīgi. Tie dīvainās iedomās safantazē dažādus maldus par sevi un citiem.

Viņiem pašiem sadomātais šķiet reāls, tādēļ kopējiem pastāvīgi un nenogurstoši jābūt laipniem, pacietīgiem un taktiskiem. Ja šādiem pacientiem pateiktu visu patiesību, daži apvainotos, citi zaudētu drosmi. Saviem mācekļiem Kristus teica: "Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest." (Jāņa 16:12) Lai gan ir gadījumi, kad nevar teikt visu patiesību, tomēr maldināt pacientu vai pat melot viņam nedrīkst nekādā ziņā. Ne ārstam, ne māsai nekad nevajadzētu pazemoties, izvairoties no tiešas atbildes. Kas tā dara, nokļūst ļoti apšaubāmā stāvoklī, jo Dievs nevar sadarboties ar viņu, un ārsts, zaudējot savu pacientu uzticību, zaudē arī vienu no visietekmīgākajiem cilvēciskajiem līdzekļiem savu pacientu dziedināšanai.

Arī gribasspēks netiek pienācīgi novērtēts. Dzīvs un pareizi orientēts, tas sniegs cilvēkam enerģiju un būs brīnišķīgs veselības saglabāšanas un atjaunošanas līdzeklis. Pareizi vadīta griba valdīs pār apziņu un iedarbīgi pretosies gan prāta, gan fiziskām slimībām. Pacienti, apliecinot ticību dzīvei, var brīnišķīgi sadarboties ar ārstu savas veselības atgūšanas procesā. Tūkstoši, ja tikai ilgotos, spētu atgūt veselību. Kungs nevēlas, ka cilvēki slimo. Viņš vēlas, lai tie būtu veseli un laimīgi, un tiem jāapņemas tādiem kļūt. Slimnieki bieži var pretoties kādai kaitei ar to vien, ka atsakās padoties un kļūt bezdarbīgi. Iespēju robežās tiem jāiesaistās kādā derīgā, spēkiem piemērotā darbā, kas novērstu domas no sāpēm un ciešanām. Tādā darbā un uzturoties svaigā gaisā un saules gaismā, dažs labs novājējis sirdzējs sāks atgūt veselību un spēku.

Bibliskie ārstniecības principi

"Un neapreibinieties ar vīnu, no kā ceļas izlaidīga dzīve, bet topiet Gara pilni." (Ef. 5:18) Šie Rakstu vārdi ir mācība tiem, kas vēlas atgūt vai saglabāt veselību. Patiesa miesas vai dvēseles dziedināšana un uzturēšana nav iespējama nedz ar uzbudinājumu vai aizmiršanos, ko rada nedabiski vai neveselīgi stimulatori, nedz arī ar zemāko kaislību vai

tieksmju apmierināšanu. Slimo vidū daudzi ir bez Dieva un cerībām. Viņi cieš neapmierināto iekāru, neapvaldīto tieksmju un pašu sirdsapziņas pārmetumu dēļ, zūd pamats zem kājām, nav arī nākamās dzīves izredžu. Šādu slimnieku kopējiem jāsaprot, ka nesagādās tiem nekādu labumu, pieļaujot kaitīgu iegribu apmierināšanu. Šis lāsts tiem jau ir radījis slimību. Izsalkusī, izslāpusī dvēsele salks un slāps tik ilgi, kamēr vien būs cerības atrast apmierinājumu. Tie, kas dzer no savtīgu prieku avota, tiek pievilti. Pacilātu garastāvokli viņi uzskata par spēku un, uzbudinājumam zūdot, iedvesma diemžēl beidzas, tādēļ viņi ir neapmierināti un bezcerīgi.

Paliekošam mieram, patiesai dvēseles dusai ir tikai viens Avots. Par to runāja Kristus, sacīdams: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt." (Mat. 11:28) "Mieru Es jums atstāju, savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu." (Jāņa 14:27) Šis Viņa dotais miers nav kaut kas ārpus Viņa esošs. Tas ir Kristū, un saņemt to varam tikai tad, ja pieņemam Viņu.

Kristus ir atziņas avots. Daudziem ir vajadzīga skaidrāka izpratne par Viņu; tos vajag pacietīgi un laipni, tomēr nopietni pamācīt, kā visu savu būtni atvērt Debesu dziedinošajam spēkam. Kad Dieva mīlestības stari apgaismos dvēseles tumšos nostūrus, zudīs nemiers, nogurums un neapmierinātība, un gandarījuma prieks sniegs garam možumu, bet miesai — veselību un enerģiju.

Mēs atrodamies ciešanu pasaulē. Ceļā uz Debesu mājām mūs sagaida grūtības, pārbaudījumi un bēdas. Turklāt daudzi cilvēki dzīves nastas padara divkārt grūtas, pastāvīgi paredzot bēdas. Sajuzdami kādu pretestību vai vilšanos, viņi uzskata, ka viss iet bojā, viņu liktenis ir visgrūtākais, viņi noteikti nonāks trūkumā. Tā viņi sevi padara nelaimīgus un nomāc arī apkārtējos. Pati dzīve tādiem ļaudīm kļūst par nastu. Tā tam nav jābūt! Nepieciešamas pārmaiņas domāšanā un dzīves uztverē, kaut arī tās prasītu lielas pūles. Šī un arī nākamā dzīve ir atkarīga no cilvēku izpratnes par prieku. Ir jāizvairās no drūmām iedomām un jāpievēršas svētībām, ko Dievs nolicis dzīves ceļā un aiz tā visa — tagad neredzamajam un mūžīgajam.

Visos pārbaudījumos Dievs ir paredzējis palīdzību. Israēlam tuksnesī nonākot pie rūgtajiem Māras ūdeņiem, Mozus lūdza Kungu. Kungs nesagādāja kādu jaunu brīnumlīdzekli, bet lika izmantot to, kas bija pieejams. Viņa radītais krūms bija jāiemet avotā, lai ūdens kļūtu tīrs un salds. Pēc tam, kad tas bija izdarīts, ļaudis dzēra no šī avota un atspirga. Ja ikvienā pārbaudījumā meklēsim Kristu, Viņš mums palīdzēs. Mūsu acis atvērsies un varēsim saskatīt Viņa Vārdā uzrakstītos dziedināšanas apsolījumus. Svētais Gars mācīs, kā iegūt ikvienu svētību, kas būs līdzeklis pret bēdām. Ikvienā pie mūsu lūpām pieliktā rūgtā malkā mēs atradīsim dziedinošo zariņu.

Mēs nedrīkstam pieļaut, ka nākotne ar savām smagajām problēmām un šķietami bezcerīgajām izredzēm liek mūsu sirdīm pagurt, ceļiem trīcēt, rokām noslīgt. "Vajadzētu

būt tā, ka pie Manis," saka Visvarenais, "meklētu aizsardzību un slēgtu ar Mani mieru!" (Jes. 27:5) Tie, kas nodevuši savu dzīvi Viņa vadībai un kalpo Viņam, nekad nenonāks tādā vietā, par kuru Viņš nebūtu rūpējies. Lai arī kādā mēs būtu situācijā, ja esam Viņa Vārda darītāji, tad mums ir Vadonis, kas virza mūsu dzīvi; lai kādi būtu sarežģījumi, mums ir drošs Padomdevējs; vienalga, kādas ir mūsu bēdas, kādi smagi zaudējumi vai vientulība, mums ir līdzjūtīgs Draugs.

Ja kļūdāmies neziņas dēļ, Pestītājs mūs neatstāj. Mums nekad nevajag iedomāties, ka esam vieni. Mūsu pavadoņi ir eņģeļi. Mums līdzās ir Aizstāvis, ko Kristus apsolīja sūtīt savā vārdā. Ceļā uz Dieva pilsētu nav grūtību, ko nespētu pārvarēt Viņam uzticīgie, nav briesmu, no kurām viņi nespētu izbēgt. Viņš ir sagādājis dziedināšanas līdzekli bēdu, pārestību un cilvēcisku vājību nestundai.

Nevienam nav jāzaudē drosme un jābūt izmisušiem. Sātans var mēģināt iedvest nežēlīgu domu: "Tavs stāvoklis ir bezcerīgs. Tu neesi dziedināms." Taču Kristū ir cerība. Dievs neliek mums uzvarēt pašu spēkiem. Viņš aicina nākt tuvāk Viņam. Vienalga, kādas dzīves grūtības nomāc mūsu dvēseli un miesu, Viņš vienmēr ir gatavs mums palīdzēt.

Viņš, kurš kļuva cilvēks, prot just līdzi cilvēka ciešanām. Kristus pazīst ne vien katru dvēseli un tās sevišķās vajadzības un pārbaudījumus, bet Viņam ir arī zināmi visi apstākļi, kas satrauc un mulsina prātu. Viņa roka žēluma pilnā līdzjūtībā sniedzas pret katru savu raudošo bērnu. Vislielāko sāpju cietējiem pieder Viņa vislielākā līdzjūtība un labestība. Viņu aizkustina mūsu nepilnības sajūta, un Viņš vēlas, lai noliekam savus sarežģījumus un rūpes pie Viņa kājām un tur atstājam.

Nav gudri skatīties pašiem uz sevi un pētīt savas emocijas. Ja to darīsim, ienaidnieks radīs grūtības un kārdinājumus tā, ka vājinās ticību un iznīcinās drosmi. Pastāvīgi pētīt savas emocijas un padoties jūtām nozīmē ļauties šaubām un sapīties sarežģījumos. Ir jānovērš skats no sevis un jāraugās uz Jēzu.

Kad uzbrūk kārdinājumi, kad rūpes, sarežģījumi un tumsa, šķiet, apņem dvēseli, raugieties uz vietu, kur pēdējo reizi redzējāt gaismu. Dusiet Kristus mīlestībā un ļaujieties Viņa sargājošajām rūpēm. Grēkam cīnoties par vietu sirdī, vainas apziņai nomācot dvēseli un apgrūtinot domas, neticībai aptumšojot prātu, atcerieties, ka Kristus žēlastība ir pietiekama, lai uzvarētu grēku un aizdzītu tumsu. Būdami saskarsmē ar Pestītāju, mēs ieejam miera ostā.

Dziedināšanas apsolījumi

"Tas Kungs izglābj savu kalpu dvēseli,

un nekā ko nožēlot nav tiem, kas uz Viņu paļaujas." (Ps. 34:23)

"Kas to Kungu bīstas, tam pieder drošs cietoksnis,

un Viņa bērni būs tur pasargāti.” (Sal. pam. 14:26)

“Bet Ciāna žēlojas: “Tas Kungs mani ir atstājis,

tas Kungs mani ir aizmirsis!”

Vai var māte aizmirst savu zīdaini

un neapžēloties par savu miesīgu bērnu?

Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu.

Redzi, abu savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis.”

(Jes. 49:14-16)

“Nebīsties, jo Es esmu ar tevi.

Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs!

Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu,

Es tevi uzturu ar savas taisnības labo roku.”

(Jes. 41:10)

“Jūs, kas no jūsu mātes miesām Man bijuši uzkrauti

un kas, no jūsu mātes klēpja sākot, esat Manis nesti bijuši!

Arī līdz jūsu vecuma dienām Es palikšu tas pats,

Es jūs nesīšu, kamēr jūs paliksit sirmi.

To Es darīju līdz šim, un arī turpmāk Es to jums darīšu,

Es jūs nesīšu un jūs izglābšu.”

(Jes. 46:3,4)

Nekas tā neveicina fizisko un dvēseles veselību kā pateicības un slavas gars. Pretoties melanholijai, neapmierinātām domām un jūtām ir tāds pats pienākums kā lūgt. Ja mūsos ir mūžības alkas, kā gan mēs vaidēdami un sūdzēdamies varam iet visu ceļu uz Tēva mājām kā sērotāju pulks?

Maldās tā saucamie kristieši, kas pastāvīgi žēlojas un iedomājas, ka laimīgs un priecīgs noskaņojums ir grēks. Visi, kuriem dabā patīk viss drūmais, kuri labprātāk izvēlas skatīties uz novītušām lapām, nevis priecāties par daiļajām dzīvajām puķēm, kuri nesaskata nekāda skaistuma varenajos kalnu masīvos un zaļajās ielejās un aizver savu apziņu dzirdīgajai ausij tik tīkamajām un muzikālajām dabas priecīgajām balsīm, — visi

tie nav saistīti ar Kristu. Šādi cilvēki uzņem sevī sūro un drūmo, lai gan tiem varētu piederēt ne tikai gaisma, bet pati Taisnības Saule uzlēktu to sirdīs un dziedinātu tos ar savu staru gaismu.

Prātu bieži var aptumšot sāpju sūrums. Tad necentieties domāt. Jūs zināt, ka Jēzus jūs mīl. Viņš saprot jūsu vājības. Jūs varat izpildīt Viņa vēlēšanos, vienkārši dusot Kristus rokās.

Tādēļ radināsim savu sirdi un lūpas slavēt Dievu par Viņa bezgalīgo mīlestību. Radināsim savu dvēseli būt cerīgiem un palikt gaismā, kas staro no Golgātas krusta. Nekad nevajag aizmirst, ka esam Debesu Ķēniņa bērni, Kunga Cebaota dēli un meitas. Mūsu privilēģija ir saglabāt rimtu dusu Kristū.

"Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, (..); esiet pateicīgi!" (Kol. 3:15) Aizmirstot savas grūtības un nepatikšanas, slavēsim Dievu, ka varam dzīvot par godu Viņa vārdam. Lai katrs jaunas dienas rīts modina slavu par Viņa sirsnīgajām rūpēm. No rīta, atverot acis, pateicieties Dievam, ka Viņš naktī jūs ir sargājis. Pateicieties Viņam par mieru sirdī. Lai rītos, dienā un naktī pateicība kā salda smarža paceļas uz Debesīm!

Ja kāds vaicā, kā jūtaties, nesakiet kaut ko drūmu līdzjūtības iegūšanai. Nesūrojieties par savas ticības trūkumu, bēdām un ciešanām. Kārdinātājam patīk dzirdēt šādus vārdus. Stāstot par skumjiem tematiem, jūs pagodināt ienaidnieku. Mums nav jāsatraucas par sātana lielo varu, jo, par to runājot, mēs varam viegli nokļūt tā rokās. Labāk liecināsim par Dieva lielo spēku, lai saistītu visas mūsu intereses ar Viņa gribu. Stāstiet par Kristus nesalīdzināmo spēku, runājiet par Viņa godību. Visas Debesis ir ieinteresētas mūsu pestīšanā. Tūkstošu tūkstošiem un desmittūkstoš reiz desmittūkstošiem Dieva eņģeļu ir uzdots kalpot pestīšanas mantiniekiem. Viņi sargā no ļauna un atvaira tumsas spēkus, kas cenšas mūs iznīcināt. Vai mums nav iemesla būt pateicīgiem ik brīdi, pateicīgiem, pat ja mūsu ceļā ir acīmredzamas grūtības?

Dziediet slavas dziesmas!

Lai slava un pateicība izskan dziesmā! Kārdinājumu brīžos nesūrojieties, bet ticībā dziediet Dievam!

"Lai slavējam Dievu, kas radījis mūs,

Tik' Viņā mums dzīve šeit svētīta kļūs.

Lai slavējam Jēzu par pestīšanu,

Kas mums gādājis mūžīgu dzīvošanu. Lai slavējam Dievu par Svēto Garu,

Kas uz Debesīm ved, rāda Pestītāju.

Piedziedājums:

Alelujā, lai top slavēts, Alelujā, Āmen!

Alelujā, lai top slavēts, Dievs svētī lai mūs!”

Dziesma ir vairogs, ko vienmēr var vērst pret mazdūšību. Tā atverot sirdi Pestītāja klātbūtnes spožajai gaismai, mums tiks sniegta gan veselība, gan citas Viņa svētības.

““Pateiciet tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs

un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!”

Tā lai saka tie, ko tas Kungs atpestījis,

ko Viņš izglābis no spaidītāja rokas.”

“Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam,

stāstiet par visiem Viņa brīnuma darbiem!

Slavējiet Viņa svēto vārdu!

Lai priecājas visu sirdis, kas meklē to Kungu!”

“Ka Viņš veldzēja izslāpušo

un atspirdzināja ar barību izsalkušo.

Tie, kas sēdēja tumsā un nāves ēnā,

būdami ieslīguši galīgā postā un saistīti dzelzs valgos, (..),

Tie tad piesauca to Kungu savās bēdās,

un Viņš izglāba viņus no viņu bailēm,

un izveda viņus no tumsas un nāves ēnas,

un sarāva viņu saites.

Viņi lai pateicas tam Kungam par Viņa žēlastību

un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērniem.”

“Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele,

un tik nemiera pilna manī?

Ceri uz Dievu,

jo es Viņam vēl pateikšos,

savam Glābējam

un savam Dievam!”

(Ps. 107:1,2; 105:2,3; 107:9-15; 42:12)

“Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.” (1. Tes. 5:18) Šī pavēle ir apliecinājums, ka pat lietas, kas, šķiet, ir pret mums, nāks mums par labu. Dievs neliktu mums pateikties par to, kas mums nodarītu ļaunumu.

“Tas Kungs ir mans gaišums un mana pestīšana,

no kā man bīties?

Tas Kungs ir manas dzīves patvērums,

no kā man baiļoties?”

“Jo Viņš mani apslēpj savā mājoklī ļaunā dienā,

Viņš mani sargā savas telts pavēnī (..).

(..) es būšu altāra tuvumā un nesīšu upurus ar gavilēm,

dziedādams un koklēdams tam Kungam!”

“Es gaidīt gaidīju uz to Kungu,

un Viņš noliecās pie manis un uzklausīja manu saucienu.

Viņš mani izvilka no ciešanu bedres, no dubļainām dūņām,

un cēla manas kājas uz cietas klints, stiprinādams manus soļus.

Manā mutē Viņš lika jaunu dziesmu, slavas dziesmu mūsu

Dievam.”

“Tas Kungs ir mans stiprums un mans vairogs,

mana sirds paļaujas uz Viņu. No Viņa man nāk palīdzība,

mana sirds ir līksma,

ar savām dziesmām es Viņam gribu pateikties.”

(Ps. 27:1,5,6; 40:2-4; 28:7)

Viens no visbiežāk sastopamajiem slimnieka atveseļošanās kavēkļiem ir uzmanības pievēršana sev. Daudzi neveselie jūtas tā, it kā ikvienam būtu jāvelta uzmanība un

palīdzība tikai viņiem, taču vajadzētu novērst uzmanību no sevis, domājot un rūpējoties par citiem.

Lūgšanas bieži tiek izteiktas par nelaimīgajiem, bēdīgajiem, mazdūšīgajiem; un tas ir pareizi. Mums jālūdz, lai Dievs apgaismo aptumšotos prātus un mierina noskumušās sirdis. Taču Dievs atbild uz lūgšanām to labā, kas paši nostājas uz Viņa svētību ceļa. Lūdzot par šiem bēdīgajiem, mums viņi jāmudina palīdzēt tiem, kas ir vēl lielākās grūtībās. Tumsa no viņu sirdīm izgaisīs, kad tie mēģinās palīdzēt citiem. Ja centīsimies iepriecināt citus tāpat, kā paši esam kādreiz iepriecināti, svētības vēlreiz atgriezīsies pie mums.

Jesajas piecdesmit astotā nodaļa ir recepte miesas un dvēseles slimībām. Ja vēlamies veselību un patiesu dzīvesprieku, mums jāīsteno šīs rakstvietas likumi. Par Viņam tīkamu kalpošanu un tās svētībām Kungs saka:

"Vai ne tā? Kad tu maizi lauz izsalkušam

un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā;

kad tu redzi kailus un tos apģērb

un neatraujies no sava tuvāka,

tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma,

tava atdzimšana notiks ātrāk,

tava taisnība ies tavā priekšā,

un tā Kunga godība tevi pavadīs. Kad tu sauksi, tas Kungs tev atbildēs;

kad tu sauksi pēc palīdzības, tas Kungs sacīs: "Redzi, še Es esmu!"

Kad tu izbeigsi savā vidū visu varmācību, izkalpināšanu,

zemiskuma pilno norādīšanu ar pirkstiem

un visas ļaunās un viltus pilnās runas,

kad tu izsalkušam atvērsi savu sirdi

un paēdināsi apbēdinātu dvēseli,

tad tava gaisma atspīdēs tumsībā,

un tava tumsa būs gaiša pusdiena.

Un tas Kungs tevi vienmēr vadīs

un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās,

un stiprinās tavus locekļus,

ka tu būsi kā auglīgs dārzs

un kā ūdens avots,

kurā ūdens neizsīkst."

(Jes. 58:7-11)

Labiem darbiem ir divkārša svētība, tie dod labumu laipnības devējam un saņēmējam. Apziņa par pareizu rīcību ir vislabākās zāles slimam ķermenim un prātam. Priecīgs un atbrīvots prāts pēc labi padarīta smaga pienākuma vai apmierinājums, ka izdevies kādam palīdzēt, dod visai būtnei jaunu dzīvību.

Slimajam vajag nevis pastāvīgi pieprasīt līdzjūtību no citiem, bet pašam meklēt, kam to parādīt. Jūsu vājību, bēdu un sāpju nasta jāuztic līdzjūtīgajam Pestītājam. Atveriet savu sirdi Viņa mīlestībai un ļaujiet tai plūst pie citiem. Atcerieties, ka visiem ir grūti panesami pārbaudījumi, grūti uzveicami kārdinājumi, un jūs varat kaut ko darīt šo nastu atvieglošanai. Izsakiet pateicību Kungam par saņemtajām svētībām, palīdzību un Viņa īpašo uzmanību pret jums. Pildiet sirdi ar dārgajiem Dieva apsolījumiem, lai no šīs bagātības jūs spētu sniegt citiem mierinājumu un spēku. Tas jums nodrošinās garīgu pacēlumu un uzlabos garastāvokli. Lai jūsu mērķis ir svētīt apkārtējos, un jūs atradīsit iespējas būt noderīgiem savai un citu ģimenēm.

Ja neveselie aizmirstu savu egoismu un, interesēdamies par citiem, pildītu Kunga pavēli kalpot tiem, kam ir lielākas vajadzības nekā pašiem, viņi izprastu pravieša apsolījuma patiesumu: "Tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk."

Māra un Elima

Ir Māra un Elima tuksnesī abas,

Bet ļoti tās atšķirīgas pēc dabas:

Māra — bez paēnas, drūms, svelmains smiltājs,

Rūgts ir tās ūdens, ko izdod kails klintājs;

Elimas avots atveldzi dod,

Zem palmām ceļinieks paēnu rod.

Un arī Māra un Elima mums —

Personisks dzīves piedzīvojums:

Prieks, bēdas, salds, rūgts kopā savijies ir

Kā Elima, Māra, — tās tikai laiks šķir.

Un vienmēr, cik atceros, tā tas ir bijis,

Ka rūgto pret saldu mums Dievs nomainījis;

Viņš ļauj kādu laiku pūst tveicīgam vējam,

Tad bēdu nomākti, gurdi mēs esam.

Un dzīve mums līdzīga ūdenim Mārā,

Ko saldināt vienīgi Dievam ir vara.

Un tādēļ Viņš ved mūs pa ēnainām lejām,

Zem palmām lai teltis mēs slejam,

Lai Elimas avotos prieku sev smeļam

Un spēku vēl tālākam tuksneša ceļam.

Bet reiz ausīs diena, un notiks tas drīz,

Kad Māra un Elima izzudīs

Un izbeigsies tuksneša ceļojums,

Tad Dieva pilsēta mājas būs mums.

Tur mūžīgie avoti spirdzinās mūs,

Pie Dieva prieks, svētīga atdusa būs.

(Horācijs Bonārs; atdzejojusi Otīlija Feldmane)

Drošā apziņa

Apziņa droša — Jēzus ir mans,

Gaišums un Avots, Vadon’s un Gans.

Esmu es Viņa atpirktais bērns,

Asinīs mazgāts, taisnots un svēts.

Piedziedājums.

Jēzu, par Tevi dziedāšu es,

Mīlot Tu mani sargi un nes.

Paklausīt Viņam patiess ir prieks,

Cik gan vēl vairāk mūžība sniegs.

Eņģeļu dziesmas sirdī jau skan.

Stāstot par dārgo Glābēju man.

Sekojot Jēzum, sirdī ir miers,

Godības tuvums, laime un prieks.

Debesu mājās ilgojos kļūt,

Mūžam pie sava Glābēja būt.

(Fanija Krosbija; atdzejojusi Otīlija Feldmane)

Nodaļa 19 Saskarsmē Ar Dabu

Radītājs mūsu pirmajiem senčiem izraudzījās vidi, kas to veselībai un laimei bija vispiemērotākā. Viņš tos neievietoja pilī, kur visapkārt būtu nedabīgi rotājumi un greznuma priekšmeti, pēc kuriem daudzi mūsdienās tik izmisīgi tiecas, bet gan dabas klēpī un ciešā sadraudzībā ar Debesu svētajām būtnēm.

Visur dārzā, Dieva sagatavotajā mājvietā, Viņa bērnu acis priecēja krāšņi krūmi un smaržīgas puķes. Tur bija dažādi koki, daudzos brieda gardi un aromātiski augļi. To zaros putni skandēja brīnišķas slavas dziesmas. To paēnā bezbailīgi rotaļājās zemes radījumi.

Savā neaptraipītajā skaidrībā Ādams un Ieva priecājās par Ēdenes skatiem un skaņām. Dievs viņiem uzdeva veikt darbu dārzā, "lai to koptu un apsargātu". (1. Moz. 2:15) Katras dienas darbs sniedza veselību un iepriecinājumu, un laimīgais pāris priecīgi sveica savu Radītāju, kad Viņš rīta dzestrumā staigāja un sarunājās ar tiem. Dievs ik dienas viņus mācīja.

Mūsu pirmajiem senčiem noteiktais Dieva dzīves plāns ietver svarīgu mācību arī mums. Lai gan grēks ir apēnojis zemi, Dievs vēlas, lai Viņa bērni atrastu Viņa radībā prieku. Jo rūpīgāk tiks izpildīts Viņa plāns dzīvei, jo brīnišķīgāk Viņš darbosies nomocītās cilvēces atjaunošanas labā. Slimajiem jānonāk ciešā saskarsmē ar dabu. Dzīve laukos darīs brīnumus dažam labam bezpalīdzīgam un pat bezcerīgam slimniekam.

Pilsētu troksnis, drūzma un juceklis, to saspringtā un mākslotā dzīve ļoti nogurdina slimos un atņem tiem spēkus. Dūmu un putekļu, indīgu gāzu un slimību izraisītāju piesārņotais gaiss ir briesmas dzīvībai. Slimajiem laiks lielākoties jāpavada četrās sienās, tādēļ tie savās istabās jūtas gandrīz kā cietumnieki. Viņi raugās uz mājām, ielu un steidzīgo pūli, iespējams, pat neredzot zilo debesjumu vai saules gaismu, zāli, puķes un kokus. Tā ieslēgti, viņi prāto par savām ciešanām un bēdām, kļūstot par laupījumu pašu drūmajām domām.

Morāli vājajiem pilsētas ir īstas lamatas. Tajās pacienti, kuriem jāpārvar nedabiskas tieksmes, tiek nepārtraukti pakļauti kārdinājumiem. Tos vajadzētu novietot jaunos apstākļos, kur mainītos to domu gaita; tiem jānokļūst pavisam citā vidē nekā tā, kas samaitājusi līdzšinējo dzīvi. Vismaz uz kādu laiku ir jāattālinās no ietekmes, kas ved projām no Dieva, un jānokļūst daudz tīrākā gaisotnē.

Ārstniecības iestāžu darbs būtu sekmīgāks, ja tās varētu iekārtot ārpus pilsētām. Cik vien iespējams, visiem, kas vēlas atgūt veselību, vajadzētu atrasties laukos, kur var baudīt dzīvi brīvā dabā. Daba dziedina. Tīrais gaiss, iepriecinošā saules gaisma, puķes un koki, augļu dārzi un fiziskas nodarbības ārpus telpām dod dzīvību un veselību.

Ārstiem un māsām jāmudina savi pacienti daudz uzturēties svaigā gaisā. Visiedarbīgākās zāles slimniekiem ir dzīve pie dabas krūts. Tā brīnišķi spēj dziedināt satraukuma un modernās dzīves pārmērību radītās slimības — dzīves, kas vājina un iznīcina fiziskos, prāta un dvēseles spēkus.

Cik patīkams ir lauku klusums un neatkarība pilsētas dzīves daudzo gaismu žilbinošā vizmojuma un ielu trokšņa nogurdinātajiem slimniekiem! Cik kāri viņi pievēršas dabas ainavām! Cik labprāt tie atrodas brīvā dabā, priecājas par saules gaismu, elpo koku un puķu smaržas! Priežu, ciedru un egļu aromāts ir ļoti dzīvinošs, un arī citiem kokiem ir veselību uzlabojošas īpašības.

Hroniskiem slimniekiem veselību un pašsajūtu nekas nespēj uzlabot tā, kā atrašanās pievilcīgā lauku vidē. Te pat visbezpalīdzīgākie var sēdēt vai gulēt saules gaismā vai koku ēnā. Viņiem tikai jāpaceļ acis, lai virs galvas ieraudzītu skaisto lapotni. Vēsmas šalkās klausoties, viņus pārņem patīkama miera un atsvaidzinājuma sajūta. Uzlabojas grūtsirdīgais garastāvoklis. Atspirgst zudušie spēki. Prāts nemanot nomierinās, drudžainais pulss kļūst rimtāks un vienmērīgāks. Slimniekiem kļūstot stiprākiem, viņi mēģinās paspert dažus soļus, lai noplūktu jaukās puķes, Dieva mīlestības dārgās vēstneses, kas domātas Viņa apbēdinātajai šīszemes ģimenei.

Jāsastāda plāni, kas slimajiem ļautu uzturēties brīvā dabā. Darbspējīgajiem nepieciešams sagādāt kādu patīkamu, vieglu nodarbošanos. Parādiet viņiem, cik jauks un derīgs ir šāds darbs ārpus telpām. Mudiniet viņus elpot svaigo gaisu, mācīet elpot dziļi, un, elpojot un runājot, vingrināt vēdera muskuļus. Tā viņiem būs ļoti derīga mācība.

Nodarbības brīvā dabā uzskatāmas par spēcinošu nepieciešamību. Lai tā īstenotos, nav nekā labāka par zemes apstrādāšanu. Pacientiem vajadzīgas dažas puķudobes, par kurām rūpēties, vai darbs augļu vai sakņu dārzā. Ja slimniekus mudinātu atstāt istabas, pavadīt laiku brīvā dabā, kopjot augus vai darot citus vieglus, patīkamus darbus, to uzmanība tiktu novērsta no pašu ciešanām.

Dabā vienmēr var atrast kaut ko, kas slimnieku uzmanību novērš no pašu problēmām un piesaista viņu domas Dievam. Viņa brīnišķās radības vidū prāts tiks virzīts no redzamajām lietām uz neredzamajām. Dabas skaistums liks viņiem domāt par Debesu mājām, kur viss būs brīnišķīgs, to nekas nesamaitās un neiznīcinās, jo nebūs slimību un nāves iemesla.

Ārstiem un māsām, mācot par Dievu, jāsaista dabas norises ar garīgām atziņām. Lai viņi norāda slimajiem uz Radītāju, kura roka veidojusi varenos kokus, zāli un puķes, rosinot viņus saskatīt katrā pumpurā un puķē Viņa mīlestības izpausmi pret saviem bērniem. Dievs, kas rūpējas par putniem un puķēm, gādās arī par būtnēm, kuras radītas pēc Viņa līdzības.

Ārpus telpām, Dieva radības vidū, elpojot svaigo, dzīvinošo gaisu, daudz vieglāk būs slimajiem pastāstīt par jauno dzīvi Kristū. Tur var lasīt arī Dieva Vārdu. Kristus taisnības gaisma tad varēs iespīdēt grēka aptumšotajās sirdīs.

Kaut diendienā Tev tuvu būtu,

Tad laimi mūžīgu sev gūtu,

Uz Tavu Vārdu balstoties,

Jo uzticīgs Tu esi, Dievs.

Sirds ilgojas un lūdz tik vienu:

Pie Tevis palikt katru dienu,

Jo prieku, ko Tu spēj man sniegt,

Dot nevar pasaule, ne liegt.

Nāc, Jēzu, pārvaldi man sirdi,

Lai nekad nebūtu mēs šķirti,

Lai neapbēdinu es Tevi

Un mīlestību, ko man devi.

(Bendžamins Klīvlends; atdzejojusi Otīlija Feldmane)

Visi, kam vajadzīga fiziskā un garīgā dziedināšana, jāiepazīstina ar tiem, kuru vārdi un darbi palīdzēs atrast Kristu. Viņi jāpakļauj lielā Ārsta Misionāra ietekmei, kas spēj dziedināt dvēseli un miesu. Viņiem jādzird stāsts par Pestītāja mīlestību, par piedošanu, ko Viņš dāvā visiem, kas nāk pie Viņa, izsūdzēdami savus grēkus.

Tāda ietekme daudzus cietējus vadīs pa dzīvības ceļu. Debesu eņģeļi sadarbojas ar cilvēkiem, sniedzot iedrošinājumu, cerību, prieku un mieru slimo un ciešanu mākto ļaužu sirdīm. Sirdzēji saņems divkāršu svētību, un daudzi izveseļosies. Nevarīgo soļi kļūs vingri. Acis izstaros gaišumu. Bezcerīgie iegūs cerību. Reiz izmisušajās sejās iemirdzēsies prieks. Žēlošanās vietā skanēs prieka un pateicības dziesmas.

Pēc fiziskās veselības atgūšanas cilvēki labāk spēj izprast un īstenot to ticību Kristum, kas nodrošina arī dvēseles veselību. Apziņā ienāk neaprakstāms miers un prieks par piedotajiem grēkiem. Kristieša aizēnotās cerības kļūst gaišas. Vārdi apliecina ticību: “Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, tiešām spēcīgs palīgs bēdu laikā.” “Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un

Tavs gana zizlis mani iepriecina.” “Viņš nogurušajiem dod spēku un spirgtumu, nesamaņā kritušajiem atjauno apziņu visā pilnībā.” (Ps. 46:2; 23:4; Jes. 40:29)

Es ticībā, Pestītāj, raugos uz Tevi,

Tu grēcinieku glābšanai ziedoji sevi,

Tev savus pārkāpumus, Kungs, sūdzu,

Tos piedot un mani šķīstīt es lūdzu.

Sniedz savā žēlastībā man spēku,

Lai nepagurstu es cīņā ar grēku,

Dedz mīlestību dievišķo, cēlo,

Lai manī kā dzīva uguns tā kvēlo.

Kungs, vadi, kad apkārt ir tumsa, bēdas,

Iet ceļu, kur jaušamas Tavas pēdas;

Liec, tumsa lai kļūst par saulainu dienu,

Ļauj būt man pie Tevis un palikt arvienu.

(Rejs Pālmers; atdzejojusi Otīlija Feldmane)

VESELĪBAS PRINCIPI

Nepārzinot veselības principus, neviens nav sagatavots dzīves pienākumiem.

Nodaļa 20 Vispārējā Higiēna

Atziņai, ka cilvēkam ir jābūt Dieva templim, mājoklim, kurā atklājas Viņa godība, vajadzētu būt spēcīgākajam pamudinājumam rūpēties par mūsu fizisko spēku attīstību. Neparasti un brīnišķīgi Radītājs ir izveidojis cilvēka organismu, un Viņš liek mums to pētīt, izprast tā vajadzības un veikt arī savu uzdevumu, lai to pasargātu no nelabvēlīgas ietekmes un piesārņošanas.

Asinsrite

Lai mums būtu laba veselība, vajadzīgas labas asinis, jo tās ir dzīvības straume. Tās spēj atjaunot zaudēto un baro organismu. Piesātinātas ar vajadzīgajām uzturvielām, svaiga gaisa attīrītas un bagātinātas, tās ikvienai organisma daļai piegādā dzīvību un spēku. Jo pilnīgāka asinsrite, jo labāk šis uzdevums tiek paveikts.

Pie katra sirdspuksta asinīm ātri un viegli jārit uz visām ķermeņa daļām. To plūsmu nevajag aizkavēt ar stingrām jostām, tāpat arī ar ciešu vai nepietiekamu apģērbu. Jebkurš asinsrites traucēklis spiež asinis atpakaļ vitāli svarīgos orgānos, radot asiņu pieplūdumu. Sekas bieži ir galvassāpes, klepus, sirdsklauves vai gremošanas traucējumi.

Elpošana

Lai asinis būtu labas, mums jāelpo pietiekami dziļi. Asinis attīrās, ar pilnu krūti ieelpojot tīru gaisu, kas piepilda plaušas ar skābekli. Tas piešķir tām gaišu krāsu un nes dzīvinošo straumi pa visu organismu. Pienācīga elpošana nomierina nervus, rosina ēstgribu, veicina gremošanu un veselīgu, atspirdzinošu miegu.

Plaušām jādod iespējami lielāka kustību brīvība, jo tad paplašinās to tilpums; tas samazinās, plaušas saspiežot un sažņaudzot. Nelabvēlīgas sekas ir izplatītam paradumam pārliekties pār veicamo darbu, īpaši strādājot sēdus. Tādā stāvoklī dziļi elpot nav iespējams. Virspusēja elpošana kļūst par ieradumu, un plaušas zaudē spējas izplesties. Līdzīgi notiek, ja apģērbam ir ciešas iešuves. Krūškurvja apakšējai daļai tādā gadījumā nav pietiekami daudz telpas; vēdera muskuļiem, kas palīdz elpošanas procesā, nav pilnīgas kustības brīvības, un plaušu darbība tiek ierobežota.

Organisms nevar uzņemt pietiekami daudz skābekļa. Asinis rit kūtri, indīgās atkritumvielas, kuras izelpai jāizvada no plaušām, tiek aizturētas, un asinis neattīrās. Skartas tiek ne tikai plaušas, bet arī vēdera orgāni, aknas un pat smadzenes. Āda kļūst bāla, gremošana tiek kavēta, sirdsdarbība pavājināta, prāts aptumšots; domas kļūst

neskaidras, garastāvoklis sadrūmis; viss organisms tiek novājināts un paliek neaktīvs, kļūdams sevišķi uzņēmīgs pret slimībām.

Plaušas pastāvīgi izdala kaitīgas vielas, un tām vienmēr jāpievada svaigs gaiss. Piesārņots gaiss nepiegādā skābekli pietiekamā daudzumā, un neatjaunotas asinis plūst uz smadzenēm un citiem orgāniem. Tādēļ nepieciešama laba telpu vēdināšana. Dzīvošana slēgtās, nevēdinātās telpās, kur gaiss ir pieelpots un slikts, vājina visu organismu. Tas kļūst sevišķi jutīgs pret aukstumu, viegli pakļaujas tam, un cilvēks var saslimt. Atrodoties slēgtās telpās, daudzas sievietes kļūst bālas un nevarīgas. Viņas vienmēr elpo to pašu gaisu, līdz tas pārsātinās ar indīgām vielām, ko izdala plaušas un ādas poras. Tādā veidā netīrumi atkal nonāk atpakaļ asinīs.

Ventilācija un saules gaisma

Plānojot sabiedrisko un dzīvojamo ēku celtniecību, jāraugās, lai tajās būtu laba ventilācija un daudz saules gaismas. Šajā ziņā bieži tiek pieļautas nepilnības, ceļot dievnamu un skolu ēkas. Nevērīga izturēšanās pret atbilstošu ventilāciju rada klausītājos miegainību un garlaicību, kas var mazināt svētrunas iespaidu, bet skolotāja darbu padarīt nogurdinošu un neefektīvu.

Cik vien iespējams, visas dzīvojamās ēkas vajadzētu celt uz augsta un labi drenēta pamata. Tas telpās nodrošinātu sausumu un novērstu slimības, kas rodas no mitruma un lipīgu slimību izraisītājiem gaisā. Šim apstāklim bieži vien nevelta pienācīgu uzmanību. Ilgstošas un nopietnas slimības, pat daudzi nāves gadījumi ir mitruma un malārijas sekas, jo ēkas celtas zemienēs, un tām ir slikta drenāža.

Ēku būvniecībā tādēļ sevišķi svarīgi ir nodrošināt pilnīgu ventilāciju un daudz saules gaismas. Katrā mājas istabā jābūt svaigam gaisam un pietiekami daudz gaismas. Guļamistabas vajadzētu iekārtot tā, lai tajās dienu un nakti būtu gaisa cirkulācija. Neviena telpa nav piemērota guļamistabas vajadzībām, ja ik dienas to nevar atvērt āra gaisam un saules gaismai. Ļoti daudzos apvidos guļamistabas jānodrošina ar apkures ierīcēm, lai tās varētu apsildīt aukstā vai mitrā laikā.

Viesistabai jāpievērš tāda pati uzmanība kā dzīvojamām telpām. Arī tai vajadzīgs gaiss un saules gaisma, tā jānodrošina ar apkures sistēmu, lai mazinātu mitrumu, kas pastāvīgi uzkrājas telpā, ko nelieto bieži. Cilvēks, kas guļ tumšā, mitrā, nevēdinātā istabā, riskē ar savu veselību un pat dzīvību.

Daudzi no mums ļoti rūpīgi gādā par augiem un puķēm. Siltumnīcas un lecektis ir siltas un saulainas, jo bez siltuma, gaisa un saules gaismas augi ietu bojā. Ja šādi nosacījumi nepieciešami augu dzīvībai, cik gan daudz vairāk tie ir vajadzīgi mūsu pašu, mūsu ģimeņu un viesu veselībai!

Ja vēlamies, lai mūsu mājās būtu veselība un laime, tās jābūvē augstāk par zemieņu miglu un drūmumu, ar brīvu pieeju debesu dzīvinošajiem spēkiem. Iztieciet bez smagiem aizkariem, atveriet logus un slēģus, neļaujiet vīteņaugiem, lai arī skaistiem, aizēnot logu, neļaujiet tuvu mājai augt nevienam kokam, kas aiztur saules gaismu. Saules gaisma var izbalināt tapetes un paklājus, gleznu rāmji var zaudēt spīdumu, bet bērniem tā dāvās veselīgu sārtumu.

Sirmgalvju aprūpētājiem jāatceras, ka veciem cilvēkiem sevišķi nepieciešamas siltas, ērtas istabas. Gadiem ejot, zūd spēki, samazinās dzīvīgums, kas palīdz pretoties neveselīgām ietekmēm, tādēļ ir lielāka vajadzība pēc saules un svaiga, tīra gaisa.

Fiziskajai un garīgajai veselībai ļoti būtiska ir rūpīga tīrība. No ķermeņa caur ādu pastāvīgi izdalās piesārņojums. Miljoni poru ātri aizsērē, ja āda netiek kopta un bieži mazgāta, un netīrumi, kam jāizdalās caur ādu, ir papildnasta citiem izvadorgāniem.

Vairumam cilvēku labas būtu vēsas vai remdenas peldes katru dienu rītos vai vakaros. Pareiza pelde nevis vairo iespēju saaukstēties, bet gan norūda, jo uzlabo asinsriti; asinis nokļūst tuvāk ādai, tādēļ to cirkulācija ir labāka. Līdzvērtīgi tiek uzmundināts gan prāts, gan ķermenis. Muskuļi kļūst elastīgi, prāts — skaidrāks. Peldes nomierina nervus. Tās palīdz arī zarnām, kuņģim, aknām, veicinot to veselību un enerģiju, kā arī uzlabojot gremošanu.

Svarīga ir arī apģērba tīrība. Valkātais apģērbs uzsūc atkritumvielas, kas tiek izvadītas caur ādas porām; ja tas netiek bieži mainīts un mazgāts, netīrumu sakrājas ļoti daudz.

Ikviens netīrības veids veicina saslimšanu. Nāvējošas baktērijas atrodas tumšos un nekoptos kaktos, trūdošos atkritumos, drēgnumā un pelējumā. Tuvu mājai nav jāatstāj nekādi dārzeņu atkritumi vai kritušo lapu kaudzes, kas var trūdēt un saindēt gaisu. No mājas jāpazūd visam, kas netīrs vai bojāts. Daudzās pilsētās, kuras uzskatīja par dzīvošanai pilnīgi veselīgām, ap dažu nolaidīgu namīpašnieku mājokļiem trūdošie atkritumi radījuši pat drudža epidēmijas.

Pilnīga tīrība, daudz saules gaismas, rūpīga uzmanība veselības kopšanā katrā mājas dzīves sīkumā ir svarīga, lai nerastos slimības, bet mājas iemītnieki būtu enerģiski un priecīgi.

Nodaļa 21 Israēliešu Higiēna

Mācībā, ko Dievs sniedza Israēlam, liela vērība bija pievērsta veselības saglabāšanai. Tauta, kas bija dzīvojusi verdzībā ar visiem tās radītajiem amorālajiem un neveselīgajiem paradumiem, pirms ieiešanas Kānaānā tika pakļauta visstingrākajai audzināšanai tuksnesī. Tika mācīti veselības principi un izdoti stingri sanitārie likumi.

Slimību novēršana

Ne tikai reliģiskajā kalpošanā, bet visās ikdienas dzīves jomās tika ievērota atšķirība starp šķīstu un nešķīstu. Visi, kas nonāca saskarē ar infekcijas slimībām, tika izolēti no nometnes, un viņiem nebija ļauts atgriezties, iekams cilvēks nebija rūpīgi nomazgājies un tā apģērbs izmazgāts. Ar infekcijas slimību sasirgušajiem dotie norādījumi bija šādi:

Likumi par spitālību rāda rūpību, ar kādu šie noteikumi bija jāievēro:

"Un visu to laiku, kamēr šī spitālības slimība ir viņā, tas ir nešķīsts; tam ir jādzīvo atsevišķi, un viņa mājas vietai jāatrodas ārpus nometnes. Un, kas attiecas uz drēbēm, kas viņam ir, tad lai tās būtu vai nu vilnas, vai nātnas drēbes, spitālība ir arī drēbēs. Lai tās būtu diedziņu audumā austas vai arī adītas, vai no vilnas, vai no liniem, vai arī no ādām un no ādas izstrādājumiem, vienalga. (..) Un priesteris lai šādu vainu aplūko, (..) vai slimība ir tālāk izplatījusies vai nu uz drēbēm, vai uz diedziņiem, vai uz adījuma, vai uz ādas, vai uz jebkādiem ādas izstrādājumiem, kādi vien gadās, un, ja tā vaina ir izplētusies tālāk, tad tā ir ļaundabīga spitālības slimība, tāds ir nešķīsts. Un lai viņš sadedzina savas drēbes vai nātnas austas diedziņos, vai vilnas adījumā, vai no vilnas, vai no liniem, kā arī visus ādas izstrādājumus, kādi vien tam būtu, jo tā slimība ir ļaundabīga spitālības slimība, tāpēc tos būs sadedzināt ugunī." (3. Moz. 13:46-52)

Tāpat iznīcināja arī māju, ja bija pierādījumi, ka dzīvošana tajā ir apdraudēta. Tad bija jānāk priesterim, "(..) nams jānoplēš ar visiem tā akmeņiem, kokiem un apmetumu, un viņi lai izved visu to ārpus pilsētas nešķīstā vietā. Un ikviens, kas tādā namā ir iegājis, kas bijis aizslēgts, tas ir nešķīsts līdz vakaram. Bet, kas tādā namā dus, tas lai mazgā savas drēbes, un, kas tādā namā ēd, tam jāmazgā savas drēbes." (3. Moz. 14:45-47)

Tīrība

Visietekmīgāk tika mācīta personiskās higiēnas nepieciešamība. Pirms sapulcēšanās pie Sinaja kalna, lai uzklausītu Dieva balss pasludinātos baušļus, cilvēkiem bija jāmazgājas pašiem un jāmazgā arī apģērbs. Šis likums tika pastiprināts pat ar nāves soda piemērošanu. Dieva tuvumā nedrīkstēja būt nekāda netīrība.

Tuksneša klejojumā israēlieši pastāvīgi atradās ārā, kur netīrība bija mazāk apdraudoša nekā māju iedzīvotājiem. Taču visstingrāko tīrību prasīja ievērot tiklab teltīs,

kā arī ārpus tām. Nometnē vai tās tuvumā nebija pieļaujami nekādi atkritumi. Kungs teica: "Tas Kungs, tavs Dievs, pastaigājas šurpu turpu pa tavu nometni nolūkā tevi glābt, arī lai tavus ienaidniekus nodotu tavās rokās; tāpēc tavai nometnei būs būt svētai." (5. Moz. 23:15 (14. pants Glika tulk.))

Uzturs

Visos uztura jautājumos bija noteikta atšķirība starp šķīstu un nešķīstu:

"Es esmu tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izredzējis no visām tautām par atsevišķu tautu. Un tāpēc Es esmu darījis atšķirību šķīstu un nešķīstu lopu starpā, arī nešķīstu un šķīstu putnu starpā, ka jums nebūs apgānīt savas dvēseles nedz ar dzīvniekiem, nedz ar putniem, nedz ar itin nekādu radību, (..) no kā Es jūs esmu nošķīris un ko jums būs turēt par nešķīstu." (3. Moz. 20:24,25)

Israēliešiem bija aizliegti daudzi pārtikas produkti, ko brīvi ēda apkārtējie pagāni. Šī atšķirība nebija patvaļīga. Aizliegtais bija neveselīgs. Tas, ka to nosauca par nešķīstu, bija mācība, ka kaitīga pārtika piesārņo organismu. Kas bojā organismu, tiecas kropļot arī dvēseli. Nešķīstās pārtikas lietotāju tā padara nederīgu sadraudzībai ar Dievu, svētai un cēlai kalpošanai.

Tuksnesī nodibinātā kārtība pareizu ieradumu veidošanai tika turpināta Apsolītajā zemē izdevīgākos apstākļos. Ļaudis nebija sablīvēti pilsētās, bet katrai ģimenei piederēja zemes gabals. Šāds dzīvesveids visiem nodrošināja dabisku, harmonisku dzīvi un veselību dodošas svētības.

Par cietsirdīgo, izvirtīgo kānaāniešu dzīvi, kurus israēlieši padzina, Kungs teica:

"Un nestaigājiet pagānu tautu likumos, kuras Es aizsūtu prom jūsu priekšā no jums, jo tie to visu ir darījuši, bet Es apniku ar tiem." (23. pants) "Neienes šādu negantību savā namā, ka tu pats netopi iznīcināts tāpat kā tie." (5. Moz. 7:26)

Visās ikdienas dzīves lietās israēliešiem atgādināja Svētajos Rakstos sniegtās mācības:

"Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājo? Ja kas Dieva **namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat." (1. Kor. 3:16,17)**

Prieks

"Priecīga sirds dziedina vainas." (Sal. pam. 17:22) Pateicība, prieks, labsirdība, uzticēšanās Dieva mīlestībai un rūpēm ir vislielākā drošība veselībai. Tādai vajadzēja būt israēliešu dzīves pamatdomai.

Trīsreiz gadā veiktais ceļojums uz gadskārtējiem svētkiem Jeruzālemē, atrašanās vienu nedēļu būdiņā Lieveņu jeb Būdiņu svētku laikā bija izdevība atpūtai ārpus telpām un sabiedriskajai dzīvei. Šie svētki deva prieku; patīkamākus un jautrākus tos darīja viesmīlība, uzņemot svešiniekus, levītus un trūcīgos.

"Un tev ir jābūt priecīgam par visu labu, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev un tavam namam ir devis, tev un tavam levītam un tavam svešiniekam, kas ir tavā vidū." (5. Moz. 26:11)

Tāpat vēlāk, kad Dieva likumu lasīja Jeruzālemē no Bābeles atpakaļ atvestajiem gūstekņiem un ļaudis savu pārkāpumu dēļ raudāja, tika teikti cēlie vārdi:

"Nesērojiet, (..) ejiet, ēdiet treknu un dzeriet saldu, un sūtiet ēdienus tam, kam nav nekas sagatavots, jo šī diena ir svēta mūsu Kungam! Un nebēdājieties, jo tā Kunga prieks ir jūsu stiprais patvērums!" (Neh. 8:9,10)

Tas tika sludināts un vēstīts "visās viņu pilsētās un Jeruzalemē tā: "Izejiet kalnā un atnesiet olīvkoku un meža eļļas koku zarus, arī mirtes zarus, palmu zarus un citu lapu koku zarus, lai taisītu būdiņas, kā ir rakstīts!" Tad ļaudis izgāja un atnesa tos un taisīja sev būdiņas, katrs uz sava jumta un savos pagalmos un Dieva namu pagalmos, arī laukumā pie Ūdens vārtiem un laukumā pie Ēfraima vārtiem. Un visa draudze, kas bija atgriezusies no gūsta, taisīja būdiņas un arī dzīvoja būdiņās (..). Un prieks bija visai liels." (Neh. 8:15 17)

Dievs ir devis Israēlam pamācības visos nozīmīgajos fiziskās un morālās veselības principos, un tie tādā pašā veidā attiecas arī uz baušļiem. Viņš pavēlēja:

"Un lai šie vārdi, ko Es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī. Un tie tev jāpiekodina taviem bērniem un par tiem tev jārunā tavās mājās un tavos namos arī tad, kad tu esi apsēdies, vai kad tu ej pa ceļu, tev guļoties un tev ceļoties. Tie tev ir jāsien kā zīme uz savas rokas, un tie tev jāliek par zīmi tavu acu starpā uz pieres. Un tie tev jāraksta uz sava nama durvju stenderēm un uz saviem vārtiem." (5. Moz. 6:6-9)

"Kad nu tad nākotnē tev tavs dēls jautās, sacīdams: "Kāda ir šo liecību, šo likumu un šo noteikumu jēga, ko tas Kungs jums ir pavēlējis?", tad tev būs savam dēlam atbildēt: "(..) un tas Kungs mums pavēlēja visus šos likumus pildīt, to Kungu, savu Dievu, bīties, lai tas būtu mūžam mums pašiem par labu, un lai Viņš mūs pasargātu dzīvus, kā tas arī šodien ir."" (5. Moz. 6:20-24)

Ja israēlieši būtu paklausījuši saņemtajām mācībām un guvuši labumu no to priekšrocībām, viņi veselībā un labklājībā būtu pasaules piemērs. Ja viņi kā tauta būtu dzīvojuši saskaņā ar Dieva plānu, viņi tiktu pasargāti no slimībām, kas mocīja apkārtējās

tautas. Viņiem būtu vairāk fiziskā spēka un možuma nekā citiem. Viņi būtu visvarenākā nācija virs zemes. Dievs teica: "Svētīts tu būsi pār visām tautām." (5. Moz. 7:14)

"Un tas Kungs tev šodien ir licis teikt, lai tu Viņam būtu par īpašu tautu, kā Viņš to bija apsolījis, un lai tu turētu visus Viņa baušļus un ka Viņš tevi augsti cels pār visām tautām, ko Viņš ir radījis, tavā cieņā, godā un slavā, lai tu būtu svēta tauta tam Kungam, savam Dievam, kā Viņš ir sacījis." (5. Moz. 26:18,19)

"Un pār tevi nāks visas šīs svētības, un tās tevī piepildīsies, jo tu būsi klausījis tā Kunga, sava Dieva, balsij: "Svētīts tu būsi pilsētā, un svētīts tu būsi laukā. Svētīts būs tava klēpja auglis, un svētīts būs tavas zemes auglis; svētīts būs tavu lopu auglis, tavu liellopu vaisla un tavu sīklopu pieaugums. Svētīts būs tavs grozs, un svētīta būs tava abra. Svētīts tu būsi ieiedams, un svētīts tu būsi iziedams."" (5. Moz. 28:2-6)

"Un tas Kungs pavēlēs svētībai, ka tā būs ar tevi tavās klētīs un visur, kur tu pieliksi savu roku, un Viņš tevi svētīs tanī zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. Ja tu turēsi tā Kunga, sava Dieva, baušļus un ja tu staigāsi Viņa ceļus, tad tas Kungs tevi pacels par svētu tautu, kā Viņš tev to ir ar zvērestu apsolījis, un visas zemes tautas redzēs, ka tu esi nosaukts pēc tā Kunga vārda, un bīsies no tevis. Un tas Kungs tev liks ar tava klēpja augļu raženumu, ar tavu lopu pieaugumu un tavu lauku augļu bagātību pieaugt visu mantu pārpilnībā tanī zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, bija apsolījis ar zvērestu taviem tēviem tev dot. Un tas Kungs tev atvērs savu krātuvi, kas ir labumu pilna, debesis, lai dotu savā laikā lietu tavai zemei un lai svētītu visu tavu roku darbu (..). Un tas Kungs tevi noliks par galvu, bet ne par asti, un tu kāpsi arvien savas dzīves kalnā un nekad nelaidīsies no tā lejup, ja vien tu klausīsi tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, ko Es tev šodien pavēlu klausīt un izpildīt." (5. Moz. 28:8-13)

Āronam, augstajam priesterim, un viņa dēliem tika dots šāds norādījums:

"Tā jums būs svētīt Israēla bērnus, sakot tiem:

"Tas kungs lai tevi svētī un lai tevi pasarga!

Tas kungs lai apgaismo savu vaigu pār tevi

Un lai ir tev žēlīgs!

Tas kungs lai paceļ savu vaigu uz tevi

Un lai dod tev mieru!"

Un lieciet Manu vārdu šādi uz Israēla bērniem, un Es tos svētīšu."

"Un cik ilgi tu dzīvo, tik ilgi lai tev ir miers!

Neviens nav kā Ješurūna Dievs,

kas brauc pa debesīm, lai tev palīdzētu,

un savas varas augstumos pa mākoņiem.

Mūžīgais Dievs ir tavs patvērums,

un zem debesīm pār tevi ir izplestas mūžīgas rokas (..).

Tad Israēls dzīvos atsevišķi viens, — drošs par sevi;

Jēkaba aka atradīsies labības un vīna zemē,

un Viņa debesis pilinās rasu."

"Svētīgs tu esi, Israēl!

Kas ir tāds, kā tu? Tu Dieva Kunga izglābta tauta!

Viņš ir tavas palīdzības vairogs,

un Viņš ir tavas slavas uzticamais zobens!"

(4. Moz. 6:23,24-27; 5. Moz. 33:25-29)

Israēls neizpildīja Dieva pavēli, tādēļ nesaņēma svētības, kuras varēja iegūt, bet Jāzepā, Daniēlā, Mozū, Elīsā un daudzos citos ticības varoņos mēs redzam pareizas dzīves cēlos piemērus. Tāda pati uzticība šodien dos tos pašus rezultātus. Mums ir domāti vārdi: "Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā!" (1. Pēt. 2:9)

"Svētīgs ir, kas paļaujas uz to Kungu

un kura cerība ir tas Kungs!"

Viņš "zaļo kā palma,

aug kā Libanona ciedrs.

Dēstīti tā Kunga namā,

viņi zaļo mūsu Dieva pagalmos.

Vēl vecumā viņi nes augļus,

ir sulīgi un zaļi."

"Lai tava sirds patur sevī Manus baušļus,

jo tie piešķirs tev ilgu mūžu,

labus gadus un mieru.”

“Tad tu droši staigāsi savu ceļu tā,

ka tava kāja nekur neaizmetīsies un nepiedauzīsies.

Apguldamies tu ne no kā nebīsies,

bet saldi dusēsi,

un tevi nepārņems nedz pēkšņas šausmas,

nedz arī izbailes no vētraina bezdievju uzbrukuma,

ja tas nāktu;

jo tas Kungs ir tavs patvērums;

Viņš pasargās tavas kājas, ka tu nenokļūsti gūstā.”

(Jer. 17:7; Ps. 92:13-15; Sal. pam. 3:1,2,23-26)

Nodaļa 22 Apģērbs

Bībele māca vienkāršību apģērbā. “Tāpat arī sievas pieklājīgā uzvedībā, kaunīgi un savaldīgi, lai viņas greznojas nevis ar matu pīnēm un zeltu vai ar pērlēm vai dārgu uzvalku (..).” (1. Tim. 2:9) Tā aizliedz izrādīšanos apģērbā, pārlieku spilgtas krāsas, bagātīgus rotājumus. Ikviens apģērbs, kas modelēts uzmanības pievēršanai vai apbrīnas izraisīšanai ir izslēgts no Dieva Vārdā minētā vienkāršā apģērba uzskaitījuma.

Mūsu tērpiem nav jābūt dārgiem — ne ar “zeltu vai ar pērlēm, vai dārgu uzvalku”. (1. Tim. 2:9)

Dievs mums ir uzticējis naudu. Mēs to nedrīkstam izšķiest sava lepnuma vai godkāres apmierināšanai. Dieva bērnu rokā tā ir uzturs izsalkušajam un apģērbs kailajam. Tā aizsargā apspiestos, dod veselību slimajiem, palīdz sludināt Evaņģēliju trūcīgajiem. Jūs spētu iepriecināt daudzas sirdis, gudri izlietojot līdzekļus, kas tagad tiek tērēti sevis izrādīšanai. Ņemiet vērā Kristus dzīvi, pētiet Viņa raksturu un dalieties Viņa pašaizliedzībā.

Tā saucamajā kristīgajā pasaulē par rotaslietām un nevajadzīgi dārgu apģērbu izdod tik daudz līdzekļu, ka par šo naudu varētu paēdināt visus izsalkušos un apģērbt kailos. Mode un izrādīšanās izsūc iekrājumus, kas varētu būt atbalsts trūcīgajiem un ciešanām pakļautajiem. Tās nolaupa pasaulei Pestītāja mīlestības Evaņģēliju. Misijas nīkuļo. Daudzi iet bojā, nedzirdējuši kristīgo mācību. Mūsu apkārtnē un ārvalstīs daudzi ir nemācīti un neatpestīti. Ja Dievs zemi ir apdāvinājis ar savām balvām un piepildījis noliktavas ar visu dzīvei nepieciešamo, ja Viņš tik labprātīgi ir devis mums skaidras atziņas par savu patiesību, kā gan mēs drīkstam attaisnoties, ja ļaujam atraitņu un bāreņu, slimo un cietēju, nemācīto un neatpestīto sāpju saucieniem un vaidiem pacelties uz Debesīm? Dieva lielajā dienā, kad redzēsim vaigu vaigā Viņu, kas atdeva savu dzīvību šo trūkumcietēju labā, kāds attaisnojums būs tiem, kas savu laiku un naudu izšķież tādu iegribu apmierināšanai, kuras Dievs ir aizliedzis? Vai Kristus tiem neteiks: “Es biju izsalcis, un jūs neesat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs neesat Mani dzirdinājuši. (..) Es biju pliks, un jūs neesat Mani apģērbuši; Es biju slims un cietumā, un jūs neesat Mani apmeklējuši”? (Mat. 25:42,43)

Tomēr mūsu tērpiem, lai gan pieticīgiem un vienkāršiem, jābūt labas kvalitātes, atbilstošā krāsā un piemērotiem konkrētam gadījumam. To vajadzētu izvēlēties izturīgu, neuzkrītošu. Tam jānodrošina siltums un attiecīgi jāaizsargā. Salamana pamācībās aprakstītā gudrā sieviete “nebaidās sava nama dēļ sniega; jo visai viņas saimei ir divējādas drēbes”. (Sal. pam. 31:21)

Apģērbam jābūt tīram. Netīras drēbes ir neveselīgas, tās demoralizē miesu un dvēseli. "Jūs esat Dieva nams. (..) Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās." (1. Kor. 3:16,17)

Apģērbam jābūt visādā ziņā veselīgam. Visās lietās Dievs vēl mums "veselību" — fizisko un dvēseles veselību. Mums jāsadarbojas ar Viņu mūsu fiziskās un garīgās veselības labā. Abas tiek sekmētas, valkājot piemērotu apģērbu.

Tam vajadzētu būt ar dabiskai vienkāršībai piemītošo pievilcību, skaistumu un atbilstību. Kristus mūs ir brīdinājis no dzīves lepnības, bet ne no tās pievilcības un dabiskā skaistuma. Norādot uz lauku puķēm, uz ziedošās lilijas skaistumu, Viņš sacīja: "Salamans visā savā godībā nav tā bijis apģērbts kā viena no tām." (Mat. 6:29) Tā ar dabas lietām Kristus attēloja to skaistumu, ko vērtē Debesis: pieticīgo pievilcību, vienkāršību, skaidrību, piemērotību, kas mūsu apģērbu darīs Viņam patīkamu.

Viņš aicina ietērpt arī mūsu dvēseli visskaistākajā tērpā. Savā vērtībā vai jaukumā nekāds ārējs rotājums nevar līdzināties "lēnam un klusam garam", kas Viņa skatījumā ir "dārgs". (1. Pēt. 3:4, Glika tulk.)

Cik dārgi tiem, kas dzīvo saskaņā ar Pestītāja principiem, ir Viņa apsolījuma vārdi:

"Un kāpēc jūs zūdāties apģērba dēļ? (..) Ja tad Dievs zāli laukā, kas šodien stāv un rītu tiek iemesta krāsnī, tā ģērbj, vai tad ne daudz vairāk jūs, jūs mazticīgie? (..) Jums nebūs zūdīties un sacīt: (..) ar ko ģērbsimies? (..) jo jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag. Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šās lietas taps piemestas." (Mat. 6:28-33)

"Kam stipra ticība, tam Tu dod mieru, tiešām — mieru, jo viņš paļaujas uz Tevi!" (Jes. 26:3)

Kāds pretstats tas ir nogurumam, nemieram, slimībām un nožēlojamam stāvoklim, ko rada modes vara! Kāds pretstats Rakstos dotajiem principiem ir daudzie apģērbu veidojumi pēc modes prasībām! Padomājiet par stiliem, kas valdījuši pēdējos simt gados vai pat gadu desmitos. Cik daudzi no tiem, līdzko kļuvuši nemoderni, ir uzskatīti par nepiedienīgiem un nepiemērotiem izsmalcinātai, dievbijīgai, sevi cienošai sievietei.

Dieva Vārds neatzīst pārmaiņas apģērbā vienīgi modes dēļ. Mainīgie stili un komplicētie dārgie rotājumi izšķiež turīgu cilvēku laiku un līdzekļus, iznieko dvēseles un prāta enerģiju. Tie uzliek smagu nastu iedzīvotāju vidusslānim un trūcīgajiem. Daudzas sievietes, kas tik tikko spēj nopelnīt dzīves iztiku un varētu pagatavot sev vienkāršu apģērbu, ir spiestas iet pie šuvējām, lai būtu modernas. Daža laba trūcīga meitene moderna apģērba dēļ ir atteikusies no siltas apakšveļas un samaksājusi par to ar savu veselību vai pat dzīvību. Daudzas citas, apskauzdamas bagātnieču izrādīšanos un

eleganci, ir ievilinātas negodīgos un kaunpilnos ceļos. Daža laba māja ir zaudējusi mieru, dažs labs vīrs iesaistīts krāpnieciskos darījumos vai nonācis bankrotā, lai apmierinātu sievas vai bērnu ekstravagantās prasības.

Sievietes, kas spiestas pagatavot sev vai bērniem modernus tērpus, ir nolemtas nemitīgai verdzībai. Daudzas mātes satrauktiem nerviem un trīcošiem pirkstiem strādā līdz vēlai naktij, lai bērnu apģērbā papildinātu kādu izgreznojumu, kas neko labu nedod ne veselībai, ne ērtumam, ne patiesam skaistumam. Modes dēļ viņa upurē savu veselību un mieru, kas ir tik svarīgs bērnu dzīves pareizai vadīšanai. Prāta un sirds kultūra netiek ievērota, dvēseles aug sakropļotas un neattīstītas.

Mātei trūkst laika pētīt fiziskās attīstības principus, lai iegūtu prasmi rūpēties par bērnu veselību, un gādāt par viņu prāta un garīgajām vajadzībām, dzīvot līdzi viņu mazajiem priekiem un bēdām vai dalīties viņu interesēs un nodarbībās.

Gandrīz jau ar pašu ierašanos šajā pasaulē bērni ir pakļauti modes ietekmei. Viņi dzird vairāk par modēm nekā par Pestītāju. Viņi redz savas mātes pētām modes žurnālus daudz dedzīgāk nekā Bībeli. Tērpu izrādīšana tām kļūst svarīgāka par bērnu rakstura veidošanu un attīstību. Vecākiem un bērniem tiek atņemts tas, kas dzīvē ir pats labākais, jaukākais un patiesākais. Modes dēļ viņiem tiek laupīta sagatavošanās nākamajai dzīvei.

Visa labā ienaidnieks ir izdomājis mūžīgi mainīgās modes. Neko citu tas nevēlas tā, kā atnest bēdas un negodu Dievam, radot nelaimes un iznīcinot cilvēku dzīvības. Šī mērķa sasniegšanai viens no viņa iedarbīgākajiem izdomājumiem ir mode, kas vājina ķermeni un prātu un iztukšo dvēseli.

Sievietes ir pakļautas nopietnām slimībām, un to ciešanas būtiski vairo nepiemērots apģērbs. Tās nevis sargā savu veselību grūtajiem, neparedzētajiem gadījumiem, kas noteikti pienāk katra dzīvē, bet savu nepareizo ieradumu dēļ bieži upurē ne vien veselību, bet arī dzīvību, un bērni pārmanto dažādas slimības, kaitīgus paradumus un nepareizus dzīves uzskatus.

Viens no modes nevajadzīgajiem un ļaunajiem izgudrojumiem ir gari sieviešu svārki, kas slauka zemi. Tie savāc netīrumus, ir neērti, apgrūtinoši, neveselīgi. Tas ir pārspīlēti gan tāpēc, ka nepieciešams daudz drānas, gan arī traucējošā garuma dēļ. Kas vien ir redzējis sievieti šādā tērpā, saiņiem rokās ejot pa kāpnēm augšup vai lejup, iekāpjot satiksmes līdzekļos, spiežoties cauri pūlim, ejot lietū pa dubļainu ceļu, tam nevajag citus pierādījumus par šāda apģērba nepiemērotību un radītajām neērtībām.

Cits ļaunums ir tādu tērpu valkāšana, kuru svars gulstas uz vidukli (krinolīns — kupli, gari svārki uz tievām tērauda stīpām 19. gs. vidū — tulk. piez.). Šis lielais smagums spiež iekšējos orgānus lejup un izraisa vēdera muskulatūras vājumu un paguruma sajūtu, liekot valkātājai pieliekties, kas savukārt saspiež plaušas, apgrūtinot pareizu elpošanu.

Pēdējos gados tik pilnīgi ir izskaidrots jautājums par bīstamajām sekām, kas rodas no vidukļa saspiešanas, ka tikai maz sieviešu var būt neziņā par to; tomēr modes vara ir tik liela, ka šis ļaunums turpinās. Ar šo ieradumu sievietes un jaunietes nodara sev neizsakāmi pāri. Galvenais veselībā ir ļaut krūšu kurvim pilnīgi izplesties, lai plaušas spētu pilnīgi ieelpot. Saspiestā stāvoklī tās nespēj uzņemt pietiekami daudz skābekļa. Nenotiek pilnīga gāzu apmaiņa, un asinīs paliek kaitīgās vielas, kas no plaušām ir jāizvada. Blakus parādība ir tā, ka tiek kavēta asinsrite un iekšējie orgāni ir tā saspiesti vai novirzīti no savas vietas, ka nespēj pareizi veikt savas funkcijas.

Dziļas iešuves neuzlabo augumu. Viens no galvenajiem fiziskā skaistuma elementiem ir simetrija, harmoniskas ķermeņa proporcijas. Pareizas ķermeņa daļu attiecības ir atrodamas nevis franču modeļu demonstrētajās figūrās, bet cilvēku augumā, kas veidojies saskaņā ar Dieva dotajiem dabas likumiem. Visa skaistā autors ir Dievs, un, tikai tiecoties pēc Viņa ideāla, mēs tuvosimies patiesajam skaistumam.

Cits ļaunums, ko veicina nepareizi ieradumi, ir apģērba nevienmērīgais sadalījums; dažām ķermeņa daļām tā ir vairāk nekā vajadzīgs, turpretī citas apģērbtas nepietiekami. Kājas un locekļi, kas atrodas tālāk no sirds, īpaši jāsargā no aukstuma ar pienācīgu tērpu. Nav iespējams būt veselam, ja pēdas, plaukstas un pirksti vienmēr ir auksti; ja tajos ir par maz asiņu, pārējās ķermeņa daļās to būs pārāk daudz. Labai veselībai vajadzīga laba asinsrite, bet tā nav iespējama, ja vienu ķermeņa daļu sildām ar trīs- vai četrkārtīgu apģērba kārtu, bet citu — nepilnīgi.

Daudzas sievietes ir nervozas un rūpju sagrauztas, jo laupa sev svaigo gaisu, kas attīra asinis, un arī kustību brīvību, kas asinīm liek ritēt straujāk, dodot organismam dzīvību, veselību un enerģiju. Citas kļuvušas par invalīdēm, lai gan varētu būt veselas. Daudzu nāves cēlonis ir bijusi tuberkuloze vai citas slimības, lai gan viņas būtu varējušas dzīvot piešķirto dzīves laiku, ja būtu ģērbušās saskaņā ar veselības principiem un vairāk laika pavadījušas svaigā gaisā.

Lai sagādātu visveselīgāko apģērbu, ir labi jāpārzina savs ķermenis. Jāņem vērā klimatiskie apstākļi, vide, cilvēka veselības stāvoklis, vecums un nodarbošanās. Ikvienam apģērba gabalam jābūt ērtam, lai tas netraucētu ne asinsriti, ne arī brīvu, pilnvērtīgu un dabisku elpošanu. Visam, ko valkājam, jābūt tik brīvam, ka, paceļot rokas, vienlaicīgi paceļas arī apģērbs.

Sievietes ar vāju veselību var darīt savā labā daudz, saprātīgi ģērbjoties un vingrojot. Viņām, tērptām atbilstoši nodarbībām brīvā dabā, jāvingro ārā, no sākuma piesardzīgi, vēlāk palielinot slodzi līdz tādam apjomam, kuru var izturēt. Daudzas tā atgūtu veselību un dzīvotu, veiksmīgi pildīdamas savus pienākumus šajā pasaulē.

Neatkarība no modes

Sievietēm nevis jācenšas izpatikt modes prasībām, bet jāuzdrošinās ģērbties veselīgi un vienkārši. Sievai un mātei nevis jāgrimst mājas darbu verdzībā, bet jāatrod laiks, lai lasītu, būtu labi informēta partnere savam vīram un rūpētos par bērnu attīstību. Viņai gudri jāizmanto izdevības, kādas tai ir dotas, lai ietekmētu savus mīļotos cēlākai dzīvei. Pētot Dieva Vārdu, sievietei jārod laiks iegūt dārgo Pestītāju par ikdienas ceļabiedru un tuvu draugu. Viņai jāiet kopā ar bērniem brīvā dabā un jāmāca tiem par Dievu, rādot Viņa darbu skaistumu.

Viņai ir jābūt jautrai un dzīvespriecīgai. Mīļajiem pārnākot mājās, jānoliek bezgalīgais šuveklis, lai vakari kļūtu par patīkamu tikšanās laiku, kas ģimeni vieno pēc dienas pienākumiem. Dažs labs vīrs tad labāk izvēlētos savas mājas sabiedrību nekā klubus vai restorānus. Daudzi zēni tiktu atturēti no ielas sliktās ietekmes, bet meitenes būtu pasargātas no vieglprātīgas, neceļos aicinošas sabiedrības. Mājas dzīve un tās ietekme uz vecākiem un bērniem kļūtu tāda, kādu Dievs to vēlas redzēt — mūžīga svētība.

Nodaļa 23 Uzturs Un Veselība

Mūsu organismu uztur apēstā pārtika. Ķermeņa audi pastāvīgi noārdās, ikviens orgāns nolietojas, bet šo zudumu kompensē baudītais ēdiens. Katrs mūsu orgāns prasa savu daļu uzturvielu: smadzenēm vajadzīga sava daļa, kauliem, muskuļiem un nerviem — sava. Brīnišķīgs ir process, kas pārveidotās uzturvielas nogādā asinīs, un tās, savukārt, iznēsā šīs vielas pa visu ķermeni, piedalīdamās tā atjaunošanā. Tas viss norisinās nepārtraukti, apgādājot ar dzīvību un spēku katru nervu, muskuli un audu.

Uztura izvēle

Jāizvēlas tāda pārtika, kas vislabāk nodrošina ķermeņa attīstībai vajadzīgās uzturvielas. Šajā izvēlē apetīte nav drošs noteicējs. Nepareizo ēšanas paradumu dēļ garšas izjūta ir sabojājusies. Bieži tā prasa tādu ēdienu, kas bojā veselību un rada nevis spēku, bet vājumu. Mēs nevaram droši vadīties arī no sabiedrības ieražām. Visur valdošās slimības un ciešanas ļoti vairojas vispārpieņemto uztura kļūdu dēļ.

Lai uzzinātu, kas ir vislabākā pārtika, mums jāpēta Dieva ieteiktais sākotnējais plāns cilvēka uzturam. Viņš, kas radīja cilvēku un saprot tā vajadzības, noteica Ādama uzturu. “Redzi,” Viņš sacīja, “Es tagad esmu jums devis visus augus, kas nogatavina sēklu, (..) un visus kokus, kas nes augļus ar savu sēklu, lai tie jums būtu par ēdamo.” (1. Moz. 1:29) Atstājot Ēdeni grēka lāsta dēļ, cilvēks, lai iegūtu iztiku dzīvei, apstrādājot zemi, saņēma atļauju ēst arī “lauka augus”. (1. Moz. 3:18)

Radītājs mūsu uzturam izraudzījis labību, augļus, riekstus un dārzeņus. Sagatavoti iespējami vienkārši un dabiski, tie ir visveselīgākais un stiprinošākais uzturs. Tas piešķir spēku, izturību un prāta spējas, ko nevar iegūt, lietojot sarežģītus un uzbudinošus ēdienus.

Taču ne viss, kaut pats par sevi veselīgs, ir vienādi derīgs vienmēr un visiem. Uztura izvēlē jābūt rūpīgiem. Tam jāatbilst gadalaikam, klimata joslai, kurā dzīvojam, un darba veidam. Dažas uzturvielas, kas piemērotas lietošanai vienā gadalaikā vai klimatiskajos apstākļos, nav piemērotas citā. Cilvēkiem, kas strādā atšķirīgos darbos, ir vajadzīgs atšķirīgs uzturs. Bieži ēdiens, kas piemērots fiziskā darba darītājiem, neder sēdoša vai intensīva garīgā darba veicējiem. Dievs ir sagādājis lielu dažādību veselīgas pārtikas izvēlē, un katram cilvēkam jāēd tas, kas viņam vispiemērotākais.

Daba bagātīgi nodrošina augļus, riekstus un labību, un gadu no gada, pieaugot transporta iespējām, tie tiek izplatīti arvien plašāk. Tādā veidā daudzi pārtikas produkti, ko pirms dažiem gadiem uzskatīja par dārgu greznumu, tagad pieejami visiem kā ikdienas uzturs. Sevišķi tas sakāms par kaltētiem un konservētiem augļiem.

Riekstus un riekstu ēdienus arvien plašāk lieto gaļas vietā. Riekstus var kombinēt ar labību, augļiem un dažām saknēm, lai ēdieni būtu veselīgi un barojoši. Tomēr jāraugās,

lai riekstus nelietotu pārbagāti. Cilvēkiem, kurus riekstu lietošana ietekmē nelabvēlīgi, ir jāatsakās no to izmantošanas uzturā. Ir arī jāatceras, ka dažas riekstu šķirnes nav tik veselīgas kā citas. Mandeles ir ieteicamākas par zemesriekstiem, bet tie, ierobežotā daudzumā kopā ar graudaugiem, ir barojoši un viegli sagremojami.

Pareizi sagatavotas olīvas, līdzīgi riekstiem, aizstāj sviestu un gaļas produktus. Olīveļļa ir daudz veselīgāka par dzīvnieku taukiem. Tā ieteicama kā caurejas līdzeklis. Ļoti derīga tā ir tuberkulozes slimniekiem un dziedina arī iekaisušu, pārkairinātu kuņģi.

Pie trekniem un ļoti vircotiem ēdieniem pieradušiem cilvēkiem ir sabojāta garšas izjūta, un viņiem ne uzreiz patiks vienkāršs ēdiens. Ir vajadzīgs laiks, lai tā normalizētos un gremošanas trakts atveseļotos no bojājumiem. Visi, kas turpinās baudīt veselīgus ēdienus, pēc kāda laika jutīs, ka tie ir garšīgi. Tiks novērtēta to īpašā un patīkamā garša, tādēļ cilvēki tos baudīs ar lielāku prieku nekā neveselīgos kārumus. Arī gremošanas trakts, kas tagad strādās normāli, netiks pārkairināts un pārpūlēts, tādēļ viegli veiks savu uzdevumu.

Lai saglabātu veselību, ir vajadzīgs pietiekams daudzums laba, veselīga un spēcinoša uztura.

Apdomīgi rīkojoties, katrā zemē var atrast visu tā nodrošināšanai. No ārzemēm tiek importēti dažādi apstrādāti rīsi, kvieši, labība, arī pupas, zirņi un lēcas. Tie, kopā ar vietējiem vai ievestiem augļiem un dažādiem pašmāju dārzeņiem, sniedz iespēju izveidot ēdienkarti, kas ļauj pilnīgi iztikt bez gaļas lietošanas.

Kur vien augļus var audzēt vairumā, zināms daudzums jāsagatavo ziemai, konservējot vai kaltējot tādas ogas kā korintes, jāņogas, upenes, ērkšķogas, zemenes, avenes un kazenes. Tās var audzēt daudzās tādās vietās, kurās nezināmu iemeslu dēļ to audzēšana un izmantošana ir atstāta novārtā.

Ja vien iespējams, konservēšanai mājas apstākļos ieteicams lietot stikla, nevis skārda traukus. Tas sevišķi nepieciešams, lai konservētie augļi labāk saglabātos. Cukuru lietojiet maz un augļus vāriet pietiekami ilgi, lai nodrošinātu to uzglabāšanu. Tā sagatavoti, tie ir lieliski svaigo augļu aizstājēji.

Ja vien tādi kaltēti augļi kā rozīnes, plūmes, āboli, bumbieri, persiki un aprikozes ir nopērkami par mērenām cenām, tie jāpatērē iespējami vairāk, jo jebkuram cilvēkam nodrošinās labu veselību un dos nepieciešamo enerģiju.

Vienai ēdienreizei nevajadzētu daudz ēdienu, jo tie veicina pārēšanos un rada gremošanas traucējumus.

Nav pareizi vienā ēdienreizē lietot augļus un dārzeņus. Ja gremošanas sistēma ir vāja, šo pārtikas produktu vienlaicīga ēšana var radīt sāpes un nespēju strādāt garīgu darbu. Labāk vienā ēdienreizē lietot augļus, bet dārzeņus — citā.

Maltītes vajag dažādot. Ir apnicīgi baudīt vienus un tos pašus ēdienus, sagatavotus vienā un tajā pašā veidā. Ja produkti tiks dažādoti, tos apēst būs lielāka vēlme, un organisms tiks pabarots pilnvērtīgāk.

Ēdienu gatavošana

Ir nepareizi ēst tikai tāpēc, lai ēstu. Ļoti svarīga ir ēdiena kvalitāte un gatavošanas veids. Ja tas nav apēsts ar baudu, organismam būs maz labuma. Ēdiens jāizvēlas rūpīgi un jāgatavo apdomīgi un prasmīgi.

Maizes cepšanai augstākā labuma milti nav ieteicamākie. To lietošana nav ne veselīga, ne ekonomiska. Smalkajiem miltiem trūkst nozīmīgu uzturvielu, kas atrodas pilngraudu maizē. Bieži vien baltie milti ir aizcietējumu un citu veselības traucējumu cēlonis.

Lietot sodu un cepamo pulveri maizes cepšanā ir kaitīgi un nevajadzīgi. Soda rada kuņģa iekaisumu un bieži saindē visu organismu. Daudzas namamātes uzskata, ka bez sodas nevarot izcept labu maizi, bet tā ir kļūda. Ja viņas papūlētos iemācīties labākas metodes, maize būtu daudz veselīgāka un nesabojātai garšai arī tīkamāka.

Gatavojot maizi no raudzētas mīklas, ūdens vietā nevajag lietot pienu. Piens padara maizi neveselīgāku un sadārdzina to. Ar ūdeni gatavotā maize ilgāk uzglabājas svaiga, un kuņģī tās rūgšanas process notiek ātrāk.

Maizei jābūt vieglai un saldai. Nedrīkst just ne vismazāko skābuma piegaršu. Kukulīšiem jābūt nelieliem, pilnīgi izceptiem, lai rauga sēnītes būtu iznīcinātas. Jebkuras šķirnes raudzēta maize, vēl karsta vai ļoti svaiga, ir grūti sagremojama. Uz galda tādu nedrīkst likt nekad. Šis noteikums tomēr neattiecas uz neraudzētu maizi. No kviešu miltiem gatavotās svaigās bulciņas bez rauga vai ierauga ir gan veselīgas, gan garšīgas.

Biezputrai lietotie putraimi jāvāra vairākas stundas, bet mīksts vai šķidrs ēdiens nav tik veselīgs kā sauss, kas gan vienmēr rūpīgi jāsakošļā. Sausiņi jeb divreiz ceptā maize ir visvieglāk sagremojama un visgaršīgākā. Parastā raudzētā maize jāsagriež šķēlēs un jākaltē siltā krāsnī, līdz izzūd pēdējā mitruma palieka. Tad to vajag viscaur apbrūninât. Šādu maizi sausā vietā var uzglabāt daudz ilgāk par parasto maizi, un, ja pirms lietošanas to uzkarsē, tā būs tikpat svaiga, kā tikko iegādātā.

Ēdieniem parasti pievieno pārāk daudz cukura. Kūkas, saldie sacepumi, konditorejas izstrādājumi, želejas, marmelāde un džemi ir biežāk sastopamie gremošanas traucējumu

cēloņi. Sevišķi kaitīgi ir olu krēmi un sacepumi, kuros piens, olas un cukurs ir galvenās sastāvdaļas. Jāizvairās no bagātīgas cukura un piena vienlaicīgas lietošanas.

Ja izmanto pienu, tas rūpīgi jākarsē; ievērojot šo piesardzību, ir mazāk briesmu saslimt no tā lietošanas. Sviests ir mazāk bīstams, ja to ziež uz atdzisušas maizes. Nav ieteicams to lietot cepšanai, bet labāk ir iztikt pavisam bez tā. Siers ir vēl bīstamāks; ēšanai tas var būt pilnīgi nepiemērots.*

Nepietiekami un slikti pagatavots ēdiens sabojā asinis, vājinot asinsrades orgānus. Tas organismā rada traucējumus un izraisa slimības, ko pavada nervu sistēmas uzbudinājums un slikts garastāvoklis. Ir tūkstošiem un desmit tūkstošiem sliktas kulinārijas upuru. Uz daudziem kapu pieminekļiem varētu rakstīt: “Miris slikti pagatavotu ēdienu dēļ.” “Miris kuņģa slimības dēļ.”

Pavāru un mājsaimnieču svēts pienākums ir mācīties gatavot veselīgu ēdienu. Ir zaudēts daudz dvēseļu slikti pagatavotu ēdienu dēļ. Lai maizi izceptu labi, vajadzīgs apdoms un rūpība; šādā maizes kukulī ir vairāk reliģijas, nekā daži iedomājas. Trūkst patiesi labu pavāru. Jaunas sievietes domā, ka gatavot ēdienu un darīt citus mājas darbus ir verdziski, un šī iemesla dēļ daudzām meitenēm, kas apprecas un kam jārūpējas par ģimeni, ir maz priekšstatu par sievas un mātes pienākumiem.

Gatavošana nav nieka zinātne, bet praktiskajā dzīvē viena no vissvarīgākajām. Tā jāmācās visām sievietēm, bet īpaši jāapgūst namamātēm, kuru rocība nav sevišķi liela. Ir vajadzīga gudrība, lai ēdiens būtu garšīgs un tajā pašā laikā vienkāršs un barojošs. To ir iespējams panākt. Pavāriem jāzina, kā pagatavot vienkāršu ēdienu tā, lai tas būtu aromātisks, veselīgs un patīkams.

Ikvienai sievietei namamātei, kas tomēr nepārvalda veselīgas kulinārijas mākslu, vajadzētu apņemties to iemācīties, jo tas ir svarīgi ģimenes labklājībai. Ir daudzas mājturības skolas, kas sniedz šādu iespēju. Ja tas nav īstenojams, vajadzētu mācīties pie kāda laba pavāra un censties bagātināt savu pieredzi, līdz sieviete kļūst patiesi laba kulinārе.

Svarīga ir ēšanas regularitāte. Katrai maltītei jānosaka savs laiks. Tad lai katrs ēd, ko organisms prasa, bet līdz nākamajai maltītei neko citu nelieto. Daudzi ēd, kad organismam nav nekādas vajadzības pēc ēdiena, neievērojot intervālus starp maltītēm, jo viņiem nav pietiekama gribasspēka pretoties savām iegribām. Ceļojumā daži nepārtraukti grauž visu, kas vien ir ēdams un viņiem pieejams. Tas ir ļoti kaitīgi. Ja ceļotāji regulāri ēstu vienkāršu un sātīgu uzturu, tie nejustos tik ļoti noguruši un neciestu no ceļojumu slimībām.

Cits kaitīgs paradums ir ēšana tieši pirms gulētiešanas. Parastās maltītes ir baudītas, taču tādēļ, ka ir nespēka sajūta, tiek ēsts vēl un vēl. Izdabājot savām iegribām, šī

nepareizā prakse kļūst par ieradumu, un cilvēkam šķiet, ka ir neiespējami iemigt, ja nav paēsts. Pēc vēlajām vakariņām gremošanas process turpinās gulēšanas laikā. Lai gan gremošanas trakts darbojas nemitīgi, tomēr tā darbs naktī nav pilnvērtīgs. Miegu traucē nepatīkami sapņi, un cilvēks no rīta uzmostas neatspirdzis. Viņam nav nekādas patikas brokastot. Kad dodamies pie miera, kuņģim savu darbu vajadzētu būt padarījušam, lai līdz ar citiem ķermeņa orgāniem baudītu atpūtu. Vēlas vakariņas sevišķi bīstamas ir cilvēkiem, kuri strādā sēžot. Viņiem gremošanas traucējumi bieži izraisa tādas slimības, kas var beigties pat ar nāvi.

Bieži vien izsalkuma sajūta vakaros rodas tādēļ, ka gremošanas orgāni dienā bijuši pārslogoti. Pēc kārtējās maltītes gremošanas orgāniem jāatpūšas. Starplaikam starp ēdienreizēm jābūt vismaz piecām vai sešām stundām, un vairums cilvēku, kas to pārbaudījuši, secina, ka ēst divas reizes dienā ir labāk nekā trīs.

* Vissvarīgāk ir nodrošināt pienotavās un fermās apstrādātu un gatavotu pārtikas produktu tīrību. Ja ganāmpulks tiek bieži pārbaudīts, regulāri veikta rūpīga piena pasterizācija un atdzesēšana, tas tiek izdarīts; produkti, kas nāk no nezināmiem avotiem vai ar kuriem rīkojas pavirši, rada veselībai bīstamus draudus. ASV Lauksaimniecības ministrijas Fermeru biļetenā Nr. 1705 ministrijas eksperte Rovena Šmite Kārpentere raksta: "Pienā esošās olbaltumvielas un minerālvielas, kas cilvēkiem ir pilnvērtīgs uztura līdzeklis, ir arī lieliska barība baktērijām." Lasītājs sapratīs, ka piezīme par sieru neietver mājas sieru, biezpienu vai līdzīgus pārtikas produktus, kurus autore vienmēr atzina par veselīgiem. — Izdevēji.

Nepareiza ēšana

Ēdienus nevajag ēst ļoti karstus vai ļoti aukstus. Ja ēdiens ir auksts, kuņģim nepieciešami papildspēki, lai apēsto pirms sagremošanas sasildītu. Šī paša iemesla dēļ kaitīgi ir arī auksti dzērieni; karstu dzērienu neapvaldīta lietošana turpretī novājina. Jo vairāk šķidruma uzņem kopā ar ēdienu, jo grūtāk to sagremot; pirms var sākties gremošana, šķidrumam ir jāuzsūcas. Sāli nelietojiet daudz, izvairieties no marinādēm un vircotām piedevām, ēdiet pietiekami daudz augļu, tad zudīs nepieciešamība maltītes laikā dzert.

Ēdiens jāēd lēnām un pilnīgi jāsakošļā. Tas nepieciešams, lai siekalas varētu pilnīgi sajaukties ar barību un izdalītos gremošanas sulas.

Cits nopietns ļaunums ir ēšana nenoteiktā laikā, kā arī pēc smaga darba vai aktīvām kustībām, kad cilvēks ir noguris vai sakarsis. Tūlīt pēc ēšanas izveidojas spēcīgs nervu sistēmas sasprindzinājums, un, ja prātu vai organismu ļoti pārpūlē tieši pirms vai pēc ēšanas, gremošana tiek kavēta. Uztraukuma, nemiera un steigas apstākļos cilvēkam vispirms vajag nomierināties, ēst var tikai pēc tam.

Kuņģa darbība ir cieši saistīta ar smadzeņu darbību. Kuņģim saslimstot, novājinātajiem gremošanas orgāniem palīdz smadzeņu nervu enerģija. Ja tas atkārtojas regulāri, asinis galvā pieplūst par daudz. Ja smadzenes tiek pārslogotas pastāvīgi un fizisko kustību ir par maz, tad, pat ēdot kaut ko vieglu, jābūt piesardzīgam. Maltītes laikā atbrīvojieties no nomācošām un bažīgām domām; nesteidzieties, bet ēdiet lēnām un priecīgā noskaņojumā, ar pateicību Dievam par visām Viņa svētībām.

Daudzi, kas pārtrauc gaļas un citu treknu un kaitīgu pārtikas produktu lietošanu, domā, ka tad, ja viņu pārtika tagad ir vienkārša un veselīga, viņi var apmierināt tieksmi ēst bez ierobežojuma. Viņi nu ēd pārmērīgi, dažreiz pat nesātīgi. Tie ir maldi. Gremošanas orgāni nav jāpārslogo ar pārmērīgu ēdiena daudzumu, jo organismam būs grūti to pārstrādāt.

Ir paradums ēdienus galdā pasniegt citu pēc cita. Nezinot nākamo ēdienu, kāds var pietiekami paēst jau maltītes sākumā. Kad nu atnes pēdējo, viņš tomēr rīkojas neprātīgi un bauda vēl arī kārdinošo desertu, kas tomēr nenāk par labu. Ja viss maltītei domātais tiktu uzlikts uz galda jau sākumā, katrs varētu izraudzīties sev vēlamāko.

Dažreiz pārēšanās sekas ir jūtamas tūlīt. Citos gadījumos sāpju sajūtas nav, bet gremošanas orgāni zaudē savus vitālos spēkus, un veselība tiek iedragāta.

Lieks ēdiens apgrūtina organismu un rada slimīgu, nemierīgu stāvokli. Tas stimulē pārmērīgu asiņu pieplūdumu kuņģī, locekļi un ekstremitātes drīz atdziest. Tādā veidā tiek ļoti apgrūtināti gremošanas orgāni, un, kad tie beidzot savu paveikuši, rodas vājuma jeb gurdenuma sajūta. Daži, kas vienmēr pārēdas, kļūdaini uzskata šo sajūtu par jaunu izsalkumu; tas tomēr nav izsalkums, bet gan pārēšanās sekas. Citreiz nemitīgā ēšana izraisa smadzeņu impulsus, kas rada nepatiku pret garīgu vai fizisku darbu. To var izskaidrot tā, ka dzīvības spēki padarījuši savu darbu, nevajadzīgi izšķiežot uzkrāto enerģiju, un ir pilnīgi izsīkuši. Kuņģis saka: "Ļauj atpūsties!" Daudzi šo vājumu uzskata par prasību pēc vēl vairāk ēdamā, tā kuņģim atpūtas vietā uzkraujot citu nastu. Tā visa sekas ir tādas, ka gremošanas orgāni ir pārguruši un nespēj veikt savu uzdevumu.

Sabatam nevajadzētu sagatavot daudz vairāk vai lielāku ēdienu dažādību nekā citām dienām. Ēdienam vajadzētu būt vienkāršākam, un jāēd mazāk, lai prāts būtu skaidrs un spējīgs uztvert garīgās vērtības. Pārslogots kuņģis nozīmē apgrūtinātas smadzenes. Var klausīties visvērtīgākos vārdus un tos nenovērtēt, jo prāts nepareizās ēšanas dēļ būs miglains. Sabatā pārēdoties, daudzi nespēj uzņemt viņiem paredzētās dārgās garīgās svētības.

Sabatā nevajadzētu gatavot, bet tādēļ nav jāēd auksts ēdiens. Iepriekšējā dienā gatavotais jāuzsilda. Centieties, lai ēdieni, kaut arī vienkārši, būtu garšīgi un pievilcīgi.

Sevišķi ģimenēs, kurās ir bērni, būtu labi sabatā sagādāt kādu gardumu, kas nav pieejams katru dienu.

Nevajadzētu vilcināties ar pārmaiņām, ja pieļauti nepareizi ēšanas ieradumi. Ja to dēļ radušies gremošanas traucējumi, jāvelta visas pūles, lai pasargātu atlikušos dzīvības spēkus un novērstu katru pārmērību. Kuņģis var arī pilnībā neatlabt pēc ilgstošas kairināšanas, bet pareizs uzturs pasargās to no tālākas saslimšanas, un daudzi cilvēki vairāk vai mazāk atveseļosies. Nav viegli uzrakstīt noteikumus, kas derētu visiem gadījumiem, bet lielu uzlabojumu var panākt, ievērojot pareizus ēšanas principus. Saimniecei nevajag nepārtraukti nopūlēties, lai rosinātu ēstgribu.

Atturība ēšanā vainagosies ar garīgu un morālu spraigumu un palīdzēs valdīt pār kaislībām. Pārēšanās sevišķi kaitīga ir cilvēkiem ar kūtru temperamentu; viņiem jāēd vienkāršs uzturs un daudz jākustas. Ir vīrieši un sievietes ar lieliskām dotībām, kuri neveic ne pusi no tā, ko spētu, ja valdītu pār savu kāri daudz ēst.

Šī diemžēl ir rakstnieku un runātāju vājība. Bagātīgi paēduši, viņi sēdēdami nododas savam darbam, lasot, pētot vai rakstot, bet neatlicinot laiku fiziskām kustībām. Brīvais domu un vārdu plūdums tiek kavēts. Viņi nespēj rakstīt vai runāt ar vajadzīgo spēku un intensitāti, nespēj iedziļināties lietas būtībā. Viņu centieni kļūst vāji un neauglīgi.

Tiem, kas ir atbildīgi par citiem cilvēkiem, īpaši tiem, kas ir viņu garīgo interešu sargi, jābūt saasinātai uztverei un koptai izjūtu gaumei. Vairāk nekā citiem viņiem jābūt ēšanā sātīgiem. Viņu galdā nav vietas nedz dārgiem, nedz izsmalcinātiem ēdieniem.

Atbildīgos amatos esošajiem cilvēkiem katru dienu jāpieņem svarīgi lēmumi ar lielu nozīmi. Viņu domu gaitai bieži jābūt ātrai un nekļūdīgai, bet tas ir iespējams tikai tad, ja ievēro stingru atturību. Prāts, tāpat kā fiziskie spēki, ir regulāri un pareizi jātrenē. Ja piepūle nav pārmērīga, katra jauna slodze rada papildu enerģiju. Taču bieži vien to cilvēku darbs, kuriem jāapspriež nopietnas problēmas un jāpieņem svarīgi lēmumi, ir sabojāts nepareiza uztura dēļ. Slims kuņģis izraisa haosu, nenosvērtību prāta darbībā, veicina aizkaitināmību, skarbumu vai netaisnīgumu. Daža laba iecere, kas pasaulei būtu bijusi par svētību, ir atlikta malā, bet daudzi netaisni, agresīvi, pat cietsirdīgi pasākumi apstiprināti un veikti slimīgā stāvoklī, kas radies no nepareiziem ēšanas ieradumiem.

Man ir kāds ierosinājums jums, kam ir sēdošs vai pārsvarā garīgs darbs, — ja vien jūtaties pietiekami drosmīgi un disciplinēti — katrā maltītē ēdiet vienu, divus vai trīs vienkāršus ēdienus, bet ne vairāk, kā nepieciešams izsalkuma apmierināšanai. Ik dienas aktīvi kustieties, un drīz pamanīsit arī reālu labumu.

Spēcīgiem vīriešiem, kas strādā aktīvu fizisku darbu, nav jābūt tik rūpīgiem ēdienu daudzuma un kvalitātes izvēlē kā cilvēkiem, kam ir sēdošs darbs. Taču arī viņiem būtu labāka veselība, ja tie rūpīgāk novērtētu savus ēšanas un dzeršanas paradumus.

Daži vēlas, lai viņiem uzraksta konkrētus ieteikumus diētai. Viņi tomēr pārēdas un tad to nožēlo, un pēc tam atkal turpina gudrot, kā pareizāk ēst un dzert. Tā tam nevajadzētu būt. Viens cilvēks nevar uzrakstīt otram īpašus noteikumus. Katram no mums taču piemīt veselais saprāts un paškontroles spējas, tikai jārīkojas saskaņā ar veselības principiem.

Mūsu organisms ir Kristus atpirkts īpašums, un mēs nedrīkstam rīkoties ar to pēc savas patikas. Visiem, kas izprot veselības likumus, ir jāpaklausa šiem Dieva izdotajiem likumiem. Tas ir katra paša pienākums, jo mums ir jācieš, ja pārkāpjam tos. Mums katram ir jāatbild Dievam par saviem ieradumiem un rīcību. Mums nav jājautā: "Kā rīkojas pasaule?", bet: "Kā es pats izturēšos pret man doto Dieva Gara mājokli?"

Nodaļa 24 Gaļa Kā Uzturlīdzeklis

Cilvēku pirmo paaudžu uzturā Dievs nebija iekļāvis dzīvnieku gaļu. Tikai pēc ūdensplūdiem, kad uz zemes bija iznīcināti visi zaļumi, ļaudis saņēma atļauju ēst gaļu.

Kungs, izraudzīdams cilvēkam Ēdenē uzturu, ar to norādīja vislabāko diētu; arī Israēlam dotie ēšanas likumi bija tiem labākie. Dievs izveda israēliešus no Ēģiptes un sāka viņu audzināšanu, lai tie kā tauta būtu Viņa īpašums. Ar viņu starpniecību Dievs vēlējās svētīt un mācīt pasauli, tādēļ nodrošināja ļaudis ar vislabāko uzturu — nevis gaļu, bet mannu — "debesu maizi". Tā kā israēlieši bija īgni un kurnēja pēc Ēģiptes gaļas podiem, viņiem atļāva ēst gaļu, bet tikai neilgu laiku. Tās lietošana izraisīja slimības un nāvi tūkstošiem. Tomēr bezgaļas diēta nekad netika pieņemta labprātīgi. Arī turpmāk tā palika atklāts vai slepens neapmierinātības un kurnēšanas iemesls, tādēļ nepastāvēja ilgi.

Apmetoties Kānaānā, israēliešiem atļāva ēst gaļu, bet tikai pēc rūpīgiem ierobežojumiem, kas mazināja ļaunās sekas. Cūkas gaļu aizliedza vispār, tāpat arī citu dzīvnieku, putnu un zivju gaļu, ko atzina par nešķīstu. Stingri aizliedza ēst atļautās gaļas taukus un asinis.

Pārtikai atļauti tika vienīgi tie dzīvnieki, kuriem nebija nekādas vainas. Nedrīkstēja lietot nevienu ievainotu radījumu vai to, kas pats bija gājis bojā vai kura asinis nebija notecējušas.

Ignorējot dievišķos norādījumus par pareizu uzturu, israēlieši cieta lielu zaudējumu. Viņi ilgojās pēc gaļas un par savu iegribu dārgi samaksāja. Tauta nesasniedza Dieva rakstura ideālu un nepiepildīja Viņa nodomu. Kungs "apmierināja viņiem viņu kārību, bet uzsūtīja viņu dzīvībām sērgu". (Ps. 106:15) Laicīgo viņi vērtēja augstāk par garīgo, tādēļ nesasniedza to svēto pārākumu, ko Dievs viņiem bija lēmis.

Iemesli, kādēļ vajadzētu atteikties no gaļas lietošanas

Visi, kas ēd gaļu, bauda pārstrādātus graudus, labību un saknes, ar ko baro dzīvniekus, lai veicinātu to augšanu. Ēdājā pāriet graudā un saknēs esošā dzīvība. To mēs uzņemam, lietojot dzīvnieku gaļu. Cik daudz labāk saņemt to tieši, ēdot mūsu vajadzībām Dieva sagādāto uzturu!

Gaļa nekad nav bijusi labākā pārtika, taču tagad tā ir divkārt nevēlama, jo strauji pieaug dzīvnieku saslimstība. Tie, kas uzturā lieto gaļu, maz zina, ko viņi īsti ēd. Ja viņi varētu redzēt lopus, kad tie bijuši dzīvi, un zinātu apēstās gaļas kvalitāti, viņi no tās riebumā novērstos. Cilvēki turpina lietot gaļu, kas pilna tuberkulozes un vēža izraisītāju. Tādā veidā tiek pārnēsātas šīs un vēl citas nenovēršamas un nāvējošas slimības.

Daudz parazītu ir cūkgaļā. Par cūku dievs sacījis: "Tā lai ir jums nešķīsta; viņas gaļu neēdiet un neaizskariet viņas maitu." (5. Moz. 14:8) Šo pavēli deva tādēļ, ka cūkgaļa nav derīga pārtikai. Cūkas ir atkritumu aizvācējas, un tas ir vienīgais to derīgums. Nekad, nekādos apstākļos cilvēkiem šī gaļa nav jāēd. Nav iespējams, ka kādas dzīvas būtnes gaļa ir veselīga, ja tās dabiskā vide ir netīrumi, un ikdienas barība — visādi atkritumi.

Bieži dzīvniekus uz tirgu aizved un pārdod pārtikai, kad tie ir tik slimi, ka īpašnieki baidās turēt tos vēl ilgāk. Bieži šīs slimības izraisa īpašā nobarošana tirgus vajadzībām. Šķirti no gaismas, elpodami netīro kūts gaisu, iespējams, barodamies ar sastāvējušos un pūstošu barību, lopi un visa to gaļa drīz vien piesātinās ar kaitīgām vielām.

Dzīvniekus dažreiz transportē tālu, un tie ir pakļauti lielām ciešanām, līdz sasniedz tirgu. Atrauti no zaļajām ganībām un iedami nogurdinošus pārgājienus pa putekļainiem ceļiem vai sablīvēti netīros vagonos, uztraukti un noguruši, bieži stundām bez barības un ūdens, nabaga dzīvnieki tiek vesti pretī nāvei, lai cilvēki varētu mieloties ar šo nokauto lopu miesu.

Daudzās vietās no netīrumiem ūdenī saindējas zivis, tā izraisot slimības arī cilvēkiem, kuri tās apēd. Īpaši tas sakāms par tām, kurām jāpeld cauri lielo pilsētu notekūdeņu straumēm. Šīs zivis var nopeldēt lielus attālumus, tad nonākt tīros ūdeņos un tur tikt nozvejotas, tomēr, izmantotas uzturā, var izraisīt slimību vai nāvi tiem, kas pat nenojauš šīs briesmas.

Gaļas lietošanas sekas uzreiz var arī nepamanīt, bet tas nepierāda tās nekaitīgumu. Tikai nedaudzus var pārliecināt, ka apēstā gaļa sagandējusi viņu asinis un radījusi ciešanas. Daudzi mirst no slimībām, ko izraisījusi gaļas lietošana, bet īsto iemeslu neapzinās ne viņi paši, ne citi.

Morālais ļaunums, ko rada gaļas lietošana, nav mazāks par fiziskajām nelaimēm, kuras tā rada. Gaļa ir kaitīga veselībai; katrs faktors, kas nelabvēlīgi ietekmē mūsu organismu, atstāj ļaunas pēdas arī dvēselē un prātā. Padomājiet par nežēlību pret dzīvniekiem, kuru sevī ietver gaļas ēšana, un tās iespaidu uz tiem cilvēkiem, kuriem šie lopi ir jānokauj. Kā tas iznīcina laipnību, ar kādu mums jāizturas pret šiem Dieva radījumiem!

Daudzu "mēmo" dzīvnieku gudrība tik ļoti līdzinās cilvēka prāta spējām, ka mēs to nevaram pat izskaidrot. Dzīvnieki redz un dzird, mīl un bīstas, jūtas laimīgi un cieš. Savu organismu tie izmanto daudz pareizāk nekā daudzi cilvēki savējo. Tie izrāda līdzjūtību un maigumu pret saviem sugas brāļiem, kuriem ir kādas ciešanas. Daudzi dzīvnieki pieķeras saviem kopējiem daudz vairāk nekā daži cilvēki saviem aprūpētājiem. Šo pieķeršanos cilvēkam nevar saraut, neliekot dzīvniekiem ciest.

Kurš cilvēks, kam ir sirds krūtīs un kas jebkad ir rūpējies par mājlopiem, var skatīties dzīvnieka uzticības un pieķeršanās pilnajās acīs un tad to labprātīgi nodot miesnieka nazim? Vai tāds var pēc tam mierīgi ēst šo gaļu?

Ir maldīgi uzskatīt, ka muskuļu spēku veicina dzīvnieku gaļas lietošana. Organisma vajadzības var apmierināt citādi un vēl labāk, iegūstot pat stiprāku veselību. Graudaugi, augļi, rieksti un saknes satur visas mums nepieciešamās uzturvielas. Gaļas lietošana to nespēj nodrošināt. Ja gaļa mūsu veselībai un spēkam būtu svarīga, tā tiktu iekļauta sākotnēji izraudzītajā cilvēka uzturā.

Pārtraucot gaļas lietošanu, bieži jūtama vājuma sajūta, šķietams enerģijas trūkums. Daudzi to uzskata par pierādījumu tam, ka gaļas ēšana ir nepieciešama. Taču patiesībā tas ir tāpēc, ka šāds uzturs uzbudina, jo "sakarsē" asinis un kairina nervus, bet cilvēkam šķiet, ka kaut kā trūkst. Dažreiz pārtraukt gaļas lietošanu ir tikpat grūti, kā dzērājam atteikties no degvīna, taču šāda pārmaiņa nāks tikai par labu.

Izslēdzot no uztura gaļu, tā jāaizstāj ar dažādiem graudiem, riekstiem, saknēm un augļiem, kas būs gan barojoši, gan ēstgribu rosinoši. Novājējušiem un nepārtrauktā darbā nogurušiem cilvēkiem tas ir īpaši nepieciešami. Dažās nabadzīgās valstīs gaļa ir vislētākais produkts. Šādos apstākļos pārmaiņa būs grūti panākama, bet to var izdarīt. Tomēr mums jāņem vērā cilvēku stāvoklis un dzīves laika ieradumu spēks, tādēļ jābūt uzmanīgiem, lai pārmērīgi nesteidzinātu pat labu ideju īstenošanu. Nevienu nevajag mudināt izdarīt pēkšņas pārmaiņas. Gaļa jāaizstāj ar veselīgu, bet ne dārgu uzturu. Šajā ziņā liela nozīme ir saimniecei vai pavāram. Rūpīgi un prasmīgi var pagatavot barojošus un garšīgus ēdienus, kas pilnībā aizstās gaļu.

Ļoti svarīgi ir vēlēties ēst veselīgi un koncentrēt gribu iegādāties un lietot labu, veselīgu uzturu. Tad arī pārmaiņas varēs veikt ātri, un drīz zudīs prasība pēc gaļas.

Vai nav pienācis laiks visiem izvirzīt mērķi — iztikt bez gaļas? Kā gan tie, kas vēlas kļūt šķīsti, cēli, svēti un būt sadraudzībā ar Debesu eņģeļiem, vēl var lietot uzturā kaut ko tādu, kas tik kaitīgi iedarbojas uz dvēseli un organismu?! Kā var atņemt dzīvību Dieva radījumiem, lai to gaļu lietotu kā delikatesi? Labāk vajadzētu pievērsties veselīgai un garšīgai pārtikai, ko cilvēkam deva iesākumā, kā arī pašiem būt un mācīt savus bērnus izturēties žēlsirdīgi pret dzīvniekiem, kurus radījis Dievs un uzdevis mums rūpēties un valdīt pār tiem.

Nodaļa 25 Galējības Izpratnē Par Uzturu

Ne visi, kas atzīst uztura reformu, ir īsti tās piekritēji. Daudziem cilvēkiem tā izpaužas tikai ar to, ka viņi atsakās no dažu vispārzināmu neveselīgu uzturvielu lietošanas. Viņi skaidri neizprot veselības principus, viņu galdi vēl joprojām vai lūst no kaitīgiem gardumiem un ir tālu no kristīgās sātības un atturības parauga.

Citi, vēlēdamies rādīt pareizu piemēru, nokļūst pretējā galējībā. Daži neprot iegādāties vēlamo un lieto nevis to, kas vislabāk aizstātu trūkstošo, bet pieņem "nabadzības" diētu. Viņu uzturs nesatur labām asinīm nepieciešamos elementus, tādēļ veselība cieš, mazinot radošos spēkus, un viņu piemērs vairāk runā pretī uztura reformai nekā par labu tai.

Citi uzskata tā: ja veselības nodrošināšanai vajadzīgs vienkāršs uzturs, tad nav daudz jārūpējas par tā izvēli vai sagatavošanu. Daži aprobežojas ar nepilnvērtīgu uzturu, kas nav pietiekami daudzveidīgs, lai apmierinātu organisma vajadzības, un pēc tam cieš.

Tie, kas reformas principus izprot nepilnīgi, bieži vien ne tikai nelokāmi īsteno savus uzskatus, bet uzspiež tos arī ģimenei un kaimiņiem. Tas, ka viņu reforma ir kļūdaina, redzams šo ļaužu sliktajā veselībā un centienos uzspiest citiem savu viedokli. Tāda attieksme daudziem rada nepareizu priekšstatu par uztura reformu, pat liekot no tās atteikties.

Tie, kas izprot veselības likumus un ievēro tos, izvairīsies no galējībām kā savu iegribu apmierināšanā, tā arī savaldīšanā. Viņu izraudzītie ēdieni būs domāti nevis iekāres apmierināšanai, bet organisma stiprināšanai. Viņi centīsies uzturēt savus garīgos un fiziskos spēkus vislabākajā stāvoklī, lai pilnīgāk varētu kalpot Dievam un cilvēkiem. Ja apetīte būs pakļauta prāta un sirdsapziņas kontrolei, viņi tiks atalgoti ar veselu organismu un prātu. Lai gan šādi cilvēki savus uzskatus neuzspiež citiem, to piemērs liecinās par labu pareizajiem principiem un spēs īpašā veidā citus ietekmēt uz labu.

Uztura reformā patiesi nepieciešams veselais saprāts. Šo tematu vajadzētu pētīt plaši un dziļi, un nevienam nevajag kritizēt citus, ja to pieredze visās lietās nesaskan ar paša uzskatiem. Nav iespējams uzrakstīt nemainīgu likumu, kas regulētu ikviena ieradumus, un nevienam nevajag uzskatīt sevi par kritēriju citiem. Ne visi var ēst vienus un tos pašus ēdienus. Ēdieni, kas vienam cilvēkam garšo un ir veselīgi, kādam citam var šķist negaršīgi un būt pat kaitīgi. Daži nevar lietot pienu, turpretī citi to vēlas. Vieni nevar sagremot pupas un zirņus, bet vairumam ļaužu tie ir veselīgi. Dažiem cilvēkiem rupja maluma graudu izstrādājumi ir labs uzturs, bet citi tos nevar lietot.

Cilvēki, kas dzīvo jaunattīstības valstīs vai nabadzības skartos apgabalos, kur augļu un riekstu nepietiek, nav jāmudina no savas ēdienkartes izslēgt pienu un olas. Ir taisnība, ka cilvēkiem ar lieko svaru un tiem, kuriem ir pārāk spēcīgi izteikta dzimumtieksme,

jāvairās no uzbudinošas pārtikas. Olas nevajadzētu lietot tajās ģimenēs, kurās bērniem vērojamas jutekliskas tieksmes. Cilvēkiem, kuriem asinsradošie orgāni ir vāji, — sevišķi, ja nav pieejamas citas uzturvielas, kas sniedz organismam vajadzīgo, — piens un olas būs pat nepieciešami. Tomēr jāvelta liela vērība, lai pienu iegūtu no veselām govīm un olas — no veseliem mājputniem, kas labi baroti un aprūpēti. Olas jānovāra tā, lai tās varētu viegli sagremot.

Uztura reformai jāprogresē. Dzīvnieku vidū arvien vairāk izplatās slimības, tādēļ piena un olu lietošana kļūst arvien apšaubāmāka. Šos produktus jācenšas aizstāt ar veselīgākiem un lētākiem. Cilvēkus iespēju robežās visur vajadzētu mācīt gatavot ēdienus bez piena un olām, taču maltītēm jābūt veselīgām un garšīgām.

Parasti veselībai par labu nāk paradums ēst divreiz dienā; tomēr zināmos apstākļos cilvēki var vēlēties trešo ēdienreizi. Tajā vajadzētu būt ļoti mērenam, viegli sagremojamam ēdienam. Sausie cepumi, krekeri, sausiņi un augļi vai graudu kafija vakariņās ir vispiemērotākie.

Daži ļaudis ir pastāvīgi nobažījušies par to, vai tikai lietotais uzturs, lai gan vienkāršs un veselīgs, nenodarīs viņiem ļaunu. Es vēlētos tiem teikt: "Nedomājiet, ka ēdiens jums nodarīs kādu ļaunumu, vispār nedomājiet par to. Ēdiet atbilstoši savam vislabākajam vērtējumam, un, kad esat pielūguši Kungu, lai Viņš svētī maltīti jūsu stiprināšanai, ticiet, ka Dievs dzird jūsu lūgšanas, un esiet mierīgi."

Dievs netiek godināts, ja organisms ir pamests novārtā vai pret to izturas nolaidīgi. Tā tas kļūst nepiemērots kalpošanai Viņam. Viens no pirmajiem mājasmātes pienākumiem ir rūpes par ģimenes veselību, pagatavojot garšīgu un spēcinošu ēdienu. Ir daudz labāk iegādāties mazāk dārgu apģērbu un mēbeļu, nekā skopoties ar pārtiku.

Dažas namamātes, lai bagātīgi pacienātu viesus, ierobežo maltīti ģimenei. Tas nav pareizi. Viesu uzņemšanā ir jāievēro lielāka vienkāršība. Vispirms uzmanība jāpievērš ģimenes locekļiem.

Neprātīga taupība un ārišķīgi paradumi bieži neļauj parādīt viesmīlību tur, kur tā visvairāk nepieciešama un nestu svētību. Ikdienā lietojamam ēdienam vajadzētu būt tādam, lai bez bažām varētu uzņemt negaidītu viesi un namamātei nevajadzētu īpaši tam gatavoties.

Visiem būtu jāmācās, ko ēst un kā gatavot. Vīriešiem, tāpat kā sievietēm, vajadzētu mācēt pagatavot vienkāršu un veselīgu maltīti. Viņu nodarbošanās bieži saistīta ar pārbraucieniem. Tad gadās, ka nevar dabūt veselīgu ēdienu; bet, ja ir zināšanas kulinārijā, tās var izmantot savā labā.

Rūpīgi pārdomājiet savu ēdienkarti. Izpētiet cēloņu un seku sakarības. Attīstiet paškontroli. Pakļaujiet pārmērīgu kāri ēst prāta kontrolei. Neapgrūtiniet kuņģi ar pārēšanos, bet arī neatraujiet sev vajadzīgu un garšīgu ēdienu, ko prasa veselība.

Veselīga uztura mācībai lielu ļaunumu nodara dažu šķietamo veselības reformistu šaurie uzskati. Tiem, kas rūpējas par veselību, ir jāatceras, ka par uztura reformu galvenokārt spriedīs pēc ēdieniem, ko gatavo viņi paši un liek uz sava galda, tādēļ viņiem vajadzētu rādīt piemēru un ieteikt derīgus principus citiem, nevis rīkoties pretēji vai pat apšaubāmi. Daudzi pretosies jebkurai reformai, lai cik tā būtu mērena, ja tā ierobežo iekāri. Viņu "kungs" ir vēders, viņus neinteresē saprātīgi veselības likumi. Šādi ļaudis visus, kas atstāj iemīto paradumu taku un aizstāv reformas, uzskatīs par ekstrēmistiem, kaut gan tiem varētu būt taisnība. Lai šādiem cilvēkiem nebūtu pamata kritizēt, īstiem veselības reformas īstenotājiem nav jāmēģina uzsvērt atšķirīgo, bet jātuvojas tiem iespējami vairāk, protams, neupurējot principus.

Ja cilvēki, kas sludina veselīga uztura mācību, nonāk galējībās, nav jābrīnās, ka citi, kas gan uzskata tos par veselības principu pārstāvjiem, kopumā noraida pašu reformu. Šīs galējības bieži īsā laikā sagrauj labo iespaidu, ko vēlāk vairs nevar atjaunot.

Veselības reforma pilnīgi izdosies tikai tad, ja nenobīsimies no visaptverošajām pārmaiņām mūsu dzīvesveidā — reformas spēku mēs nekādā ziņā nedrīkstam vājināt ar šauriem uzskatiem un neapdomīgu rīcību. Nevienam nevajadzētu pieļaut, ka citu cilvēku opozīcija, izsmiekls, vēlme izpatikt vai ietekmēt pārējos, novērstu viņu no patiesajiem veselības principiem vai liktu izturēties pret tiem nenopietni. Šiem principiem uzticīgie sadzīvē būs stingri un negrozāmi, bet tajā pašā laikā arī korekti, kristīgi un savaldīgi.

Nodaļa 26 Stimulējošās Vielas Un Narkotikas

Stimulējošajās vielās un narkotikās ietilpst daudz dažādu sastāvdaļu, kas saindē asinis, uzbudina nervu sistēmu un, lietoti kā ēdiens vai dzēriens, rada kuņģa iekaisumu. To lietošana ir liels ļaunums. Cilvēki vēlas izjust stimulējošo vielu izraisīto uzbudinājumu tādēļ, ka uz brīdi to iespaids šķiet vēlams. Taču vienmēr seko arī reakcija. Nedabisku stimulējošu vielu lietošana vienmēr tiecas uz pārmērībām, tādēļ tās ir aktīvas fiziskās deģenerācijas un sabrukuma veicinātājas.

Garšvielas

Ja šajā steigas pilnajā laikmetā lietojam pēc iespējas mazāk uzbudinošu produktu, jo labāk. Garšvielas savā būtībā ir kaitīgas. Sinepes, pipari, virces, marinādes ar etiķi un citas tamlīdzīgas lietas kairina kuņģi un sakarsē asinis, piesārņojot tās. Lai parādītu alkoholisko dzērienu lietošanas sekas, bieži tiek demonstrēts dzērāja iekaisušais kuņģis. Līdzīgu iekaisumu rada uzbudinošas garšvielas. Drīz parastais ēdiens vairs neapmierina. Organisms jūt vajadzību, tieksmi pēc kaut kā vairāk uzbudinoša.

Tēja* un kafija

Melnā tēja darbojas kā stimulators un zināmā mērā rada saindēšanos. Līdzīga ir kafijas un citu tamlīdzīgu populāru dzērienu iedarbība. Pirmais iespaids ir uzmundrinošs. Kuņģa nervi tiek kairināti, tie kairinājumu nosūta smadzenēm, bet tās savukārt dod sirdij pastiprinātas darbības impulsu un visam organismam īslaicīgu enerģiju. Aizmirstas nogurums, šķietami vairojas spēks. Mostas intelekts, un atdzīvojas iztēle.

Šī iznākuma dēļ daudzi uzskata, ka tēja un kafija dara daudz laba. Tas tomēr nav pareizi. Tēja un kafija nebaro organismu. To ietekme rodas, pirms vēl ir dots laiks uztura sagremošanai un asimilācijai, un šķietamais spēks ir tikai nervu uzbudinājums. Stimulatoru iedarbībai izbeidzoties, nedabīgais spēks samazinās, un sekas ir attiecīga apātijas un vājuma pakāpe.

Nervu uzbudinātāju ilgstošas lietošanas sekas ir galvassāpes, bezmiegs, sirdsklauves, gremošanas traucējumi, trīce un daudzi citi ļaunumi; tie deldē dzīvības spēkus. Nogurušiem nerviem vajadzīga atpūta un miers uzbudinājuma un pārpūles vietā. Dabai vajadzīgs laiks, lai atjaunotu izlietoto enerģiju. Stimulējošie līdzekļi to burtiski izsūknē no organisma, un kādu brīdi cilvēks var paveikt vairāk, bet, pastāvīgi tos lietojot, organisms novājē, un pakāpeniski arvien grūtāk ir kāpināt enerģiju līdz vēlamajai pakāpei. Prasība pēc stimulatoriem kļūst arvien nekontrolējamāka, līdz griba ir uzveikta un, šķiet, vairs nav spēka atteikties no nedabiskā paraduma. Rodas prasība pēc arvien stiprākiem stimulatoriem, līdz novārdzinātais organisms vairs ilgāk nespēj pretoties.

* Domāta tēja, kas satur kofeīnu. (Tulk. piez.)

Tabakas lietošana

Tabakas iedarbība ir lēna un mānīga, bet tā tomēr ir viskaitīgākā inde. Lai kādā veidā to lietotu, tā atstāj postošu ietekmi uz organismu; tā ir jo bīstamāka tādēļ, ka iedarbojas gausi un sākumā tikko manāmi. Tā uzbudina un tad paralizē nervus. Tā vājina un aptumšo smadzenes. Tā ietekmē nervu sistēmu vairāk nekā reibinoši dzērieni, turklāt šī viela ir viltīga, un tās lietošanas sekas grūti izskaust no organisma. Tā izraisa kāri pēc stipriem dzērieniem un daudzos gadījumos veicina dzeršanas ieradumu, citiem vārdiem, alkoholismu.

Tabakas lietošana ir apgrūtinoša, dārga un netīra izprieca, kas piesārņo smēķētāja organismu un ir pretīga un kaitīga apkārtējiem. No tās atkarīgi ļaudis sastopami visur. Reti var iziet cauri pūlim, lai kāds smēķētājs neiepūstu savu saindēto elpu garāmgājēja sejā. Ir nepatīkami un neveselīgi atrasties dzelzceļa vagonā vai telpā, kur gaiss piesātināts ar alkohola un tabakas smaku. Ja cilvēki paši turpina lietot šo indi, kādas gan tiesības viņiem ir piesārņot citu cilvēku elpojamo gaisu?

Tabaka nodara neizsakāmu ļaunumu bērniem un jauniešiem. Iepriekšējo paaudžu neveselīgie paradumi ietekmē mūsdienu bērnus un jauniešus. Vājas prāta spējas, fizisku nevarīgumu, traucētu nervu sistēmas darbību un nedabiskas tieksmes bērni pārmanto no vecākiem. Bērni, turpinādami šo pašu dzīvesveidu, vairo un saglabā šīs rīcības ļaundabīgās sekas. Šī netikuma dēļ fiziskā, mentālā un morālā izvirtība lielākoties kļuvusi par parastu lietu. Mums ir pamats uztraukties!

Zēni jau agrā bērnībā sāk lietot tabaku. Kad organisms vēl nav fiziski nobriedis un prāts ir sevišķi uzņēmīgs pret dažādiem iespaidiem, šī atkarība smagi iedragā fiziskos spēkus, kavē augšanu, notrulina prātu un grauj morālo stāju.

Taču ko gan var mainīt, ja vecāki, skolotāji un mācītāji, kuriem būtu jāstāsta bērniem un pusaudžiem par tabakas ļaunumu, paši nerāda priekšzīmi? Mazi zēni, tikko pārkāpuši bērnības slieksni, smēķē cigaretes. Ja kāds viņiem par to aizrāda, skan atbilde: "Mans tēvs arī smēķē." Viņi norāda uz svētdienas skolas vadītāju vai mācītāju un saka: "Ja smēķē tāds cilvēks, kāds gan ļaunums, ja es daru tāpat?" Daudzi atturības kustību darbinieki arī ir atkarīgi no tabakas. Kā gan šādi cilvēki var apturēt tāda graujoša ieraduma progresu?

Es uzaicinu visus tos tabakas lietotājus, kas saka, ka tic un paklausa Dieva Vārdam, pārdomāt, vai viņi kā kristieši drīkst ar baudu nodoties paradumam, kas paralizē intelektu un laupa spējas pareizi novērtēt mūžīgās patiesības? Vai drīkst ik dienas laupīt Dievam to kalpošanu, kas Viņam pienākas, un atraut citiem cilvēkiem palīdzību un piemēra spēku?

Vai, būdami Dieva namturi, esat domājuši par savu atbildību attiecībā uz līdzekļiem, kas atrodas jūsu rokās? Cik daudz Kunga naudas jūs izdodat par tabaku? Parēķiniet, cik

jūs par to esat izdevuši savas dzīves laikā! Kā šos demoralizējošai baudai izšķiestos līdzekļus var salīdzināt ar tiem, ko esat izdevuši trūcīgo stāvokļa atvieglošanai un Evaņģēlija izplatīšanai?

Tabaka nenāk par labu neviena cilvēka veselībai, bet cik daudz līdzekļu tiek izšķiests par to! Padomājiet, vai jūs neesat nelikumīgi piesavinājušies Kunga īpašumu?! Vai jūs neesat vainīgi, aplaupīdami Dievu un savus līdzcilvēkus!? "Vai jūs nezināt, (..) ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!" (1. Kor. 6:19,20)

Reibinošie dzērieni

"Vīns ir zobgalis, ikviens cits stiprs dzēriens ir trakulis;

kas no tiem streipuļo, nav gudrs."

"Kur ir sāpes un gaudas? Kur ir ciešanas? Kur ir asas nesaskaņas?

Kur ir sūdzēšanās? Kur ir brūces bez kāda pamata?

Kur ir neskaidras acis?

Pie tiem, kas vēlu sēž pie vīna kausa,

lai izdzertu, kas ieliets.

Neuzlūko vīnu, ka tas ir tik sārts

un kausā tik jauki zvīļo, ka tas tik vēlīgi un gludeni ierit cilvēkā!

Bet pēc tam tas kož kā čūska

un dzeļ kā odze."

(Sal. pam. 20:1; 23:29-32)

Nekad neviena cilvēka roka nav uzrakstījusi spilgtāku šo reibinošo dzērienu upura pazemojuma un verdzības tēlojumu. Paverdzinātam, degradētam, pat pamodinātam apzināties savu nožēlojamo stāvokli, viņam nav spēka izbēgt no lamatām; viņš ies "meklēt vīnu no jauna"! (35. pants)

Nav vajadzīgi nekādi citi pamatojumi, lai pierādītu reibinošo dzērienu ļauno ietekmi uz to lietotāju. Visur sastopami neskaidri, apstulboti cilvēku grausti — dvēseles, par kurām nomira Kristus un raud eņģeļi. Viņi ir mūsu lepnās civilizācijas kauna traips, katras zemes nelaime, lāsts un briesmas.

Kas gan spēj attēlot dzērāja mājā valdošos nožēlojamos apstākļus, izmisumu un bezcerību? Padomājiet par labi audzinātu, jūtīgu, kulturālu un koptu sievieti, kas saistīta

pie tā, kuru dzeršana pārveidojusi par žūpu vai dēmonu. Padomājiet par bērniem, kuriem atņemtas mājas ērtības, audzināšana un izglītība. Viņiem jādzīvo bailēs no tā, kam vajadzēja būt viņu lepnumam un aizsargātājam, izstumtiem pasaulē, nesot kauna zīmi, nereti ar pārmantotu alkoholiķa slāpju nelaimi.

Padomājiet par briesmīgajām nelaimēm, kas katru dienu notiek dzēruma dēļ! Dažs dzelzceļa vilciena ierēdnis neievēro signālu vai pārprot rīkojumu. Brauc vilciens, notiek sadursme, un daudzas dzīvības aiziet bojā. Kuģis uzskrien uz sēkļa, bet pasažieru un visas komandas dzīves noslēgums ir ūdens kaps. Šādas lietas izmeklējot, tiek atklāts, ka kāds svarīgā postenī bijis reibuma stāvoklī. Vai tad tam, kas lieto alkoholu, var uzticēt citu dzīvības? Paļauties uz šādu cilvēku var tikai tad, kad viņš nav iereibis, un arī tad ne vienmēr.

Vājāki reibinošie dzērieni

Ja cilvēki ir pārmantojuši tieksmi pēc nedabiskiem stimulatoriem, viņu tuvumā nedrīkstētu atrasties ne vīns, ne alus, ne vieglais ābolu vīns (sidrs), jo tad kārdinājums vienmēr būs acu priekšā. Uzskatot saldo ābolu vīnu par nekaitīgu, daudzi bez sirdsapziņas pārmetumiem to labprāt pērk. Salds tas ir tikai neilgu laiku, tad sākas rūgšanas process. Jaunā pikantā garša daudziem šķiet vēl patīkamāka, un viņi nelabprāt atzīst, ka dzēriens kļuvis stiprāks tādēļ, ka sarūdzis.

Dzert saldo ābolu vīnu tādu, kā to parasti gatavo, ir veselībai kaitīgi. Tikai nedaudzi turpinātu to dzert, ja redzētu tā ainu mikroskopā. Gatavojot vīnu tirgus vajadzībām, ražotāji bieži vien nav rūpīgi augļu izvēlē; tiek izspiesti tārpaini un bojāti āboli. Tie, kam pat neienāktu prātā ēst šādus bojātus augļus, dzer no tiem gatavoto vīnu un saka, ka tas ir lielisks baudījums, bet mikroskops parāda, ka, pat svaigi izspiests, šis patīkamais dzēriens ir lietošanai pilnīgi nederīgs.

Vīns, alus un saldais ābolu vīns apreibina tāpat kā stiprie dzērieni, turklāt modina tieksmi pēc vēl stiprākiem, un tā iesākas dzeršanas netikums. Mērenā dzeršana ir skola, kurā cilvēks tiek sagatavots dzērāja "karjerai". Šo vieglo stimulatoru iedarbība ir tik nemanāma, ka lielceļš uz žūpošanu ir sākts, pirms upuris nojauš draudošās briesmas.

Daži, kurus nekad neuzskata par patiesi piedzērušiem, vienmēr atrodas vājāku alkoholisko dzērienu iespaidā. Viņi ir nemierīgi, nepastāvīgi un nenosvērti. Juzdamies droši, viņi turpina dzert arvien vairāk, līdz visi nožogojumi ir sagrauti, visi principi upurēti. Visstingrākās apņemšanās ir izgaisušas, nekādi pierādījumi nešķiet pietiekami, lai izkropļoto iekāri pakļautu prāta kontrolei.

Nevienā vietā Bībelē netiek attaisnota reibinoša vīna lietošana. Vīns, ko Kristus kāzās Kānā radīja no ūdens, bija tīra vīnogu sula. Tas bija "jaunais vīns". Raksti par to saka: "Neposti to! Jo tur svētība iekšā." (Jes. 65:8)

Tas bija Kristus, kas Vecajā Derībā brīdināja Israēlu: "Vīns ir zobgalis, ikviens cits stiprs dzēriens ir trakulis; kas no tiem streipuļo, nav gudrs." (Sal. pam. 20:1) Pats Viņš nekad nav sagādājis nevienu šādu dzērienu. Sātans kārdina cilvēkus apmierināt tieksmes, kas aptumšo prātu un paralizē garīgo uztveri, bet Kristus māca uzvarēt zemākās dziņas. Nekad Viņš cilvēkiem nedos to, kas kalpotu kā kārdinājums. Visa Viņa dzīve bija sevis aizliegšanas paraugs. Lai nomāktu iekāres spēku, Viņš tuksnesī četrdesmit gavēņa dienas izcieta mūsu dēļ visskaudrāko pārbaudījumu, lai arī cilvēce spētu izturēt. Tas bija Kristus, kas pavēlēja, lai Jānis Kristītājs nedzer ne vīnu, ne stiprus dzērienus. Tas bija Viņš, kas Manoas sievai piekodināja līdzīgu atturību. Kristus nerīkojās pretēji savai mācībai. Viņa sagādātais neraudzētais vīns kāzu viesiem bija atspirdzinošs un veselīgs dzēriens. Tādu vīnu lietoja mūsu Pestītājs ar saviem mācekļiem arī pirmajā Svētajā Vakarēdienā. Tāds ir vīns, kas jāliek uz Svētā Vakarēdiena galda kā simbols Pestītāja asinīm. Šis sakraments ir domāts kā dvēseles atspirdzinātājs un dzīvinošs rituāls. Ar to nedrīkst saistīt neko, kas rosinātu uz ļaunu.

Kā gan tajā skatījumā, ko Raksti, daba un saprāts māca par reibinošo dzērienu lietošanu, kristieši spēj iesaistīties apiņu audzēšanā, lai gatavotu alu, un ražo vīnu vai ābolu sidru tirgum? Ja viņi savu tuvāko mīl tāpat kā sevi, kā viņi var piedāvāt to, kas tam būs lamatas?

Nesātība bieži sākas mājās. Lietojot treknu, neveselīgu uzturu, gremošanas orgāni novājinās, rodas kāre pēc vēl kaut kā uzbudinošāka. Tā tiek rosināta tieksme pēc vienmēr kaut kā stiprāka. Prasība pēc stimulatoriem kļūst biežāka un grūtāk atvairāma. Organisms vairāk vai mazāk piesārņojas ar indēm, un, jo vājāks tas kļūst, jo lielāka ir tieksme pēc šīm vielām. Viens solis nepareizā virzienā sagatavo ceļu nākamajam. Daudzi, kuri nevēlas likt uz galda vīnu vai kādu citu alkoholisku dzērienu, apkraus galdu ar ēdienu, kas rada tādas slāpes pēc stipra dzēriena, ka būs gandrīz neiespējami pretoties šim kārdinājumam. Nepareizi ēšanas un dzeršanas ieradumi bojā veselību un sagatavo ceļu žūpībai.

Ja jauniešiem, kas veidos nākotnes sabiedrību, varētu iemācīt pareizus atturības principus, drīz vien zustu nepieciešamība pēc atturības kustības. Ja vecāki saviem bērniem jau no mazotnes ne tikai mācīs, bet arī paši ievēros atturību un sātību, viņi varēs cerēt uz panākumiem.

Māmiņu pienākums ir palīdzēt bērniem veidot pareizus ieradumus un labu gaumi. Māciet viņiem savaldīt iekāres, radiet viņos riebumu pret narkotikām. Audziniet savus bērnus tā, lai tie spētu morāli pretoties pasaules ļaunumam. Māciet, ka nav jāpakļaujas citiem, kas mudina darīt sliktu, bet gan pašiem apkārtējie jāietekmē uz labu.

Cīņai pret nesātību tiek veltīts daudz spēka, bet svarīgi ir izprast šo pūļu galamērķi. Atturības aizstāvjiem pašiem ir skaidri jāapzinās, kāds ļaunums rodas, lietojot neveselīgu

uzturu, asas garšvielas, tēju un kafiju. Visiem atturības kustību darbiniekiem mēs vēlam Dieva palīdzību, bet reizē novēlam arī pilnībā izprast to milzīgo ļaunumu, pret kuru viņi karo, un nezaudēt pārliecību un izturību savu mērķu sasniegšanai.

Cilvēkiem vienmēr jāatgādina, ka garīgo un morālo spēku pareizs līdzsvars ir būtiski atkarīgs no organisma veselības. Visa veida narkotikas un nedabiskie stimulatori, kas vājina un degradē mūsu organismu, tajā pašā laikā grauj arī prāta un morāles dzīvīgumu. Pasaules morālās degradācijas pamatā ir nesātība. Apmierinot kaitīgās tieksmes, cilvēki zaudē spēku pretoties kārdināšanai.

Šajā jomā atturības reformatoriem vēl ir daudz darba. Māciet cilvēkiem, ka veselība, raksturs un pat dzīvība ir apdraudēti, ja lieto narkotiskus stimulatorus, kas uzbudina izsīkušo enerģiju nedabiskai, konvulsīvai darbībai.

Vienīgā pareizā izturēšanās pret tēju, kafiju, tabaku un alkoholiskajiem dzērieniem ir: neaizskart, nenogaršot, netirgoties. Tēja, kafija un tamlīdzīgi dzērieni iedarbojas tāpat kā alkohols un tabaka; bieži vien tieksmi pēc tiem ir tikpat grūti pārvarēt kā dzērājam atstāt reibinošo dzērienu. Cilvēki, kas vēlas pārtraukt lietot šīs narkotikas, kādu laiku nezinās, ko iesākt, un ļoti cietīs, bet, ar neatlaidību pārvarot šo tieksmi, tie tomēr atgūsies un vairs nejutīs nepieciešamību pēc tamlīdzīgām vielām. Organismam vajadzīgs laiks, lai atveseļotos no izciestajām pārestībām. Dodiet tam izdevību — tas atspirgs un veiks savu darbu saskaņoti un labi!

Nodaļa 27 Alkoholisko Dzērienu Tirdzniecība Un Aizliegums

"Bēdas tam, kas ceļ savu namu ar netaisnību un savu dzīvokli ar nepatiesību! (..) Kas saka: "Es celšu lielu namu ar plašām un ērtām telpām, kam skaisti logi, kas izgreznots ar ciedru koka plāksnēm un izkrāsots sarkanā krāsā!" Vai tava ķēniņa vara un ķēniņvalsts tev liekas pastāvam tikai tai apstāklī, ka tev patīk ciedru koksne un tu jūsmo par to? (..) Tavas acis un tava sirds tiecas tikai pēc tava paša labuma, tiecas izliet nenoziedzīgas asinis, ļaudis nomākt un no tiem jo vairāk izspiest." (Jer. 22:13-17)

Dzērienu pārdevēja darbs

Šī rakstvieta ataino reibinošo dzērienu ražotāju un pārdevēju darbību. Viņu darījumi ir laupīšana. Saņemtajai naudai viņi nedod pretī neko līdzvērtīgu. Katrs viņu peļņai pievienotais dolārs tā izdevējam atnes lāstu.

Dievs ir dāsni apveltījis cilvēkus ar savām svētībām. Ja Viņa dāvanas tiktu lietotas saprātīgi, pasaule nemaz nepazītu nabadzību vai postu! Cilvēku ļaunprātība Dieva svētības pārvērš lāstā. Alkatības un baudkāres dēļ graudus un augļus, kas doti mūsu uzturam, pārvērš indēs, un tās atnes bēdas un bojāeju.

Katru gadu tiek patērēti miljoniem litru reibinošo dzērienu. Tiek izdoti miljoniem dolāru, lai nopirktu nožēlojamu stāvokli, nabadzību, slimības, degradāciju, izpriecas, noziegumus un nāvi. Peļņas kāres dēļ dzērienu pārdevējs pasniedz saviem upuriem to, kas sabojā un iznīcina prātu un miesu. Dzērāja ģimenei tiek vēl uzkrauta nabadzība un nelaimes.

Kad tirgotāja upuris ir miris, alkatīgā pārdevēja prasības nebeidzas. Viņš aplaupa atraitni un noved bērnus trūkumā. No nabadzīgās ģimenes viņš nekavējas atņemt dzīvei nepieciešamo, lai tā samaksā vīra un tēva parādus par dzeršanu. Nelaimīgo bērnu raudas, nomocītās mātes asaras viņu tikai sakaitina. Kāda viņam daļa, ja tie cieš badu? Kāda viņam daļa, ka arī viņi tiek iegrūsti pagrimumā un bojāejā? Viņš kļūst bagāts no nožēlojamajiem grašiem, ko atņem nabagiem, kurus viņš pazudina.

Publiskie nami, netikumības perēkļi, krimināllietu izmeklēšanas iestādes, cietumi, nespējnieku patversmes, psihiatriskās un citas slimnīcas ir pārpildītas galvenokārt tieši reibinošo dzērienu pārdevēja darba dēļ. Līdzīgi Atklāsmes grāmatas noslēpumainajai Bābelei viņa darījumā ietilpst "dzīvas miesas un cilvēku dvēseles". Aiz reibinošo dzērienu pārdevēja stāv varenais dvēseļu postītājs, un, lai cilvēkus dabūtu savā pakļautībā, tas izmanto jebkuru viltību, ko vien zeme vai elle spēj izdomāt. Pilsētās un laukos, dzelzceļa vagonos, uz lielajiem kuģiem, darba vietās, izpriecu zālēs, ambulancēs, pat baznīcās uz Svētā Vakarēdiena galda ir izliktas ienaidnieka lamatas. Nekas nav atstāts neizdarīts, lai radītu un veicinātu kāri pēc reibinošiem dzērieniem. Gandrīz katrā ielu stūrī

spoži apgaismots atrodas publiskais nams, ar laipnu aicinājumu un jautru prieku vilinādams strādnieku, turīgu dīkdieni un vientiesīgu jaunieti.

Privātās viesistabās un elegantos kūrortos dāmām piedāvā populārus dzērienus ar saistošiem nosaukumiem, kas patiesībā ir reibinoši. Slimajiem un nogurušajiem domāti plaši reklamētie balzami, kas satur daudz alkohola.

Alkohols tiek pievienots pat saldumiem, lai mazajos bērnos izraisītu iekāri pēc reibinošā dzēriena. Tādus saldumus pārdod veikalos. Piedāvājot šādas konfektes, dzērienu pārdevējs pievilina arī bērnus.

Dienu pēc dienas, mēnesi pēc mēneša, gadu pēc gada šis darbs turpinās. Tēvi, vīri un brāļi, tautas balsts, cerība un lepnums, nepārtraukti uzturas dzērienu tirgoņu midzeņos, bet, kad naudas vairs nav, tiek izmesti laukā izpostīti un iznīcināti.

Vēl briesmīgāk šis lāsts skar tieši ģimeni. Arvien vairāk sieviešu pierod pie alkoholiskajiem dzērieniem. Dažā labā ģimenē pat zīdaiņi, nevainīgi un bezpalīdzīgi, ik dienas atrodas dzīvības briesmās piedzērušu māšu nevērības, nežēlības un zemiskuma dēļ. Dēli un meitas uzaug šī briesmīgā ļaunuma ēnā. Kādas gan ir viņu nākotnes izredzes? Tikai grimt vēl dziļāk par saviem vecākiem.

No tā sauktajām kristiešu valstīm šis lāsts ir ienests jaunattīstības zemēs. Nabaga neizglītotos iezemiešus iemāca lietot reibinošos dzērienus. Pat viņu vidū saprātīgi cilvēki saprot to kaitīgumu un protestē pret alkoholu kā nāvīgu indi, bet veltīgi viņi ir centušies pasargāt savas zemes no šī posta. Civilizētie ļaudis šīm tautām ir uzspieduši tabaku, alkoholu un opiju. Pagānu neapvaldītās kaislības dzērienu ietekmē vēl vairāk paātrina šo ļaužu garīgo un fizisko degradāciju, un uz tādām zemēm sūtīt misionārus ir gandrīz bezcerīgi.

Pagāni, nonākot saskarsmē ar cilvēkiem, kuriem vajadzēja tiem sniegt atziņu par Dievu, tika novesti netikumos, kas kļuva par iemeslu veselu cilšu un rasu bojāejai. Tāpēc civilizēto tautu ļaudis daudzviet pasaules tumšajos nostūros vēl joprojām tiek nīsti.

Draudzes atbildība

Ar reibinošajiem dzērieniem saistītā peļņa pasaulē ir milzīgs spēks. Tā pārvalda netīrās naudas, ļauno ieradumu un neapvaldītu tieksmju intereses. Tās vara jūtama pat baznīcā. Cilvēki, kas ieguvuši naudu tieši vai netieši no reibinošo dzērienu tirdzniecības, ir draudžu locekļi, kam “laba slava”. Daudzi no viņiem ir atsaucīgi ziedotāji populārai labdarībai. Viņu devums atbalsta draudžu pasākumus un uztur mācītājus. Viņi nosaka attieksmi pret naudas varu. Draudzes, kas pieņem tādus locekļus, patiesībā atbalsta reibinošo dzērienu tirdzniecību. Daudzos gadījumos mācītājam nav drosmes nostāties patiesības pusē. Viņš draudzes locekļiem nepaskaidro, ko Dievs ir teicis par dzērienu

pārdevēja darbu. Mācītājs domā, ka pateikt patiesību nepārprotami nozīmētu draudzes sadusmošanu, popularitātes upurēšanu un algas zaudēšanu.

Taču pāri baznīcas tiesai ir Dieva tiesa. Viņš, kas pirmajam slepkavam pateica: "Tava brāļa asinis brēc uz Mani no zemes" (1. Moz. 4:10), uz sava altāra nepieņems alkoholisko dzērienu pārdevēja dāvanu. Viņa dusmas ir iedegtas pret tiem, kas savu grēku cenšas apklāt ar devības mēteli. Viņu nauda ir aptraipīta ar asinīm. Uz tās ir lāsts.

""Kam Man vajadzīgi jūsu daudzie kaujamie upuri?" — saka tas Kungs, (..).

"Kad jūs nākat rādīties Manā priekšā,

kas tad no jums prasa, lai jūs samīdāt Manus pagalmus?

Nenesiet Man vairs veltīgo un liekulīgo ēdamo upuri (..).

Kad jūs paceļat savas rokas,

Es apslēpju savas acis no jums,

un, lai cik liels būtu jūsu skaitāmo lūgsnu daudzums,

Es jūs tomēr neuzklausu,

jo jūsu rokas ir aptraipītas ar asinīm."

(Jes. 1:11-15)

Dzērājs taču spēj darīt arī kaut ko labu. Viņam ir uzticētas dotības, lai godinātu Dievu un svētītu pasauli, bet līdzcilvēki ir izlikuši lamatas alkoholiķa dvēselei un, viņu degradējot, pavairojuši savu bagātību. Viņi dzīvo greznībā, turpretī aplaupītie nabaga upuri — nabadzībā un postā. Dievs prasīs atskaiti tam, kas veicināja dzērāja bojāeju. Debesu Valdnieks nav izlaidis no acīm ne dzeršanas pirmo cēloni, ne vēlākās sekas. Viņš, kas rūpējas par zvirbuli un tērpj lauka zāli, nepaies garām tiem, kas veidoti pēc Viņa līdzības un atpirkti ar Viņa asinīm, neatstās neievērotas viņu vaimanas. Dievs redz visu ļaunumu, kas palielina noziegumus un nabadzību.

Pasaule un draudze var atzīt par labu tādu, kas ieguvis bagātību, degradējot cilvēka dvēseli. Tās var izrādīt labvēlību tam, kura mantkārīgās rīcības dēļ daudzi ļaudis ir garīgi pagrimuši un pat gājuši bojā. Taču Dievs visu to atzīmē un atmaksās taisnīgi. Pasaule var nosaukt reibinošo dzērienu pārdevēju par labu veikalnieku, bet tas Kungs saka: "Vai tam!" Viņam uzliks atbildības nastu par bezcerību, postu un ciešanām, kas pasaulē radušās alkohola tirdzniecības dēļ. Viņam būs jāatbild par māšu un bērnu nabadzību un vaimanām, jo tiem pietrūka pārtikas, apģērba un pajumtes, un tie apraka visas cerības un prieku. Viņam būs jāatbild par dvēselēm, kas aizsūtītas mūžībā nesagatavotas. Visi tie,

kas atbalsta alkohola pārdevējus, ir viņu grēka līdzdalībnieki. Tiem Dievs saka: "Jūsu rokas ir aptraipītas ar asinīm."

Licences likumi

Daudzi aizstāv dzērienu tirdzniecības licencēšanu, kas tiecoties ierobežot dzeršanas ļaunumu, bet tirdzniecības licencēšana nodrošina tai likuma aizsardzību. Valdība atļauj tās pastāvēšanu, tā vairojot ļaunumu, ko it kā ierobežo. Licences likuma aizsardzībā visā zemē darbojas alusdarītavas, degvīna fabrikas un vīnrūpniecība, un dzērienu pārdevējs izvērš savu darbību mūsu durvju priekšā.

Bieži vien ir aizliegts pārdot alkoholiskos dzērienus iereibušajam vai tam, kas pazīstams kā hronisks alkoholiķis, bet tajā pašā laikā tiek veicināta jaunatnes apdzirdīšana. Tieši pati tirdzniecība pastāv tādēļ, ka jauniešos ir radīta tieksme pēc alkohola. Jaunatne tiek vadīta arvien tālāk soli pa solim, līdz dzeršanas ieradums nostiprinās un ir radītas slāpes, kas par katru cenu prasa tās apmierināt. Mazāks ļaunums būtu iedot dzērienu hroniskam dzērājam, kura bojāeja parasti jau ir nolemta, nekā atļaut jaunības ziedu ievilināt iznīcībā šī briesmīgā paraduma dēļ.

Dzērienu tirdzniecības licencēšana ir nepārtraukts kārdinājums arī tiem cilvēkiem, kuri cenšas laboties. Ir iekārtotas patversmes, kurās nesātības upuriem palīdz pārvarēt ļauno iekāri. Tas ir cēls darbs, bet tik ilgi, kamēr dzērienu tirdzniecību pieļaus likums, no dzērāju ārstēšanas iestādēm būs maz labuma. Tur viņi nevar palikt vienmēr. Viņiem atkal jāieņem sava vieta sabiedrībā. Tieksmi pēc reibinošiem dzērieniem nekad nevar pilnībā izārstēt, bet tikai mazināt; ja kārdinājums uzbrūk no visām pusēm, cilvēki pārāk bieži krīt tam par vieglu upuri.

Ja cilvēks, kuram pieder nikns dzīvnieks un kurš zina tā tieksmes, bet tomēr ļauj tam brīvību, pēc šīs zemes likumiem ir atbildīgs par ļaunumu, ko dzīvnieks var nodarīt. Israēlam dotajos likumos Kungs pavēlēja, ka tad, ja kāds dzīvnieks, par kuru bija zināms, ka tas ir nikns, nonāvē cilvēku, tad īpašniekam par savu bezrūpību un ļaunprātību vajadzēja samaksāt ar savu dzīvību. Pēc šī paša principa valdība, kas dod atļauju reibinošo dzērienu pārdevējam, ir atbildīga par šīs tirdzniecības sekām. Ja dot brīvību niknam dzīvniekam ir noziegums, kas sodāms ar nāvi, cik daudz lielāks noziegums ir atļaut reibinošo dzērienu pārdošanu!

Atļaujas izsniedz ar ieganstu, ka tās valsts kasē nesīšot ienākumus. Bet kas gan ir šie ienākumi salīdzinājumā ar milzīgajiem izdevumiem par noziedzniekiem, vājprātīgajiem un nabagiem, alkoholisko dzērienu tirdzniecības upuriem! Alkohola ietekmē cilvēks izdara noziegumu un tiek tiesāts; un tie, kas legalizēja šo tirdzniecību, ir spiesti nodarboties ar savas rīcības sekām. Valdība atļāva pārdot dzērienu, kas saprātīgu cilvēku padarīja negudru, un tagad šis cilvēks jānosūta uz cietumu vai tam jāizpilda nāvessods,

kamēr nelaimīgā sieva un bērni bieži vien paliek bez līdzekļiem. Par viņiem nu ir jārūpējas visai sabiedrībai.

Papētot tikai šīs problēmas finansiālo aspektu, ir skaidrs, ka šādu tirdzniecību pieļaut ir pilnīgs neprāts! Kādi gan ienākumi var kompensēt cilvēka prāta zaudēšanu, izķēmoto un sakropļoto Dieva attēlu cilvēkā, bērnu postu, kuri, novesti nabadzībā un degradācijā, iemūžina arī savos bērnos savu dzērāju tēvu ļaunās tieksmes?

Alkohola aizliegums

Pie reibinošiem dzērieniem pieradis cilvēks ir bezcerīgā situācijā. Viņa smadzenes ir slimas, gribasspēks novājināts. Ciktāl vispār var runāt par kādu spēku viņā, viņa tieksme ir nevaldāma. Viņu nevar pārliecināt vai pierunāt sev ko aizliegt. Ievilkts netikumu bedrē, cilvēks, kas nolēmis atmest dzeršanu, tiek sagatavots atkal satvert glāzi, un ar pirmo reibinošā dzēriena malku visa labā apņēmība ir pārspēta, iznīcinātas visas gribasspēka paliekas. Viens malks apdullinošās dziras, un visas domas par tā sekām ir izgaisušas. Aizmirsta ir dziļi nelaimīgā sieva. Piedzērušais tēvs vairs nerūpējas par saviem izsalkušajiem un neapģērbtajiem bērniem. Legalizējot alkohola tirdzniecību, likums pieļauj šādu dvēseles lejupslīdi un atsakās apturēt tirdzniecību, kas pasauli piepilda ar ļaunumu.

Vai tā tam jāturpinās vienmēr? Vai dvēselēm būs mūžīgi jācīnās, lai neieietu pa plaši atvērtajām kārdinājumu durvīm viņu priekšā? Vai uz visiem laikiem nesātības lāstam kā nāves dvesmai jākarājas pār civilizēto pasauli? Vai tam kā rijošai ugunij jāļauj katru gadu brāzties pāri tūkstošiem līdz šim laimīgu ģimeņu? Ja kāds kuģis uzskrējis sēklim tuvu krastam, cilvēki kūtri nenoskatās. Viņi riskē ar savu dzīvību, lai izglābtu avarējušos no ūdens kapa. Cik daudz lielākai jābūt prasībai pēc pūlēm, lai izglābtu cilvēkus no alkoholiķa likteņa!

Dzērienu pārdevējs apdraud ne tikai dzērāju un viņa ģimeni. Arī nodokļu nasta, ko šī tirdzniecība rada sabiedrībai, nav lielākais ļaunums. Mēs visi esam ieausti lielajā cilvēces audumā. Ļaunums, kas notiek kādā lielās cilvēces brālības daļā, atnes nelaimi visiem.

Dažs labs cilvēks, kas mantkārības vai ērtību dēļ cerējis iztikt bez alkohola tirdzniecības aizlieguma, pārāk vēlu atklāj, ka šī tirdzniecība skar arī viņu. Viņš redz savus bērnus piedzērušos un ģimeni izpostītu. Plosās nelikumības. Vērtības ir apdraudētas. Dzīvība ir nedroša. Jūrās un uz sauszemes pieaug nelaimes gadījumu skaits. Slimības, kas vairojas netīrībā un nožēlojamos mitekļos, ielaužas arī lepnās un greznās mājās. Izlaidīgu un noziedzīgu bērnu veicinātais ļaunums inficē kārtīgu un izglītotu ģimeņu dēlus un meitas.

Nav neviena cilvēka, kura intereses neapdraudētu alkohola tirdzniecība. Nav neviena cilvēka, kam savas drošības dēļ nevajadzētu sākt to likvidēt.

Īpaši likumdošanas institūcijām un tiesām jābūt brīvām no alkoholisma lāsta. Gubernatoriem, senatoriem, valdības pārstāvjiem un tiesnešiem, ļaudīm, kas izdod un kārto nācijas likumus, tiem, kas atbild par valsts iedzīvotāju dzīvībām, labo slavu un īpašumiem, jābūt ļoti stingriem atturībniekiem. Tikai tā ir panākams, ka viņu prāts būs skaidrs, lai saskatītu atšķirību starp pareizo un nepareizo. Tikai tad viņi būs uzticīgi īstajiem principiem, spēs gudri spriest tiesu un parādīt žēlastību. Taču — ko rāda dzīve? Cik gan daudziem no šiem cilvēkiem stiprs dzēriens ir aptumšojis prātu, un viņu izpratne par pareizo un ļauno ir sašķobījusies! Cik gan daudzi despotiski likumi ir pieņemti un izsludināti, cik daudzi ir nevainīgi notiesāti uz nāvi žūpojošu likumdevēju, liecinieku, zvērināto, advokātu un pat tiesnešu netaisnības dēļ! Ir daudzi "varoņi vīna dzeršanā" un "spēka vīri reibinātāju dzērienu darināšanā", "kas ļaunu sauc par labu un labu par ļaunu"; kas "dāvanu dēļ attaisno vainīgo un atrauj taisnību nevainīgajam"! Par tādiem Dievs saka:

"Bēdas lai tiem (..)!

Tāpat, kā uguns aprij salmus

un kā sakaltuši stublāji saplok liesmās,

tā saplaks viņu sakne kā prauli, un viņu ziedi aizlidos kā putekļi,

jo viņi ir atmetuši tā Kunga Cebaota bauslību

un nicinājuši Israēla Svētā Vārdu."

(Jes. 5:22-24)

Dieva gods, nācijas stabilitāte, sabiedrības, ģimenes un katra atsevišķa cilvēka labklājība prasa, lai tiktu izmantoti visi iespējamie spēki, mudinot cilvēkus saskatīt alkoholisma ļaunumu. Drīz mēs ieraudzīsim šīs briesmīgās nelaimes sekas tā, kā to tagad vēl neredzam. Kas veltīs pūles, lai apturētu šo graujošo darbu? Pagaidām šī cīņa ir tikko sākusies. Jāorganizē visi, lai varētu apturēt tirdzniecību ar reibinošajiem dzērieniem, kas cilvēkus dara negudrus. Dzērienu tirdzniecības briesmas vajag izskaidrot saprotami, lai pašā sabiedrībā rastos viedoklis par alkohola aizlieguma nepieciešamību. Reibinošo dzērienu apdullinātajiem cilvēkiem jādod izdevība izbēgt no verdzības, kurā tie iekļuvuši. Tautas balsij jāpieprasa, lai likumdevēji izbeidz šo zemisko tirdzniecību.

"Glāb tos, kurus nevainīgus taisās nonāvēt, un neatraujies no tiem, kurus paredz nomākt un nožņaugt.

Kad tu saki: "Redzi, mēs to nesaprotam!"

vai tad tev nešķiet, ka Viņš, kas sirdis sver, to novēro,

un Viņš, kas uzmana tavu dvēseli, zina to un

atmaksā cilvēkam pēc viņa darba?”

Un “Ko tu teiksi, kad Viņš iecels tev par kungiem tos,

ko tu pati biji pie sevis pieradinājusi kā draugus?”

(Angļu tulk. — “Ko tu teiksi, kad Viņš tevi sodīs?”)

(Sal. pam. 24:11,12; Jer. 13:21)

MĀJA UN ĢIMENE

Dzīve ir skola, no kuras vecākiem un bērniem jāpāriet augstākā skolā Dieva mājokļos.

Nodaļa 28 Mājas Pienākumi

Cilvēces atjaunošanās un augšupeja sākas mājās un ģimenē. Visu citu darbu pamatā ir vecāku paveiktais. Sabiedrība sastāv no ģimenēm, un tās ir tādas, kādas tās izveido ģimeņu galvas. No sirds "rosās dzīvība" (Sal. pam. 4:23), un sabiedrības, draudzes un tautas sirds ir ģimene. No ģimenes ietekmes atkarīga sabiedrības labklājība, draudzes panākumi un nācijas uzplaukums.

Mājas dzīves svarīgums un iespējas atspoguļojas Jēzus dzīvē. Viņš, kas atnāca no Debesīm, lai būtu mūsu paraugs un mācītājs, trīsdesmit gadus pavadīja Nacaretē kā savas ģimenes loceklis. Par šiem gadiem Bībeles vēstījums ir ļoti īss. Nekādi vareni brīnumdarbi nesaistīja masu uzmanību. Nekādi dedzīgi pūļi nesekoja Viņa pēdās un neklausījās Viņa vārdos, tomēr visā šajā laikā Viņš pildīja savu mesiānisko sūtību. Viņš dzīvoja kā ikviens no mums, piedalījās mājas dzīvē, pakļaujoties tās disciplīnai, izpildot tās pienākumus, nesot tās nastas. Nepārtraukti atrodoties vienkāršas ģimenes lokā un daloties ikdienas rūpēs, Viņš "pieņēmās gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem". (Lūk. 2:52)

Visos šajos klusībā pavadītajos gados Viņa dzīve ritēja līdzjūtības un izpalīdzības pilnu darbu straumē. Viņa nesavtība un pacietīgā izturība, drosme un uzticība, Viņa pretošanās kārdinājumiem, nezūdošais miers un rimtais prieks bija nepārtraukta dievišķa atklāsme. Mājās Jēzus radīja gaišu, patīkamu atmosfēru, un Viņa dzīve līdzinājās raugam, kas darbojas sabiedrībā. Neviens neteica, ka Viņš būtu paveicis kādu brīnumdarbu, tomēr dziedinošs mīlestības spēks no Viņa plūda uz kārdināto, neveselo un mazdūšīgo. Jau kopš bērnības Viņš neuzbāzīgi kalpoja citiem, un šī iemesla dēļ daudzi labprāt klausījās Viņā, kad Viņš iesāka savu atklāto darbību.

Pestītāja agrīnie dzīves gadi ir vairāk nekā priekšzīme jaunatnei. Tie ir paraugstunda, kurai jābūt visu vecāku iedrošinājumam. Ģimenes loks un kaimiņattiecības ir pats pirmais darbības lauks tiem, kas strādās, lai nestu gaismu citiem cilvēkiem. Nav svarīgāku pūļu par tām, kas uzticētas ģimenes dibinātājiem un sargiem. Neviens cilvēkiem uzticētais darbs neietver lielākus un tālejošākus mērķus kā tēva un mātes veiktais.

Nākotnes sabiedrību veidos mūsdienu jaunatne un bērni, un tikai no ģimenes ir atkarīgs, kādi šie jaunie ļaudis būs. Nepareiza audzināšana ģimenē veicina vairumu slimību, ciešanu un noziegumu, kas ir cilvēces nelaime. Ja mājas dzīve būtu skaidra un patiesa, ja bērni, no tās paspārnes iziedami dzīvē, būtu sagatavoti gaidāmajai atbildībai un briesmām, kādu gan pārmaiņu tad varētu vērot pasaulē!

Lielas pūles, daudz laika, līdzekļu un enerģijas tiek ziedots dažādām aktivitātēm un iestādēm, lai rehabilitētu ļauno ieradumu upurus. Taču pat šīs pūles nav pietiekamas lielo vajadzību apmierināšanai. Tomēr — cik necils iznākums! Cik maz ir to, kas atgriezti dzīvei pilnībā!

Daudzi cilvēki ilgojas pēc labākas dzīves, bet viņiem trūkst drosmes un apņēmības izrauties no ieradumu varas. Viņi vairās no pūlēm, cīņām un upuriem, un šo ļaužu dzīve ir izpostīta un sabojāta. Tā daudzi no mums pat ar visgaišāko prātu, augstiem mērķiem un cēlām spējām, pēc dabas un izglītības piemēroti atbildīgiem amatiem, ir degradēti un zuduši šai un nākamajai dzīvei.

Cik grūta cīņa ir tiem, kas pakļaujas pāraudzināšanas procesam, lai atgūtu savu vīrišķību! Ilgu gadu ritumā, kad jau ir iedragāta veselība, prāts kļuvis svārstīgs, intelekts un dvēseles spēki vājinājušies, daudzi ievāc savas kļūdainās sējas ražu. Cik daudz vairāk būtu paveikts, ja ļaunums tiktu apkarots no paša sākuma!

Šis darbs galvenokārt gulstas uz vecāku pleciem. Būtu sasniegti simtkārt labāki panākumi, ja centienos apturēt nesātību un citus ļaunumus, kas saēd sabiedrību līdzīgi vēzim, lielāka vērība tiktu veltīta vecākiem, pamācot tos, kā veidot bērnu ieradumus un raksturus. Vecākiem ir dotas pilnvaras šo varbūtējo ļaunuma spēku pārvērst derīgā ietekmē. Viņiem ir saskarsme ar pirmavotu, un viņu pienākums ir ievirzīt visu pareizā gultnē.

Vecāki saviem bērniem var izveidot veselīgas, laimīgas dzīves pamatu. Viņi var izlaist tos no mājām ar morālu izturību pretoties kārdinājumiem, ar drosmi un spēku sekmīgi cīnīties ar dzīves problēmām. Vecāki var nostiprināt viņos mērķtiecību un attīstīt spējas darīt krāšņu savu dzīvi par godu Dievam un svētību pasaulei. Viņi var līdzināt savu bērnu takas cauri ēnām un saules gaismai uz godības augstumiem.

Ģimenes misija sniedzas tālāk par tās locekļiem. Kristīgajai mājai jābūt uzskatāmam pierādījumam, kas apliecina dzīves patieso pamatprincipu pārākumu. Šāda liecība pasaulei dos lielu labumu. Īstas ģimenes ietekme uz cilvēku sirdīm un dzīvēm ir daudz stiprāka par jebkuru svētrunu. Jaunieši, aizejot no šādas mājas, gūtās mācības sniedz tālāk. Cēlāki dzīves pamatprincipi tiek ienesti citās ģimenēs, un sabiedrībā veidojas garīgs pacēlums.

Mūsu mājas var nest svētību arī daudziem citiem cilvēkiem. Mūsu sabiedriskie pasākumi nav jāpakļauj pasaulīgu paražu diktātam, tiem jābūt saskaņotiem ar Kristus Garu un Viņa Vārda mācībām. Israēlieši visos savos svētkos ielūdza arī nabagus, svešiniekus un levītus, kas bija gan svētnīcas priesteru palīgi un reliģijas skolotāji, gan arī misionāri. Pret tiem izturējās kā pret viesiem no tautas vidus, tie varēja baudīt viesmīlību visās sabiedriskajās un reliģiskajās aktivitātēs, par tiem vajadzēja saudzīgi rūpēties, ja tie

bija slimi vai trūkumā. Tieši šādus ļaudis mums jāielūdz savās mājās. Cik ļoti tāda viesmīlība spētu iepriecināt un iedrošināt medicīnas māsu misionāri vai skolotāju, norūpējušos, nopūlējušos māti vai nevarīgu sirmgalvi, kuram tik bieži nav savas mājvietas, bet ir jācīnās ar nabadzību un daudzām grūtībām.

“Kad tu taisi azaidu vai vakariņas,” saka Kristus, “tad neaicini savus draugus, savus brāļus, savus radus vai bagātus kaimiņus, ka tie atkal tevi neaicinātu, un tu nebūtu to darījis atmaksas dēļ. Bet, kad pie tevis ir viesības, tad aicini nabagus, kropļus, tizlus, aklus; un tu būsi svētīgs, jo viņiem nav ar ko atmaksāt; jo tev būs atmaksa, kad taisnie celsies augšā.” (Lūk. 14:12-14)

Šādu viesu uzņemšana nerada lielas grūtības. Viņiem nav nepieciešams samākslots vai dārgs cienasts. Nevajadzēs arī pūlēties, lai izrādītos. Patiesas viesmīlības siltums, vieta pie tava kamīna, vieta pie tava galda, priekšrocība dalīties pielūgsmes brīžu svētībās daudziem būs kā ieskats Debesīs.

Mūsu simpātijām jāsniedzas pāri savtībai un ģimenes sienām. Tiem, kas atvērs savas mājas durvis par svētību citiem, radīsies dārgas izdevības. Draudzīgai ietekmei ir brīnišķīgs spēks, kuru varam izmantot, lai palīdzētu citiem cilvēkiem.

Mūsu mājām vajadzētu būt kārdināšanām pakļautās jaunatnes patvērumam. Daudzi stāv uz izšķiršanās ceļa. Ikviens iespaids, katra ietekme nosaka izvēli, kas veido viņu likteni gan šobrīd, gan arī nākotnē. Viņus vilina ļaunais. Tā pulcēšanās vietas ir spilgtas, pievilcīgas un uzņem katru ienācēju. Visapkārt mums ir jaunieši, kuriem nav māju; daudzi savās ģimenēs nesaņem atbalstu un spēcinošu palīdzību, tādēļ tie grimst ļaunumā. Viņi iet bojā tieši mūsu durvju priekšā.

Šiem jauniešiem vajadzīga līdzjūtībā pasniegta roka. Vienkāršībā pateikti laipni vārdi, neuzkrītoši parādīta maza uzmanība novērsīs dvēseli pārņēmušos kārdinājumu mākoņus. Patiesa, Debesīs dzimusi līdzjūtība spēj atvērt siržu durvis, tām vajadzīgs kristīgu vārdu patīkamais aromāts un vienkāršais, delikātais Kristus mīlestības Gara pieskāriens. Ja parādīsim interesi par jaunatni, ielūgsim to savās mājās un sniegsim tai nesavtīgu palīdzību un prieku, daudzi labprāt atgriezīsies uz ceļa, kas ved augšup.

Dzīves izdevības

Mūsu laiks šeit ir ierobežots. Pa šo dzīvi varam iet tikai vienu reizi, tādēļ izmantosim to iespējami labāk. Darbs, kuram esam aicināti, neprasa bagātību, izcilu sociālu stāvokli vai lielas spējas, bet gan laipnu pašuzupurēšanos un noteiktu mērķi. Lai cik maza ir kāda liesmiņa, ja tā degs pastāvīgi, tā var iedegt arī daudzus citus gaismekļus. Mūsu ietekme var šķist ierobežota, talants niecīgs, izdevības retas, iemaņas nelielas, tomēr mums ir brīnišķīga iespēja — uzticīgi izmantot mūsu māju un ģimeņu iespējas. Ja atvērsim savas sirdis un mājas dievišķajiem dzīves pamatprincipiem, kļūsim par spēka un ierosmes

avotiem. No mūsu mājām plūdīs dziedinošas straumes, nesdamas dzīvības veldzi, skaistumu un auglību tur, kur tagad ir neauglība un trūkums.

Nodaļa 29 Ģimenes Dibinātāji

Dievs, kas Ādamam par palīgu deva Ievu, savu pirmo brīnumdarbu veica kādās kāzu svinībās. Atklātu kalpošanu Kristus iesāka svinību zālē, kur kopīgi priecājās jaunā pāra draugi un radi. Tā Viņš atzina laulību par pareizu, novērtēdams to kā iestādījumu, kuru pats bija dibinājis. Viņš bija noteicis, ka vīriešiem un sievietēm jāsavienojas svētā laulībā, lai rastos ģimenes, kuru locekļus, ar godu vainagotus, varētu atzīt par Debesu ģimenes locekļiem.

Kristus cienīja laulības attiecības, izraugoties tās pat par simbolu vienotībai starp sevi un saviem atpirktajiem. Viņš pats ir Līgavainis; līgava ir draudze, par kuru, kā savu izredzēto, Viņš saka: "Tu arvien esi skaista, Mana draudzene, un tev nekur nav nekādas vainas!" (Augstā dz. 4:7)

"Kristus ir mīlējis savu draudzi, pats nododamies viņas labā, lai to šķīstītu un tā darītu svētu (..), lai tā būtu svēta un bez vainas. Tā arī vīriem pienākas savas sievas mīlēt." (Ef. 5:25-28)

No visām zemes saitēm visciešākās, sirsnīgākās un svētākās ir ģimenes saites. Tām bija jābūt par svētību cilvēcei. Laulības derība ir svētība tur, kur to noslēdz saprātīgi un dievbijībā, pareizi izprotot uzticēto atbildību.

Tiem, kas vēlas stāties laulībā, ir jāpārdomā savas mājas dzīves raksturs un ietekme; viņiem kā vecākiem būs uzticēts svēts pienākums. Galvenokārt no viņiem būs atkarīga bērnu labklājība šajā pasaulē un laime nākotnes valstībā. Lielākoties viņi nosaka fiziskās un arī morālās iezīmes, ko iegūs viņu mazuļi. Stāvokli sabiedrībā nosaka mājas dzīves pamatiezīmes; ikkatras ģimenes ietekme noteiks svaru kausa nosvēršanos augšup vai lejup.

Dzīves līdzgaitnieks jāizvēlas tāds, kas vislabāk spēj nodrošināt vecāku un bērnu fizisko, prāta un dvēseles labklājību, tāds, kas vecākus un bērnus darīs par svētību citiem cilvēkiem un godinās savu Radītāju.

Pirms jaunekļi un jaunavas uzņemas atbildību par laulību, viņiem vajadzīgas praktiskās dzīves iemaņas, kas sagatavo laulības pienākumiem un vajadzībām. Nevajadzētu veicināt agras laulības. Svarīgajās un tālejošajās laulības attiecībās nevajadzētu iesaistīties steigšus, bez nepieciešamās sagatavotības, pirms nav nobrieduši prāta un fiziskie spēki.

Partneriem var nebūt laicīgu bagātību, bet viņiem vajadzētu būt daudz lielākai svētībai — veselībai. Vairumā gadījumu nav ieteicama liela gadu starpība. Šīs normas neievērošana var nopietni vājināt jaunākā veselību, turklāt bērniem bieži tiek laupīts fiziskais un garīgais spēks. No padzīvojuša tēva vai mātes viņi nespēj saņemt tās rūpes un

biedriskumu, ko viņu jaunās dzīves prasa, un nāve tiem var atņemt tēvu vai māti tieši tad, kad visvairāk nepieciešama mīlestība un vadība.

Vienīgi Kristū droši var veidot laulības savienību. Cilvēku mīlestības vienotājspēks ir dievišķā mīlestība. Tikai tur, kur valda Kristus, var būt dziļas, patiesas un nesavtīgas jūtas.

Mīlestība ir dārga Jēzus dāvana. Skaidra un svēta pieķeršanās nav jūtas, bet pamatprincips. Patiesas mīlestības ietekmētie nav nedz neapdomīgi, nedz arī akli. Svētā Gara mācīti, tie mīl Dievu vairāk par visu un savu tuvāko kā sevi.

Tiem, kas iecerējuši dibināt ģimeni, rūpīgi jāapsver visas savas jūtas un redzīgi jāsaskata tā cilvēka rakstura izpausmes, ar kuru tie vēlas saistīt savu dzīvi. Ikvienam solim uz laulības savienību jāraksturojas ar atturību, vienkāršību, nopietnību un patiesu nodomu patikt Dievam un godāt Viņu. Laulība ietekmē dzīves tālāko ritējumu šajā un arī nākamajā pasaulē. Nopietns kristietis neplānos neko tādu, ko Dievs nevar atzīt par pareizu.

Ja esat aplaimoti ar dievbijīgiem vecākiem, meklējiet viņu padomu. Atklājiet viņiem savas cerības un plānus, mācieties no viņu dzīves pieredzes, un jums tiks aiztaupītas daudzas sirdssāpes. Galvenais — lai Kristus ir jūsu padomdevējs. Ar lūgšanām pētiet Viņa Vārdu.

Lai šis ieteikums palīdz jaunietei izraudzīties par dzīves līdzgaitnieku tikai to, kam ir nevainojamas, vīrišķīgas rakstura iezīmes, to, kas ir centīgs, mērķtiecīgs un godīgs, to, kas mīl un bīstas Dievu. Lai jaunietis meklē tādu partneri, kas būtu viņam blakus un palīdzētu nest dzīves nastas, tādu, kas padarīs viņu cildenāku, pilnveidos un sniegs viņam savu mīlestību un laimi.

“Sapratīgu sievu manto no tā Kunga.” “Viņas vīra sirds var uz viņu paļauties (..). Viņa dara viņam tikai labu un nesagādā viņam nekādas ciešanas visu savu mūžu. Viņa ver vaļā savu muti ar gudru ziņu, un mīlīga pamācība ir uz viņas mēles. Viņa novēro, kā klājas viņas namam, un neēd savu maizi slinkumā. Viņas dēli pieceļas viņas priekšā un daudzina viņu laimīgu esam; viņas vīrs nāk un teic viņu: “Daudz meitu un jaunavu dzīvo tiklas un tikušas, bet tu pārspēj viņas visas!”” Kas ieguvis šādu sievu, “tas atrod sev tiešām ko labu un var līksmoties, ka žēlastības dāvanu dabūjis no tā Kunga”. (Sal. pam. 19:14; 31:11,12,26-29; 18:22)

Lai cik rūpīgi un gudri ir tikusi dibināta laulība, tomēr tikai nedaudzi pāri pēc laulības ceremonijas ir dziļi vienoti. Abu laulāto patiesas vienotības izveide ir nākamo gadu darbs.

Dzīves sarežģījumu un rūpju kalnam skarot jaunlaulātos, izgaist romantika, kas tik bieži ietērpj laulību. Vīrs un sieva iepazīst viens otra raksturu tā, kā nebija iespējams viņu

sākotnējā draudzībā. Šis ir viskritiskākais laulības dzīves posms. Viņu turpmākās dzīves laime un vērtība atkarīga no pareizā virziena izvēles tieši tagad. Bieži viņi ierauga viens otrā negaidītas vājības un trūkumus, bet sirdis, ko savienojusi mīlestība, atklās arī līdz šim neapjaustas teicamas īpašības. Ir jātiecas ieraudzīt tieši tās, bet nevis trūkumus. Bieži vien mūsu attieksme, gaisotne, kurā dzīvojam, nosaka to, kas mums atklāsies otrā cilvēkā. Daudzi uzskata, ka mīlestības izrādīšana ir vājība, un saglabā atsvešinātību, kas citus atbaida. Šāda nostāja aiztur jebkuru simpātiju izpausmi. Nomācot draudzīgās un labestīgās ierosmes, tās izgaist, sirds kļūst nelaimīga un auksta. No tādas kļūdas jāvairās. Mīlestība nespēj ilgi pastāvēt, ja tai nav izpausmju. Ar jums saistītā sirds nedrīkst nonīkt laipnības un simpātiju trūkuma dēļ.

Rodoties grūtībām, sarežģījumiem un mazdūšībai, ne vīram, ne sievai nav jādomā, ka viņu savienība ir kļūda vai neizdošanās. Apņemieties būt viens otram viss iespējamais. Uzturiet sākotnējo uzmanību pret savu draugu, ar paša/-as piemēru iedvesmojiet to dzīves cīņās. Centieties sekmēt viens otra laimi. Jāvalda abpusējai mīlestībai, abpusējai iecietībai; tad laulība būs nevis mīlestības beigas, bet gan tās sākums. Patiesas draudzības siltums, mīlestība, kas saista sirdis, ir prieks par gaidāmo mūžīgo svētlaimi.

Katru ģimeni apņem svēts loks, kas jānotur nepārrauts. Šajā lokā nevienam citam ienākt nav tiesību. Ne vīrs, ne sieva nedrīkst dalīties ar citiem tajos noslēpumos, kas pieder tikai viņiem abiem.

Ir labāk, ja katrs mīlestību dāvā, nevis to kategoriski pieprasa. Attīstiet sevī viscēlāko, nekavējieties atzīt viens otra labās īpašības. Brīnišķu rosinājumu un gandarījumu sniedz apziņa, ka cilvēks tiek novērtēts. Simpātijas un cieņa veicina centienus pēc krietnuma, un mīlestība vairojas, ja tā mudina uz cēlākiem mērķiem.

Ne vīram, ne sievai nav jāzaudē sava personība uz otra personības rēķina. Katram no viņiem ir sava saikne ar Dievu. Katram jājautā Viņam: "Kas ir pareizi?" "Kas ir nepareizi?" "Kā es vislabāk varu piepildīt dzīves uzdevumu?" Ļaujiet savas mīlestības pārpilnībai plūst uz Kristu, kas jūsu dēļ atdeva savu dzīvību. Izvēlieties Viņu par pirmo un pēdējo, par vislabāko visās lietās. Jūsu mīlestībai pret Viņu padziļinoties un paplašinoties, arī jūsu mīlestība vienam pret otru noskaidrosies un nostiprināsies.

Mums parādītais Kristus gars ir tāds, kāds savstarpēji jāatklāj arī vīram un sievai. "Dzīvojiet mīlestībā, kā Kristus jūs ir mīlējis. Bet kā draudze ir paklausīga Kristum, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās. Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis savu draudzi, pats nododamies viņas labā." (Ef. 5:2,24,25)

Ne vīram, ne sievai nevajag tiekties pēc despotiskas virskundzības vienam pār otru. Nemēģiniet piespiest viens otru pakļauties savām iegribām. Tā rīkojoties, nav iespējams

saglabāt savstarpēju mīlestību. Esiet laipni, pacietīgi un saudzīgi, uzmanīgi un pieklājīgi. Dieva žēlastībā jūs spēsit darīt viens otru laimīgu, kā solījāties, laulību noslēdzot.

Laime nesavtīgā kalpošanā

Tikai atcerieties, ka laimi nevar atrast noslēgtā atšķirtībā, veltot savas jūtas tikai otram. Izmantojiet jebkuru izdevību, lai sekmētu arī citu cilvēku laimi. Atcerieties, ka patiess prieks rodams vienīgi nesavtīgā kalpošanā.

Draudzība un nesavtība raksturo visu to cilvēku vārdus un rīcību, kuri dzīvo atjaunotu dzīvi Kristū. Jūs gūsit uzvaru pēc uzvaras, ja centīsities dzīvot Viņa dzīvi, tiecoties pārvarēt sevi un patmīlību un kalpojot citu vajadzībām. Tā jūsu ietekme svētīs pasauli.

Pieņemot Kristu par savu palīgu, vīri un sievas spēj sasniegt Dieva izraudzīto ideālu. Ko nespēj cilvēku gudrība, to piepildīs Viņa žēlastība pret tiem, kas mīlestības pilnā uzticībā sevi nodod Viņam. Dieva providence var savienot sirdis ar saitēm, kuru sākums ir Debesīs. Mīlestība neizpaudīsies glaimos un tukšvārdībā. Debesu steļļu audums ir smalks, tomēr izturīgāks par pasaules stellēs austo. Tas nav šķidrauts, bet audums, kas izturēs valkāšanu, pārbaudījumus un grūtības. Sirdis būs saistītas ar izturīgas mīlestības zelta saitēm.

Par zeltu labāka ir māja,

Dieva Gars un miers kur valda,

Kur ģimenei plūst svētības no Dieva žēlastības galda.

Tā ir kā mīlestības templis, izveidots uz zemes šīs,

Kur vecāki un bērni jūtas it kā dzīvotu jau Debesīs.

Kaut arī pieticīga vien, bez ērtībām šī māja būtu,

Un, ja Dievs ir lēmis ģimenei nest bēdu krustu grūtu,

Tad Debessvētībās, ko nevar pirkt un kuras nekad nepārdod,

Kas labākas par zeltu, ikviens sev vienmēr jaunu gara spēku, prieku rod.

Autors nezināms; tulkojusi Otīlija Feldmane)

Nodaļa 30 Ģimenes Pavarda Izvēle Un Sagatavošana

Brīnišķīgs dzīves problēmu vienkāršotājs ir Evaņģēlijs. Ja tā mācības tiktu ievērotas, atrisinātos diezgan daudz sarežģījumu, un mēs būtu pasargāti no dažām kļūdām. Tas māca mūs vērtēt lietas pēc to patiesās vērtības un vairāk tiekties pēc vissvarīgākā — proti, nezūdošā. Šī mācība ir vajadzīga tiem, uz kuriem gulstas atbildība par ģimenes dzīves pavarda izvēli. Viņiem nevajag ļaut sevi novirzīt no visaugstākā mērķa. Ir jāatceras, ka laicīgais miteklis ir simbols Debesu mājoklim un sagatavošanās tam. Dzīve ir skola, no kuras vecākiem un bērniem ir jāpāriet augstākā skolā Dieva mājokļos. Tas jāņem vērā, meklējot dzīvesvietu ģimenei. Nevadieties no tieksmēm pēc bagātības, modes diktāta vai sabiedrības paražām. Izvēlieties to, kas veicina vienkāršību, skaidrību, veselību un patiesu vērtību.

Visā pasaulē pilsētas kļūst par netikumu perēkļiem. Visur ir ļauni skati un skaņas. Visur ir vilinājumi nodoties iekārēm un izlaidībai. Palielinās korupcijas un noziedzības uzplūdi. Katra jauna diena nes ziņas par vardarbību — zagšanu, slepkavībām, pašnāvībām un citiem neaprakstāmiem noziegumiem.

Dzīve pilsētās ir maldinoša un samākslota. Spēcīgā tieksme iegūt naudu, izjust azartu, baudīt izpriecas, alkas izrādīties, greznība un pārmērības ir spēki, kas daudzu cilvēku domas novērš no dzīves patiesā mērķa. Tie atver durvis daudziem ļaunumiem, kas saista jauniešus gandrīz neatvairāmi.

Viens no visizsmalcinātākajiem un bīstamākajiem kārdinājumiem, kas uzbrūk bērniem un jauniešiem pilsētās, ir alkas pēc izpriecām. Brīvdienu ir daudz, spēles un zirgu skriešanās sacīkstes aizrauj tūkstošus, bet azarta un izpriecu virpulis novērš viņus no nopietniem pienākumiem. Izklaidēm tiek izšķiesta nauda, kas būtu jātaupa nopietnākām vajadzībām.

Negodīgu komerciestāžu, arodbiedrību un streiku dēļ dzīve pilsētās kļūst arvien sarežģītāka. Mūs gaida nopietnas grūtības; daudzām ģimenēm var būt pat nepieciešams aizbraukt no pilsētām.

Dzīves apstākļi tajās bieži apdraud veselību. Daži no daudzajiem ļaunumiem, ar kuriem jāsastopas, ir pastāvīgā saskare ar slimībām, piesārņots gaiss, netīrs ūdens, neveselīgs uzturs un pārpildītie, tumšie un drēgnie mājokļi.

Dieva plāns nebija, lai cilvēki drūzmētos pilsētās, spiestos kopā namu rindās un īrētu dzīvokļus. Jau sākotnēji Viņš mūsu pirmos vecākus ievietoja brīnišķi skaistā vidē; Viņš vēlas, lai mēs par to priecātos arī šodien. Jo vairāk tuvosimies Dieva sākotnējam plānam, jo pilnīgāk spēsim nodrošināt savu fizisko, prāta un dvēseles veselību.

Laimīgai, lietderīgai dzīvei būtisks nav dārgs dzīvoklis, izrotātas mēbeles, ārišķība, greznība un ērtības. Uz zemi Jēzus atnāca paveikt vislielāko darbu, ko kāds cilvēks jebkad ir varējis. Viņš atnāca kā Dieva sūtnis parādīt mums, kā jādzīvo, lai gūtu vislabākos panākumus. Kādi bija mūžīgā Tēva savam Dēlam izraudzītie dzīves apstākļi? Vientuļa māja Galilejas kalnos; ģimene, kuru uzturēja ar godīgu, cienījamu darbu; nemākslota dzīve; ikdienas cīņas ar grūtībām un trūkumu; pašuzupurēšanās, taupība un pacietīga, priecīga kalpošana; mācību stunda blakus mātei ar atvērtu Svēto Rakstu tīstokli; rāmais saullēkts vai riets zaļajā ielejā; dabas svētīgās izpausmes; radības un Dieva providences pētīšana; dvēseles vienotība ar Tēvu — tādi bija Jēzus agrīnās dzīves apstākļi un izdevības.

Līdzīgi tie bija arī vairumam visu laikmetu labāko un cēlāko cilvēku. Lasiet par Ābrahāma, Jēkaba un Jāzepa, Mozus, Dāvida un Elīsas pagātni. Pētiet nākamo gadsimtu cilvēku dzīvi, kuri īpaši cienījami pildījuši savus pienākumus, ieņēmuši atbildīgus posteņus un kuriem bijis vislielākais nopelns sabiedrības garīgā pacēluma veicināšanā.

Daudzi no viņiem bija uzauguši lauku mājās. Maz viņi zināja par greznību, un savu jaunību nepavadīja izpriecās. Liela daļa šo ļaužu bija spiesti cīnīties ar nabadzību un grūtībām. Agri viņi iemācījās strādāt, un rosīgā dzīve brīvā dabā attīstīja viņu spējas un enerģiju. Apstākļi tos padarīja atkarīgus tikai no savām iespējām. Viņi iemācījās cīnīties ar grūtībām un, pārvarot tās, ieguva drosmi un izturību. Viņi apguva patstāvības un paškontroles mācības. Lielākoties pasargāti no ļaunas sabiedrības, viņi bija apmierināti ar nemākslotu izklaidi un labiem draugiem. Viņu gaume bija vienkārša, ieradumi atturīgi. Viņi ievēroja stingrus pamatprincipus un izauga skaidri, stipri un patiesi. Kad viņus aicināja pildīt dzīves sūtību, viņiem bija pietiekams fiziskais un dvēseles spēks, nelokāms gars, spējas plānot un īstenot un nepārvarams spars pretoties ļaunumam; tas viss pasaulē viņus padarīja par drošu spēku virzībai uz labu.

Labāka par jebkuru bagātu mantojumu, ko jūs varat nodot saviem bērniem, būs veselības, skaidra prāta un cēla rakstura dāvana. Tie, kuri redz vēlamo panākumu sakni, jau laikus būs apdomīgi. Mājvietas izvēlē viņi neizlaidīs no acīm dzīvē noderīgāko.

Dodieties turp, kur varat redzēt Dieva darbus, neapmetieties uz dzīvi pilsētā, kur redzami tikai cilvēku roku veidojumi, kur skati un skaņas bieži rosina uz ļaunām domām, kur kņada un uztraukums rada nogurumu un nemieru. Rodiet dvēseles mieru dabas skaistumā, klusumā un mierā. Lai acis raugās zaļajās pļavās, birzīs un kalnos. Paceliet skatu pret zilajām debesīm, kas ir tīras no pilsētas putekļiem un dūmiem, un ieelpojiet debesu dzīvinošo gaisu. Dodieties turp, kur, šķirtiem no pilsētas dzīves izklaidēm un izlaidības, jūs bērniem varat piedāvāt savu sabiedrību, kur varat tos rosināt mācīties par Dievu ar Viņa darbu piemēriem un sagatavot godīgai un derīgai dzīvei.

Iekārtojuma vienkāršība

Mūsu nedabiskie ieradumi atņem mums daudz svētību un prieka, tā padarīdami mūs nespējīgus dzīvot lietderīgu un vērtīgu dzīvi. Izgreznotu un dārgu mēbeļu iegāde ir ne tikai naudas, bet arī tūkstoškārt svarīgāku vērtību izšķiešana. Ģimenei tas uzliek smagu rūpju, darba un sarežģījumu nastu.

Kāds ir stāvoklis daudzās ģimenēs, pat ja tām ir ierobežoti līdzekļi un mājas darbi tur gulstas galvenokārt uz mātes pleciem? Vislabākās istabas iekārtotas stilā, kas pārsniedz tās iedzīvotāju līdzekļus un ir nepiemērotas viņu interesēm un gaumei. Tur atrodas dārgi paklāji, sarežģīti kokgriezumi, elegantas mīkstās mēbeles un izsmalcināti drapējumi. Galdus, kamīnus un daudz ko citu grezno rotājumi, bet sienas noklātas ar gleznām tā, ka gurst acis. Cik daudz darba vajadzīgs, lai visu to uzturētu kārtībā un bez putekļiem! Šis darbs un arī citi mākslotie ieradumi, izdabājot modei, prasa no mājasmātes nebeidzamas pūles.

Dažā labā mājā sievai un mātei nav laika pat palasīt, lai viņa būtu labi informēta, nav laika būt vīra līdzgaitniecei, nav laika iedziļināties bērnu interesēs. Nav laika vai arī vietas, lai kļūtu dārgajam Pestītājam par tuvu, mīļu draugu. Pamazām viņa paliek tikai mājas smago darbu strādniece; viņas spēku, laiku un intereses aizņem lietas, kas iznīkst, tās lietojot. Pārāk vēlu viņa atskārst, ka savā ģimenē ir gandrīz vai svešiniece. Dārgās izdevības, kas viņai reiz bija, lai ietekmētu savus mīļotos uz augstāku un labāku dzīvi, nav izmantotas un uz visiem laikiem ir zudušas.

Ģimenes pavarda dibinātājiem jāapņemas dzīvot saskaņā ar gudrāku plānu. Jūsu pirmajam mērķim jābūt pievilcīgas mājas izveidošanai. Katrā ziņā iegādājieties iekārtas, kas atvieglo darbu, veicina veselību un ērtības. Plānojiet uzņemt tādus viesus, kurus pavēlējis uzņemt Kristus un par kuriem Viņš saka: "Ko jūs darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši." (Mat. 25:40)

Iekārtojiet savu māju ar izturīgām, vienkāršām mēbelēm, kuras var viegli uzturēt tīras un bez lieliem izdevumiem nomainīt. Izkopjot gaumi, ļoti vienkāršu mājokli var padarīt pievilcīgu un aicinošu, ja tajā mājo mīlestība un pieticība.

Skaista apkārtne

Dievam patīk skaistums. Zemi un debesis Viņš ir ietērpis krāšņumā, un Tēva priekā vēro savu bērnu patiku par Viņa radītajām lietām. Viņš vēlas, lai arī mēs savas mītnes izveidotu dabiskā skaistumā.

Gandrīz visi lauku iedzīvotāji, lai cik trūcīgi tie arī nebūtu, var pie savām mājām ierīkot zālājus, iestādīt lapu kokus, kas dod ēnu, ziedošus krūmus un smaržīgas puķes. Tie daudz labāk kalpos ģimenes laimei nekā mākslīgie greznojumi un mājas dzīvi

ietekmēs nomierinoši un attīroši, stiprinot mūsu mīlestību uz dabu, tuvinot ģimenes locekļus citu citam un arī Dievam.

Nodaļa 31 Māte

Kādi ir vecāki, tādi lielākoties būs arī bērni. Vecāku fiziskais briedums, tieksmes un kaislības, prāta un tikumiskās tendences lielākā vai mazākā mērā izpaužas bērnos.

Jo cēlāki ir vecāku mērķi, jo augstākas viņu prāta un garīgās dotības un jo labāk attīstīts fiziskais spēks, jo labāku nodrošinājumu dzīvei viņi sniedz saviem bērniem. Vecāki, attīstot sevī vislabāko, ietekmē sabiedrības virzību un atbalsta nākamās paaudzes.

Tēviem un mātēm jāsaprot sava atbildība. Pasaule ir pilna slazdu, lai satvertu jauniešu kājas. Ļaužu masas ir aizrāvušās ar savtīgām un baudkārām izpriecām un nespēj saskatīt apslēptās briesmas vai šausmīgo šķietamā laimes ceļa galu. Iztopot iekārēm un kaislībām, tiek izlietota enerģija, un miljoni aiziet bojā gan šai, gan nākamajai pasaulei. Vecākiem jāatceras, ka bērniem būs jāsastopas ar kārdināšanām. Pat pirms bērna piedzimšanas jāsāk gatavošanās, lai to darītu spējīgu sekmīgi cīnīties pret ļaunumu.

Īpaša atbildība ir mātei. No viņas asinīm bērns barojas un attīstās fiziski, viņas intelektuālās un garīgās īpašības piedalās bērna prāta un rakstura izveidē. Tā bija Johebeda, ebrejiete, kura stiprā ticībā "nebijās no valdnieka pavēlēm" (Ebr. 11:23), kurai piedzima Mozus, Israēla atbrīvotājs. Tā bija Anna, lūdzošā, pašaizliedzīgā un dievišķi inspirētā sieviete, kas dzemdēja Samuēlu, Debesu mācītu bērnu, neuzpērkamu tiesnesi, Israēla praviešu skolu dibinātāju. Tā bija Elizabete, Nacaretes Marijas asins un gara radiniece, kas kļuva par Pestītāja vēstneša Jāņa Kristītāja māti.

Atturība un paškontrole

Par rūpību, ar kādu mātei jāsargā savi dzīves ieradumi, vēsta Raksti. Kad Kungs gatavojās izvirzīt Simsonu par Israēla atbrīvotāju, "tā Kunga eņģelis" parādījās viņa mātei, nesdams sevišķu mācību par viņas ieradumiem un arī bērna audzināšanu. "Redzi, (..) tagad nedzer vīnu nedz stiprus reibinošus dzērienus un neēd neko tādu, kas ir nešķīsts." (Soģu 13:7,13)

Pirmsdzemdību laika ietekmi uz augli daudzi vecāki uzskata par mazsvarīgu, taču Debesīm ir cits viedoklis. Dieva eņģeļa sūtītā un divreiz īpaši svinīgi sniegtā vēsts mums rāda, ka ir vērts to rūpīgi pārdomāt.

Ar ebrejietei teiktajiem vārdiem Dievs uzrunā visu laikmetu mātes. "Šī sieva lai atturas," teica eņģelis, "no visa tā, ko Es viņai esmu runājis." Bērna labklājību ietekmē mātes ieradumi. Pār viņas tieksmēm un kaislībām jāvalda pamatprincipam. Ja viņa īsteno Dieva nolūku piešķirt bērnu, no kaut kā ir jāizvairās, kaut kam jāpretojas. Ja pirms bērna piedzimšanas viņa izpatīk savām vēlmēm, ir patmīlīga, nepacietīga un kategoriska, šīs rakstura iezīmes atspoguļosies bērna nosliecēs. Tā daudzi bērni saņēmuši kā pirmdzimtības tiesības gandrīz nepārvaramu tieksmi uz ļaunu.

Ja māte nelokāmi ievēro pareizus pamatprincipus, ir atturīga un pašaizliedzīga, laipna, maiga un nesavtīga, viņa šīs dārgās rakstura īpašības nodod savam bērnam. Ļoti skaidra bija pavēle, kas aizliedza mātei dzert vīnu. Katrs savas iegribas apmierināšanai izdzertais stipra dzēriena piliens apdraud bērna fizisko, garīgo un tikumisko veselību un ir tiešs grēks pret Radītāju.

Daudzi padomdevēji uzskata, ka jāizpilda katra mātes vēlēšanās, proti, viņai bez ierobežojuma jāapmierina sava apetīte, ja viņa vēlas kādu ēdienu, lai cik kaitīgu. Tāds padoms ir maldīgs un ļauns. Mātes fiziskās vajadzības nekādā gadījumā nav jāignorē. No viņas ir atkarīgas divas dzīvības, tādēļ viņas vēlēšanās saudzīgi jāievēro, viņas vajadzības devīgi jāapmierina. Grūtniecības laikā viņai diētā un jebkurā citā dzīves jomā vairāk nekā citiem cilvēkiem jāizvairās no visa, kas varētu mazināt fiziskos vai garīgos spēkus. Pēc paša Dieva pavēles viņai uzdots visatbildīgākais pienākums — saglabāt pašsavaldīšanos.

Pārpūle

Mātes spēki ir jāsaudzē. Viņas rūpes un pienākumi jāsamazina, nevis jāpieļauj, ka nogurdinošs darbs atņem dārgos spēkus. Bieži vien vīrs un tēvs nav iepazinies ar tiem likumiem, kuri viņam ģimenes labklājības dēļ būtu jāzina. Aizņemts rūpēs par iztiku vai nodevies bagātības iegūšanai, grūtību un sarežģījumu nomākts, viņš pieļauj, ka uz sievu un māti gulstas smagas nastas, kas šajā viskritiskākajā laikā to pārpūlē, un sekas tam ir vājums un slimības.

Dažs labs vīrs un tēvs varētu pamācīties rūpes un uzmanību no kāda uzticama gana. Kad Jēkabam steigšus bija jādodas grūtā ceļojumā, viņš atbildēja:

“Pie manis ir vārgi bērni un aitu un govju mātes, un kad es tos pārdzītu, tad nākamā dienā ietu bojā viss lopu pulks. (..) Es gribu lēnām sekot ar tiem, kas man uzticēti, ar kustoņiem un bērniem.” (1. Moz. 33:13,14)

Dzīves grūtību ceļā lai vīrs un tēvs “lēnām seko”, kā viņa ceļojuma līdzgaitniece spēj izturēt. Pasaules nevaldāmajā steigā pēc bagātības un varas viņam jāmācās apturēt savus soļus, mierinot un atbalstot to, kas ir aicināta iet viņam līdzās.

Možums

Mātei jāuztur možs, apmierināts un priecīgs noskaņojums. Centieni tā sasniegšanai bagātīgi atmaksāsies bērnu fiziskajā labklājībā un patīkamajā raksturā. Možs mātes garastāvoklis veicinās ģimenes laimi un ievērojami uzlabos pašas veselību.

Vīram jāpalīdz sievai ar līdzjūtību un pastāvīgu pieķeršanos. Ja viņš vēlas, lai sieva būtu tik moža un priecīga, ka tā mājās būtu kā saulesstars, tad lai tas palīdz nest viņas nastas. Vīra laipnība un uzmanība sievai būs dārgs iedrošinājums, un viņa sniegtā laime iepriecinās arī paša sirdi un dos tai mieru.

Saīdzis, savtīgs un pavēlniecisks vīrs un tēvs ne vien pats ir nelaimīgs, bet arī nomāc visus savā namā dzīvojošos. Viņš cietīs no sava drūmuma, jo sieva kļūs nomākta un slimīga, bet tēva skarbais raksturs izkropļos bērnus.

Ja māte nesaņem vajadzīgo uzmanību un atbalstu, ja tiek pieļauts, ka pārslodzes un grūtsirdības dēļ viņa iztērē savus spēkus, bērniem tiks nolaupīts vitālais spēks, prāta asums un saulainais dzīvesprieks, kas viņiem būtu jāpārmanto. Daudz labāk ir mātes dzīvi padarīt gaišu un priecīgu, pasargāt viņu no trūkuma, nogurdinoša darba un nomācošām rūpēm, lai bērni varētu mantot veselu organismu un spētu dzīvē izlauzt ceļu paši saviem spēkiem.

Tēviem un mātēm ir liels gods un atbildība, jo viņiem jābūt saviem bērniem Dieva vietā. Vecāku raksturs, ikdienas dzīve un audzināšanas metodes izskaidros Viņa vārdus mazajiem. Vecāku ietekmē bērni vai nu paļausies uz Kunga apsolījumiem, vai noraidīs tos.

Vecāku priekšrocības bērnu audzināšanā

Laimīgi ir tie vecāki, kuru dzīve ir dievišķā patiess atspoguļojums, jo tad Dieva apsolījumi un pavēles modina bērnā pateicību un godbijību; vecāki, kuru sirsnība, taisnīgums un pacietība pauž Dieva mīlestību, taisnīgumu un pacietību un kuri, mācot bērnu mīlēt viņus, uzticēties un paklausīt viņiem, māca tos mīlēt arī Debesu Tēvu, uzticēties un paklausīt Viņam. Vecāki, piešķirdami bērnam šādu dāvanu, ir apveltījuši to ar mantu, kas ir daudz vērtīgāka par visu laiku bagātībām — ar mūžīgu dārgumu.

Katrai mātei, kurai uzticētas rūpes par bērniem, Dievs ir devis svētu uzdevumu. "Ņem šo dēlu, šo meitu," Viņš saka, "audzini to Man; veido tā raksturu, kas būtu kā izcirsti stūra stabi skaisti veidotajās piļu celtnēs, lai tas spīdētu tā Kunga pagalmos mūžīgi."

Mātei bieži šķiet, ka viņas kalpošana ir maznozīmīga, jo to reti kad pareizi novērtē. Citi par mātes daudzajām rūpēm un nastām zina maz. Viņas dienas ir aizņemtas ar veselu virkni sīku pienākumu, kam vajadzīgas pacietīgas pūles, pašsavaldīšanās, taktiskums, gudrība un pašaizliedzīga mīlestība, tomēr nav iespējams palepoties ne ar kādiem izciliem sasniegumiem. Māte tikai visu laiku ir uzturējusi mājās kārtību; bieži izmocīta un apjukusi, viņa centusies ar bērniem runāt laipni, rūpēdamās, lai tie būtu nodarbināti un laimīgi, vadīdama to mazās kājiņas pa pareizo taku. Viņai šķiet, ka nav paveikusi neko. Taču tā nav. Debesu eņģeļi vēro rūpju sagrauzto māti un ievēro viņas ikdienas nastas. Var būt, ka viņas vārds nav izskanējis pasaulē, toties tas ir ierakstīts Jēra Dzīvības grāmatā.

Mātes izdevības

Debesīs ir Dievs, un Viņa troņa gaisma un godība kavējas pie uzticīgās mātes, kad tā cenšas ieaudzināt saviem bērniem pretošanos ļaunām ietekmēm. Neviens cits darbs savā

svarīgumā nelīdzinās mātes darbam. Viņai nav kā māksliniekam uz audekla jāuzglezno kāds skaists skats, ne arī kā tēlniekam tas jāizcērt marmorā. Viņai nav kā rakstniekam jāiemieso cēlas domas spēcīgos vārdos, ne arī kā mūziķim jāizsaka brīnišķīgas jūtas mūzikā. Ar Dieva palīdzību viņai cilvēka dvēselē jāattīsta dievišķā līdzība.

Māte, kas to saprot, atzīs, cik viņai dotās izdevības ir nenovērtējamas. Ar sava rakstura piemēru un audzināšanas metožu palīdzību viņa nopietni centīsies parādīt bērniem visaugstāko ideālu. Dedzīgi, pacietīgi un drosmīgi viņa tieksies attīstīt savas spējas, lai pareizi izmantotu visaugstākos prāta spēkus savu bērnu audzināšanā. Katrā solī viņa nopietni jautās: “Ko Dievs ir teicis?” Tā uzcītīgi pētīs Viņa Vārdu. Savas acis viņa nenovērsīs no Kristus, lai ikdienas vienkāršajos pienākumos un rūpēs pašas piedzīvotais būtu patiess īstās Dzīvības atstarojums.

Nodaļa 32 Bērns

Eņģeļa pamācībā ebrejiem bija ietverti ne vien ieteikumi mātēm, bet arī padomi bērnu audzināšanā. Nepietika, ka Simsonam, bērnam, kuram vajadzēja atbrīvot Israēlu, piedzimstot bija jāsaņem labs mantojums. Vēl bija vajadzīga rūpīga audzināšana. No agras bērnības viņā vajadzēja ieaudzināt stingru mērenību.

Līdzīga pamācība bija sniegta par Jāni Kristītāju. Pirms šī bērna piedzimšanas tēvam sūtītā Debesu vēsts skanēja:

"Un tev būs prieks un līksmība, un daudzi priecāsies par viņa piedzimšanu. Jo viņš būs liels tā Kunga priekšā, vīnu un stipru dzērienu viņš nedzers, un Svēts Gars viņu piepildīs." (Lūk. 1:14,15)

Pestītājs teica, ka starp visiem Debesu grāmatās ierakstītajiem cēlajiem cilvēkiem neviens nav lielāks par Jāni Kristītāju. Viņam uzticētais pienākums prasīja ne tikai fizisku enerģiju un izturību, bet arī prāta un dvēseles viscēlākās īpašības. Pareiza fiziskā sagatavotība darba sākšanai bija tik svarīga, ka pie šī bērna vecākiem ar pamācību vēsti tika sūtīts visaugstākais Debesu eņģelis.

Norādījumos par ebreju bērniem mēs mācāmies, ka neko, kas ietekmē bērna fizisko labklājību, nedrīkst atstāt neievērotu. Nekas nav mazsvarīgs. Ikviena ietekme, kas skar fizisko veselību, atstāj pēdas arī prātā un raksturā.

Bērnu agrīnajā audzināšanā nozīmīgs ir viss. To rakstura izveidē un dzīves virzībā daudz lielāka nozīme ir mazotnē un agrā bērnībā apgūtajām mācībām un izveidotajiem ieradumiem nekā vēlākajos gados saņemtajiem norādījumiem un audzināšanai.

Vecākiem to vajadzētu ņemt vērā. Viņiem jāsaprot bērnu kopšanas un audzināšanas pamatprincipi, jābūt spējīgiem izaudzināt fiziski, garīgi un morāli veselus bērnus. Vecākiem jāpēta dabas likumi, jāiepazīstas ar cilvēka organisma uzbūvi, jāizprot dažādo orgānu funkcijas, to atkarība un saistība citam ar citu. Viņiem jānoskaidro prāta ietekme uz organismu un nosacījumi visa ķermeņa veselīgai darbībai. Bez šādas sagatavošanās uzņemties vecāku atbildību ir grēks.

Pārāk maz vērības tiek veltīts mirstības, slimību un deģenerācijas pamatiemesliem, kas mūsdienās vērojami pat viscivilizētākajās un attīstītākajās zemēs. Cilvēce kļūst arvien izvirtušāka. Vairāk nekā viena trešdaļa mirst zīdaiņa vecumā*, pieaugušie no dažādām slimībām cieš daudz vairāk, un tikai nedaudzi sasniedz iespējamo cilvēka mūža ilgumu.

Lielāko daļu ļaunuma, kas cilvēcei atnes bēdas un sabrukumu, varētu novērst, un galvenokārt tas atkarīgs tieši no vecākiem. Tā nav "mistiska providence", kas mazuļus aizsauc nebūtībā. Dievs nevēlas viņu nāvi. Viņš tiem dod vecākus, lai tie tos audzinātu

derīgai dzīvei šeit un mūžībā Debesīs. Kādu gan pārmaiņu uz labu ieraudzītu pasaule, ja tēvi un mātes darītu visu, lai bērni pārmantotu labo, kā arī prasmīgi palīdzētu tiem novērst jebkuru nepareizu iedzimtu noslieci!

* Dati par zīdaiņu mirstību bija pareizi grāmatas sarakstīšanas laikā 1905. gadā. Par laimi, modernā medicīna un pareiza bērnu kopšana zīdaiņu un bērnu mirstību ir krasi samazinājusi. — Izdevēji.

Zīdaiņu kopšana

Jo mierīgāka un vienkāršāka ir bērna dzīve, jo labvēlīgāk tā ietekmē mazuļa fizisko un prāta attīstību. Mātei vienmēr vajadzētu palikt mierīgai, klusai un savaldīgai. Daudzi zīdaiņi ir ļoti jūtīgi pret nervozitāti, tādēļ mātes sirsnīgā, nesteidzīgā attieksme mazuli nomierinās, un tam būs neizsakāms labums.

Zīdaiņiem ir vajadzīgs siltums, taču bieži vien tiek pieļauta nopietna kļūda, turot tos pārkurinātās telpās, kurās parasti trūkst svaiga gaisa. Paradums apklāt zīdaiņa seju gulēšanas laikā ir kaitīgs, jo aizkavē brīvu elpošanu.

Zīdainis jāsargā no jebkuras ietekmes, kas var novājināt vai saindēt tā organismu. Jābūt ļoti piesardzīgiem, lai visu ap bērniņu uzturētu svaigu un tīru. Mazie ir jāpasargā no pēkšņām vai pārāk lielām temperatūras maiņām, tomēr jārūpējas, lai guļot vai esot nomodā, dienu un nakti tie elpotu tīru, dzīvinošu gaisu.

Sagatavojot zīdaiņa apģērbu, vispirms jāraugās, lai tas būtu ērts, piemērots un veselīgs, nevis īpaši moderns vai apbrīnu izraisošs. Mātei nevajadzētu tērēt laiku, lai izgreznotu un noklātu izšuvumiem bērna drēbītes, tā nogurdinot sevi ar nelietderīgu darbu uz savas un bērna veselības rēķina. Viņai nevajadzētu pavadīt ilgas stundas ar šuvekli, kas ir ārkārtīgi kaitīgi gan acīm, gan nerviem laikā, kad nepieciešama laba atpūta un patīkama nodarbošanās. Viņai jāapzinās, cik svarīgi ir saglabāt spēkus, lai spētu paveikt visu darāmo.

Ja bērna apģērbs būs silts, sargājošs un ērts, viens no galvenajiem kairinājuma un nemiera iemesliem būs novērsts. Mazajam būs labāka veselība, un māte bērna kopšanu vairs neuztvers kā lielu spēka un laika patēriņu.

Ciešas saites vai ņieburi traucē sirds un plaušu darbību, tādēļ no tāda apģērba jāizvairās. Visam ķermenim tas vajadzīgs ērts, lai nesaspiestu kādu orgānu un arī neierobežotu kustības. Bērna apģērbam jābūt pietiekami brīvam, lai nodrošinātu pareizu un dziļu elpošanu, un šūtam tā, lai svars balstītos uz pleciem.

Dažās zemēs vēl valda paradums atstāt mazu bērnu plecus un locekļus kailus. Tas ir ļoti nosodāmi. Locekļi, kas no asinsrites centra atrodas tālāk, jāaizsargā vēl vairāk nekā pārējais ķermenis. Artērijas, pa kurām plūst asinis uz ekstremitātēm, ir plašas, tās piegādā

pietiekami daudz asiņu, lai barotu un apgādātu ar siltumu. Ja locekļi nav apsegti vai arī apģērbti nepietiekami, artērijas un vēnas sašaurinās, ķermeņa neaizsargātās daļas atdziest un asinsrite palēninās.

Izmantojot visus dabīgos līdzekļus, jānodrošina iespēja ikviena augoša bērna organismam attīstīties pilnvērtīgi. Ja bērnu locekļi ir aizsargāti nepietiekami, tad viņi, bet it sevišķi meitenes, nedrīkst atrasties ārā vēsā laikā. Tā nu viņi tiek turēti telpās aiz bailēm no saaukstēšanās. Ja bērni ir piemēroti apģērbti, kustības svaigā gaisā gan vasarā, gan ziemā tiem nāks tikai par labu.

Ja mātes vēlas, lai viņu zēni un meitenes būtu veselīgi un enerģiski, tie pienācīgi jāapģērbj un normālos laika apstākļos jāmudina daudz atrasties ārā. Saraut ieradumu važas, apģērbt un audzināt bērnus atbilstoši veselības likumiem — tas prasīs pūles, bet iznākums tās bagātīgi atalgos.

Bērna uzturs

Vislabākais uzturs zīdainim ir dabas nodrošināts. No tā nevajadzētu bez iemesla atteikties. Mātes tiekšanās atbrīvoties no sava mazuļa jaukā barošanas pienākuma vai nu pašas ērtību, vai sabiedriskā labuma dēļ ir nežēlība.

Mātei, kas pieļauj, ka viņas bērnu kopj kāds cits, proti, aukle, būtu labi jāpārdomā iespējamās sekas, jo vairāk vai mazāk tā ietekmēs bērnu ar savu noskaņojumu un temperamentu.

Īpaši svarīgi ir bērnu pieradināt pie pareiza uztura un ēšanas režīma. Mazajam jāsaprot, ka tas ēd, lai dzīvotu, nevis dzīvo, lai ēstu. Audzināšanai jāsākas zīdaiņa vecumā mātes rokās. Bērns jāēdina pēc regulāriem starplaikiem. Kad tas pieaug, ēdienreizēm jākļūst retākām. Nav jādod saldumi vai pieaugušu cilvēku ēdieni, kurus tas nespēj sagremot. Zīdaiņu kopšanas un barošanas regularitāte ne vien stiprinās viņu veselību, darot tos mierīgus un apmierinātus, bet arī liks pamatus ieradumiem, kas nākamajos gados būs viņiem par svētību.

Bērniem pieaugot, liela vērība jāvelta viņu gaumes un ēstgribas izkopšanai. Bieži vien viņiem ļauj ēst visu, ko un kad vien tie vēlas, neraugoties uz attiecīgā pārtikas produkta veselīgumu. Tiekšanās pēc neveselīgiem gardumiem, izšķērdējot naudu, liek bērniem domāt, ka dzīves augstākais mērķis, kas sniedz vislielāko laimi, ir iespēja izdabāt savām tieksmēm. Šādas audzināšanas sekas ir nesātība, tad seko slimības, bet tām — parasti indīgu zāļu lietošana.

Vecākiem jāierobežo šīs bērnu iekāres un nav jāļauj lietot neveselīgu uzturu. Ēdienkartes izvēlē jābūt uzmanīgiem, lai nepieļautu kļūdas, liekot bērniem ēst kaut ko

negaršīgu vai arī vairāk, nekā vajadzīgs. Bērniem ir savas tiesības un gaume, un, ja izvēle ir pareiza, viņu viedokli nepieciešams respektēt.

Rūpīgi jāievēro ēšanas regularitāte. Ēdienu starplaikā nav jābauda nekas — nekādi saldumi, rieksti, augļi vai kaut kas cits. Ēšana nelaikā izjauc gremošanas orgānu harmonisku darbību, un tas kaitē veselībai un možumam. Kad bērni sēžas pie galda, viņiem vairs negaršo veselīgais ēdiens, viņi alkst pēc kaitīgā.

Mātes, kuras apmierina savu bērnu vēlmes uz viņu veselības un labsajūtas rēķina, sēj ļaunu sēklu, kas uzdīgs un nesīs augļus. Savu iegribu apmierināšanas tieksme aug līdz ar mazuli pašu, un upurēts tiek tā garīgais un fiziskais možums. Mātes, tā rīkodamās, ar sarūgtinājumu pļauj pašu sēto. Viņas redz, ka bērni uzaug, bet prāta un rakstura dēļ tie nav piemēroti veikt cēlu un derīgu darbu sabiedrībā vai mājās. No neveselīga uztura cieš bērna garīgās, prāta un fiziskās spējas. Apziņa notrulinās, labie iespaidi zaudē savu spēku.

Bērni jāmāca pārvarēt tieksmi pēc kārumiem un to vietā baudīt veselīgu uzturu. Ir jāpaskaidro, ka viņi atturas tikai no tā, kas var nodarīt ļaunumu veselībai. Atsakoties no kaitīgā, jaunie ļaudis iegūst kaut ko daudz noderīgāku. Ēdienam jābūt apetīti rosinošam un pievilcīgam, jo tajā ir tās vērtīgās uzturvielas, ko Dievs tik bagātīgi ir nodrošinājis. Ik ēdienreizei ir jābūt priecīgam un laimīgam brīdim. Baudot Dieva dāvanas, pateiksimies par tām šīs bagātības Devējam.

Bērnu kopšana slimības laikā

Daudzos gadījumos bērnu saslimšana saistāma ar neprasmīgu rīcību. Slimību iemesls var būt nekārtīgas ēdienreizes, viegls apģērbs vēsos vakaros, nepietiekami enerģiskas kustības, kurām jāuztur veselīga asinsrite, vai svaiga gaisa trūkums asiņu attīrīšanai. Vecākiem jānoskaidro slimības cēlonis un tad iespējami ātrāk tas jānovērš.

Visiem vecākiem ir pa spēkam daudz ko iemācīties par bērnu aprūpi un slimību profilaksi, pat par ārstēšanu. Īpaši mātei būtu jāzina, kā rīkoties izplatītāko slimību gadījumos. Viņai vajadzētu zināt, kā rūpēties par slimo bērnu. Mātes mīlestība un izpratne palīdzēs kopt mazuli, kuru uzticēt svešām rokām nemaz nebūtu vēlams.

Fizioloģijas mācības

Vecākiem jau laikus vajadzētu ieinteresēt bērnus fizioloģijas apguvē un izskaidrot tās pamatprincipus. Māciet, kā labāk pasargāt fiziskos, prāta un garīgos spēkus, kā visatbilstošāk izmantot dotības, lai bērnu dzīves būtu par svētību citiem un godinātu Dievu. Šādas zināšanas bērniem ir nenovērtējamas. Mācība par dzīvību un veselību ir svarīgāka par zinātnēm, kuras māca skolā.

Vecākiem daudz vairāk vajadzētu dzīvot savu bērnu, bet daudz mazāk sabiedrības labā. Apgūstiet veselības mācību un izmantojiet savas zināšanas praksē. Māciet saviem bērniem domāt par cēloņiem un sekām. Stāstiet, ka jāpaklausa dabas likumiem, ja viņi vēlas būt veseli un laimīgi. Varbūt rezultātu nebūs tik ātri, kā jūs vēlētos, tomēr nezaudējiet drosmi, bet pacietīgi un neatlaidīgi turpiniet iesākto darbu.

Māciet bērnus, kamēr tie vēl ir šūpulī, attīstiet mazā cilvēka pašaizliedzību un savaldību. Māciet priecāties par dabas skaistumu un derīgās nodarbībās sistemātiski vingrināt visus savus fiziskos un garīgos spēkus. Audziniet bērnus tā, lai tiem būtu vesels organisms un teicama morāle, jauks noskaņojums un patīkams garastāvoklis. Iedēstiet bērnu jūtīgajā prātā patiesību, ka Dievs nav gribējis, lai mēs dzīvotu tikai laicīgā apmierinājuma dēļ, bet gan vēlas mūs sagatavot daudz augstākām vērtībām. Māciet, ka padoties kārdinājumam ir vājuma un ļaunuma izpausme, bet pretoties tam — cēli un vīrišķīgi. Šī mācība būs kā labā zemē iesēta sēkla; tā nesīs jūsu sirdi iepriecinošus augļus.

Tomēr svarīgāka par visām citām lietām ir vecāku radītā prieka, laipnības un mīlestības gaisotne. Ģimene, kurā mājo mīlestība, izpauzdamās skatienos, vārdos un darbos, ir vieta, kur patīk atrasties eņģeļiem.

Vecāki, lai mīlestības, prieka un apmierinātības līksmā noskaņa pārņem jūsu sirdis un jūsu ģimenē izplatās tās patīkamā un uzmundrinošā ietekme. Esiet laipni un pacietīgi, rosiniet bērnos to pašu, ieaudziniet viņos visas tās pievilcīgās īpašības, kas ģimenes dzīvi dara gaišu. Šāda vide bērniem būs kā gaiss un saules gaisma augiem, tā veicinās viņu veselību, kā arī prāta un ķermeņa spēku un enerģiju.

Nodaļa 33 Ģimenes Dzīves Ietekme

Ģimenei ir jābūt bērniem vispievilcīgākajai vietai pasaulē, un mātes klātbūtnei — vislielākajam valdzinājumam. Bērniem ir jūtīga, mīloša daba. Viņi ātri priecājas un tikpat ātri kļūst nelaimīgi. Ar pacietīgu disciplīnu, mīļiem vārdiem un rīcību mātes var piesaistīt bērnus savai sirdij.

Maziem bērniem patīk sabiedrība, un tie reti vēlas būt vienatnē. Viņi ilgojas pēc līdzjūtības un sirsnības. Tie domā, ka viss, kas patīk viņiem, patiks arī mātei, tādēļ šķiet dabiski iet pie tās ar saviem mazajiem priekiem un neveiksmēm. Mātei nevajadzētu ievainot bērnu jūtīgās sirdis, vienaldzīgi izturoties pret lietām, kas, lai cik nenozīmīgas tās būtu, mazajiem var šķist ļoti svarīgas. Viņas simpātijas un atzinību novērtēs. Viens piekrītošs skats, viens iedrošinošs vai uzslavas pilns vārds bērnu sirdīm būs kā saulesstars, bieži padarot visu dienu laimīgu.

Mātei vajadzētu izdomāt bērniem kādu izklaidi vai uzticēt viņu darbīgajām rokām un prātam uzdevumu, nevis aizsūtīt mazos prom, lai tikai netraucētu viņu saceltais troksnis vai neapgrūtinātu to necilās vajadzības.

Māte iegūs bērnu uzticību un daudz sekmīgāk spēs izlabot nepareizus ieradumus un novērst patmīlības vai kaislības izpausmes, iedziļinoties viņu izjūtās un vadot jautrās spēles un rotaļas. Liela vērtība būs īstā laikā pateiktam brīdinājumam vai rājienam. Pacietīgā, vērīgā mīlestībā viņa spēs bērnu prātus rosināt darboties pareizā virzienā, ieaudzinot viņos skaistas un pievilcīgas rakstura iezīmes.

Mātēm vajadzētu sargāties savos bērnos ieaudzināt atkarību un egocentrismu, ieraušanos sevī. Nekad neļaujiet viņiem sevi uzskatīt par centru, ap kuru jārisinās it visam. Daži vecāki velta daudz laika un uzmanības, lai uzjautrinātu bērnus, bet tiem jāmāca izklaidēties pašiem, vingrinot savu izdomas spēju un māku. Tā viņi mācīsies būt apmierināti ar ļoti vienkāršiem priekiem. Bērnus vajadzētu radināt pie drošsirdības, lai viņi spētu pārvarēt savas mazās nepatikšanas un grūtības. Nepievērsiet viņu uzmanību katrām niecīgajām sāpēm vai aizvainojumam, novērsiet viņu domas no tiem, māciet viegli paiet garām mazām nepatikšanām vai neērtībām. Uzvediniet bērnus uz domām, kā viņi varētu vairāk vērības pievērst citiem.

Neesiet pret bērniem nevērīgas. Daudzu rūpju nomāktās mātes dažreiz jūt, ka nespēj rast laiku, lai pacietīgi pamācītu mazos un sniegtu tiem mīlestību un līdzjūtību. Tomēr derētu atcerēties — ja bērni savos vecākos un ģimenē neatrod to, kas apmierina viņu ilgas pēc līdzjūtības un draudzības, viņi meklēs citus avotus, un tur var būt apdraudēts gan bērnu prāts, gan raksturs.

Laika un izdomas trūkuma dēļ mātes dažreiz atsaka saviem mazajiem kādu nevainīgu izpriecu, jo viņas nevaļīgie pirksti un noguršās acis čakli aizņemtas darbā, darinot kādu izgreznojumu vai kaut ko citu, kas labākajā gadījumā kalpos tikai iedomības un pārākuma apziņas dēstīšanai viņu jaunajās sirdīs. Bērniem kļūstot pieaugušiem, šāda morāle veicinās lepnību un garīgu nabadzību. Māte skums par savu bērnu kļūdām, bet nesapratīs, ka pļauj pašas sēto sēklu.

Dažām mātēm nav pietiekami konsekventas nostājas pret saviem bērniem. Dažreiz tās izdabā viņiem par sliktu, bet citreiz aizliedz kādu nevainīgu rotaļu, kas bērnišķīgās sirdis ļoti iepriecinātu. Šinī ziņā tās neievēro Kristus piemēru; Viņš mīlēja bērnus, saprata viņu pārdzīvojumus un juta līdzi viņu priekos un bēdās.

Tēva atbildība

Vīrs un tēvs ir ģimenes galva. Sieva gaida no viņa mīlestību, līdzjūtību un atbalstu bērnu audzināšanā, un tas ir pareizi. Bērni ir tiklab viņa, kā viņas, un viņš tāpat ir ieinteresēts jauno ļaužu labklājībā. Bērni no tēva gaida atbalstu un padomu. Viņam jābūt pareizai izpratnei par dzīvi, dažādām ietekmēm un sabiedrību, kurā ģimenei vajadzētu atrasties, bet vairāk par visu tam jāseko mīlestībai, dievbijībai un Dieva Vārda mācībai, lai virzītu savu bērnu soļus pa pareizu ceļu.

Tēvs ir savas ģimenes likumdevējs, un, tāpat kā Ābrahāmam, viņam Dieva likums jāpadara par savas mājas likumu. Dievs teica par Ābrahāmu: “Es esmu viņu izredzējis, lai viņš saviem bērniem pavēl un tiem pēcnācējiem, kādi nāks pēc viņa.” (1. Moz. 18:19) Tad nebūtu pieļauta nosodāma nevērība, nesavaldot ļaunumu, nekāds slimīgs, neprātīgs izlutinātu mīluļu statuss, nekāda atkāpšanās no pienākuma pildīšanas pārprastu jūtu labā. Ābrahāms ne vien mēdza sniegt pareizus norādījumus, bet arī īstenoja taisnīgas likumu prasības un autoritāti. Dievs ir devis likumus, lai mūs vadītu. Bērniem nedrīkst ļaut novirzīties no Dieva Vārdā iezīmētā drošā ceļa uz tādiem, kuros no visām pusēm draud briesmas. Laipni, bet noteikti, ar nemitīgām pūlēm un lūgšanām bērnu kļūdainās vēlmes jāaptur un tieksmes jānoraida.

Tēvam savā ģimenē jāievieš paši nopietnākie tikumi — enerģiskums, nelokāmība, godīgums, pacietība, drosme, uzcītība un praktiskums. Tas, ko viņš prasa no bērniem, ir jāizpilda arī pašam, atklājot šīs vērtības savā vīrišķīgajā nostājā.

Tēvi, nelaupiet saviem bērniem drosmi! Savienojiet mīlestību ar autoritāti, laipnību un simpātijas ar stingrību un savaldību. Veltiet viņiem dažas brīvās stundas, iepazīstiet viņus, strādājiet kopā un piedalieties viņu sporta spēlēs, iegūstiet uzticību. Draudzējieties ar viņiem, īpaši ar dēliem. Tā jūs spēsit bērnus ievērojami ietekmēt uz labu.

Tēvam jāpaveic sava daļa, lai darītu ģimeni laimīgu. Lai kādas būtu viņa rūpes un darba sarežģījumi, tiem nav jāļauj apēnot ģimeni. Tēvam jānāk mājās smaidīgam un vienmēr jābūt laipnam.

Zināmā nozīmē tēvs ir savas ģimenes priesteris, kas noliek uz tās altāra rīta un vakara upuri. Sievai un bērniem jāvienojas lūgšanās un jāpiedalās slavas dziesmās. No rīta, pirms tēvs atstāj māju, lai dotos ikdienas darbā, viņam jāsaaicina bērni ap sevi un, zemojoties Dieva priekšā, tie jānodod Debesu Tēva rokās. Dienas rūpēm beidzoties, ģimenei jāvienojas pateicības lūgšanā un slavas dziesmā, atzīstot dievišķās rūpes aizvadītajā dienā.

Tēvi un mātes, lai cik grūti būtu jūsu apstākļi, sapulciniet savu ģimeni pie Dieva altāra. Lūdziet jūsu mājai svēto eņģeļu sardzi. Atcerieties, ka jūsu mīļotie ir pakļauti kārdinājumiem. Ikdienas nepatikšanas stājas ceļā gan jauniem, gan veciem. Tiem, kas grib dzīvot pacietīgu, mīlestības pilnu un priecīgu dzīvi, ir jālūdz. Tikai saņemot pastāvīgu Dieva palīdzību, mēs spēsim gūt uzvaru pār sevi.

Ģimenei jābūt vietai, kur mājo prieks, laipnība un mīlestība, un, kur mīt šīs vērtības, tur būs arī laime un miers. Grūtības var ienākt jūsu dzīvē, bet tāds jau ir cilvēces liktenis. Lai pacietība, pateicība un mīlestība uztur sirdī saules gaismu, kaut arī diena būtu pilnīgi apmākusies! Tādā mājvietā mīt Dieva eņģeļi.

Lai vīrs un sieva rūpējas par otra laimi, nekad nepalaižot garām iespēju parādīt mazu uzmanību un laipnību, kas iepriecina un dara dzīvi gaišāku. Starp vīru un sievu jāvalda pilnīgai uzticībai. Viņiem kopīgi jāpārdomā savi pienākumi. Abiem jāsadarbojas, lai bērniem sniegtu vislabāko, kas vien ir iespējams. Bērnu klātbūtnē nekad nevajadzētu kritizēt otra ieceres vai apšaubīt spriedumus. Sievai jāuzmanās, lai neapgrūtinātu vīra pūles bērnu labā. Vīram savukārt jāatbalsta sievas centieni, sniedzot viņai gudru padomu un mīļu iedrošinājumu.

Vecāku un bērnu starpā nav pieļaujama vēsa robežšķirtne un atturība. Vecākiem jāiepazīst savi bērni, cenšoties izprast viņu gaumi un noslieces, iejūtoties viņu uzskatos un noskaidrojot to, kas notiek viņu sirdīs.

Vecāki, jūsu bērniem jāredz, ka jūs viņus mīlat un vēlaties darīt visu iespējamo, lai viņi būtu laimīgi. Ja tā darīsit, nepieciešamajiem ierobežojumiem būs lielāka nozīme viņu jaunajiem prātiem. Vadiet savus bērnus sirsnīgi un līdzjūtīgi, atcerēdamies, ka "viņu eņģeļi Debesīs vienmēr redz Mana Debesu Tēva vaigu". (Mat. 18:10) Ja vēlaties, lai eņģeļi jūsu bērnu labā veic Dieva uzdoto darbu, strādājiet kopā ar tiem, darot savu daļu.

Uzticīgā ģimenē gudrā un mīlošā vadībā izaudzinātie bērni nevēlēsies klaiņot apkārt izpriecu un sabiedrības meklējumos. Ļaunums tos nesaistīs. Mājās valdošais gars veidos

to raksturus, rosinās izkopt ieradumus un pamatprincipus, kas būs stipri sargi pret kārdinājumiem, kad jaunieši atstās mājas un ieņems savu vietu pasaulē.

Bērniem, tāpat kā vecākiem, ģimenē ir svarīgi pienākumi. Ir jāmāca, ka viņi ir ģimenes daļa. Viņus mīl, ēdina un apģērbj, par viņiem rūpējas, tādēļ tiem jāatsaucas šai lielajai labestībai, veicot savu mājas pienākumu daļu un kā ģimenes locekļiem vairojot tajā prieku.

Dažreiz bērniem ir kārdinājums par aizliegumiem dusmoties, bet turpmākajā dzīvē viņi slavēs vecākus par uzticīgajām rūpēm un stingro uzraudzību, kas nosargājusi un vadījusi viņus pieredzes trūkuma laikā.

Nodaļa 34 Pareiza Audzināšana — Audzināšana Misijas Darbam

Patiesa audzināšana ir audzināšana misijas darbam. Katrs Dieva dēls un meita ir aicināti būt misionāri; mēs esam aicināti kalpot Dievam un citiem cilvēkiem, un gatavoties šim pienākumam ir jābūt mūsu audzināšanas mērķim.

Mācīt kalpošanai

Kristīgiem vecākiem un skolotājiem šis mērķis jāatceras vienmēr. Mēs nezinām, kādā nozarē mūsu bērni varētu darboties. Varbūt viņi savu dzīvi pavadīs savējo vidū, varbūt strādās parastu darbu vai arī kā Evaņģēlija sludinātāji dosies uz pagānu zemēm, bet visi vienādi ir aicināti būt misionāri Dieva darbā, žēlastības vēsts nesēji pasaulei.

Dievs mīl bērnus un jauniešus, to jaunos talantus, enerģiju, drosmi un uzņēmību, Viņš vēlas, lai tie darbotos harmoniskā saskaņā ar dievišķajiem pārstāvjiem. Viņiem jāiegūst izglītība, kas, nesavtīgi kalpojot, palīdzēs nostāties Kristus pusē.

"Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē" (Jāņa 17:18), teica Kristus par saviem bērniem laika noslēgumā, tāpat kā par saviem pirmajiem mācekļiem, lai viņi būtu Dieva pārstāvji, atklātu Viņa garu, parādītu Viņa raksturu, darītu Viņa darbu.

Mūsu bērni atrodas krustcelēs. No visām pusēm pasaules vilinājumi tos aicina uz savtīgumu un savu iegribu apmierināšanu, prom no ceļa, kas izraudzīts Kunga atpirktajiem. Pašu bērnu izvēle noteiks, vai viņu dzīve būs svētība vai lāsts. Pārpilniem enerģijas, dedzīgi ilgojoties izmēģināt savas spējas, viņiem jāatrod kāda izeja savam pāri plūstošajam dzīvīgumam. Viņi būs rosīgi kā labos, tā arī sliktos darbos.

Dieva Vārds darbīgumu neapspiež, bet virza to pareizā gultnē. Dievs grib, lai jaunatne būtu centīga. Nav ļauts atņemt viņiem rakstura īpašības, kas cilvēku dara patiesi sekmīgu un cienījamu citu vidū — nevaldāmas ilgas pēc lielāka derīguma, nelokāmu gribu, rosīgu centību, nenogurdināmu izturību. Dieva žēlastībā viņi ir jāvada uz mērķi, kas stāv pāri patmīlīgām un pasaulīgām interesēm, tāpat kā debesis ir augstākas nekā zeme.

Mums kā vecākiem un kristiešiem jānorāda saviem bērniem pareizais dzīves virziens, rūpīgi, gudri un saudzīgi tie jāvada kristīgās kalpošanas takās. Mēs esam svētās derības attiecībās ar Dievu, lai audzinātu savus bērnus kalpošanai Viņam. Mūsu augstākais pienākums ir audzināt un vadīt tos tā, lai tie izvēlētos kalpošanas dzīvi.

"Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību." "Kristus jūs ir mīlējis un mūsu labā sevi nodevis." Ja mēs mīlēsim, mēs dosim. "Ne lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu" ir lielā mācība, kas mums ir jāmācās un jāmāca. (Jāņa 3:16; Ef. 5:2; Mat. 20:28)

Lai jaunieši neaizmirst, ka viņi nepieder sev. Viņi pieder Kristum, ir atpirkti ar Viņa asinīm, viņiem pieder Viņa mīlestība. Viņi dzīvo tādēļ, ka Viņš tos uztur ar savu spēku. Jēzum pieder viņu laiks, spēks un dotības, lai visu to attīstītu, izmantotu un vingrinātu Viņa darbā.

Tūlīt pēc eņģeļiem viscēlākais Dieva radījums ir Viņa līdzībā veidotā cilvēku ģimene. Dievs vēlas, lai cilvēki kļūtu par tādiem, par kādiem Viņš tiem ir devis iespēju kļūt, un ar Viņa piešķirtajām pilnvarām tie darītu visu, kas vien ir iespējams.

Dzīvība ir noslēpumaina, svēta un neaizskarama. Tā ir paša Dieva, visas dzīvības Autora, atklāsme. Tās sniegtās iespējas ir nenovērtējami dārgas, tādēļ pilnībā jāizmanto. Reiz zaudētas, tās vairs nav atgūstamas.

Dievs ir nolicis mūsu priekšā mūžību ar tās svinīgo īstenību un devis izpratni par nemirstīgām, nezūdošām vērtībām. Viņš piedāvā dārgo, cildeno patiesību, lai mēs varētu doties uz priekšu droši un nešaubīgi, tiekdamies pēc tāda mērķa, kas ir cienīgs, lai nopietni piesaistītu visus mūsu spēkus.

Dievs ieskatās sīkajā, paša radītajā sēkliņā un redz tajā paslēptu skaistu puķi, krūmu vai slaidu, sakuplojušu koku. Tieši tā Viņš saredz iespējamības arī katrā cilvēkā. Mēs neesam bez nozīmes. Dievam ir sava iecere mūsu dzīvei, un Viņš vēlas, lai mēs sasniegtu tajā visaugstāko attīstības pakāpi.

Viņš ilgojas, lai mēs pastāvīgi pieaugtu svētumā, laimē un derīgumā. Visiem cilvēkiem ir dotības, tādēļ tie jāmāca pret tām izturēties kā pret vērtīgu balvu, īpaši cienījamu un pareizi izmantojamu, jo tā ir paša Kunga dota. Viņš ilgojas, lai jaunieši attīstītu un nodarbinātu visus savas esības spēkus un spējas. Viņš ilgojas, lai tie priecātos par visu derīgo un vērtīgo šajā dzīvē, būtu krietni, darītu labus darbus un sakrātu Debesu bagātības nākamības dzīvei.

Visās lietās viņiem jācenšas būt pārākiem nesavtībā, cēlumā un spēkā. Viņiem jāraugās uz Kristu kā paraugu, pēc kura viņiem jātiek veidotiem, un jāattīsta sevī tie svētie centieni, ko savā dzīvē atklāja Viņš — darīt pasauli labāku tādēļ, ka paši tajā ir dzīvojuši. Šim pienākumam viņi ir aicināti.

Drošs pamats

Vispārākā visu zinātņu vidū ir zinātne par dvēseļu mantošanu. Vislielākais darbs, pēc kura varam tiekties, ir vadīt cilvēkus prom no grēka uz svētumu. Šī darba veikšanai jāliek drošs pamats. Nepieciešama vispusīga izglītība, kas no vecākiem un skolotājiem prasīs tādas pārdomas un pūles, kādas nav vajadzīgas pat zinātniskos pētījumos. Ir nepieciešams kaut kas vairāk nekā intelektuāla mācīšanās. Izglītība nav pilnīga, ja miesa, prāts un sirds netiek attīstīti vienādi. Lai raksturs sasniegtu vispilnīgāko un visaugstāko attīstību, tam

jābūt absolūti disciplinētam. Jāattīsta un pareizi jānodarbina visas prāta un fiziskās spējas. Šī pienākuma izpilde mūs darīs par Dievam derīgiem darbiniekiem.

Patiesa izglītība aptver visu cilvēka būtni. Tā māca pareizi izturēties pret sevi, dara mūs spējīgus vislabāk izmantot smadzenes, kaulus un muskuļus, prātu un sirdi. Prātam kā augstākajai varai jāpārvalda viss organisms. Cilvēkam piemītošās kaislības un tieksmes jāpakļauj sirdsapziņas un garīgo spēku kontrolei. Kristus atrodas cilvēces priekšgalā, un Viņa nolūks ir vadīt mūs pa augstiem un svētiem skaidrības ceļiem, lai kalpotu Viņam. Viņa žēlastības brīnišķās darbības ietekmē mums jākļūst pilnīgiem Viņā.

Jēzus savu izglītību ieguva mājās. Viņa pirmā skolotāja bija māte. No viņas lūpām un praviešu rakstu tīstokļiem Viņš mācījās par Debesu lietām, dzīvoja zemnieka mājā, uzticīgi un priecīgi veica savu ģimenes pienākumu daļu. Viņš, kas bija bijis Debesu Pavēlnieks, kļuva labprātīgs kalps, mīļš, paklausīgs dēls. Viņš mācījās amatu un kopā ar Jāzepu pats strādāja namdara darbnīcā. Tērpies vienkāršā darba apģērbā, Viņš staigāja pa mazās pilsētiņas ielām, dodoties uz savu necilo darbu un nākot no tā.

Tās paaudzes cilvēki lietas vērtēja pēc ārējās greznības. Reliģija, zaudējusi savu ietekmi, kļuva krāšņa. Tā laikmeta skolotāji centās iedvest respektu ar sevis izrādīšanu un ārišķību. Jēzus dzīve tam visam bija pilnīgs pretstats, tā parādīja visu to lietu mazvērtību, kuras cilvēki uzskatīja par visbūtiskākajām. Viņš nemācījās sava laikmeta skolās, kurās niecīgās lietas paaugstināja, bet lielās — nicināja. Savu audzināšanu Viņš ieguva no Debesu izraudzītajiem avotiem, no lietderīga darba, no Rakstu izpētes, no dabas un dzīves pieredzes — Dieva mācību grāmatas, kas pārpilna norādījumu katram, kas tās saņem ar labprātīgām rokām, redzīgām acīm un saprātīgu sirdi.

"Bērns auga un tapa stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija ar Viņu." (Lūk. 2:40)

Tā sagatavots, Jēzus sāka pildīt savu sūtību, ikkatrā saskarsmes brīdī uz cilvēkiem atstādams tādu svētījošu un pārveidojošu ietekmi, kādu pasaule nekad nebija redzējusi.

Ģimene ir bērna pirmā skola, tieši šeit jāliek pamats kalpošanas dzīvei. Tās pamatprincipi jāmāca ne tikai kā teorija, tiem jāveido viss dzīvesveids.

Jau mazotnē bērnam vajadzētu iemācīt izpalīdzību. Tiklīdz spēks un spriešanas spējas ir pietiekami attīstījušies, bērnam jāveic savi pienākumi ģimenē. Bērns jāmudina palīdzēt tēvam un mātei, būt pašaizliedzīgam un valdīt pār sevi, citu laimi un ērtības liekot pirmajā vietā, izmantot izdevības uzmundrināt brāļus, māsas un rotaļbiedrus un palīdzēt tiem, būt laipnam pret vecākiem cilvēkiem, slimajiem un grūtību skartajiem. Jo pilnīgāks ģimenē būs patiess kalpošanas gars, jo pilnīgāk tas ieviesīsies bērnu dzīvē. Viņiem būs prieks kalpot un upurēties citu labā.

Skola

Audzināšanas darbs ģimenē ir jāpapildina skolai. Cilvēka fiziskā, prāta un dvēseles attīstība, mācīšana kalpot un upurēties vienmēr jāpatur redzeslokā.

Sīkie pakalpojumi Kristus dēļ ikdienas norisēs vairāk nekā kas cits spēj veidot raksturu un virzīt dzīvi nesavtīgai kalpošanai. Vecāku un skolotāju pienākums ir atmodināt šādu garu, pamudināt uz to un pareizi vadīt. Nav svarīgāka darba, ko viņiem varētu uzticēt. Kalpošanas gars ir Debesu gars, un eņģeļi visiem spēkiem sadarbosies, lai to attīstītu un mudinātu uz to.

Šāda audzināšana jābalsta uz Dieva Vārda. Vienīgi tur tās pamatprincipi parādīti pilnībā. Bībelei jākļūst par pētījumu un mācību pamatu. Vissvarīgākā ir atziņa par Dievu un Viņa sūtīto Kristu.

Katram bērnam un jaunietim vajadzīgas zināšanas par sevi. Viņam jāizprot Dieva dotais fiziskais organisms un likumi, kas to uztur veselu. Visiem vajadzētu gūt plašas zināšanas vispārējā izglītībā. Vajadzīga arī kāda amata prasme, kas tos veidos par praktiskiem cilvēkiem, derīgiem veikt ikdienas dzīves pienākumus. Vēl nepieciešamas mācības un praktiskā pieredze dažādās īpašās misijas darba nozarēs.

Dalīties zināšanās

Jauniešiem zināšanas jāapgūst tik ātri, cik vien iespējams, un pētījumu laukam jābūt tik plašam, cik vien viņu spējas var aptvert. Mācoties viņiem savās zināšanās jādalās ar citiem. Tad viņu prāts būs disciplinēts un spēcīgs. Zināšanu izmantošana nosaka izglītības vērtību. Ilgas studijas, nepūloties dalīties iegūtajā, bieži vien drīzāk kavē īstu attīstību, nevis palīdz tai. Kā mājās, tā skolā jaunietim jācenšas iegūt zināšanas un tās izplatīt tālāk. Vienalga, kāds ir viņa aicinājums, visu mūžu tam jābūt gan māceklim, gan skolotājam. Tā jaunietis pastāvīgi varēs iet uz pilnību, paļaudamies uz Dievu, turoties pie Viņa, kas ir bezgalīga gudrība un spēj atklāt mūžības glabātos noslēpumus un atrisināt Viņam uzticīgo visgrūtākās problēmas.

Dieva Vārds īpaši uzsver sabiedrības ietekmi uz pieaugušajiem, bet cik daudz lielāka ir tās ietekme uz bērnu un jauniešu augošajiem prātiem un raksturiem! Sabiedrība, kurā viņi uzturas, pamatprincipi, kurus viņi pieņem un paradumi, ko viņi veido, noteiks jauno ļaužu derīgumu tagad un nākotnē, viņu mūžīgās intereses.

Ir briesmīgi, un tam vajadzētu likt vecāku sirdīm trīcēt, ka daudzās skolās un koledžās jaunieši nevis izglītojas intelektuāli un nostiprina disciplīnu, bet gan sabojā raksturu un morāli, novēršoties no dzīves patiesajiem mērķiem. Sastapdamies ar neticīgiem izpriecu mīlētājiem un izvirtuļiem, daudzi jo daudzi jaunieši zaudē savu vienkāršību un skaidrību,

ticību Dievam un pašaizliedzību, ko ar rūpīgām pamācībām un nopietnām lūgšanām ir lolojuši un sargājuši kristīgie vecāki.

Daudzi, iestājušies skolā ar nolūku būt noderīgi kādā nesavtīgas kalpošanas nozarē, sāk nodarboties ar pavisam laicīgām studijām. Mostas godkāre gūt ievērību ar zināšanām, atrast vietu un godu pasaulē. No redzesloka tiek pazaudēts nolūks, kādēļ viņi vispār šajā skolā ir iestājušies, un dzīve nodota patmīlīgām un pasaulīgām interesēm. Bieži jaunietim veidojas tādi ieradumi, kas izposta dzīvi jau šajā pasaulē un arī mūžībā.

Kā likums, cilvēki ar plašām idejām, nesavtīgiem nolūkiem un cēlām ierosmēm ir tādi, kuros šīs īpašības jau dzīves sākumā attīstījuši viņu draugi. Jebkādā saskarsmē ar israēliešiem Dievs mudināja viņus uzmanīt, ar ko tiekas viņu bērni. Visas pilsoniskās, reliģiskās un sabiedriskās dzīves kārtības nolūks bija pasargāt tos no kaitīgas sabiedrības, lai jau kopš agrīnas mazotnes iepazīstinātu ar Dieva baušļu noteikumiem un pamatprincipiem. Nācijas pirmsākumā dotajām uzskatāmajām mācībām vajadzēja dziļi ietekmēt visu sirdis. Pirms ēģiptiešus skāra pēdējais briesmīgais sods, kad mira viņu pirmdzimtie, Dievs savai tautai pavēlēja sapulcināt bērnus mājās. Katra nama durvju stenderes tika apziestas ar asinīm, un visiem vajadzēja atrasties šīs zīmes sargājošajā drošībā. Tā arī šodien vecākiem, kuri mīl un bīstas Dievu, jārūpējas, lai viņu bērni ievērotu "derības pienākumus" — atrastos to svēto ietekmju aizsardzībā, ko nodrošinājušas Kristus glābjošās asinis.

Par saviem mācekļiem Kristus teica: "Tavus Vārdus Es tiem esmu devis, un (..) viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules." (Jāņa 17:14)

"Netopiet šai pasaulei līdzīgi," Dievs mums pavēl, "bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā." (Rom. 12:2)

""Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību? (..) Kas kopējs Dieva namam ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: "Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis.

Tāpēc aizejiet no viņu vidus un nošķirieties no tiem, (..)

un neaiztieciet neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu.

Tad Es būšu jums par tēvu,

un jūs būsit Man par dēliem un meitām,"

saka tas Kungs, Visuvaldītājs."

(2. Kor. 6:14-18)

“Sanesiet kopā visus bērnus un zīdaiņus.” “Darīdams tiem zināmus Dieva likumus un Viņa bauslības noteikumus.” (Joēla 2:16; 2. Moz. 18:16)

„Un lieciet Manu vārdu (..) uz Israēla bērniem, un Es tos svētīšu.” (4. Moz. 6:27)

“Un visas zemes tautas redzēs, ka tu esi nosaukts pēc tā Kunga vārda.” (5. Moz. 28:10)

“Un pārpalikušie no Jēkaba nama būs citu tautu starpā

kā tā Kunga rasa un kā lietus pilieni uz zāles,

kas nekā nesagaida no cilvēkiem

un nepaļaujas uz cilvēku bērniem.”

(Mih. 5:6, Glika tulk. 5:7)

Mēs esam iekļauti Israēla bērnu pulkā. Israēliešiem dotie norādījumi par audzināšanu un bērnu mācīšanu, visi svētību apsolījumi, kas saņemami paklausībā, attiecas arī uz mums. Dieva Vārds mums saka: “Es tevi svētīšu (..), un tu būsi par svētību.” (1. Moz. 12:2)

Par pirmajiem mācekļiem un visiem, kas ticēs Kristum pēc viņu sludināšanas, Viņš teica: “Un to skaidrību, ko Tu Man esi devis, Es esmu devis viņiem, lai viņi ir viens, tāpat kā mēs esam viens: Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu Mani esi sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu Mani esi mīlējis.” (Jāņa 17:22,23)

Brīnišķi, brīnišķi vārdi, gandrīz neticami! Pasauļu Radītājs mīl tos, kas sevi nodod, lai Viņam kalpotu, tāpat kā Viņš mīl savu Dēlu. Jau šeit un tagad Dieva žēlastības pilnā laipnība ir dāvāta mums šādā apbrīnojamā veidā. Viņš mums ir devis Debesu Gaismu un Valdnieku, un ar Jēzus starpniecību dāvājis visas Debesu bagātības. Daudz no nākamajai dzīvei apsolītā Viņš ir dāvājis jau uz šīs zemes. Viņš vēlas, lai mēs kā Viņa žēlastības saņēmēji priecājamies par visu, kas padara cēlāku, attīsta un izkopj mūsu raksturu. Viņš gaida, lai iedvesmotu jauniešus ar spēku no augšienes un viņi nostātos zem asinīm slacītā Kristus karoga, lai darbotos tā, kā darbojās Viņš, lai dvēseles vadītu pa drošu ceļu, lai daudzu kājas atbalstītu uz Mūžīgās Klints.

Visi, kas cenšas saskaņoties ar Dieva audzināšanas plānu, saņems Viņa atbalstu, Viņa pastāvīgo klātbūtni, Viņa sargājošo spēku. Ikvienam Viņš saka: “Esi stiprs un drošs! Nebīsties un nebaiļojies! Jo tas Kungs, tavs Dievs, ir visur ar tevi. Es tevi neatstāšu, un Es tevi nepametīšu.” (Joz. 1:9,5)

“Jo kā lietus un sniegs nāk no debesīm

un turp neatgriežas,

pirms tas nav veldzējis zemi, to apaugļojis un tērpis zaļumā,

ka tā dod sēklu sējējam un maizi ēdējam,

tāpat tas ir ar Manu Vārdu, kas iziet no Manas mutes.

Tas neatgriezīsies pie Manis tukšā,

bet pirms tam jāizdara tas, ko Es vēlos,

un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju.

Jo ar prieku jūs iziesit un mierā jūs tiksit vadīti;

Kalni un pakalni jūsu priekšā gavilēs,

un visi koki laukā priecīgi sveicinās.

Ērkšķu vietā uzaugs cipreses,

dadžu vietā mirtes.

Un tas būs tam Kungam par slavu

un par mūžīgi paliekamu zīmi."

(Jes. 55:10-13)

Visā pasaulē sabiedrībā valda sajukums, un ir vajadzīga pilnīga tās pārveide. Jaunatnei sniegtajai audzināšanai ir jāpārveido visa sabiedrības sistēma.

"Viņi liks atzelt vecajām posta vietām,

uzcels, kas agrākos laikos sagrauts,

atjaunos izpostītās pilsētas,

kas jau no cilšu ciltīm bijušas pamestas postā."

Cilvēki viņus sauks "par mūsu Dieva kalpiem (..)

un tiem būs mūžīgs prieks,

jo Es, tas Kungs, mīlu taisnību.

Es tiem došu viņu algu pēc taisnības,

un derēšu ar tiem mūžīgu derību.

Un viņu dzimums būs pazīstams pagānu starpā

un viņu pēcnācēji tautu vidū.

Visi, kas viņus redzēs, tos pazīs un atzīs,

ka viņi ir tā Kunga svētīts dzimums.

Jo kā zeme izdod savus augļus

un kā dārzs liek sazelt saviem dēstiem,

tā tas Kungs liks zelt taisnībai

un slavai visu tautu priekšā.”

(Jes. 61:4,6-9,11)

VISSVARĪGĀKĀ ATZIŅA

"Dieva godības atziņas gaisma."

Nodaļa 35 Patiesa Dieva Iepazīšana

Tāpat kā mūsu Pestītājs, arī mēs esam šajā pasaulē, lai kalpotu Dievam. Mēs esam šeit, lai kļūtu raksturā līdzīgi Kungam un kalpojot atklātu Viņu pasaulei. Lai mēs varētu būt Dieva darbabiedri, kļūt līdzīgi Viņam un atklāt Viņa raksturu, mums Viņš pareizi jāizprot. Viņš ir jāiepazīst tāds, kādu Viņš sevi atklāj.

Visas patiesās audzināšanas un patiesās kalpošanas pamats ir Dieva iepazīšana. Tā ir vienīgais īstais sargs pret kārdinājumiem. Vienīgi tā var veidot mūs raksturā līdzīgus Dievam.

Šīs zināšanas vajadzīgas visiem, kas darbojas, lai veicinātu citu cilvēku garīgo atdzimšanu. Rakstura pārveide, dzīves skaidrība, prasme kalpot, uzticība pareiziem pamatprincipiem ir atkarīga no pareizas Dieva pazīšanas, kas ir būtiska, lai sagatavotos šai un arī nākamajai dzīvei.

"Svētuma jēdziena pareiza izpratne ir dziļa prāta darbība." (Sal. pam. 9:10) ("Izprast, kas svēts, tā ir atzīšana." Glika tulk.)

Pazīdami Dievu, mēs esam saņēmuši "visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai". (2. Pēt. 1:3)

"Bet šī ir mūžīgā dzīvība," teica Jēzus, "ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu." (Jāņa 17:3)

"Tā saka tas Kungs:

"Gudrais lai nelielās ar savu gudrību,

stiprais lai nelielās ar savu spēku,

bagātais lai nelielās ar savu bagātību!

Bet, kas grib lielīties, lai lielās

ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina,

ka Es esmu tas Kungs, kas uztur virs zemes žēlastību,

patiesību un taisnību;

jo uz tādiem Man ir labs prāts," — saka tas Kungs."

(Jer. 9:22,23; Glika tulk. 23,24)

Mums jāpēta atklāsmes, kuras Dievs ir devis par sevi. “Iedraudzējies taču ar Dievu un saglabā mieru ar Viņu,

tad tavs liktenis izveidosies svētīgi.

Uzklausi pamācību no Viņa mutes

un ieslēdz Viņa vārdus savā sirdsprātā! (..)

Lai tad Visuvarenais būtu tavs visdārgākais zelts (..),

tikai tad tu pilnā mērā iepriecināts varēsi paļauties uz Visuvareno

un pret Dievu uzticībā pacelt savu vaigu.

Tu Viņu lūgsi,

un Viņš tevi paklausīs,

un savus īpašos solījumus Viņam tu varēsi izpildīt.

Ja kādu nodomu tu uzsāksi,

tad tas tev izdosies, un pār taviem ceļiem spīdēs gaisma.

Ja tie vedīs lejup, tu atradīsi spēku pats sev uzsaukt:

Augšup!

un pie zemes piespiestiem, — bēdīgiem, pazemīgiem

Viņš palīdz tikt atkal uz kājām.”

(Īj. 22:21-29)

“Viņa neredzamās īpašības, tiklab Viņa mūžīgā vara kā Viņa dievišķība, kopš pasaules radīšanas gara acīm saskatāmas Viņa darbos.” (Rom. 1:20)

Viss, ko dabā uzlūkojam, sniedz tikai nelielu priekšstatu par Ēdenes godību. Grēks ir izkropļojis zemes skaistumu, un visur var pamanīt ļaunā darbības pēdas. Tomēr daudz skaistuma ir palicis. Daba liecina, ka ir kāds, kurš ir bezgalīgs spēkā, liels labestībā, žēlastībā un mīlestībā, kas radījis zemi un piepildījis to ar dzīvību un prieku. Pat savā sabojātajā stāvoklī visas lietas atklāj lielā Mākslinieka roku veikumu. Kur vien mēs skatāmies, kam vien pievēršamies, varam sadzirdēt Dieva balsi un ieraudzīt Viņa labestības pierādījumus.

No svinīgi dobjajiem pērkona dārdiem un vecā okeāna nemitīgās šalkoņas līdz līksmajām, melodiskajām meža skaņām daba desmitos tūkstošos balsu slavē Viņu. Viņa godību mēs ieraugām zemē, jūrā un debesīs, visās apburošajās nokrāsās un niansēs, kas

mainās krāšņā kontrastā vai saplūst saskanīgā harmonijā. Mūžīgie kalni stāsta mums par Viņa spēku. Koki, kas saules gaismā līgo zaļos karogus, un puķes savā liegajā skaistumā pauž vēsti par Radītāju. Dzīvīgais zaļums, kas apjož brūno zemi, rāda Dieva rūpes par Viņa visvienkāršākajiem radījumiem. Jūras dzelmes un zemes dzīles atklāj Viņa bagātības. Viņš, kas okeānā ir ielicis pērles un klintīs ametistu un krizolītu, mīl skaistumu. Debesu lokā uzlecošā saule attēlo Viņu — dzīvību un gaismu visam Viņa radītajam. Viss gaišais un skaistais, kas grezno zemi un apgaismo debesis, stāsta par Dievu.

"Viņa godība apklāja debesis,

Viņa slavas bija pilna visa zeme."

"Zeme ir Tavu radījumu pilna."

"Diena dienai to pauž,

un nakts naktij to dara zināmu.

Nav nekādas valodas, nedzird ne vārda,

neskan to balss,

tomēr to vēsts iziet pa visu pasauli

un to pausme līdz zemes galiem."

(Hab. 3:3; Ps. 104:24; 19:3-5)

Pilnīgi viss stāsta par Viņa sirsnīgajām, tēvišķajām rūpēm un vēlēšanos savus bērnus darīt laimīgus.

Lielais spēks, kas darbojas dabā un uztur visas lietas, nav, kā daži zinātnieki iedomājas, tikai kāds visaptverošs pamatprincips, kāda stimulējoša enerģija. Dievs ir Gars, tomēr Viņš ir arī personība, jo tā Viņš sevi ir atklājis:

"Bet tas Kungs ir patiesi Dievs,

Viņš ir dzīvais Dievs un mūžīgais Ķēniņš (..).

"Tiem dieviem, kas nav radījuši debesis un zemi,

jāpazūd no zemes un šeit apakš debess!"

Bet ne tāda ir Jēkaba mantojuma daļa;

nē, Viņš ir visu lietu Radītājs.

Viņš (..) radīja zemi ar savu spēku,

lika stiprus pamatus pasaules ēkai ar savu gudrību

un izsprieda (izplēta) pār visu debesis ar savu atziņu."

(Jer. 10:10,11,16,12)

Daba nav Dievs

Dieva roku darbs dabā nav Dievs pats. Dabas lietas ir Dieva rakstura un spēka izpausme, bet daba mums nav jāuzskata par Dievu. Cilvēku mākslinieciskā meistarība rada ļoti skaistus mākslas darbus, kas iepriecē acis, un tie mums atklāj kaut ko no to veidotāja domas. Taču izgatavotā lieta nav pats izgatavotājs. Gods pienākas nevis darbam, bet meistaram. Tā kā daba ir Dieva domu izpausme, jāslavē nevis daba, bet tās Radītājs — Dievs.

"Nāciet, pielūgsim un zemosimies,

locīsim ceļus tā Kunga, sava Radītāja, priekšā!

Kā rokā ir zemes dziļumi

un kam pieder arī kalnu galotnes;

Viņam pieder jūra, jo Viņš to ir radījis,

un cietzeme, — Viņa rokas to ir veidojušas."

(Ps. 95:6,4,5)

"(..) Meklējiet Viņu, (..) kas radīja Sietiņu un Orionu, (..)

kas pēc tumsas liek uzaust gaišam rītam

un pēc dienas gaismas liek sabiezēt tumšai naktij (..)."

"Viņš ir tas, kas veido kalnus, kas rada vēju

un atklāj cilvēkiem, kas Viņam padomā."

"Viņš ir tas, kas savu plašo un mūžīgo mājokli uzcēlis Debesīs

un savu pagaidu mītni nostiprinājis zemes virsū;

Viņš pavēl pār ūdeņiem jūrā

un liek tiem izlieties pār visu zemi, —

Viņa vārds ir tas Kungs."

(Am. 5:6,8; 4:13; 9:6)

Zemes radīšana

Zinātne nespēj izskaidrot zemes radīšanu. Kura zinātne spēj izprast dzīvības noslēpumu?

"Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta Dieva vārda spēkā, ka no neredzamā cēlies redzamais." (Ebr. 11:3)

"Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību (..);

Es esmu tas Kungs, kas visu to dara! (..)

Es radīju zemi

un cilvēkus zemes virsū;

Manas rokas izklāja debesis,

un Es vadīju visu to zvaigžņu pulku."

"Kad Es tām to nosaku, tad tās visas ir Manā rīcībā."

(Jes. 45:7-12; 48:13)

Zemes radīšanā Dievs nebija atkarīgs no vielas, kas pastāvēja jau iepriekš. "Jo Viņš runāja, un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās." (Ps. 33:9) Visas lietas, materiālās un garīgās, radās Kunga Jehovas priekšā uz Viņa pavēli un saskaņā ar Viņa nodomu. Debesis un viss tās pulks, zeme un viss, kas uz tās, sāka eksistēt ar Viņa mutes elpu.

Cilvēka radīšanā izpaudās Dieva kā personas esamība. Pēc tam, kad Dievs pēc savas līdzības bija izveidojis cilvēku, tā augums visās detaļās bija pilnīgs, bet bez dzīvības. Tad Dievs persona, eksistējošs pats par sevi, iedvesa šajā veidolā dzīvības elpu, un cilvēks kļuva dzīva, saprātīga būtne. Visas tā organisma daļas tika iedarbinātas. Sirds, artērijas, vēnas, mēle, rokas, kājas, maņu orgāni, prāta spējas — viss sāka darboties un bija pakļauts likumam. Cilvēks kļuva dzīva dvēsele. Ar Kristu — Vārdu — personīgs Dievs radīja cilvēku un apveltīja to ar saprātu un spējām.

Mūsu būtnes veidojums Viņam nebija nezināms, pirms mēs slepenībā tikām radīti. Viņš mūs redzēja jau kā bezmiesas iedīgļus, un Viņa grāmatā bija ierakstītas visas mūsu dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija itin nevienas.

Dievs noteica, lai cilvēks, Viņa radīšanas darba vainagojums, valdītu pār citām zemākajām būtnēm Viņa gudrībā un atklātu Viņa godību. Taču cilvēkam nav jāpaaugstina sevi pāri Dievam.

"Gavilējiet tam Kungam (..)!

Kalpojiet tam Kungam ar prieku,

nāciet Viņa vaiga priekšā ar gavilēm!

Atzīstiet, ka tas Kungs ir Dievs,

Viņš mūs ir darījis, un ne mēs paši,

par savu tautu un par savas ganības avīm.

Ieejiet pa Viņa vārtiem ar pateikšanu,

Viņa pagalmos ar teikšanu!

Pateicieties Viņam, slavējiet Viņa vārdu!"

"Cildiniet to Kungu, mūsu Dievu,

un metieties ceļos pie Viņa svētā kalna!

Tiešām, svēts ir tas Kungs, mūsu Dievs."

(Ps. 100:1-4; 99:9)

Dievs pastāvīgi atbalsta un izmanto par saviem kalpiem visu, ko Viņš ir radījis. Viņš darbojas ar dabas likumu starpniecību un izmanto tos kā savus instrumentus. Tie paši par sevi nedarbojas. Daba savās aprisēs liecina par kādas Būtnes apzinātu klātbūtni un aktīvu līdzdarbību, un šī Būtne visām lietām liek darboties pēc savas gribas.

"Tavs Vārds, Kungs,

stāv nelokāmi Debesīs uz mūžīgiem laikiem.

Tava patiesība un uzticība paliek uz radu radiem.

Tu zemei esi licis pamatus, tā stāv stipri.

Pēc Taviem likumiem debess un zeme stāv vēl šodien,

jo visas lietas Tev kalpo."

"Visu, ko tas Kungs grib, to Viņš izdara

debesīs un virs zemes, jūrā un ūdeņu dzelmē."

"Jo kad Viņš pavēlēja, tie tapa radīti.

Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam;

Viņš tiem devis likumu, ko tiem nebūs pārkāpt.”

(Ps. 119:89-91; 135:6; 148:5,6)

Zemei pašai nepiemīt spēks gadu no gada sniegt savas bagātīgās balvas un turpināt savu gaitu ap sauli. Mūžīga roka nepārtraukti vada šo planētu. Dieva spēks nerimtīgi uztur zemes griešanos. Dievs liek debesjumā uzlēkt saulei. Viņš atver debesu logus un dod lietu.

“Viņš izkaisa sniegu kā vilnas pūkas

un izbārsta salnu kā pelnus.”

“Kad pērkona dārdos atskan Viņa balss,

kad Viņš ūdenim padebešos liek krākt

un liek mākoņu segai no zemes galiem klāties visam pāri,

kad Viņš iededzina zibeņus lietum līstot

un izlaiž vētru no tās apslēptām novietnēm.”

(Ps. 147:16; Jer. 10:13)

Viņa spēkā zeļ augu valsts, raisās katra lapiņa, zied ikviena puķe, briest visi augļi.

Visā pilnībā nav iespējams izprast cilvēka organisma uzbūvi; tie ir noslēpumi, kas mulsina visgudrākos. Tas nav kāds mehānisms, kas, reiz iedarbināts, turpina savu gaitu, liekot pulsam viļņoties un elpai atkārtoties. Dievā mēs dzīvojam, rosāmies un esam. Pukstošā sirds, nemitīgais pulss, ikviens nervs un dzīvā organisma muskulis tiek uzturēts kārtībā un darbojas saskaņā ar vienmēr klātesošā Dieva spēku.

Bībele mums atklāj Dievu Viņa augstajā un svētajā vietā, bet ne bezdarbībā, klusumā vai vienatnē; kopā ar Dievu ir miriāžu miriādes un tūkstošu tūkstoši svēto būtņu, kas visas gaida, lai izpildītu Viņa prātu. Ar šo vēstnešu palīdzību Viņš ir dzīvā saskarē ar ikvienu savas valstības daļu. Ar savu Garu Viņš ir klāt visur. Ar sava Gara un savu eņģeļu starpniecību Viņš kalpo cilvēku bērniem.

Pāri šīs zemes satraukumam Viņš sēž tronī; visas lietas ir atklātas Viņa dievišķajam pārskatam, un no lielās un mierīgās mūžības bezgalības Viņš pavēl to, ko savā providencē uzskata par vislabāko.

“Cilvēka liktenis nestāv viņa paša rokās,

savā dzīvē vīrs nevar pats droši noteikt savu ceļu.”

“Paļaujies uz to Kungu no visas sirds (..),

domā uz to Kungu visos savos ceļos,

tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas.”

“Tā Kunga acs vēro tos, kas Viņu bīstas

un cer uz Viņa žēlastību,

lai Viņš to dvēseles izglābtu no nāves

un uzturētu viņus dzīvus bada laikā.”

“Cik brīnišķa, Kungs, ir Tava žēlastība!

Cilvēku bērni (..) glābjas Tavu spārnu pavēnī!”

“Svētīgs tas, kura palīgs ir Jēkaba Dievs,

un kura cerība balstās uz to Kungu, viņa Dievu.”

“Zeme ir pilna, Kungs, Tavas žēlastības.”

Tu mīli “taisnību un tiesu”.

“Tu patvērums visiem zemes galiem,

uz kuru paļāvībā vērš savus skatus tālās jūras salas,

Tu, kas kalnus nostiprini ar savu spēku,

apjozies ar stiprumu,

Tu klusini jūru krākšanu (..)

un tautu trakošanu (..);

Tu liec arī gavilēt ļaudīm gan rīta ausmas,

gan saulrieta zemēs.”

“Tu pušķo un vainago gadu ar savu labumu,

un Tavas pēdas pil no treknuma.”

“Tas Kungs ir atbalsts visiem, kas krīt,

un padara atkal taisnus visu nomākto stāvus.

Visas acis gaida uz Tevi,

un Tu viņiem dod viņu barību savā laikā;

Tu atver savu roku

un paēdini visus, kas dzīvo, ar labu prātu.”

(Jer. 10:23; Sal. pam. 3:5,6; Ps. 33:18,19; 36:8; 146:5; 119:64; 33:5; 65:6-8,9,12; 145:14-16)

Kristū atklātā Dieva personība

Dievs sevi kā personīgu būtni ir atklājis savā Dēlā. Jēzus, Tēva godības atspulgs “un būtības attēls”, kā personīgs Pestītājs atnāca uz šo pasauli. Kā personīgs Pestītājs Viņš atgriezās Debesīs, kā personīgs Pestītājs Viņš aizlūdz Debesu pagalmos. Dieva troņa priekšā mūsu labā kalpo “kāds Cilvēka Dēlam līdzīgs”. (Ebr. 1:3; Atkl. 1:13)

Kristus, pasaules Gaisma, aizplīvuroja savas dievišķības žilbinošo spožumu un atnāca dzīvot kā cilvēks cilvēku vidū, lai tie varētu iepazīt savu Radītāju un netiktu iznīcināti. Kopš grēks cilvēku atsvešinājis no Radītāja, neviens nekad vairs nav redzējis Dievu, izņemot to, kā Viņu atklāja Kristus.

“Es un Tēvs, mēs esam Viens,” Kristus paziņoja. “Neviens nepazīst Dēlu, kā vien Tēvs, un neviens nepazīst Tēvu, kā vien Dēls un kam Dēls to grib darīt zināmu.” (Jāņa 10:30; Mat. 11:27)

Kristus nāca mācīt cilvēkiem to, ko Dievs vēlas, lai viņi zinātu. Augšā debesīs, virs zemes un plašajos okeāna ūdeņos mēs saskatām Dieva roku darbu. Visas radītās lietas liecina par Viņa spēku, Viņa gudrību, Viņa mīlestību. Tomēr no zvaigznēm, okeāna vai ūdenskrituma mēs nevaram mācīties par Dieva personību, kā tā atklājās Kristū.

Dievs redzēja, ka Viņa personības un rakstura parādīšanai bija nepieciešama skaidrāka atklāsme nekā daba. Viņš sūtīja pasaulē savu Dēlu, lai, cik tālu vien sniedzas cilvēka redzesloks, atklātu neredzamā Dieva dabu un īpašības.

Atklāts mācekļiem

Izpētīsim Kristus teiktos vārdus augšistabā naktī pirms Viņa krustā sišanas. Viņš tuvojās savai tiesas stundai un centās mierināt mācekļus, kuriem bija jātiek tik skaudri kārdinātiem un pārbaudītiem.

““Jūsu sirdis lai neizbīstas,” Viņš sacīja. “Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeju jums vietu sataisīt? (..)”

Toms Viņam saka: “Kungs, mēs nezinām, kurp Tu ej; kā lai mēs zinātu ceļu?” Jēzus viņam saka: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur

Mani. Ja jūs Mani būtu pazinuši, jūs būtu pazinuši arī Manu Tēvu. Jau tagad jūs Viņu pazīstat un esat Viņu redzējuši."

Filips Viņam saka: "Kungs, rādi mums Tēvu, tad mums pietiek." Jēzus viņam saka: "Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi Mani sapratis, Filip? Kas Mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: Rādi mums Tēvu? Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī? Vārdus, ko Es jums saku, Es nerunāju no sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara savus darbus." (Jāņa 14:1-10)

Vēl arvien mācekļi neizprata Kristus teikto par Viņa saistību ar Dievu. Daudz kas no Viņa mācības tiem vēl šķita neziņā tīts. Kristus vēlējās, lai viņiem būtu skaidrāka, noteiktāka izpratne par Dievu.

"To Es jums līdzībās esmu runājis," Viņš teica, "nāk stunda, kad Es vairs nerunāšu uz jums līdzībās, bet tieši stāstīšu par Tēvu." (Jāņa 16:25)

Vasarsvētku dienā, kad pār mācekļiem nāca Svētais Gars, tie daudz pilnīgāk saprata Kristus līdzībās izteiktās patiesības. Daudz skaidrākas nu bija mācības, kas senāk šķita noslēpumainas. Tomēr pat vēl tad mācekļi neguva pilnīgu Kristus apsolījumu piepildījumu. Viņi saņēma visas tās atziņas par Dievu, ko spēja saprast, bet vēl bija galīgi jāpiepildās apsolījumam, ka Kristus tiem pilnībā atklās Tēvu. Tā tas ir arī šodien. Mūsu izpratne par Dievu ir daļēja un nepilnīga. Kad beigsies cīņa un Cilvēks Jēzus Kristus Tēva priekšā atzīs savus uzticīgos kalpus, kuri grēcīgajā pasaulē uzticīgi liecināja par Viņu, tie gūs skaidrību par tagad neizprotamo.

Uz Debesu pagalmiem Kristus paņēma līdzi savu apskaidroto cilvēciskumu. Visiem, kas Viņu pieņem, Viņš sniedz iespēju kļūt par Dieva bērniem, lai beidzot Tēvs tos atzītu par savējiem un tie dzīvotu ar Viņu nebeidzamā mūžībā. Ja šajā dzīvē viņi būs Dievam paklausīgi, tad reiz "skatīs Viņa vaigu; un Viņa vārds būs tiem uz pierēm". (Atkl. 22:4) Kas gan būtu Debesu skaistums, ja tur neredzētu Dievu? Kāds gan vēl lielāks prieks var būt ar Kristus žēlastību izglābtajam grēciniekam, nekā raudzīties Dieva vaigā un atzīt Viņu par Tēvu?

Dzīvo saikni starp Dievu un Kristu skaidri norāda Raksti, kas ļoti saprotami attēlo katra personību un individualitāti.

"Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi runājis caur praviešiem uz tēviem, šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu (..). Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā; ar to Viņš kļuvis tik daudz varenāks par eņģeļiem, cik daudz pārāku par tiem Viņš mantojis vārdu. Jo kuram eņģelim gan jebkad Viņš teicis: "Mans Dēls Tu esi, šodien es Tevi esmu dzemdinājis?" Un atkal: "Es viņam būšu par tēvu, un viņš Man būs par dēlu?"" (Ebr. 1:1-5)

Tēva un Dēla personības un to vienotība atklājas Jāņa evaņģēlija septiņpadsmitajā nodaļā uzrakstītajā Kristus lūgšanā par Viņa mācekļiem:

"Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs. Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis." (Jāņa 17:20,21)

Kristus un Viņa mācekļu vienotība neiznīcina neviena personību. Viņi ir viens nolūkos, prātā, raksturā, bet ne personā. Tāpat arī Kristus un Dievs ir viens.

Kristū atklātais Dieva raksturs

Pieņemdams cilvēka veidu, Kristus atnāca, lai būtu vienots ar cilvēci un tajā pašā laikā grēciniekiem atklātu mūsu Debesu Tēvu. Viņš, mājodams pie Tēva kopš mūžības un būdams arī neredzamā Dieva attēls, vienīgais cilvēkiem spēja atklāt Dievības raksturu. Viņš visās lietās bija līdzīgs saviem brāļiem. Viņam bija cilvēka ķermenis, tāds pats kā mums. Viņš juta izsalkumu, slāpes un nogurumu. Ēdiens Viņu stiprināja un miegs atspirdzināja. Viņš dalījās cilvēces liktenī, tomēr bija nevainīgais Dieva Dēls. Uz zemes Viņš bija svešinieks un pagaidu iemītnieks — pasaulē, bet ne no pasaules; kārdināts un pārbaudīts tāpat kā jebkurš vīrietis un sieviete šodien, tomēr dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi. Būdams sirsnīgs, līdzjūtīgs un žēlsirdīgs, Viņš atspoguļoja Dieva raksturu, vienmēr rūpējās par citiem un kalpoja Dievam un cilvēkiem.

"Tas Kungs Mani svaidījis," Viņš teica,

"sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti,

Mani sūtījis dziedināt sagrauztas sirdis,

pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu"

"un akliem gaismu,"

"pasludināt tā Kunga žēlastības gadu (..)

un iepriecināt visus noskumušos."

(Jes. 61:1; Lūk. 4:18; Jes. 61:2)

"Mīliet savus ienaidniekus," Viņš mūs lūdz; "svētījiet tos, kas jūs nolād, dariet labu tiem, kas jūs ienīst un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs (..) vajā, ka jūs topat sava Debesu Tēva bērni;" "(..) jo Viņš ir laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem." "Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem." "Tāpēc esiet žēlīgi, kā jūsu Tēvs ir žēlīgs." (Mat. 5:44,45, Glika tulk.; Lūk. 6:35; Mat. 5:45; Lūk. 6:36)

"Mūsu Dieva sirsnīgās žēlastības dēļ, (..) auseklis no augšienes mūs uzlūkojis, lai spīdētu tiem, kas mīt tumsībā un nāves ēnā, un atgrieztu mūsu soļus uz miera ceļa." (Lūk. 1:78,79)

Krusta godība

Dieva mīlestības atklāsme pret cilvēku koncentrējas krustā. Tā pilno nozīmīgumu mēle nespēj izsacīt, spalva nespēj aprakstīt, cilvēka prāts nespēj apjaust. Raugoties uz Golgatas krustu, mēs tikai spējam izteikt: "Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību." (Jāņa 3:16)

Mums jāmācās un jāmāca pestīšanas zinātne, ka Kristus ir sists krustā mūsu grēku dēļ, Kristus ir augšāmcēlies no nāves, Kristus ir atgriezies Debesīs.

Tas bija Kristus

"Kas Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!" (Filip. 2:6-8)

"Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas." "Tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, vienmēr dzīvs būdams, lai tos aizstāvētu." (Rom. 8:34; Ebr. 7:25)

"Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzi just mūsu vājībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka." (Ebr. 4:15)

Ar Kristus dāvanu mēs saņemam visas svētības, ar šo dāvanu pār mums diendienā izplatās Jehovas labestības nebeidzamā plūsma. Ar šo vienu dāvanu mūsu iepriecinājumam dota katra puķe ar tās maigo krāsu un smaržu. Dievs ir radījis sauli un mēnesi. No zvaigznēm, kas izskaistina debesis, nav nevienas, ko Viņš nebūtu radījis. Par Dieva mīlestību Kristū liecina ikviena krītošā lietus lāse, ikviens gaismas stars, kas slīd pār mūsu nepateicīgo pasauli. Mūsu labā viss ir sagādāts ar šo vienu neizsakāmo dāvanu, Dieva vienpiedzimušo Dēlu. Viņu pienagloja pie krusta, lai visas šīs dāvanas plūstu pie Dieva radījumiem.

"Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni." (1. Jāņa 3:1)

"Nav dzirdēts un piedzīvots, neviena acs to nav redzējusi, ka bez Tevis būtu vēl kāds cits Dievs, kas tā palīdz tiem, kas paļaujas uz Viņu." (Jes. 64:4)

Pārveidojošā izpratne

Kristū atklātā izpratne par Dievu ir vajadzīga visiem izglābtajiem. Tā pārveido raksturu. Šī izpratne atjaunos dvēselē Dieva līdzību, piešķirs visai cilvēka būtnei dievišķo garīgo spēku.

"Mēs visi, atsegtām sejām spoguļodamies tā Kunga spožumā, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu." (2. Kor. 3:18)

Par savu dzīvi Pestītājs teica: "Es esmu turējis sava Tēva baušļus." (Jāņa 15:10) "Viņš Mani nav atstājis vienu, jo, kas Viņam labpatīk, to Es daru vienmēr." (Jāņa 8:29) Dievs grib teikt, lai Viņa sekotāji būtu tādi, kāds bija Jēzus cilvēka miesā. Viņa spēkā mums jādzīvo skaidra un cēla dzīve, kādu dzīvoja Pestītājs.

"Tādēļ", saka Pāvils, "es loku savus ceļus tā Tēva priekšā, no kā ikviena cilts Debesīs un virs zemes dabū savu vārdu, lai Viņš savā bagātībā un varenībā jums dotu savu Garu un liktu pieaugt jūsu iekšējam cilvēkam, un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā, ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību." (Ef. 3:14-19)

Mēs "pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, visā pilnībā izprastu Viņa gribu. Tad jūsu dzīve būs mūsu Kunga cienīga un Viņam viscaur patīkama, un jūs nesīsit augļus ar visāda veida labiem darbiem un pieaugsit Dieva atziņā. Bet Viņš savā godības varenībā jūs bagātīgi apveltīs ar spēku būt izturīgiem un pacietīgiem, un (..) ar prieku (..)." (Kol. 1:9-11)

Dievs aicina mūs iegūt šādu izpratni, bez kuras viss pārējais ir niecība un nebūtība.

Nodaļa 36 Spekulatīvu Zināšanu Briesmas

Viens no vislielākajiem ļaunumiem, kas pavada atziņu meklējumus un zinātniskus pētījumus, ir tieksme paaugstināt cilvēka spriedumus pāri to patiesajai vērtībai un kompetencei. Daudzi cenšas spriest par Radītāju un Viņa darbiem atbilstoši savām nepilnīgajām zināšanām. Viņi pūlas noteikt Dieva dabu, īpašības un privilēģijas, veltīdami laiku prātojumiem par Mūžīgo. Tie, kas uzsāk šādas "studijas", iet pa aizliegto zemi. Viņu meklējumiem nebūs nekādu vērtīgu rezultātu, un, to darot, viņi tikai apdraudēs savas dvēseles.

Mūsu pirmie vecāki izdarīja grēku, vēlēdamies apmierināt savu ziņkāri par zināšanām, kuras Dievs gribēja noklusēt. Tiecoties pēc šīm zināšanām, viņi zaudēja visu vērtīgo. Ja Ādams un Ieva nekad nebūtu aizskāruši aizliegto koku, Dievs viņiem būtu dāvājis izpratni — izpratni, pār kuru nebūtu grēka lāsta, atziņu, kas viņiem būtu nesusi mūžīgu prieku. Viss, ko viņi ieguva, paklausīdami kārdinātājam, bija iepazīšanās ar grēku un tā sekām. Viņu nepaklausības dēļ cilvēce atsvešinājās no Dieva, un zeme tika šķirta no Debesīm.

Šī mācība ir domāta mums. Tas lauks, kurā sātans ieveda Ādamu un Ievu, ir tas pats, kurā viņš vilina cilvēkus šodien, pasauli pārpludinādams ar patīkamām teikām un visādiem paņēmieniem kārdinādams cilvēkus prātot par Dievu. Tā viņš cenšas tos kavēt iegūt patieso izpratni par Dievu, mūsu Pestītāju.

Panteistu teorijas

Šodien visur, arī izglītības iestādēs un draudzēs, iespiežas spiritistu mācības, kas grauj ticību Dievam un Viņa Vārdam. Teoriju, ka Dievs ir visā dabā iemiesota būtne, pieņem daudzi, kas atzīst, ka tic Rakstiem; bet, lai cik skaisti maskēta, šī teorija ir visbriesmīgākā viltība. Tā nepareizi attēlo Dievu un apkauno Viņa lielumu un majestātiskumu. Tā droši tiecas ne tikai maldināt, bet arī pazemot cilvēkus. Tās galvenā sastāvdaļa ir tumsība, tās darbības lauks — baudkāre. To pieņemot, sekas ir šķiršanās no Dieva. Kritušā cilvēka dabai tā nozīmē bojāeju.

Grēka dēļ mūsu stāvoklis ir nedabisks, bet spēkam, lai mūs atjaunotu, jābūt pārdabiskam, citādi tam nav nozīmes. Ir tikai viens spēks, kas spēj lauzt ļaunā iespaidu cilvēka sirdī, un tas ir Dieva spēks Jēzū Kristū. Tikai Krustā Sistā asinis šķīsta no grēka. Vienīgi Viņa žēlastība palīdz mums pretoties kritušās dabas tieksmēm un uzvarēt tās. Spiritistu teorijas par Dievu padara Viņa žēlastību neietekmīgu. Ja Dievs ir kāda esamība, kas atrodas dabā, tad Viņš iemājo visos cilvēkos; un, lai sasniegtu svētumu, cilvēkam jāattīsta tikai tas labais, kas ir viņā. (Panteistu uzskats — red. piez.)

Izsekojot šīm teorijām līdz to loģiskam noslēgumam, redzams, ka tās pilnīgi iznīcina visu kristiešu izpratni par dievišķo radīšanas un atpestīšanas plānu. Tās atsakās no salīdzināšanās nepieciešamības un padara cilvēku par sevis pestītāju. Šīs teorijas padara neietekmīgu Dieva Vārdu, un tie, kas tās pieņem, nokļūst lielās briesmās visbeidzot par izdomājumu uzskatīt visu Bībeli. Viņi var spriest, ka tikums ir labāks par netikumu, bet, izslēdzot Dievu no Viņa pilntiesīgā valdnieka stāvokļa, kļūst atkarīgi no cilvēciskā spēka, kas bez Dieva ir nevērtīgs. Cilvēka bezpalīdzīgajai gribai nav reālu iespēju pretoties ļaunumam un pārvarēt to. Dvēseles nostiprinājumi ir sagrauti. Cilvēkam vairs nav šķēršļu pret grēku. Ja reiz tiek atstāti Dieva Vārda un Viņa Gara ierobežojumi, nav zināms, cik dziļi tāds cilvēks var krist.

"Visi Dieva Vārdi ir šķīstuma caurstrāvoti;

Viņš ir vairogs tiem, kas uz Viņu paļaujas.

Nepievieno neko Viņa Vārdiem,

lai Viņš tevi nesodītu un neatzītu tevi par melīgu!"

"Bezdievīgā ļaunais darbs saņems savā varā viņu pašu,

un ar sava grēka valgu viņš paliks nesaraujami sasiets."

(Sal. pam. 30:5,6; 5:22)

Dievišķo noslēpumu meklējumi

"Noslēpumainās lietas visas pieder tam Kungam, mūsu Dievam, bet atklātās lietas ir darītas zināmas mums un mūsu bērniem." (5. Moz. 29:29) Mums jāpēta atklāsmes, ko Dievs par sevi ir sniedzis savā Vārdā. Tās mums jācenšas izprast, bet tālāk par tām nav jātiecas. Visasākais prāts līdz nogurumam var sevi apgrūtināt ar minējumiem par Dieva dabu, bet šīs pūles būs neauglīgas. Mums nav lemts atrisināt šo problēmu. Neviena cilvēka prāts nespēj apjaust Dievu. Nevienam nevajag nodoties prātojumiem par Viņa dabu. Šeit klusēšana ir daiļrunība. Visu Lietu Zinātājs stāv pāri diskusijām.

Pat eņģeļiem nav bijis atļauts piedalīties Tēva un Dēla apspriedēs tad, kad tika izstrādāts pestīšanas plāns. Cilvēkam nav jācenšas izzināt Visuaugstā noslēpumus. Par Dievu mēs zinām tikpat maz kā bērni; bet kā maziem bērniem mums Viņš jāmīl un jāpaklausa Viņam. Neprātosim par Viņa dabu vai Viņa pārākumu, bet ievērosim Viņa teiktos vārdus:

"Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus

vai pacelties līdz paša Visvarenā pilnībai?

Tās ir tik augstas kā debesis, — ko tu tur sasniegsi?

Dziļākas nekā elle, cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas?

Tās garums ir garāks nekā zeme;

tās platums platāks nekā jūra."

"Bet gudrība, kur to atrod,

un kur mājo atziņa?

Neviens cilvēks nezina ceļus pie tās,

un velti to meklē dzīvo zemē.

Un jūras dzelme saka: Manī tās nav,

un jūras viļņi runā: Ar mums kopā tā nedzīvo.

Pat par tīrāko zeltu to nenopirkt,

Un sudrabs kā pretvērtība par to ir neatsverams.

To nevar iegūt ne par Ofīras smalkā zelta vērtību,

nedz arī pret karneoliem (oniksiem) un safīriem.

To nevar salīdzināt ne ar zeltu, nedz ar spīdošiem akmeņiem,

to nevar apmainīt pret augstvērtīga zelta izstrādājumiem.

Par pērlēm un kristālu nav ko runāt,

jo iegūta gudrība ir pārāka par pērlēm.

To nevar pielīdzināt Etiopijas dzeltenajam topāzam,

un tā nav pārdodama par vistīrāko zeltu.

Bet gudrība, — no kurienes tā nāk,

un kur mājo atziņa? (..)

Elles un nāves dziļumi saka par to:

Tikai baumas par tās lielo slavu ir nonākušas līdz mūsu ausīm.

Tikai vienīgi Dievam ir zināmi ceļi pie tās,

un Viņš labi zina tās uzturēšanās vietu,

jo tikai Viņš vienīgi redz līdz zemes galiem,

un Viņš skata visu to, kas ir atrodams zem debesīm. (..)

Kad Viņš deva savus priekšrakstus lietum

un ierādīja ceļu pērkonam un zibeņiem,

tad Viņš to redzēja, iedarbināja to,

nodibināja tās pamatus, attīstīja, izdibināja un arī izpētīja to.

Bet cilvēkam Viņš teica tikai vienu:

Redzi, bijība tā Kunga priekšā, tā ir gudrība,

un vairīties no ļauna, tā ir atzīšana!"

(Īj. 11:7-9; 28:12-28)

Gudrību nevar atrast, ne pētot zemes dzīles, ne veltīgi cenšoties izzināt Dieva būtības noslēpumus. Drīzāk to var atrast, pazemīgi pieņemot atklāsmes, kuras Viņš gribējis sniegt, un pakļaujot savu dzīvi Viņa gribai.

Visgudrākie cilvēki nespēj izprast dabā sniegtos Jehovas noslēpumus. Dievišķā inspirācija izvirza daudzus jautājumus, uz kuriem nespēj atbildēt pat visizglītotākie zinātnieki. Tos nejautāja, lai mēs meklētu atbildes uz tiem, bet gan tādēļ, lai pievērstu uzmanību Dieva dziļajiem noslēpumiem un norādītu mums, ka mūsu gudrība ir ierobežota un ka ap mums ik dienas ir ļoti daudz mirstīgām būtnēm neaptveramā.

Skeptiķi atsakās ticēt Dievam, jo nespēj saprast bezgalīgo spēku, ar kuru Viņš sevi atklāj. Dievs ir jāatzīst gan ievērojot to, ko Viņš par sevi nav atklājis, gan arī to, kas ir atklāts mūsu ierobežotajai izpratnei. Kā dievišķajās atklāsmēs, tā arī dabā Dievs ir sniedzis noslēpumus, lai iedvestu mums ticību. Tā tam jābūt. Mēs varam vienmēr pētīt, vienmēr jautāt, vienmēr mācīties, un tomēr paliek bezgalīgs nezināmais.

"Kas ir izmērījis ūdeņus ar sauju

un aptvēris debesis ar savām rokām?

Kas saņēmis zemes pīšļus traukā

un kalnus nosvēris ar svariem

un pakalnus rokas svaru kausā?

Kas ir tā Kunga Garam noteicis tā apjomu,

un kas bijis Viņa padoma devējs? (..)

Redzi, tautas ir kā piliens pie spaiņa,

tās Viņam ir kā puteklītis svaru kausā!

Salas Viņam ir kā smilšu grauds, ko Viņš paceļ!

Libānā nepietiek malkas,

un tajā esošā kopējā mežu zvēru daudzuma ir par maz dedzināmam upurim tam Kungam.

Visas tautas ir it kā nekas Viņa priekšā,

un kā tādu neko Viņš tās arī neatzīst un neievēro.

Ar ko jūs salīdzināsit Dievu,

un kur jūs atradīsit Viņam ko līdzīgu? (..)

Vai tad jūs to nezināt?

Vai tad jūs to neesat dzirdējuši?

Vai tad jums jau no paša sākuma tas nav pasludināts?

Vai tad jūs vēl neesat sapratuši, ko zemes pamati māca?

Viņš ir tas, kas sēž augstībā pāri pār zemi,

un tās iedzīvotāji ir niecīgi kā siseņi.

Viņš ir tas, kas izklāj debesis kā segu

un tās izpleš kā dzīvojamu telti. (..)

“Kam jūs Mani pielīdzināsit (..)?”

jautā Svētais.

Paceliet savas acis uz debesīm

un raugiet: Kas to visu ir radījis?

Viņš ir tas, kas izved visu viņu pulku pēc skaita

un visus sauc vārdā

pēc sava lielā spēka un varas,

un tur netrūkst neviena.

Kāpēc tu, Jēkab, saki, un tu, Israēl, domā:

“Mans ceļš ir tam Kungam apslēpts,

manu likteni Dievs neievēro?”

Vai tu to nezini?

Vai tu to neesi dzirdējis?

Mūžīgais Dievs ir tas Kungs,

kas radījis zemes galus,

Viņš nepiekūst un nenogurst,

Viņa gudrība ir neaptverama.”

(Jes. 40:12-28)

Mācīsimies pazīt mūsu Dieva lielumu no aprakstiem, kurus Svētais Gars devis Viņa praviešiem. Pravietis Jesaja raksta: “Tanī gadā, kad nomira ķēniņš Usija (apm. 740. gadā pirms Kristus), es redzēju to Visuvareno Kungu sēžam uz augsta lepna troņa, un Viņa troņa apmaļu šuves piepildīja svētnīcu. Serafi lidinājās pār Viņu, tiem bija katram seši spārni; ar diviem serafs apsedza savu vaigu, ar diviem savas kājas, un ar diviem viņš lidoja. Tie nemitīgi sauca cits aiz cita šos vārdus: “Svēts, svēts, svēts ir tas Kungs Cebaots! Visa zeme ir pilna Viņa godības!” Sliekšņu pamati trīcēja no sauciena skaņām, un nams pildījās ar dūmiem.

Tad es izsaucos: “Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nešķīstas lūpas, un tagad nu es redzēju ar savām acīm Ķēniņu, to Kungu Cebaotu!”

Tad pielidoja man viens serafs, viņam bija rokā kvēlojoša ogle, ko viņš ar lūkšām bija paņēmis no altāra. Ar to viņš aizskāra manu muti un teica: “Redzi, tai aizskarot tavas lūpas, tavs noziegums ir deldēts, un tavi grēki piedoti!”” (Jes. 6:1-7)

“Bet neviena nav tāda kā Tu, ak, Kungs!

Tu esi liels,

un liels ir Tavs vārds ar savu spēku!

Kas tevi lai nebītos, Tu, tautu ķēniņš?”

“Kungs, Tu izproti mani visos sīkumos un mani pazīsti.

Tu zini —, vai es sēdu vai ceļos,

Tev ir skaidras manas domas jau no tālienes.

Lai es eju, lai es guļu, Tu esi ap mani,

Tev ir zināmi visi mani ceļi,

jo nav vārda uz manas mēles,

kas Tev, Kungs, nebūtu zināms.

Tu esi ap mani no visām pusēm,

Tu turi savu roku pār mani.

Šī atziņa man ir pārāk brīnišķa

un pārāk augsta: es nevaru to saprast."

(Jer. 10:6,7; Ps. 139:1-6)

"Liels ir mūsu Kungs un varens spēkā, Viņa gudrībai nav mēra." (Ps. 147:5)

"Jo ikviena cilvēka ceļi ir atklāti tā Kunga priekšā, un Viņš izsver visas viņu gaitas." (Sal. pam. 5:21)

"Viņš atklāj to, kas bija apslēpts un neziņā tīts; Viņš zina, kas slēpjas tumsā, pie Viņa mīt gaisma." (Dan. 2:22)

"Dievam visi savi darbi ir zināmi no mūžības." "Kas gan ir izpratis Dieva prātu, kas ir bijis Viņa padoma devējs? Jeb kas Viņam ko iepriekš devis, par ko nāktos atmaksa? No Viņa, caur Viņu, uz Viņu visas lietas. Viņam lai gods mūžīgi!" (Ap. d. 15:18, Glika tulk.; 1965. gada tulk. — 17. panta pēd. daļa, 18; Rom. 11:34-36)

"Bet pasaules mūžu Valdniekam, neiznīcīgajam, neredzamajam" (..), "Kam vienīgajam ir nemirstība, kas dzīvo nepieejamā gaismā, kuru neviens cilvēks nav redzējis, nedz arī var redzēt, — Viņam lai ir gods un mūžīga vara!" (1. Tim. 1:17; 6:16)

"Vai Viņa parādīšanās vien un nostāšanās augstu pāri pār jums jūs galīgi neapmulsinātu, un vai jūs nepārņemtu bailes Viņa priekšā?"

"Un vai tad Dievs nav tik augsts kā debesis?

Un skaties uz zvaigžņu augstumu, cik tās cildenas un tālas!"

"Kas var izskaitīt Viņa kara pulkus?

Un kam pāri nepaceļas Viņa gaisma?"

"Viņš (..) padara lielas lietas, ko mēs nespējam saprast,

Viņš saka sniegam:

"Krīti zemē!"

un lietum: “Līsti!”

vai lietus gāzēm: “Topiet vēl ilgstošākas un stiprākas!”

Tad Viņš piespiež cilvēku rokām kļūt bezdarbīgām,

lai ikviens cilvēks izprastu Viņa rīcību. (..)

Viņš liek (..) mākoņiem (..) klāties pāri savu zibeņu padebešiem,

un tie pagriežas Viņa vadībā uz visām pusēm,

lai paveiktu visu, ko Viņš tiem pavēl,

pa visu plašo zemes virsu:

Tie reizēm ir Viņa soda rīkste, ja kāda zeme to pelnījusi,

reizēm tie ir žēlastības pierādījums; tā Viņš liek tiem tukšoties pār zemi.

(..) uzklausi to!

Paliec mierā un pārdomā tā stiprā Dieva brīnumdarbus!

Vai tev ir zināms, kā Dievs licis tiem būt

un kā Viņš liek atmirdzēt saviem gaismas padebešiem?

Vai tev ir kas zināms par mākoņu peldēšanu,

(..) par Viņa brīnumu pilniem darbiem, Viņa, kas pilnīgs savā gudrībā? (..)

Vai tu kopā ar Viņu sakārto izplatījumā spožos padebešus,

tos stingri saliedējot, tā ka izplatījums kļūst līdzīgs izlietam metāla spogulim?

Tad pamāci jel arī mūs, ko lai mēs Viņam pasakām,

jo mēs tumsas dēļ nenieka nespējam celt Viņa priekšā. (..)

Un nu: nevar taču skatīties tieši saules gaismā, kad saule

visā spožumā stāv debess izplatījumā,

pēc tam kad vējš tam pārgājis pāri un debess noskaidrojusies.

No ziemeļiem pie mums nonāk zelta mirga (ziemeļblāzma),

bet pats Dievs mājo bijājamā godībā.

Visuvareno jau mums pašiem neatrast,

kas varens ir spēkā

un tāpat bagāts tiesā un taisnībā. (..)

Tāpēc cilvēku cilts Viņu bīstas."

"Kas ir tāds kā tas Kungs, mūsu Dievs, kas mājo augstībā,

kas noskatās no augšas uz debesīm un uz zemi!"

"Cauri viesuļiem un vētrām ved tā Kunga ceļš;

mākoņi ir putekļi zem Viņa kājām."

"Liels ir tas Kungs un augsti teicams,

neizdibināma ir Viņa varenība.

Paaudžu paaudzes slavēs Tavus darbus

un paudīs Tavu varu.

Es teikšu Tavas godības diženo varenību

un dziedāšu par Taviem brīnuma darbiem.

Ļaudis runās par Taviem lieliskajiem darbiem,

un es sludināšu Tavu varenību.

Tavas lielās lēnības piemiņu teiktin teiks

un Tavu taisnību slavēs ar dziesmām. (..)

Visiem Taviem darbiem būs Tevi, Kungs, teikt,

un Taviem svētajiem būs Tevi daudzināt.

Viņi izteiks Tavas valstības godību

un runās par Tavu varu,

lai cilvēku bērniem top zināmi Tavi varenie darbi

un Tavas valstības brīnišķais spožums un godība.

Tava valstība ir uz mūžīgiem laikiem,

un Tava valdīšana paliek uz radu radiem. (..)

Mana mute paudīs tā Kunga slavu,

un visa miesa lai teic Viņa svēto vārdu mūžīgi mūžam!”

(Īj. 13:11; 22:12; 25:3; 37:5-24; Ps. 113:5,6; Nah. 1:3; Ps. 145:3-21)

Mācoties vienmēr vairāk par to, kas ir Dievs un kādi esam mēs paši Viņa skatījumā, mēs izjutīsim bijību un drebēsim Viņa priekšā. Mūsdienu cilvēkiem jāmācās no to likteņiem, kas senatnē uzdrošinājās brīvi rīkoties ar to, ko Dievs bija noteicis par svētu. Kad israēlieši pēc atgriešanās no filistiešu zemes atļāvās atvērt šķirstu, viņu negodbijīgā rīcība tika nekavējoties sodīta.

Bez tam, atcerēsimies Dieva sodu, kas skāra Uzu. Dāvida valdīšanas laikā uz Jeruzālemi vedot šķirstu, Uza pielika savu roku, lai to atbalstītu. Uzdrošinādamies aizskart Dieva klātbūtnes simbolu, viņš tika sodīts ar pēkšņu nāvi.

Mozus, kas, nenojauzdams Dieva klātbūtni degošajā ērkšķu krūmā, pagriezās, lai vērotu brīnišķo skatu. Viņam tika dota pavēle: ““Nenāc tuvāk! Novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme.” (..) “Un Mozus aizklāja savu vaigu, jo viņš bijās Dievu uzskatīt.” (2. Moz. 3:5,6)

“Bet Jēkabs atstāja Bēršebu un devās uz Hāranu. Un tam gadījās nonākt kādā vietā un palikt tur pa nakti, jo saule bija norietējusi. Un viņš paņēma vienu no akmeņiem, kādi tur tanī vietā bija, un lika to sev pagalvī, un apgūlās tanī vietā.

Un viņam bija sapnis: Lūk, uz zemes bija kāpnes uzslietas, bet to augšgals sniedzās debesīs, un lūk, Dieva eņģeļi kāpa pa tām augšup un lejup. Un redzi, tas Kungs stāvēja augšgalā un sacīja: “Es esmu Ābrahāma, tava tēva, Dievs un Īzāka Dievs! To zemi, uz kuras tu guli, Es došu tev un taviem pēcnācējiem. (..) Es, lūk, esmu ar tevi, un Es tevi pasargāšu it visur, kur tu ej, un Es likšu tev atgriezties šinī zemē, jo Es tevi neatstāšu, līdz būšu piepildījis visus solījumus, kādus Es esmu devis.”

Un Jēkabs uzmodās no sava miega un sacīja: “Tiešām, tas Kungs ir šinī vietā, bet es to nezināju.” Un viņam metās bail, un tas sacīja: “Cik bijājama ir šī vieta, te tiešām ir Dieva nams, un še ir Debesu vārti.”” (1. Moz. 28:10-17)

Tuksneša telts svētnīcā un templī, Dieva mājokļa laicīgajā simbolā, viens nodalījums bija veltīts Viņa klātbūtnei. Pie ieejas novietoto, ar ķerubiem ieausto priekškaru nebija ļauts pacelt nevienai rokai, izņemot vienu. Šī priekškara pacelšana un nelūgta iekļūšana Vissvētākās vietas svētajā noslēpumā nozīmēja nāvi. Jo pāri žēlastības vākam dusēja Visusvētā godība — godība, kuru neviens nedrīkstēja uzlūkot un dzīvot. Vienā gada dienā, kas bija izraudzīta kalpošanai Vissvētākajā vietā, augstais priesteris drebēdams iegāja Dieva klātbūtnē, kamēr vīraka mākonis aizplīvuroja godību viņa skatam. Visā tempļa pagalmā tika apklusināta ikviena skaņa. Pie altāra nekalpoja neviens priesteris. Dievlūdzēju pulks, zemojies klusā bijībā, lūdza Dieva žēlastību.

"Un tas viss viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika robežām." (1. Kor. 10:11)

"Tas Kungs ir savā svētajā namā.

Lai visa pasaule klusē Viņa vaiga priekšā!"

"Tas Kungs ir kļuvis ķēniņš, — tautas lai dreb!

Viņš sēž pār ķerubiem — zeme lai trīc!

Tas Kungs ir liels Ciānā,

un Viņš augsti pacelts pār visām tautām,

lai tās teic Tavu lielo un bijājamo vārdu:

"Tiešām, Viņš ir svēts!""

"Tam Kungam debesīs ir goda krēsls,

Viņa acis raugās uz zemi, Viņa skati pārbauda cilvēku bērnus."

"Viņš skatās no savas svētnīcas (..)."

"No tās vietas, kur Viņa tronis, Viņš pārredz

visus zemes iedzīvotājus;

Viņš īpatnēji izveidojis visu viņu sirdis

un vēro visus viņu darbus.

Lai to Kungu bīstas visa pasaule,

Viņa priekšā lai dreb visi zemes iedzīvotāji!"

(Hab. 2:20; Ps. 99:1 3; 11:5; 102:20; 33:14,15,8)

Ar pētījumiem cilvēki nevar atrast Dievu. Lai neviens necenšas ar pašpaļāvīgu roku pacelt priekškaru, kas slēpj Viņa godību. "Neizprotamas Viņa tiesas un neizdibināmi Viņa ceļi." (Rom. 11:33) Viņa žēlastības pierādījums ir tas, ka Viņa spēks ir apslēpts, jo pacelt priekškaru, kas slēpj Viņa dievišķo klātbūtni, nozīmē nāvi. Neviens mirstīgs prāts nespēj ielūkoties noslēpumā, kurā mājo un darbojas Visvarenais. Par Viņu mēs varam nojaust tikai to, ko Viņš atzīst par vajadzīgu atklāt. Mums ir jāatzīst kāda par sevi pārāka autoritāte. Sirdij un saprātam ir jāzemojas lielā ES ESMU priekšā.

Nodaļa 37 Maldi Un Patiesība Izglītībā

Ļaunuma sazvērestības iedvesmotājs vienmēr aktīvi darbojas, lai nomāktu Dieva Vārdu un cilvēku viedokļos iesētu tikai viņu pašu uzskatus. Tas grib, lai mēs nedzirdētu Dieva balsi sakām: "Šis ir tas ceļš, staigājiet pa to!" (Jes. 30:21) Ar sagrozītas izglītības sistēmas palīdzību tas dara visu iespējamo, lai aptumšotu Debesu gaismu.

Tūkstoši kļūst par skeptiķiem, jo ir ļoti daudz filozofisku prātojumu un zinātnisku pētījumu, kuros Dievs netiek atzīts. Mūsdienu skolās rūpīgi māca un pamatīgi izskaidro secinājumus, ko zinātnieki izdarījuši savos pētījumos, nepārprotami radot iespaidu, ka tad, ja viņiem ir taisnība, Bībelei tās nevar būt. Cilvēka prātam skepticisms ir pievilcīgs. Jaunatne tajā redz neatkarību, kas sagūsta iztēli, un viņi tiek maldināti. Sātans gavilē. Tas atbalsta katru jauniešu sirdīs iesēto šaubu sēklu, palīdz tai augt un nest augļus, un drīz vien tiek ievākta bagātīga neticības raža.

Cilvēka sirds tiecas uz ļaunu, tādēļ ir bīstami jauno ļaužu prātos iesēt skepticisma sēklas. Kas vien vājina ticību Dievam, tas nolaupa dvēselei spēku, ar kuru pretoties kārdinājumiem, un atņem vienīgo patieso drošību pret grēku. Mums vajadzīgas skolas, kurās jaunatnei mācītu, ka diženums ir Dieva paaugstināšana, atklājot Viņa raksturu ikdienas dzīvē. Lai mūsu dzīve piepildītu Viņa nodomu, mums par Dievu jāmācās no Viņa Vārda un Viņa darbiem.

Neticīgie autori

Daudzi uzskata, ka, iegūstot izglītību, svarīgi ir pētīt neticīgu autoru darbus, jo tie saturot daudzus gaišus domugraudus. Bet — kas bija to autors? Tas bija Dievs un tikai Dievs. Viņš ir visas gaismas Avots. Kādēļ tad mums vajadzētu iziet cauri šiem daudzajiem maldiem, kurus satur neticīgo darbi, lai uzzinātu nedaudzas intelektuālas patiesības, ja mums pieejama visa patiesība?

Kā var būt, ka cilvēkiem, kas atrodas karastāvoklī ar Dieva varu, ir tāda gudrība, ko viņi dažreiz pauž? Debesu pagalmos taču izglītojās pats sātans, un šī būtne zina gan to, kas ir labs, gan arī to, kas ļauns. Tas sajauc vērtīgo ar nevērtīgo, un tā spēj maldināt. Ja sātans ir ietērpies Debesu gaismas tērpā, vai mēs to uzskatīsim par gaismas eņģeli? Kārdinātājam ir savi aģenti, kas iemācījušies viņa metodes, tos iedvesmojis viņa gars un tie ir piemēroti viņa darbam. Vai mēs sadarbosimies ar tiem? Vai pieņemsim sātana starpnieku darbus kā izglītības iegūšanai būtiskus?

Ja neticīgo autoru gaišo ideju apgūšanai veltītās pūles un laiks būtu izmantots Dieva Vārda dārgumu pētīšanai, tad tūkstoši, kas tagad atrodas tumsībā un nāves ēnā, priecātos Dzīvības Gaismas godībā.

Vēstures un teoloģijas zināšanas

Daudzi, gatavodamies kristīgajai darbībai, domā, ka ir svarīgi iegūt plašas vēstures un teoloģisko rakstu zināšanas. Viņi iedomājas, ka šīs zināšanas palīdzēs labāk mācīt Evaņģēliju, bet nogurdinošie cilvēku uzskatu pētījumi kalpošanu drīzāk vājinās, nevis stiprinās. Kad redzu ar garlaicīgiem vēstures un teoloģijas mācību sējumiem pārpildītās bibliotēkas, es domāju, kādēļ jāizdod nauda par to, kas nav maize? Jāņa evaņģēlija 6. nodaļa stāsta mums daudz vairāk, nekā atrodams šajos darbos. Kristus saka: "Es esmu dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam." "Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no Debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi." "Kas tic, tam ir mūžīgā dzīvība." "Vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība." (Jāņa 6:35,51,47,63)

Tomēr ir kāda vēsture, kas nebūtu atzīstama par nederīgu. Svētā vēsture bija viens no mācību priekšmetiem praviešu skolās. Rakstos par Jehovas izturēšanos pret tautām un rīcību varēja saskatīt Viņa pēdas. Tāpat arī šodien mums jāņem vērā tas, kāda ir Dieva izturēšanās pret pasaules tautām. Vēsturē mums jāsaskata pravietojumu piepildījums, jāpēta Providences rīcība lielajā reformācijas kustībā un jāsaprot notikumu attīstība, tautām nostājoties ierindā pēdējai lielajai cīņai beigu konfliktā.

Tādi pētījumi sniegs plašu, visaptverošu dzīves redzējumu. Tie palīdzēs saprast kaut ko par attiecībām un saistībām tajā, saprast, cik brīnišķi esam vienkopus saistīti lielajā sabiedrības un tautu brālībā, cik daudz viena tās locekļa apspiešana un pazemošana nozīmē zaudējumu visiem.

Tradicionāli mācītā vēsture parāda tikai cilvēku sasniegumus, viņu kauju uzvaras, viņu panākumus varas un diženuma sasniegšanā. Dieva vadību cilvēku darījumos nepiemin. Tikai nedaudzi pēta Viņa nodomu īstenošanos tautu augšupejā un krišanā.

Teoloģijas mācīšana un pētīšana mūsdienās būtībā ir tikai cilvēku prātojumi, kas "aptumšo Dieva nodomus ar vārdiem, kuriem nav jēgas". (Ījs. 38:2; Glika tulk.: "Padomu aptumšo ar neprātīgiem vārdiem.") Pārāk bieži šādu grāmatu krāšanas motīvi nav tik daudz vēlēšanās iegūt uzturu prātam un dvēselei, bet gan godkāre iepazīties ar filozofiem un teologiem, vēlme iepazīstināt cilvēkus ar kristietību gudros terminos un izteicienos.

Ne visas uzrakstītās grāmatas var kalpot svētas dzīves mērķim. "Mācieties no Manis," teica lielais Skolotājs, "ņemiet uz sevi Manu jūgu. Mācieties Manu lēnprātību un pazemību." Jūsu garīgais lepnums nepalīdzēs jums saskarsmē ar dvēselēm, kas iet bojā dzīvības maizes trūkuma dēļ. Savos šo grāmatu pētījumos jūs ļaujat tām ieņemt praktisko mācību vietu, kuras jums būtu jāmācās no Kristus. Ar šādās studijās apgūto nepietiek. Šie pētījumi, kas tā nogurdina prātu, ļoti maz sniedz kādam palīdzību kļūt par sekmīgu darbinieku dvēseļu darbā.

Pestītājs atnāca "sludināt prieka vēsti nabagiem". (Lūk. 4:18) Savās svētrunās Viņš lietoja visvienkāršākos terminus un visparastākos simbolus. Ir teikts, ka "lielais ļaužu pulks viņu labprāt klausījās". (Marka 12:37) Tiem, kas šajā laikā vēlas darīt Viņa darbu, vajadzīgs dziļāks ieskats Viņa sniegtajās mācībās.

Dzīvā Dieva Vārdi ir pārāki par visām citām izglītības sistēmām. Tiem, kas kalpo cilvēkiem viņu vajadzībās, vajag baudīt šo dzīvības maizi. Tā viņiem sniegs garīgu spēku, un tie būs gatavi kalpot visām ļaužu šķirām.

Klasiķi

Tūkstošiem jauniešu koledžās un universitātēs velta daudzus savas dzīves labākos gadus grieķu un latīņu valodas studijām. Nodarbinot domas ar tām, prāts un raksturs veidojas pagānu literatūras ļauno ideju ietekmē. Šīs literatūras lasīšanu vispār uzskata par svarīgu daļu minēto valodu mācīšanā.

Tie, kas labi pārzina klasiku, atzīst, ka "grieķu traģēdijas ir pilnas ar ainām par asinsgrēku, slepkavībām un cilvēku upuriem, kas domāti iekāres pilniem un atriebīgiem dieviem. Pasaulei būtu daudz labāk, ja izglītības ieguvē iztiktu bez šiem avotiem." "Kā varētu kāds staigāt pa kvēlošām oglēm, lai nesadegtu viņa kājas?" (Sal. pam. 6:28) "Vai tad tīrs var celties no nešķīsta? Nekad ne!" (Ījabs 14:4) Vai tad mēs varam cerēt, ka jaunatne veidos kristīgu raksturu, ja tās izglītošanu virza tādu cilvēku mācības, kuri neievēro Dieva likumu pamatprincipus?

Atsakoties no ierobežojumiem un veltot laiku vieglprātīgām izpriecām, izvirtībai un netikumiem, audzēkņi atdarina to, ar ko šajās studijās baro viņu prātus. Ir profesijas, kur nepieciešamas grieķu un latīņu valodas zināšanas. Dažiem šīs valodas jāmācās, bet zināšanas, kas ir būtiskas praktiskai lietošanai, varētu iegūt, nestudējot literatūru, kas ir demoralizējoša un samaitā tās lasītāju.

Daudziem nav vajadzīga grieķu un latīņu valodu prasme. Seno valodu studijām būtu jāseko pēc to priekšmetu apguves, kas māca par ķermeņa un prāta spēju pareizu izmantošanu. Nav saprātīgi, ja studenti savu laiku velta seno valodu vai arī grāmatu zināšanu apguvei kādā nozarē, ja tie ignorē dzīves praktisko pienākumu izpratni.

Ko studenti paņem sev līdzi, skolu atstājot? Kurp viņi dodas? Kas viņiem jādara? Vai viņiem būs atziņas, kas palīdzēs tiem mācīt citus? Vai viņi tiks audzināti par īstiem tēviem un mātēm? Vai viņi varēs būt ģimenes vadītāji un gudri padomdevēji? Vienīgā izglītība šī vārda īstajā nozīmē ir tā, kas jauniešus un jaunietes veido par kristiešiem, kas māca viņiem dzīves atbildību un to, kā vadīt savas ģimenes. Šādu izglītību neiegūst, mācoties pagānu klasiķus.

Sensāciju literatūra

Daudzi populāri preses izdevumi ir pilni sensacionālu stāstu, kas ieaudzina jaunatnē ļaunumu un aizved to pa posta ceļu. Pat mazi bērni ļoti daudz zina par noziegumiem. Viņu lasītie stāsti pamudina tos uz ļaunu. Iztēlē viņi darbojas līdzi aprakstītajiem notikumiem, un tad viņos pamostas vēlēšanās pārbaudīt savas spējas izdarīt noziegumu un pēc tam izvairīties no soda.

Bērnu un jauniešu rosīgie prāti šādos sižetos ietērpto uztver kā īstenību. Daudzus savaldzina veids, kā iepriekš tiek paredzēti apvērsumi un aprakstītas visādas mahinācijas, kas sagrauj likuma robežas un pašsavaldīšanos. Viņi varbūt tiek pamudināti uz vēl ļaunākiem noziegumiem, kādus nevar atrast sensācijas mīlošu autoru darbos. Šādu iespaidu sekas ir tās, ka sabiedrība demoralizējas. Nelikumību sēkla tiek kaisīta visai plaši. Nav jābrīnās, ka notiek tik ārkārtīgi daudz noziegumu.

Piedzīvojumu romāni un vieglprātīgi, uzbudinoši stāsti lasītājam ir ne mazāks posts. Autors var teikt, ka sniedz kādu ētisku mācību, un viscaur savā darbā iepīt reliģiskas domas, taču bieži tās kalpo, lai apklātu šo sacerējumu muļķību un nevērtīgumu.

Pasaule ir pārpludināta ar grāmatām, kas pilnas pavedinošu maldu. Jaunieši kā patiesību pieņem to, ko Bībele dēvē par maldiem, viņiem patīk šie maldi; un tas nozīmē dvēseles bojāeju.

Ir arī tādi stāsti un romāni, kas uzrakstīti ar nolūku mācīt patiesību vai atklāt kādu lielu ļaunumu. Dažas no šīm grāmatām ir darījušas labu. Tomēr to vairums sagādājis arī neizsakāmu postu. Tajās ir informācija, kas ļoti izsmalcinātā veidā kairina fantāziju un rosina tādu domu gaitu, kas jauniešiem ir sevišķi bīstama, jo domās viņi atkārtoti izdzīvo aprakstītās ainas. Tāda lasīšana padara prātu garīgām studijām nederīgu un nespējīgu. Tā iznīcina interesi par Bībeli. Domās paliek maz vietas Debesu lietām. Domājot par neķītrajiem skatiem, cilvēkus pārņem kaisle, un tai seko grēks.

Kaitīga ir pat tāda daiļliteratūra, kas nesatur nekādus ierosinājumus uz neķītrībām, bet domāta teicamu pamatprincipu mācīšanai. Tā veicina steidzīgu un paviršu lasīšanas paradumu tikai tādēļ, lai uzzinātu saturu, iznīcinot saistošas un dzīvīgas domas spēku; tā dvēselei neļauj pārdomāt augsto dzīves uzdevumu un likteņa problēmas.

Veicinot tieksmi izklaidēties, daiļliteratūras lasīšana rada nepatiku pret praktiskiem dzīves pienākumiem. Tās uzbudinošā, apreibinošā ietekme nereti ir kā garīgo, tā arī fizisko slimību iemesls. Daudzas nelaimīgas un novārtā pamestas mājas, daudzi invalīdi mūža garumā, daudzi psihiatrisko slimnīcu pacienti par tādiem ir kļuvuši romānu lasīšanas dēļ.

Cilvēki bieži iedomājas, ka tādēļ, lai jauniešus atrautu no sensacionālas vai nevērtīgas literatūras, ir jānodrošina viņiem labāka. Tas ir tas pats, kas dziedināt dzērāju, dodot tam dzert nevis viskiju vai degvīnu, bet vājākus reibinošos dzērienus — vīnu, alu vai sidru. To pastāvīga lietošana nemitīgi veicinās vēlmi pēc vēl stiprākiem uzbudinošiem līdzekļiem. Gan dzērāja vienīgais drošais sargs, gan arī atturībnieka vienīgā drošība, ir pilnīga un absolūta atturība. Šis pats noteikums attiecas arī uz literatūras baudītāju. Viņa vienīgā drošība ir pilnīga atturība.

Mīti un pasakas

Bērnu un jaunatnes audzināšanā tagad lielu vietu ierāda pasakām, teikām un izdomātiem stāstiem. Šādas grāmatas izmanto skolās, tās atrodamas arī daudzās mājās. Kā kristīgi vecāki var atļaut saviem bērniem lasīt grāmatas, kas pārpilnas maldu? Bērnam vaicājot pēc stāstu nozīmes, tik pretējas vecāku mācītajam, atbilde ir, ka šie stāsti nav patiesība. Taču tas neizņīcina to lasīšanas ļaunās sekas. Šajās grāmatās paustās domas maldina bērnus, veido nepareizus dzīves uzskatus, rada un veicina vēlmi pēc nereālā.

Šādu grāmatu plašā izplatība tagad ir viens no sātana viltīgajiem nodomiem. Tas mēģina novērst visu paaudžu ļaužu prātus no lielā rakstura veidošanas darba. Sātans grib, lai mūsu bērni un jaunieši aizrautos ar dvēseli iznīcinošiem maldiem, ar kuriem tas pārpludinājis pasauli, tādēļ viņš cenšas novērst to prātus no Dieva Vārda un tā aizkavēt tādu patiesību iegūšanu, kurām vajadzētu būt viņu drošībai.

Bērnu un jauniešu rokās nekad nedrīkst likt grāmatas, kas satur patiesības sagrozījumus. Jāraugās, lai mūsu bērni tieši mācību procesā neiegūtu priekšstatus, kas var izrādīties grēka sēklas. Ja tiem, kam ir nobriedis prāts, ar šādām grāmatām nekā kopēja nav bijis, viņi paši būs drošībā un arī jauniešus viņi ietekmēs un mudinās uz labu, tā pasargājot tos no kārdinājumiem.

Mums ir visa neviltotā un dievišķā pārpilnība. Tiem, kam slāpst pēc zināšanām, nav jāiet uz piesārņotiem avotiem. Kungs saka:

“Pievērs savas ausis un uzklausi īstenās atziņas glabātāju vārdus,

un iespied dziļi savā sirdī Manu mācību! (..)

Lai tava cerība būtu likta uz to Kungu,

to Es tev šodien atgādinu tevis paša labā.

Vai Es neesmu tev jau daudzkārt ar priekšā uzrakstītiem

padomiem un pamācībām saprotamu darījis,

ka Es tev rādu taisnus un patiesus vārdus,

lai tu pareizi varētu atbildēt tiem, kas tevi vaicā."

"Viņš ir cēlis liecību Jēkabā

un devis bauslību Israēlā,

Viņš ir arī pavēlējis mūsu tēviem,

ka tā mācāma viņu bērniem."

"To mēs neslēpsim viņu bērniem, to mēs stāstīsim viņu pēcnācējiem:

tā Kunga slavenos darbus un Viņa spēku un Viņa brīnumus, ko Viņš ir darījis."

"Lai to zinātu vēlākais dzimums,

bērni, kas vēl dzims,

ka tie celtos un par to stāstītu arī saviem bērniem,

lai tie liktu savu cerību uz Dievu."

"Tā Kunga svētība dara cilvēku bagātu

bez sevišķām viņa paša pūlēm."

(Sal. pam. 22:17-21; Ps. 78:5,4,6,7; Sal. pam. 10:22)

Kristus mācība

Patiesības pamatlikumus Kristus atklāja Evaņģēlijā. Viņa mācībā mēs varam iegūt veldzi no skaidrā avota, kas plūst no Dieva troņa. Kristus būtu varējis cilvēkiem sniegt zināšanas, kas pārspētu visus senākos atklājumus un nobīdītu sānis jebkuru citu atklājumu. Viņš būtu varējis atklāt noslēpumu pēc noslēpuma un iekļaut šajās brīnišķīgajās atklāsmēs visu nākamo paaudžu rosīgākos, nopietnākos prātus līdz pat laika noslēgumam, bet tomēr ne mirkli neiztika bez pestīšanas zinātnes mācīšanas. Viņš augstu vērtēja savu laiku, savas spējas un savu dzīvi, un Viņš to izmantoja, lai rūpētos par cilvēku dvēseļu pestīšanu. Viņš atnāca meklēt un glābt pazudušos, un no šī mērķa Viņu nevarēja novērst. Nekam Viņš neļāva sevi novirzīt no tā.

Kristus sniedza tikai izmantojamas atziņas. Viņa pamācības ļaudīm bija saistītas ar praktiskās dzīves vajadzībām. Viņš neapmierināja to cilvēku vēlmes, kuri gāja pie Viņa ar ziņkārīgiem jautājumiem. Šādi iztaujāšanas gadījumi Viņam deva iemeslu svinīgam, nopietnam un dzīvam aicinājumam. Tiem, kas dedzīgi vēlējās plūkt no atziņas koka, Viņš piedāvāja dzīvības koka augli. Tad viņi pārliecinājās, ka ikviens ceļš ir slēgts, izņemot to, kas ved pie Dieva. Ikviens avots bija aizzīmogots, izņemot mūžīgās Dzīvības avotu.

Mūsu Pestītājs nevienu neskubināja apmeklēt tālaika rabīnu skolas tādēļ, ka cilvēku prātus varētu maldināt pastāvīgie "tā runā". Kādēļ mums būtu jāpieņem svārstīgie cilvēku apgalvojumi kā visaugstākā gudrība, ja ir pieejama lielāka un daudz pilnīgāka?

Tas, ko esmu redzējusi par mūžīgajām lietām, un tas, ko esmu redzējusi par cilvēces vājumu, ir ļoti ietekmējis manu prātu un līdz ar to arī manu dzīves darbu. Es neredzu neko, par ko būtu vērts cilvēku apjūsmot vai glorificēt. Es neredzu nekādu iemeslu, kādēļ laicīgā ziņā gudro cilvēku uzskatiem un tā saucamajiem ievērojamajiem ļaudīm vajadzētu uzticēties un viņus pārspīlēti slavēt. Kā gan tiem, kuriem trūkst dievišķā apgaismojuma, var būt pareizi uzskati par Dieva plāniem un ceļiem? Viņi vai nu pilnīgi noliedz Dievu un ignorē Viņa esamību, vai savā ierobežotajā izpratnē noliedz Viņa spēku.

Izvēlēsimies mācīties no Dieva, kas radījis debesis un zemi, no Viņa, kas zvaigznes licis izplatījumā to orbītās un norādījis saulei un mēnesim pildīt to uzdevumus.

Ir pareizi, ja jaunatne jūt, ka prāta spēks ir jāattīsta visaugstākajā pakāpē. Mēs negribam ierobežot izglītību, kuru nav ierobežojis Dievs, bet mūsu sasniegumi nedos nekādu labumu, ja tie netiks izmantoti Dieva godam un cilvēces labklājībai.

Nav pareizi apgrūtināt prātu ar studijām, kas prasa pārmērīgi saspringtu centību, ja zināšanas netiek lietotas praktiskajā dzīvē. Tāda izglītošanās būs zaudējums studentam, jo mazinās viņa vēlēšanos un tieksmi pēc mācībām, kas viņu varētu veidot par sabiedrībai derīgu cilvēku, kurš spēj uzņemties atbildību. Praktiskās mācības ir daudz vērtīgākas nekā kaila teorija. Ar zināšanām vien nepietiek. Mums vajadzīga prasme iegūtās atziņas likt lietā pareizi.

Laiku, līdzekļus un pētījumus, ko daudzi velta samērā nelietderīgām studijām, vajadzētu virzīt tādas izglītības iegūšanai, kas jauniešus audzinātu par praktiskiem ļaudīm, piemērotiem dzīves atbildībām. Tāda izglītība būtu visvērtīgākā.

Mums vajadzīgas zināšanas, kas stiprina prātu un dvēseli un dara mūs labākus. Sirds izglītība ir daudz svarīgāka par grāmatu gudrībām. Ir labi un pat svarīgi iegūt zināšanas par pasauli, kurā dzīvojam, bet, ja no saviem aprēķiniem izlaidīsim mūžību, mēs pieļausim kļūdu, ko nespēsim izlabot nekad.

Studējošais var veltīt visus savus spēkus zināšanu ieguvei, bet, ja viņam nav pareizas atziņas par Dievu, ja viņš nepaklausa likumiem, kas valda pār viņa būtni, tad iznīcina pats sevi. Nepareizu ieradumu dēļ viņš zaudēs pašcieņu un paškontroli, nespēs pareizi spriest par lietām, kas uz viņu attiecas visvairāk. Viņš bezrūpīgi un neprātīgi izturas pret savu prātu un ķermeni. Būdams nevērīgs pret pareizo dzīves pamatprincipu attīstīšanu, viņš zudīs šai un arī nākamības pasaulei.

Ja jaunieši atzītu savu vājumu, viņi Dievā atrastu spēku. Ja viņi censtos mācīties no Viņa, tad kļūtu gudri Viņa padomā, un viņu dzīve būtu auglīga — pasaulei par svētību, bet, savus prātus veltot tikai laicīgām un spriedelējumu pilnām studijām, tā atsvešinoties no Dieva, viņi zaudēs visu, kas bagātina dzīvi.

Nodaļa 38 Patiesās Izpratnes Meklējumu Nozīme

Mums daudz skaidrāk jāapzinās, ka uz spēles ir likts lielās cīņas iznākums, cīņas, kurā esam iesaistīti visi. Mums daudz pilnīgāk jāsaprot Dieva Vārda patiesību vērtība un tas, kādas draud briesmas, ja ļaujam lielajam viltniekam novērst mūsu prātu no tām.

Mūsu pestīšanas Upura bezgalīgā vērtība atklāj grēka briesmīgo ļaunumu. Grēka dēļ viss cilvēka organisms ir traumēts, prāts samaitāts un iztēle izvirtusi. Grēks ir degradējis dvēseles spējas. Kārdinājumi no ārienes atrod atsaucību sirdī, un kājas nemanāmi ved pretī ļaunumam.

Upuris par mums bija pilnīgs, tāpat arī mūsu atjaunošanai no grēka aptraipījuma ir jābūt pilnīgai. Dieva likums neattaisnos nekādu ļaunumu, nekāda netaisnība nevarēs izbēgt sodam. Evaņģēlija ētika neatzīst nekādu citu paraugu, tikai dievišķa rakstura pilnību. Kristus dzīve bija pilnīgs katra baušļa piepildījums. Viņš teica: “Es esmu turējis sava Tēva baušļus.” Viņa dzīve mums ir paklausības un kalpošanas paraugs. Vienīgi Dievs spēj atjaunot sirdi. “Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc labpatikas.” Bet tad tiekam lūgti: “Gādājiet (..), ka topat svēti.” (Jāņa 15:10; Filip. 2:13,12)

Darbs mūsu domām

Netaisnību nevar aizstāvēt, tāpat arī izmaiņas uzvedībā nevar panākt ar dažām vājām, nepastāvīgām pūlēm. Rakstura veidošana ir darbs — nevis vienas dienas vai gada, bet mūža darbs. Cīņa ar sevi pēc svētuma un Debesīm ir cīņa mūža garumā. Bez nepārtrauktām pūlēm un pastāvīgas darbošanās mēs svētā dzīvē nepieaugsim un uzvarētāja vainagu neiegūsim.

Spēcīgākais pierādījums cilvēka kritušajam stāvoklim ir tas, ka atgriešanās prasa tik daudz. Ceļu atpakaļ var izcīnīt tikai ar grūtībām, lēnām, soli pa solim. Vienā mirklī, neapdomīgi, nepiesardzīgi rīkojoties, mēs varam nonākt ļaunuma varā, bet vajag daudz vairāk laika, lai salauztu važas un sasniegtu svētāku dzīvi. Var apņemties un to iesākt, bet tās iegūšana prasīs smagu darbu, laiku, neatlaidību, pacietību un upurus.

Mēs nedrīkstam rīkoties impulsīvi. Mums jābūt pietiekami modriem un, neskaitāmu kārdinājumu ielenktiem, droši jāstājas tiem pretī, citādi tiksim uzvarēti. Ja mums, savu darbu nepadarījušiem, pienāktu dzīves noslēgums, tad tas būtu mūžīgs zaudējums.

Apustuļa Pāvila dzīve bija pastāvīga cīņa pašam ar sevi. Viņš teica: “Es mirstu ik dienas.” (1. Kor. 15:31) Viņa griba un vēlmes ik dienas cīnījās ar pienākumu un Dieva gribu. Viņš nevis izdabāja savām tieksmēm, bet darīja Dieva darbu, lai cik mokošs tas viņam šķita.

Dzīves ceļa noslēgumā, atskatoties uz cīņām un uzvarām, viņš varēja teikt: "Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais Tiesnesis, dos man viņā dienā." (2. Tim. 4:7,8)

Kristieša dzīve ir cīņa un attīstība. Šajā kaujā nav atlaižu; savos centienos mums jābūt pastāvīgiem un neatlaidīgiem. Sātana kārdinājumus var uzvarēt nemitīgos pūliņos. Kristieša godīgums jāmeklē ar neapturamu enerģiju un jāsaglabā, apņēmīgi virzoties uz mērķi.

Neviens negūs uzvaru, ja tās sasniegšanai neveltīs smagas, neatlaidīgas pūles. Katram šī cīņa jāizcīna sevis paša labā; mūsu vietā to nevar neviens cits. Mēs katrs pats esam atbildīgi par šīs cīņas iznākumu; ja mūsu vidū būtu Noa, Ījabs un Daniēls, viņu taisnīgums neizglābtu ne viņu dēlus, ne meitas.

Apgūstamā zinātne

Mums jāapgūst kristietības zinātne — zinātne, kas ir dziļāka, plašāka un augstāka par visām cilvēka zināšanām, tāpat kā debesis ir augstākas par zemi. Prāts jādisciplinē, jāizglīto, jāmāca. Mums Dievam jākalpo, nepakļaujoties iedzimtām tieksmēm. Ir jāuzvar mantotās un iegūtās tieksmes uz ļaunu. Lai kļūtu par mācekli Kristus skolā, bieži vien ir jāatsakās no pierastās audzināšanas un visas iepriekšējās dzīves pieredzes. Mūsu sirdīm jātiek audzinātām tā, lai tās Dievā kļūtu nelokāmas. Ir jāizveido ieradumi, kas mums dos spēku pretoties kārdinājumiem. Mums jāmācās raudzīties augšup. Dieva Vārda pamatprincipi, kas ir tikpat augsti kā debesis un ietver mūžību, mums jāattiecina uz savu ikdienas dzīvi. Ar šiem pamatprincipiem jāsaskaņo katra rīcība, katrs vārds un katra doma. Visam jābūt saskaņā ar Kristu un pakļautam Viņam.

Svētā Gara pievilcīgās īpašības nav attīstāmas vienā mirklī. Drosme, rakstura stingrība, lēnprātība, ticība un nesvārstīga paļāvība Dieva spēkam mūs izglābt iegūstama gadiem ilgā pieredzē. Dieva bērniem savs liktenis jāapzīmogo svētas dzīves centienos un stingrā uzticībā labajam.

Nezaudēt laiku

Mēs nedrīkstam zaudēt laiku. Mēs nezinām, cik drīz var beigties mūsu pārbaude. Ilgākais mums ir tikai īsa dzīve, un mēs nezinām, cik drīz nāves bulta var trāpīt mūsu sirdīs. Mēs nezinām, cik drīz mums vajadzēs atstāt pasauli un visus tās labumus. Mūsu priekšā ir mūžība. Aizkaram drīz jāpaceļas. Daži gadi, un ikvienam dzīvajam atskanēs rīkojums:

"Netaisnais lai dara vēl netaisnību, (..) bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā." (Atkl. 22:11)

Vai esam gatavi? Vai esam iepazinuši Dievu, Debesu Valdnieku un Likumdevēju, un Jēzu Kristu, kuru Viņš sūtījis pasaulē kā savu pārstāvi? Kad noslēgsies mūsu mūža darbs, vai varēsim teikt tāpat kā mūsu priekšzīme Kristus: "Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis. (..) Es Tavu Vārdu esmu darījis zināmu"? (Jāņa 17:4-6)

Dieva eņģeļi cenšas novērst mūsu uzmanību no mums pašiem un laicīgām lietām. Lai viņi nedarbojas velti!

Prātiem, kas bija zaudējuši mērķi no redzesloka, ir jāmainās. "Apjozuši sava prāta gurnus un modri būdami, lieciet savu cerību pilnīgi uz to žēlastību, kas jums tiks pasniegta, kad Jēzus Kristus parādīsies. Kā paklausīgi bērni neveidojiet savu dzīvi pēc kārībām, kurās jūs agrāk dzīvojāt savā nezināšanā, bet, sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā, jo ir rakstīts: "Esiet svēti, jo Es esmu svēts."" (1. Pēt. 1:13-16)

Domas jākoncentrē uz Dievu. Lai uzvarētu sirds dabiskās ļaunās tieksmes, bez nopietniem centieniem neiztikt. Mūsu pūlēm, mūsu pašaizliedzībai un neatlaidībai jābūt samērīgai ar tā mērķa bezgalīgo vērtību, pēc kā mēs tiecamies. Uzvarot tā, kā ir uzvarējis Kristus, mēs iemantosim dzīvības vainagu.

Nepieciešamība atteikties no sava es

Lielas briesmas cilvēkiem ir pašapmāns, izdabāšana pašapmierinātībai, tā šķiroties no Dieva, sava spēka Avota. Ja Dieva Svētais Gars neizlabos mūsu dabiskās tieksmes, tajās būs garīgās nāves dīgļi. Ja netiksim dzīvi savienoti ar Dievu, nespēsim pretoties pašapmierinātības nesvētajām sekām, patmīlībai un kārdinājumiem grēkot.

Lai saņemtu Kristus palīdzību, mums jāapzinās savas vajadzības. Mums jāzina, kas patiesībā esam. Kristus var izglābt tikai cilvēku, kurš apzinās, ka ir grēcinieks. Vienīgi ieraugot savu pilnīgo bezpalīdzīgumu un atsakoties no pašpaļāvības, mēs uzticēsimies dievišķajam spēkam.

No sava es nav jāatsakās tikai kristīgās dzīves sākumā. Tas jādara katrā solī uz Debesīm. Visus mūsu labos darbus nosaka kāds ārpus mums esošs spēks, tādēļ nepieciešama nemitīga sirds tiekšanās pie Dieva, pastāvīga, nopietna grēku izsūdzēšana un dvēseles pazemošana Viņa priekšā. Mūs apņem briesmas; drošībā esam tikai tad, ja sajūtam savu nespēku un tveramies ticībā pie mūsu varenā Atbrīvotāja.

Kristus — patiesās izpratnes Pirmavots

Mums jānovēršas no tūkstošiem tematu, kas saista mūsu uzmanību. Ir problēmas, kas patērē laiku un rada ziņkāri, bet galu galā neko nedod. Visaugstākās intereses prasa pamatīgu uzmanību un enerģiju, ko tik bieži velta samērā nenozīmīgām lietām.

Jaunu uzskatu pieņemšana nesniedz dvēselei jaunu dzīvību. Maz labuma dod pašu par sevi svarīgu faktu un teoriju zināšanas, ja tās neizmanto praksē. Mums jāsajūt nepieciešamība dot savām dvēselēm to, kas uzturēs un veicinās garīgo dzīvību.

"Lai tava auss uzklausītu gudrību un tu

pats cītīgi pievērstu tai savu sirdi, (..)

meklētu to kā sudrabu, (..)

klaušinātu pēc tās kā pēc apslēptām mantām,

tad tu sapratīsi bijību tā Kunga priekšā

un iegūsi Dieva atziņu. (..)

Tad tu sapratīsi, kas ir tiesa un taisnība, —

kas ir skaidra sirds un kāds ir ikviens ceļš uz labu.

Jo īstenā atziņa ienāks tavā sirdī,

lai tu jo labprāt mācītos;

Labs padoms tevi pasargās,

un saprāts tevi paglābs."

Gudrība "ir dzīvības koks visiem, kas pie tās tveras,

un svētlaimīgi ir tie, kas to sevī glabā".

(Sal. pam. 2:2-11; 3:18)

Jautājums, kas mums jāpēta, ir: "Kas ir patiesība — patiesība, kura jātur prātā, jāmīl, jāgodā un kurai jāpaklausa?" Zinātnes dievinātāji ir uzvarēti un zaudējuši drosmi savos centienos izzināt Dievu. Tagad vajadzētu jautāt viņiem: "Kas ir tā patiesība, kura mūsu dvēselēm palīdzēs iegūt pestīšanu?"

Vissvarīgākais ir jautājums: "Ko tu domā par Kristu?" Vai tu Viņu pieņemsi par savu Pestītāju? Visiem, kas Viņu pieņem, Viņš sniedz spēku kļūt par Dieva bērniem.

Saviem mācekļiem Kristus atklāja Dievu tā, ka viņu sirdīs tika izdarīts sevišķs darbs — to, kuru Viņš vēlas paveikt arī mūsu sirdīs. Daudzi cilvēki ir pārāk ilgi kavējušies pie teorijām un pazaudējuši no redzesloka Pestītāja piemēra dzīvinošo spēku, izlaiduši no acīm Viņu kā pazemīgo, pašaizliedzīgo darbinieku. Viņiem jāuzlūko Jēzus. Mums ik dienas vajadzīgas svaigas Viņa klātbūtnes atklāsmes. Daudz ciešāk jāseko Viņa pašaizliedzības un pašuzupurēšanās piemēram.

Mums vajadzīgs tāds piedzīvojums, kāds bija Pāvilam, kad viņš rakstīja: “Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani.” (Gal. 2:20)

Cilvēka raksturā atklātā Dieva un Jēzus Kristus atziņa ir pats cildenākais, kas vien virs zemes vai Debesīs var būt. Tā ir visvērtīgākā izglītība. Tā ir atslēga, ar kuru var atvērt Debesu pilsētas vārtus. Dieva nolūks ir, lai visiem, kas pieņem Kristu, šāda atziņa būtu.

Nodaļa 39 Dieva Vārdā Iegūtā Izpratne

Visa Bībele ir Dieva godības atklāsme Kristū. Ja to pieņem, tai tic un paklausa, tad ar tās palīdzību pārveidojas raksturs. Tā ir tas cēlais dzinulis un saistošais spēks, kas atdzīvina cilvēku fiziskos, prāta un garīgos spēkus un vada dzīvi pareizā gultnē.

Iemesls, kādēļ jaunieši un pat pieaugušie tik viegli padodas kārdināšanām un grēko, ir tas, ka viņi Dieva Vārdu nepēta un nepārdomā tā, kā to vajadzētu darīt. Ja trūkst stingra, noteikta gribasspēka, kuram jāizpaužas dzīvē un raksturā, vainojama ir Dieva Vārda svēto mācību ignorēšana. Cilvēki nevelta nopietnas pūles, lai virzītu prātu uz to, kas iedvesmo skaidras, svētas domas un novērš tās no netīrā un nepatiesā. Tikai nedaudzi izvēlas šo labāko daļu un sēž pie Jēzus kājām kā reiz Marija, lai mācītos no dievišķā Skolotāja. Maz cilvēku savās sirdīs un praktiskajā dzīvē augstu vērtē Viņa Vārdus.

Pieņemtās Bībeles patiesības veido cēlāku cilvēka prātu un dvēseli. Ja Dieva Vārdu novērtētu tā, kā tam vajadzētu būt, gan jauniešos, gan sirmgalvjos mājotu tāds iekšējs godīgums un pamatprincipu stingrība, kas palīdzētu pretoties kārdinājumiem.

Lai cilvēki stāsta un raksta par Svēto Rakstu dārgajām mācībām. Lai domas, tieksmes un neaptveramais smadzeņu spēks tiek veltīts Dieva domu studijām. Nepētiet cilvēku pieņemto filozofiju, pētiet Dieva filozofiju, jo Viņš ir patiesība. Neviena cita literatūra savā vērtīgumā nespēj līdzināties tai.

Laicīgi noskaņots prāts nerod prieku pārdomās par Dieva Vārdu, bet Svētā Gara atjaunotam prātam no svētajām lappusēm atspīd dievišķs skaistums un Debesu gaisma. Kas laicīgajam prātam šķiet neapdzīvots tuksnesis un nolaists dārzs, garīgi noskaņotajam kļūst par zemi ar dzīvām straumēm.

Mūsu bērniem jāsniedz tāda izpratne par Dievu, kāda tā atklāta Viņa Vārdā. No visagrīnākās bērnības, kad veidojas spriešanas spējas, viņi jāiepazīstina ar Jēzus vārdu un dzīvi. Jau pirmajā mācību stundā ir jāmāca, ka Dievs ir viņu Tēvs. Viņu pirmajai audzināšanai jābūt paklausībai mīlestībā. Godbijīgi un rūpīgi jālasa un jāatkārto tās Dieva Vārda daļas, kas atbilst viņu uztverei un ir piemērotas intereses modināšanai. Vairāk par visu jāapgūst Kristū atklātās mīlestības lielā mācība: “Ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt.” (1. Jāņa 4:11)

Jaunatnei jāpadara Dieva Vārds par dvēseles un prāta uzturu. Lai Kristus krusts ir visu izglītību zinātne, jebkuras mācības un studiju centrs. Tas jāievieš ikdienas praktiskajā dzīvē. Tad Pestītājs vienmēr būs jaunatnes ceļabiedrs un draugs. Katra doma būs pakļauta paklausībai Kristum. Kopā ar apustuli Pāvilu jaunieši varēs teikt: “Es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista, un es pasaulei.” (Gal. 6:14)

Ar savos piedzīvojumos gūtajām atziņām viņi ticībā iepazīst Dievu. Viņi paši sev ir pierādījuši Viņa Vārda īstenību, Viņa apsolījumu patiesīgumu. Viņi ir pārbaudījuši un zina, ka Kungs ir labs.

Mīļotajam māceklim Jānim no savas pieredzes bija kāda atziņa. Viņš varēja liecināt:

"Kas no sākuma bija, ko esam dzirdējuši, ko savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un mūsu rokas ir aptaustījušas, dzīvības Vārdu — dzīvība ir parādījusies, mēs esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies — ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu." (1. Jāņa 1:1-3)

Tā ikviens no savas pieredzes "ir apliecinājis, ka Dievs ir patiesīgs". (Jāņa 3:33) Viņš var liecināt par to, ko pats ir redzējis un dzirdējis, kā sajutis Kristus spēku: "Man bija vajadzīga palīdzība, un es to atradu Jēzū. Ikviena vajadzība tika apmierināta, manas dvēseles izsalkums remdēts; Bībele man ir Kristus atklāsme. Es ticu Jēzum, jo Viņš ir mans dievišķais Pestītājs. Es ticu Bībelei, jo esmu sapratis, ka tā manai dvēselei ir Dieva balss."

Cilvēks, kas savā pieredzē ieguvis izpratni par Dievu un Viņa Vārdu, ir sagatavots sākt dabaszinātņu studijas. Par Kristu ir rakstīts: "Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma." (Jāņa 1:4) Pirms grēka ienākšanas pasaulē Ādamu un Ievu Ēdenē apņēma skaidra un skaista gaisma, Dieva gaisma. Tā apspīdēja visu, kam viņi tuvojās. Nekas neaptumšoja viņu uztveri par Dieva raksturu vai darbiem. Kad viņi pakļāvās kārdinātājam, gaisma no viņiem novērsās. Zaudējot svētuma ietērpu, viņi zaudēja arī gaismu, kas apgaismoja dabu, tādēļ vairs nespēja to izprast pareizi un Dieva darbos saskatīt Viņa raksturu. Tā arī šodien cilvēks pats neizprot dabas mācības. Ja to nevada dievišķā gudrība, tas paaugstina dabu un dabas likumus pāri dabas Dievam. Šī iemesla dēļ cilvēku idejas zinātnē tik bieži ir pretrunā Dieva Vārda mācībai. Turpretim tiem, kas pieņem Kristus dzīvības gaismu, daba atkal izgaismojas. Krusta gaismā mēs dabas mācības varam saprast pareizi.

Cilvēkam, kuram ir paša pieredzē gūtā atziņa par Dievu un Viņa Vārda izpratne, ir nešaubīga ticība Svēto Rakstu dievišķīgumam. Tāds cilvēks ir pārliecinājies, ka Dieva Vārds ir patiesība, un zina, ka patiesība nekad nevar sev runāt pretī. Viņš nepārbauda Bībeli ar cilvēku zinātnes teorijām; šīs teorijas viņš pārbauda ar nemaldīgajiem pamatlikumiem un saprot, ka patiesā zinātnē nav nekā pretēja Vārda mācībai, jo abām ir viens un tas pats Autors. Pareizā izpratnē par abām pierādīsies, ka tās ir saskanīgas. Kas vien tā saucamajā zinātniskajā mācībā runā pretī Dieva Vārda liecībai, ir tikai cilvēku pieņēmumi.

Tādam pētniekam zinātniskie meklējumi atklās pārdomu un informācijas plašumus. Pārdomājot dabā esošo, tas saņems jaunu patiesības izpratni. Dabas grāmata un rakstītais Vārds apgaismo viens otru. Abi palīdz labāk iepazīt Dievu, mācot par Viņa raksturu un likumiem, pēc kuriem Viņš rīkojas.

Dziesminieka pārdzīvojumu var izjust visi, kas pieņem Dieva Vārdu ar dabas un atklāsmes palīdzību. Viņš raksta:

"Jo Tu, Kungs, mani esi iepriecinājis ar savu darbu,

es gavilēju par to, ko Tava roka dara."

"Kungs, Tava žēlastība sniedzas līdz debesīm

un Tava uzticība līdz padebešiem.

Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni,

Tavi tiesību pamati kā ūdeņi dziļajā pasaules jūrā. (..)

Cik brīnišķa, Kungs, ir Tava žēlastība!

Cilvēku bērni nāk pie Tevis un glābjas Tavu spārnu pavēnī! (..)

Tu viņus dzirdini no sava prieka strauta.

Jo pie Tevis ir dzīvības avots, un

Tavā gaismā mēs redzam gaismu."

"Svētīgi tie, kas ir nenoziedzīgi savos ceļos,

kas staigā pēc tā Kunga baušļiem!

Svētīgi tie, kas sargā Viņa liecības,

kas Viņu meklē no visas sirds."

"Kā jauneklis uzturēs savu ceļu šķīstu? —

kad viņš turēsies pie Taviem Vārdiem."

"Es izredzēju sev patiesības ceļu,

es turu sev acu priekšā Tavus rīkojumus."

"Es turu Tavus vārdus savā sirdī,

lai negrēkotu pret Tevi."

"Tā es staigāšu brīvi,

jo es rūpējos par Tavām pavēlēm.”

“Atdari man acis, lai es skaidri saredzu

Tavas bauslības brīnuma darbus!”

“Tavas liecības ir mans prieks

un manas padomu devējas.”

“Tavas mutes norādījumi man ir labāki

nekā veseli tūkstoši sudraba un zelta gabalu.”

“Cik tava bauslība man ir mīļa!

To es pārdomāju ik dienas.”

“Tavas liecības ir brīnišķīgas,

tādēļ mana dvēsele turas pie tām.”

“Tavi likumi ir kļuvuši par manām slavas dziesmām

manās svešniecības gaitās.”

“Tavs Vārds ir visai skaidrs,

Tavam kalpam tas ir mīļš.”

“Visi Tavi vārdi ir patiesība,

un mūžīgi paliek spēkā Tavi taisnie noteikumi.”

“Uzturi manu dvēseli, ka tā Tevi var slavēt,

un Tavas tiesas lai man palīdz.”

“Kas Tavu bauslību mīl, tiem ir liels miers,

un tie nekur neklūp.

Es gaidu, ak, Kungs, uz Tavu glābiņu

un daru pēc Taviem baušļiem.

Mana dvēsele turas pie Tavām liecībām,

un tās man ir no sirds mīļas.”

“Kad kļūst izprotami Tavi Vārdi, tie apgaismo un

dara vientiesīgos gudrus.”

“Gudrāku par maniem ienaidniekiem mani dara Tavi baušļi,

jo tie vienmēr ir pie manis.

Es esmu labāk izmācīts nekā visi mani skolotāji,

jo Tavas liecības ir manu pārdomu priekšmets.

Es esmu gudrāks nekā vecie,

jo es turu Tavas pavēles.”

“No Tavām pavēlēm es mācos,

tādēļ es ienīstu visus viltus ceļus.”

“Tavas liecības ir mans mūžīgs ieguvums,

jo tās ir mans sirdsprieks.”

(Ps. 92:5; 36:6-10; 119:1,2,9,30,11,45,18,24,72,97,129,54,140,160,175,165-167,130,98-100,104,111)

Vēl skaidrākas Dieva atklāsmes

Mums ir tiesības tiekties arvien augstāk, pēc skaidrākām Dieva rakstura atklāsmēm. Kad Mozus lūdza: “Rādi man, lūdzams, savu godību!”, Kungs nenorāja viņu, bet uzklausīja lūgumu. Dievs savam kalpam paziņoja: “Es likšu tev iet garām visai savai godībai, un Es saukšu tavā priekšā tā Kunga vārdu.” (2. Moz. 33:18-19)

Grēks mulsina mūsu prātu un aptumšo mūsu uztveri. Tiklīdz sirds ir tīra no grēka, Dieva godības atziņas gaisma Jēzus Kristus vaigā, izgaismojot Viņa vārdu un atstarojoties dabas vaigā, arvien skaidrāk pauž, ka Viņš ir “apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā”. (2. Moz. 34:6)

Viņa spožumā mēs redzēsim gaismu, līdz prāts, sirds un dvēsele būs pārveidoti Viņa svētuma līdzībā.

Tiem, kas paļaujas uz Dieva Vārda drošajiem apsolījumiem, paveras krāšņas iespējas — plaši patiesības lauki, milzīgas spēka rezerves. Atklāsies brīnišķīgas lietas, būs redzamas priekšrocības un pienākumi, par kuru esamību Bībelē viņi pat nav nojautuši. Visi, kas staigā pazemīgas paklausības takā, piepildīdami Viņa nodomu, no Dieva vārdiem uzzinās arvien vairāk.

Lai patiesības meklētājs izvēlas Bībeli par savu vadītāju un stingri ievēro pamatlikumus, un viņš varēs tiekties pēc vislielākā ieguvuma. Visi cilvēku prātojumi rada

apjukumu un kaunu, ja Dievs netiek atzīts par visu visā. Dieva iedvesmotā dārgā ticība katram sniedz spēku un rakstura cēlumu. Iepazīstoties ar Viņa labestību, žēlastību un mīlestību, arvien skaidrāka un skaidrāka kļūs patiesības uztvere, spēcīgākas un svētākas ilgas pēc sirdsskaidrības un domu tīrības. Dvēsele, Dieva Vārda studijās būdama svēto domu gaisotnē, sadraudzībā ar Dievu tiek pārveidota. Patiesība ir tik liela, sniedzas tik tālu, ir tik dziļa un plaša, ka cilvēks no redzesloka zaudē savu es. Tā sirds atmaigst un pazemībā, laipnībā un mīlestībā pakļaujas Viņam.

Iedzimtās spējas pieaug svētā paklausībā. Dzīvības Vārda studijās paplašinās, izglītojas un kļūst cēlāks prāts. Ja mēs kā Daniēls būsim Dieva Vārda klausītāji un darītāji, gūsim sekmes visās zinātņu nozarēs, līdzīgi viņam. Būdams ar skaidru sirdsapziņu, pētnieks iegūs stipru gribu. Attīstīsies visas prāta spējas. Katrs var sevi audzināt un disciplinēt tā, ka jebkurš tā tuvumā esošais ieraudzīs, par ko var kļūt cilvēks un ko tas spēj darīt savienībā ar gudrības un spēka Dievu.

Izglītība mūžīgajā dzīvē

Mūsu mūža darbs šeit ir sagatavošanās mūžīgajai dzīvei. Šajā dzīvē iesāktā izglītošanās netiks pabeigta, tā turpināsies visā mūžībā — vienmēr pieaugdama, nekad nebeidzama. Arvien pilnīgāk atklāsies Dieva gudrība un mīlestība Viņa pestīšanas plānā. Pestītājs, vedot savus bērnus pie dzīvības strauta, sniegs tiem bagātus atziņu krājumus. Diendienā Dieva brīnišķie darbi, Viņa spēka pierādījumi radīšanas darbā un Visuma uzturēšanas procesā atklāsies viņu izpratnei jaunā skaistumā. No troņa plūstošajā gaismā pazudīs noslēpumi, un dvēsele pildīsies ar apbrīnu daudzu lietu vienkāršības dēļ, kuru nekad agrāk pat nenojauta.

Tagad mēs redzam kā spogulī, neskaidri, bet tad redzēsim vaigu vaigā; tagad mēs zinām daļēji, bet tad atzīsim tāpat, kā mēs esam atzīti.

DARBINIEKA VAJADZĪBAS

"Nāc pie Manis augšā kalnā."

Nodaļa 40 Palīdzība Ikdienas Dzīvē

Eksistē kāda daudz spēcīgāka daiļrunība par vārdiem, un tā ir klusa un saskanīga īsta kristieša dzīve. Lielāka ietekme ir tam, kas cilvēks ir, nevis tam, ko viņš saka.

Pie Jēzus sūtītie vīri devās atpakaļ ar ziņu, ka vēl neviens cilvēks nav runājis tā kā Viņš, bet tas bija tādēļ, ka neviens vēl nekad nebija dzīvojis tā, kā dzīvoja Viņš. Ja Viņa dzīve būtu bijusi citāda, Viņš nekad nespētu runāt tā, kā Viņš to darīja. Viņa vārdos bija pārliecinošs spēks, jo tie nāca no skaidras, svētas, labsirdības, mīlestības, līdzjūtības un patiesības pilnas sirds.

Mūsu ietekmi uz citiem nosaka mūsu raksturs un pieredze. Lai pārliecinātu tos par Kristus žēlastības spēku, mums šis spēks ir jāiepazīst savā sirdī un dzīvē. Evaņģēlijam, kuru mēs sludinām dvēseļu glābšanai, jābūt Evaņģēlijam, ar kura palīdzību tiek pestītas mūsu pašu dvēseles. Vienīgi ar dzīvu ticību Kristum kā mūsu Pestītājam ir iespējams ietekmēt šo skeptisko pasauli. Ja vēlamies izvilkt grēciniekus no strauji plūstošās straumes, mūsu kājām jābalstās uz Klints — uz Jēzu Kristu.

Kristietības simbols nav ārēja zīme, krustiņa vai kroņa nēsāšana, bet gan kas tāds, kas atklāj cilvēka un Dieva vienotību. Ar Viņa žēlastības spēku, kas izpaužas pārveidotā raksturā, pasaule jāpārliecina, ka Dievs tai ir sūtījis Glābēju, savu Dēlu. Nesavtīgas dzīves paraugs pārspēj visu citu, kas ietekmē cilvēka dvēseli. Vispārliecinošākais arguments par labu Evaņģēlijam ir mīlošs un mīlams kristietis.

Pārbaudījumu jēga

Dzīvot tādu dzīvi un atstāt tādu ietekmi nozīmē maksāt ar piepūli, pašuzupurēšanos un disciplinētību katrā solī. Ne visi to saprot, tādēļ viņi kristiešu dzīvē ātri kļūst mazdūšīgi. Daudzi, kuri nopietni vēlas veltīt savu dzīvi kalpošanai Dievam, ir pārsteigti un neapmierināti, sastopoties ar šķēršļiem, pārbaudījumiem un sarežģījumiem kā nekad agrāk. Viņi lūdz pēc Kristum līdzīga rakstura un piemērotības Kunga darbam, taču nokļūst apstākļos, kas viņos it kā atraisa visu ļauno. Atklājas nepilnības, par kuru esamību viņi neko nav nojautuši. Tie jautā tāpat kā senais Israēls: "Ja Dievs mūs vada, kādēļ visas šīs lietas notiek ar mums?"

Viņi sastopas ar šīm situācijām tieši tādēļ, ka Dievs viņus vada. Pārbaudījumi un šķēršļi ir Kunga izraudzītās mācību metodes un Viņa izvēlētie apstākļi, lai gūtu sekmes. Viņš, kas lasa cilvēku sirdis, pazīst viņu raksturus labāk nekā viņi paši. Viņš saprot, ka dažiem ir tāda uztvere un spējas, kas, pareizi virzītas, varētu tikt izmantotas Viņa darba

attīstīšanai. Savā providencē Viņš cilvēkus noliek dažādās situācijās un atšķirīgos apstākļos, lai atklātu rakstura vājības, kas pašiem bijušas apslēptas. Viņš dod tiem iespēju labot trūkumus un kļūt piemērotiem kalpošanai Viņam. Bieži Viņš pieļauj, ka tiem uzbrūk pārbaudījumu ugunis, lai šos ļaudis šķīstītu.

Tas, ka mums jāizcieš pārbaudījumi, rāda, ka Kungs Jēzus redz mūsos kaut ko vērtīgu, attīstāmu. Ja Viņš nebūtu saskatījis neko tādu, ar ko godināt savu vārdu, Viņš šķīstīšanai netērētu laiku. Savā ceplī Viņš nemet akmeņus bez vērtības, bet attīra derīgu rūdu. Kalējs liek dzelzi un tēraudu ugunī, lai uzzinātu, kādi ir šie metāli. Kungs pieļauj saviem izredzētajiem nonākt bēdu ceplī, lai pārbaudītu šo cilvēku rūdījumu un pārliecinātos, vai tiem var uzticēt Viņa darbu.

Podnieks ņem mālu un veido to pēc savas gribas. Viņš to mīca un apstrādā, sadala un atkal saspiež kopā. Viņš to samitrina un izžāvē. Pēc tam viņš tam ļauj kādu brīdi pastāvēt. Kad māls kļūst pilnīgi padevīgs, podnieks turpina darbu un izveido trauku. Tad viņš savu meistardarbu uz ripas nolīdzina un slīpē, žāvē saulē un apdedzina krāsnī. Ir iegūts lietošanai derīgs trauks. Tā lielais Meistars vēlas veidot un slīpēt arī mūs, un, līdzīgi mālam podnieka rokās, tādiem arī mums jābūt Viņa plaukstās. Mums nav jāmēģina veikt podnieka darbu. Mūsu uzdevums ir ļauties Meistara rokām.

"Mīļie, nebrīnieties par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu, it kā jums notiktu kaut kas neparasts. Bet, tā kā nu jums ir daļa pie Kristus ciešanām, priecājieties, lai jūs arī, Viņam godībā parādoties, varētu līksmoties un priecāties." (1. Pēt. 4:12,13)

Būrītī iesprostots putniņš gaišā dienas laikā, dzirdot citu balsu skaņas, nedziedās dziesmu, ko tā saimnieks cenšas tam iemācīt. Tas apgūst kādu fragmentu no vienas, kādu skaņu no otras dziesmas, bet nekad vienu atsevišķu melodiju. Tad saimnieks apsedz būrīti un novieto to tur, kur putniņš dzirdēs tikai vienu dziesmu, kas tam jāiemācās. Tumsā tas atkārtoti dziedās vajadzīgo melodiju, līdz beidzot to iegaumēs un spēs nevainojami atskaņot. Kad putnu novieto iepriekšējā vietā, tas uz visu mūžu būs pieņēmis šo dziesmu par savu, un spēs to dziedāt arī gaismā. Līdzīgi Dievs izturas pret saviem bērniem. Viņam ir kāda dziesma, kas mums jāiemācās, un, apguvuši to bēdu tumsā, pēc tam mēs vienmēr pratīsim to dziedāt.

Daudzi cilvēki ir neapmierināti ar savu mūža darbu. Iespējams, ka viņu apkārtējā vide ir nepatīkama, laiks pārāk aizņemts ar ikdienišķām lietām, kaut šie cilvēki ir pārliecināti, ka spējīgi augstākām atbildībām; viņiem bieži šķiet, ka veltītās pūles netiek novērtētas vai ir neauglīgas, bet nākotne nezināma.

Atcerēsimies, ka mūsu darbs var nebūt mūsu pašu izvēlēts, tas jāpieņem kā Dieva izraudzīts mūsu labā. Mums vispirms jāizpilda tiešie pienākumi, vai nu patīkami, vai

nepatīkami. “Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari, jo pazemē, kurp tavs ceļš iet, nav ne darba, ne vairs kādu pārdomu, ne atziņas, nedz gudrības.” (Sal. māc. 9:10)

Ja Kungs vēlētos, lai mēs aiznestu kādu vēsti uz Ninivi, Viņam nepatiktu, ka mēs aizietu uz Jopi vai Kapernaumu. Viņam ir iemesls sūtīt mūs uz vietu, kurp mūsu soļiem ir pavēlēts iet. Tieši tur kādam ir vajadzīga palīdzība, ko varam sniegt. Viņš savulaik sūtīja Filipu pie Etiopijas galminieka, Pēteri pie romiešu virsnieka un mazo israēliešu meiteni palīdzēt sīriešu kapteinim Naemanam. Arī šodien Dievs sūta vīrus, sievas un jauniešus kā savus pārstāvjus pie tiem, kam vajadzīga dievišķā palīdzība un vadība.

Dieva plāni ir vislabākie

Mūsu plāni ne vienmēr saskan ar Dieva plāniem. Viņš redz, kas mums un Viņa darbam ir visderīgākais, tāpēc neļauj īstenot mūsu vislabākos nodomus, kā Viņš to darīja ar Dāvidu. Bet par vienu lietu mēs varam būt droši — Viņš svētīs un izmantos savas vēsts izplatīšanai tos, kas Viņa slavai no sirds ziedo visu, kas viņiem ir, arī sevi pašus. Ja Viņš redz, ka labāk ir nepiekrist cilvēku vēlmēm, Viņš līdzsvaros atteikumu, dodot tiem savas mīlestības pierādījumus un uzticot citu kalpošanas veidu.

Savās mīlestības pilnajās rūpēs un interesē par mums Dievs, kas pazīst mūs labāk nekā mēs paši, neļauj mums savtīgi meklēt savas godkāres apmierinājumu. Viņš neļauj mums paiet garām vienkāršiem, bet svētiem vistiešākajiem pienākumiem. Šādi uzdevumi veido būtisku pieredzi, kas sagatavo mūs kādam augstākam darbam. Mūsu plāni dažkārt ir neveiksmīgi, lai mūsu labā sekmētos Dieva plāni.

No mums nekad nav prasīts īsts upuris Dievam. Viņš tikai prasa, lai daudzas lietas uzticam Viņam, bet, to darot, atdodam tikai to, kas kavē ceļā uz Debesīm. Pat tad, ja tiekam aicināti atteikties no lietām, kuras pašas par sevi ir labas, varam būt pārliecināti, ka tā Dievs strādā ar mums kāda augstāka mērķa dēļ.

Nākamajā dzīvē kļūs skaidri noslēpumi, kas mūs šeit ir apgrūtinājuši un nav apmierinājuši. Mēs redzēsim, ka šķietami neatbildētās lūgšanas un pieviltās cerības patiesībā bijušas mūsu vislielākās svētības.

Uz katru pat visvienkāršāko pienākumu mums jāraugās kā uz svētu atbildību, jo tā ir daļa no kalpošanas Dievam. Mūsu ikdienas lūgšanai jābūt: “Kungs, palīdzi man darīt vislabāko. Māci mani veikt darbu labāk. Dod man enerģiju un prieku. Palīdzi manā darbā īstenot Pestītāja mīlestības pilno kalpošanu.”

Mācība no Mozus dzīves

Padomājiet par Mozus pieredzi. Ļoti pamatīga bija izglītība, kuru viņš ieguva Ēģiptē kā faraona mazdēls un nākamais troņmantnieks. Viss notika, kā iecerēts, lai viņš kļūtu par

gudru vīru, kā to saprata ēģiptieši. Viņš saņēma augstāko pilsonisko un militāro izglītību un jutās pilnīgi sagatavots atbrīvot Israēlu no verdzības, bet Dievs sprieda citādi. Viņa providence norīkoja Mozu četrdesmit gadus par avju ganu tuksnesī.

Ēģiptē iegūtā izglītība Mozum daudzējādā ziņā bija noderīga, bet mūža darbam visvērtīgāko mācību viņš guva, būdams gans. Pēc dabas Mozus bija impulsīvs, Ēģiptē pieradis pie uzslavām un glaimiem, kā jau sekmīgs karavadonis, faraona un tautas mīlulis. Cilvēkiem viņš patika. Viņš cerēja atbrīvot Israēlu saviem spēkiem. Pavisam citādas bija mācību stundas, kuras Mozum bija jāiztur kā Dieva pārstāvim. Vezdams savu ganāmpulku cauri neapdzīvotiem kalnu apgabaliem uz ieleju zaļajām ganībām, viņš mācījās uzticību un lēnprātību, pacietību, pazemību un nesavtību, apguva prasmi rūpēties par vājo, kopt slimo, meklēt noklīdušo, būt pacietīgam pret nevaldāmo, rūpēties par jēriem un barot vecās un nespējīgās avis.

Šajā darbā Mozus arvien vairāk tuvojās Virsganam. Viņš kļuva cieši vienots ar Israēla Svēto un vairs nedomāja pats veikt kādu lielu darbu. Katru uzticēto pienākumu viņš centās padarīt uzticīgi — kā Dievam darītu. Visapkārt viņš izjuta Dieva klātbūtni, jo visa daba stāstīja par Neredzamo. Viņš pazina Dievu kā personīgu Dievu un, pārdomājot Viņa raksturu, daudz pilnīgāk izprata Viņa klātbūtnes nozīmi. Patvērumu viņš atrada mūžīgajās rokās.

Pēc šī piedzīvojuma Mozus dzirdēja Debesu aicinājumu apmainīt savu gana spieķi pret valdnieka zizli, atstāt savu ganāmpulku un uzņemties Israēla vadību. Dievišķās pavēles brīdī viņš šaubījās par sevi, runāja kautrīgi un lēni, juzdamies nepiemērots kļūt par Dieva muti, bet tomēr uzņēmās šo pienākumu, pilnīgi uzticēdamies Kungam. Viņa sūtības lielums atraisīja prāta vislabākās spējas. Dievs svētīja Mozus gatavību paklausīt, un viņš ieguva prasmi uzrunāt tautu, cerību, savaldību un piemērotību vislielākajam darbam, kāds jebkad cilvēkam uzticēts. Bībelē ir rakstīts: "Bet Israēlā necēlās neviens cits tāds pravietis kā Mozus, ko tas Kungs būtu atzinis vaigu vaigā." (5. Moz. 34:10)

Lai tie, kas jūt, ka viņu darbs netiek novērtēts, un vēlas atbildīgāku posteni, ievēro: "Ne no rītiem, nedz no vakariem un ne no tuksneša kalniem nāk palīdzība, bet Dievs ir visu lietu izspriedējs: vienu Viņš pazemo, otru Viņš paaugstina." (Ps. 75:7,8) Mūžīgajā Debesu plānā katram cilvēkam paredzēts savs darbs. Vai mēs to paveicam, atkarīgs no mūsu uzticības sadarbībai ar Dievu.

Mums jāvairās no sevis žēlošanas. Nekad neizdabājiet noskaņojumam, ka jūs netiekat tā cienīti, kā vajadzētu, ka jūsu pūles nav novērtētas un darbs ir pārāk grūts. Ļaujiet, lai kurnēšanu apklusina domas par to, ko Kristus ir izcietis mūsu dēļ. Pret mums izturas labāk nekā pret Kristu. "Un tad tu meklē sev vēl ko lielu? Nemeklē!" (Jer. 45:5) Kunga darbā nav vietas tiem, kuriem ir lielāka vēlme mantot vainagu, nekā nest krustu. Viņam

vajadzīgi cilvēki, kuri vairāk domā par saviem pienākumiem, nekā par atalgojumu — cilvēki, kuri vairāk rūpējas par pamatprincipu, nevis alkst pēc paaugstinājuma.

Pazemīgie, kas veic savu darbu ar apziņu, ka strādā Dievam, var nepaveikt to tik redzami kā rosīgie un iedomīgie; taču viņu darbs izrādīsies daudz vērtīgāks. Bieži vien tie, kas izrāda sevi, pievērš uzmanību, tā nostādamies starp cilvēkiem un Dievu, bet viņu pūliņi izrādās neveiksmīgi. "Īstās gudrības sākums ir, ja to labprāt klausās un ja tā cilvēkiem ir mīļāka par visiem labumiem kopā! Centies to augsti cienīt, tad tevi paaugstinās un iecels godā, ja vien tu to mīlestībā spiedīsi sev pie sirds." (Sal. pam. 4:7,8)

Daudziem cilvēkiem trūkst apņēmības saņemties un mainīties, tādēļ tiem izveidojas nepareizi ieradumi un dzīvesveids. Tā tam tomēr nevajadzētu būt. Viņiem vajadzētu attīstīt savas spējas līdz teicamai kalpošanai. Tad viņu darbs vienmēr būs vajadzīgs. Viņus vērtēs pēc patiesās vērtības.

Ja kādi ir gatavi augstākam postenim, Kungs neuzliks atbildības smagumu vienīgi viņiem, bet arī tiem, kuri šos cilvēkus ir pārbaudījuši, zina viņu vērtību un apzinīgi spēj virzīt uz priekšu. Tie ir ļaudis, kas diendienā uzticīgi veic norādīto darbu un savā laikā dzirdēs Viņa aicinājumu: "Kāp augstāk!"

Ganiem sargājot ganāmpulkus Bētlemes pakalnos, viņus apmeklēja Debesu eņģeļi. Arī šodien, pazemīgajam darbiniekam veicot savu pienākumu, Dieva eņģeļi atrodas tam blakus, klausās viņa vārdos un vēro šī cilvēka rīcību, lai redzētu, vai tam var uzticēt lielāku atbildību.

Dievs nevērtē cilvēkus pēc to bagātības, izglītības vai stāvokļa sabiedrībā, bet gan pēc motīvu skaidrības un rakstura skaistuma. Viņš vēro, cik daudz tiem ir Viņa Gara, kā šo cilvēku dzīve atklāj Viņa līdzību. Lai cilvēks Dieva valstībā būtu liels, tam vajadzīga bērna pazemība, ticības vienkāršība un mīlestības skaidrība.

"Jūs zināt, ka valdnieki," sacīja Kristus, "ir kungi pār tautām, un lielie kungi tās apspiež. Bet pie jums tā nebūs būt; bet, kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis." (Mat. 20:25,26)

No visām veltēm, ko Debesis var dāvāt cilvēkiem, sadraudzība ar Kristu Viņa ciešanās ir visvērtīgākā uzticība un augstākais gods. Ne Ēnohs, kas tika uzņemts Debesīs, ne Elija, kas uzbrauca Debesīs ugunīgos ratos, nebija lielāki un godājamāki par Jāni Kristītāju, kas vienatnē aizgāja bojā cietumā. "Jums dota žēlastība ne vien uz Kristu ticēt, bet arī par Viņu ciest." (Filip. 1:29)

Nākotnes plāni

Daudzi cilvēki nespēj izstrādāt noteiktus nākotnes plānus. Viņu dzīve nav stabila. Viņi neprot paredzēt notikumu iznākumu, un tas bieži rada rūpes un nemieru.

Atcerēsimies, ka Dieva bērnu dzīve šajā pasaulē ir ceļinieku dzīve. Mums nav gudrības, lai plānotu savu dzīvi. Mums nav jānosaka sava nākotne. "Ticības spēkā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja nezinādams, kurp viņš iet." (Ebr. 11:8)

Zemes dzīves laikā Kristus neplānoja sev neko. Viņš piekrita Dieva plāniem, un katru dienu Tēvs tos Viņam atklāja. Arī mums tā jābūt atkarīgiem no Dieva, lai mūsu dzīve būtu acīmredzama Viņa gribas izpausme. Ja uzticēsim Viņam savas gaitas, Viņš vadīs mūsu soļus.

Pārāk daudzi, plānojot sev spožu nākotni, cieš pilnīgu neveiksmi. Ļaujiet, lai jūsu vietā plāno Dievs. Kā bērni ticiet, ka "tā kājas, kas paļaujas uz Viņu, Viņš pasargā". (1. Sam. 2:9) Dievs nekad nevada savus bērnus citādi, nekā tie vēlētos būt vadīti, ja varētu redzēt visu no sākuma līdz beigām un izprast mērķi, kuru viņi realizē kā Dieva darbabiedri.

Alga Kristus, aicinādams savus mācekļus sekot Viņam, nesolīja tiem šajā pasaulē iepriecinošas izredzes. Viņš nesolīja tiem ne mantu, ne laicīgu godu, nedz arī kādu konkrētu samaksu. Pie muitas būdas sēdošajam Matejam Pestītājs "sacīja: "Nāc Man līdzi." Un, visu atstājis, tas cēlās un sekoja Viņam." (Lūk. 5:27,28) Matejs pirms kalpošanas neprasīja sev noteiktu algu, kas atbilstu tai, kuru viņš saņēma iepriekšējā darbā. Nejautājot un nevilcinoties viņš sekoja Jēzum. Matejam pietika, ka viņš būs kopā ar Pestītāju, dzirdēs Viņa vārdus un strādās kopā ar Viņu.

Tā bija arī ar pirmajiem mācekļiem. Pēteris un viņa līdzgaitnieki, dzirdēdami Jēzus aicinājumu sekot, nekavējoties atstāja savas laivas un tīklus. Dažiem mācekļiem bija apgādājami tuvinieki, bet, dzirdēdami Pestītāja aicinājumu, šie vīri nekavējās un nevaicāja: "Kā es dzīvošu un uzturēšu savu ģimeni?" Viņi paklausīja aicinājumam. Vēlāk Jēzus jautāja: "Kad Es jūs sūtīju bez maka, somas un kurpēm, vai jums kā trūka?" Un tie sacīja: "Nekā!" (Lūk. 22:35)

Šodien Pestītājs savā darbā aicina mūs tāpat, kā savulaik aicināja Mateju, Jāni un Pēteri. Ja mūsu sirdi ir skārusi Viņa mīlestība, tad jautājums par atalgojumu nebūs svarīgākais. Mēs priecāsimies sadarboties ar Kristu un nebaidīsimies uzticēties Viņa rūpēm. Ja Dievs būs mūsu stiprums, mums būs skaidra izpratne par pienākumiem un nesavtīga centība; mūsu dzīvi virzīs cēls mērķis, kas pacels pāri negodīgiem motīviem.

Dievs nodrošinās

Daudziem, kuri sevi sauc par Kristus sekotājiem, ir satraukta un noraizējusies sirds, jo viņi baidās uzticēties Dievam. Tie pilnībā nenododas Viņam, jo vairās no šādas nodošanās sekām. Taču viņi neatradīs mieru, kamēr nebūs nodevušies Dievam.

Daudzu cilvēku sirdis izjūt sāpes smago rūpju dēļ, jo viņi cenšas sasniegt pasaules izvirzītās normas. Viņi ir izvēlējušies kalpot tai, dzīvojot neziņā un pieņemot tās paradumus. Viņu raksturs tiek kropļots, eksistence kļuvusi apnicīga. Nemitīgās rūpes izšķiež dzīvības spēkus. Mūsu Kungs vēlas, lai viņi noliek šo verdzības nastu. Viņš aicina uzņemties Viņa jūgu, sacīdams: "Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla." Rūpes ir aklas un nespēj izšķirt nākotni, bet Jēzus redz beigas jau sākumā. Visās grūtībās Viņš ir nodrošinājis palīdzību. "Tas Kungs neaizliedz nekādu labumu tiem, kas nenoziedzībā staigā." (Mat. 11:30; Ps. 84:12)

Debesu Tēvam ir tūkstošiem veidu mūsu nodrošināšanai, par kuriem mēs nekā nezinām. Tie, kas kalpošanu Dievam izvirza kā galveno mērķi, redzēs, ka sarežģījumi zūd un ceļš zem kājām kļūst līdzens.

Uzticīga šīsdienas pienākumu pildīšana vislabāk sagatavo rītdienas pārbaudījumiem. Nekrājiet visas rītdienas saistības un rūpes kopā ar šodienas uzdevumiem. "Ikvienai dienai pietiek savu pašas bēdu." (Mat. 6:34)

Būsim cerību pilni un drosmīgi. Mazdūšība Dieva darbā ir grēcīga un neattaisnojama. Viņš zina visas mūsu vajadzības. Mūsu derības turētājs Dievs ķēniņu Ķēniņa visvarenību savieno ar laipnā Gana sirsnību un rūpēm. Viņa vara ir neierobežota, un tā ir Viņa apsolījumu piepildījuma drošākā ķīla visiem, kas Viņam uzticas. Viņam ir līdzekļi visu grūtību novēršanai, lai atbalstītu tos, kas Viņam kalpo un respektē Viņa izmantotos līdzekļus. Viņa mīlestība ir pārāka par visām citām mīlestībām, tāpat kā debesis ir augstākas par zemi. Viņš sargā savus bērnus ar neizmērojamu un mūžīgu mīlestību.

Vistumšākajās dienās, kad apstākļi šķiet visbiedējošākie, uzticies Dievam. Viņš izpilda savu gribu, visas savu ļaužu lietas kārtodams labvēlīgi. Ik dienas atjaunosies spēki tiem, kas Viņu mīl un kalpo Viņam.

Viņš vēlas un spēj piešķirt saviem kalpiem visu viņiem nepieciešamo palīdzību. Viņš dāvās gudrību, kāda nepieciešama viņu dažādajās vajadzībās.

Pārbaudījumus piedzīvojušais apustulis Pāvils rakstīja: "Un Viņš ir sacījis: "Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās." Tad nu daudz labāk es lielīšos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani. Tādēļ man ir labs prāts vājībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ. Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs." (2. Kor. 12:9,10)

Nodaļa 41 Saskarsme Ar Citiem Cilvēkiem

Jebkura mūsu dzīves saskarsme prasa pašsavaldīšanos, iecietību un līdzjūtību. Rīcībā, paradumos un audzināšanā mēs atšķiramies tik ļoti, ka mūsu viedokļi par daudzām lietām ir citādi. Mēs spriežam dažādi. Mūsu patiesības izpratne un domas par dzīvi visos aspektos nav vienādas. Nav divu cilvēku, kuru pieredze visos sīkumos būtu tāda pati. Katram ir savi pārdzīvojumi. Pienākumi, kas vienam šķiet viegli, citam ir visgrūtākie un mulsinošākie.

Cilvēka daba ir trausla, tik svārstīga, tik paļāvīga nepareiziem priekšstatiem, ka, vērtējot citus, ikvienam jābūt ļoti uzmanīgam. Mēs maz apzināmies savas rīcības ietekmi uz citu dzīvi. Tas, ko darām vai pasakām, mums var būt mazsvarīgs, bet, ja mūsu acis atvērtos, tad mēs ieraudzītu, ka tieši no šiem "sīkumiem" visvairāk bijis atkarīgs virziens vai nu uz labu, vai ļaunu.

Uzmanība pret nastu nesējiem

Daudzi ir nesuši tik maz nastu, viņu sirdis tik nepilnīgi iepazinušas patiesas cīņas, viņi ir jutuši tik maz mulsuma un sāpju citu dēļ, ka nespēj saprast patiesu nastu nesēju, tā grūtības. Viņi nespēj novērtēt tās, tāpat kā bērns nesaprot sava pienākumu nomāktā tēva rūpes un smago darbu. Bērns var brīnīties par tēva bažām un raizēm. Viņam tās šķiet nevajadzīgas. Kad gadu ritumā dzīves pieredze vairosies, kad pašam vajadzēs nest savas nastas, bērns atskatīsies uz tēva dzīvi un sapratīs reiz neizprotamo. Šo atziņu viņam būs devusi rūgtā pieredze.

Daudzu nastu nesēju darbs nav izprasts, pūliņi nav novērtēti, līdz viņu salauž nāve. Tie, kas uzņemas viņa noliktās nastas un saskaras ar grūtībām, ar kurām cīnījās viņš, tikai tad apjauš, kā tikusi pārbaudīta viņa ticība un drosme. Tad pazūd no redzesloka kļūdas un trūkumi, kurus agrāk tik veikli nosodīja. Pieredze māca līdzjūtību. Dievs pieļauj, ka daudzi cilvēki ieņem augstu stāvokli, un, ja tie kļūdās, Viņš spēj tos pārmācīt vai arī atņemt uzticēto atbildību. Mums jābūt piesardzīgiem, lai neuzņemtos tiesāšanu; tā pieder Dievam.

Dāvida izturēšanās pret Saulu sniedz mums mācību. Pēc Dieva norādījuma Saulu svaidīja par Israēla ķēniņu. Viņa nepaklausības dēļ Kungs paziņoja, ka tam jāatņem valsts; un tomēr, cik saudzīgi, pieklājīgi un iecietīgi Dāvids izturējās pret Saulu! Gribēdams Dāvidu nogalināt, Sauls ieradās tuksnesī un bez pavadoņiem iegāja tajā pašā alā, kur bija paslēpies Dāvids ar saviem karotājiem. "Tad Dāvida vīri tam sacīja: "Redzi, šī patiesi ir tā diena, par kuru tas Kungs tev ir sacījis: "Es tavu ienaidnieku nodošu tavā rokā, un tu viņam darīsi, kas tavām acīm labi patiks!" (..) Un viņš teica saviem vīriem: "Lai tas Kungs mani no tā pasargā, ka es ko nodaru savam pavēlniekam, tam, kas ir tā Kunga svaidīts, un lai es pret to nekad nepaceļu savu roku, jo viņš ir tā Kunga

svaidītais!"" Pestītājs mūs lūdz: "Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti. Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsit tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots." Atcerieties, ka drīz jūsu dzīves raksturojums tiks nodots izskatīšanai Dievam. Paturiet prātā arī, ka Viņš ir sacījis: "Tu, cilvēka bērns, ne ar ko nevari aizbildināties, jo, spriezdams tiesu, (..) tiesnesis būdams, tu dari to pašu." (1. Sam. 24:5-7; Mat. 7:1,2; Rom. 2:1)

Iecietība pret pārestībām

Mēs nedrīkstam uztraukties par patiesu vai iedomātu mums nodarītu netaisnību. Mūsu es ir ienaidnieks, no kura vajag baidīties visvairāk. Nevienam ļaunuma veidam nav postošākas ietekmes uz cilvēka raksturu kā paša kaislībām, kuras nepārvalda Svētais Gars. Neviena cita uzvara, ko varam gūt, nebūs tik vērtīga kā uzvara pār sevi.

Mēs nedrīkstam pieļaut, ka esam pārlieku jūtīgi un viegli ievainojami. Mums jādzīvo nevis tādēļ, lai sargātu savas jūtas vai reputāciju, bet gan tādēļ, lai glābtu dvēseles. Interesējoties par dvēseļu glābšanu, mēs neievērojam mazās domstarpības, kas tik bieži rodas savstarpējā saskarsmē. Lai arī ko citi domātu vai darītu ar mums, tas nedrīkst traucēt mūsu vienotību ar Kristu, sadraudzību ar Garu. "Kāda slava jums būs, ja jūs panesīsit sitienus pārkāpumu dēļ? Bet, ja jūs, labu darīdami, cietīsit pārestības un tās panesīsit, tas Dievam labi patīk." (1. Pēt. 2:20)

Neatriebieties! Cik vien spējat, novērsiet nesaprašanās iemeslus. Novērsiet ļaunuma vairošanos. Neupurējot pamatprincipus, dariet visu, kas jūsu spēkos, lai samierinātu citus. "Kad tu upurē savu dāvanu uz altāra un tur atminies, ka tavam brālim ir kas pret tevi, tad atstāj turpat altāra priekšā savu dāvanu, noej un izlīgsti papriekš ar savu brāli un tad nāc un upurē savu dāvanu." (Mat. 5:23-24)

Ja ar jums runā neiecietīgi, nekad neatbildiet tāpat. Atcerieties: "Miermīlīga atbilde apklusina dusmas." (Sal. pam. 15:1) Klusēšanai ir brīnišķīgs spēks. Dažreiz dusmīgu cilvēku atbilde tikai nokaitina. Dusmas ātri pāriet, ja tās pārvar klusi, mierīgi un atturīgi.

Dzēlīgu un kļūdas meklējošu vārdu vētrās domājiet par Dieva Vārdu, lai prāts un sirds pildītos ar Dieva apsolījumiem. Ja pret jums izturas ļauni vai nepatiesi apsūdz, neatbildiet dusmīgi, bet atkārtojiet pie sevis šos dārgos apsolījumus:

"Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!" (Rom. 12:21)

"Pavēli tam Kungam savu ceļu un ceri uz Viņu, gan jau Viņš tad darīs: Viņš tavai taisnībai liks starot kā gaismai un tavām tiesībām kā saulainai dienai." (Ps. 37:5,6)

"Bet nekas nav apslēpts, kas netiks atklāts, un nekas nav nezināms, kas nenāks gaismā." (Lūk. 12:2)

"Tu esi licis cilvēkiem celties mums pāri pār galvām, mums bija jāiet ugunī un ūdenī, un tomēr Tu beidzot mūs esi izvedis svabadībā." (Ps. 66:12)

Līdzjūtību un iedrošinājumu mēs nereti meklējam pie citiem cilvēkiem, nevis skatāmies uz Jēzu. Savā žēlsirdībā un uzticībā Dievs bieži pieļauj, ka tie, kuriem uzticamies, neattaisno mūsu cerības, lai mēs mācītos, cik neprātīgi ir paļauties uz cilvēku, padarot miesu par savu elkoni. Pilnīgi, pazemīgi un nesavtīgi paļausimies uz Dievu. Viņam zināmas tās bēdas, kuras izjūtam līdz sirds dziļumiem, bet nespējam izteikt. Kad viss šķiet tumšs un neizskaidrojams, atcerēsimies Kristus vārdus: "Ko Es daru, to tu tagad nezini, bet pēc tu to sapratīsi." (Jāņa 13:7)

Pētiet Jāzepa un Daniēla dzīves aprakstus. Kungs neaizkavēja pret viņiem vērstos cilvēku ļaunos sazvērestības plānus, bet lika visām viltībām izvērsties par labu saviem kalpiem, kas pārbaudījumos un cīņās saglabāja ticību un paklausību Viņam.

Tik ilgi, kamēr būsim pasaulē, mēs saskarsimies ar naidīgām ietekmēm. Būs izaicinājumi, kas pārbaudīs pašsavaldīšanos, un, izturoties pret tiem pareizi, attīstīsies kristieša pievilcīgais raksturs. Ja mūsos mājos Kristus, būsim pacietīgi, laipni, iecietīgi un priecīgi nepatikšanu un īgnuma vidū, diendienā un gadu pēc gada uzvarēsim sevi un pieaugsim cēlā varonībā. Tas ir mums uzdotais pienākums, bet to nav iespējams izpildīt bez Jēzus palīdzības, apņēmīgas noteiktības, nelokāmas gribas, nepārtrauktas modrības un nemitīgām lūgšanām. Ikvienam ir jāizcīna sava cīņa. Ja mēs nesadarbojamies ar Dievu, pat Viņš nespēj uzlabot mūsu raksturus vai darīt derīgu mūsu dzīvi. Tie, kas atsakās no cīņas, zaudē spēku un uzvaras prieku.

Mums savā atmiņā nav jāsaglabā pārdzīvotie pārbaudījumi un grūtības, bēdas un skumjas. Viss tas ir pierakstīts Debesu grāmatās, un Debesis par tām arī parūpēsies. Kamēr skaitām visu nepatīkamo, no atmiņas izzūd daudz jaukā, ko būtu patīkami atcerēties, piemēram, Dieva žēlsirdīgā laipnība, kas apņem mūs ik brīdi, un mīlestība, par kuru eņģeļi brīnās, jo Dievs atdeva nāvei savu Dēlu mūsu dēļ. Ja jūs kā Kristus darbinieki jūtat, ka jums ir lielākas rūpes un pārbaudījumi nekā daudziem citiem, atcerieties, ka jums ir tāds miers, kādu nepazīst tie, kas vairās no grūtībām. Kalpošanā Kristum mums ir mierinājums un prieks. Lai pasaule redz, ka dzīve ar Viņu nav neizdošanās!

Ja nejūtaties atvieglоti un priecīgi, nerunājiet par savām izjūtām. Neapēnojiet citu dzīvi. Auksta reliģija, kurā nav saules, nekad neved dvēseles pie Kristus, bet gan prom no Viņa un iedzen tās sātana tīklos, kuros viņš ķer maldos nonākušos. Nedomājiet par savu mazdūšību, bet par spēku, kuru varat prasīt Kristus vārdā. Centieties, lai jūsu iztēle kavējas pie neredzamā, lai domas pievēršas Dieva lielās mīlestības pierādījumiem jūsu labā. Ticība spēj izturēt pārbaudījumus, atvairīt kārdinājumus, nepadoties nepatikai. Jēzus dzīvo kā mūsu Aizstāvis. Mums pieder viss, ko nodrošina Viņa starpniecība.

Vai Kristus nenovērtē tos, kas pilnīgi nodevušies Viņam? Vai Viņš neapmeklē tos, kas, līdzīgi mīļotajam Jānim trimdā, Viņa dēļ ir grūtībās un pārbaudījumos? Dievs neļaus nevienam savam patiesajam darbiniekam palikt vienam cīņā pret lielu pārspēku un tikt uzvarētam. Kā vērtīgu dārgakmeni Viņš pasargās katru, kura dzīve kopā ar Kristu būs apslēpta Viņā. Par katru šādu dvēseli Viņš saka: "Turēšu tevi kā zīmoga gredzenu, jo Es tevi esmu izredzējis!" (Hag. 2:23)

Runājiet par apsolījumiem, stāstiet par Jēzus vēlēšanos svētīt. Viņš mūs neaizmirst nevienu mirkli. Kad paļāvīgi dusam Viņa mīlestībā un paliekam Viņā, lai cik nepatīkami būtu apstākļi, apziņa par Viņa klātbūtni mums iedveš dziļu, rimtu prieku. Par sevi Kristus sacīja: "Es neko nedaru no sevis, bet runāju, kā Tēvs Mani mācījis. Un, kas Mani sūtījis, ir ar Mani. Viņš Mani nav atstājis vienu, jo, kas Viņam labpatīk, to Es daru vienmēr." (Jāņa 8:28,29)

Kristus bija Tēva klātbūtnē, un ar Viņu notika tikai tas, ko Mūžīgā Mīlestība pieļāva par svētību pasaulei. Tas bija mierinājuma avots Viņam un ir paredzēts arī mums. Kristū mājo ar Viņa garu pildīti ļaudis. Viss ar tiem notiekošais nāk no Pestītāja, kas apņem tos ar savu klātbūtni. Nekas tos nevar aizskart, ja to nepieļauj Kungs. Visas mūsu ciešanas un bēdas, visi kārdinājumi, pārbaudījumi un trūkumi, visas mūsu likstas, skumjas un vajāšanas, īsi sakot, viss nāk mums par labu. Visi pārdzīvojumi un apstākļi ir Dieva palīgi, no kuriem gūstam labumu.

Ja izpratīsim Dieva pacietību ar mums, mēs netiesāsim un neapsūdzēsim citus. Cik pārsteigti būtu bijuši Kristus līdzgaitnieki, ja zemes dzīves laikā pēc iepazīšanās ar Viņu tie būtu no Viņa dzirdējuši kaut vienu apsūdzības, kļūdas meklējošu vai neiecietīgu vārdu. Nekad neaizmirsīsim, ka tiem, kas Viņu mīl, savā raksturā jāatspoguļo Viņš.

"Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties viens otru pārspēt savstarpējā cieņā." "Neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz zaimus ar zaimiem, turpretim svētījiet, jo uz to jūs esat aicināti, lai jūs iemantotu svētību." (Rom. 12:10; 1. Pēt. 3:9)

Kungs Jēzus prasa, lai mēs atzītu katra cilvēka tiesības. Cilvēku sociālās un viņu kā kristiešu tiesības ir jāievēro. Pret visiem jāizturas smalkjūtīgi un ar cieņu — kā pret Dieva dēliem un meitām.

Kristietība izveido cilvēku par cienījamu un godājamu sabiedrības locekli. Kristus bija pieklājīgs pat pret saviem vajātājiem, un Viņa patiesie sekotāji būs tādi paši. Vērojiet Pāvilu, kad viņš tika atvests pie valdniekiem! Viņa uzruna Agripam ir patiesas laipnības un arī pārliecinošas daiļrunības attēlojums. Evaņģēlijs neatbalsta formālo, pasaulē vispārizplatīto pieklājību, bet to uzmanīgo izturēšanos, kas nāk no patiesi laipnas sirds.

Ar visrūpīgākajām formālajām pieklājības normām nepietiek, lai savaldītu nomāktu garastāvokli, skarbu spriedumu un nepiedienīgu valodu. Patiesa smalkjūtība nekad

neatklāsies tik ilgi, kamēr paša es tiks uzskatīts par visaugstāko. Sirdī ir jābūt mīlestībai. Patiess kristietis savas rīcības motīvus smeļas no tur mītošās dedzīgās mīlestības pret savu Kungu. No pieķeršanās Kristum rodas ieinteresētība par saviem brāļiem. Mīlestība rada un veicina žēlsirdību, pieklājību un laipnu izturēšanos. Tā apgaro seju un klusina balsi; ceļ un pārveido visu cilvēka būtni.

Dzīve galvenokārt nesastāv no lieliem upuriem un brīnišķīgiem sasniegumiem, bet gan no mazām lietām. Visbiežāk tieši tās, kaut arī šķietami nesvarīgas, mūsu dzīvē ienes lielu labumu vai ļaunumu. Ja mēs nespējam izturēt šo sīkumu radītos pārbaudījumus, veidojas kaitīgi ieradumi un izkropļojas raksturs; rodoties lielākām grūtībām, mēs tām neesam sagatavoti. Tikai rīkojoties principiāli, ikdienas dzīves pārbaudījumos spējam rast spēku būt nelokāmiem un uzticīgiem visbīstamākajās un visgrūtākajās situācijās.

Mēs nekad neesam vieni. Vai izvēlamies Viņu, vai ne, Viņš ir mūsu Pavadonis. Atcerieties — lai kur jūs esat un ko darāt, tur ir Dievs. Viņa ievērībai nepaiet garām neviens izteikts vārds, paveikts darbs vai kāda doma. Ikvienam jūsu vārdam vai darbam ir liecinieks — svētais grēku nīdējs Dievs. Domājiet par to pirms katra vārda vai rīcības. Kā kristieši jūs esat ķēnišķīgās ģimenes locekļi, debesu Ķēniņa bērni. Neizsakiet nevienu vārdu, nedariet neko, kas var apkaunot "cienīgo pār jums nosaukto vārdu". (Jēk. 2:7)

Rūpīgi pētiet dievišķi cilvēcisko raksturu un vienmēr jautājiet: "Ko Jēzus darītu manā vietā?" Tai jābūt mūsu pienākumu mērauklai. Bez iemesla neejiet tādu ļaužu sabiedrībā, kuri ar savām "gudrībām" varētu aptraipīt jūsu sirdsapziņu vai vājināt jūsu nodomu dzīvot pareizi. Nepazīstamu cilvēku vidū, uz ielas, satiksmes līdzekļos vai mājās nedariet neko tādu, kam būtu vismazākā ļaunuma pazīme. Vienmēr dariet tikai to, kas pilnveido, padara skaistāku un cildenāku dzīvi, kuru Kristus ir atpircis ar savām asinīm.

Vienmēr rīkojieties saskaņā ar pamatprincipu, bet nekad — impulsa vadīti. Savu dabisko straujumu mīkstiniet ar rāmumu un laipnību. Nedodiet vaļu vieglprātībai vai laika šķiešanai. Pār jūsu lūpām nedrīkst nākt zemiskas asprātības. Pat domām neļaujiet plosīties. Domas ir jāsavalda, lai tās būtu paklausīgas Kristum. Tām jākavējas pie svētām lietām, tad Kristus žēlastībā tās būs šķīstas un patiesas.

Mums pastāvīgi jāapzinās vajadzība pēc cēlinoša šķīstu domu spēka. Katras dvēseles vienīgā drošība ir pareiza domāšana. Kādas ir cilvēka "sirds domas, tāds viņš ir". (Sal. pam. 23:7, Glika tulk.) Pašsavaldīšanās spēks tiek stiprināts, to vingrinot. Kas sākotnēji šķiet grūti, pastāvīgi atkārtojot, kļūst arvien vieglāk panesams, un pareizās domas un darbības kļūst par ieradumu. Ja gribēsim, spēsim novērsties no visa lētā un zemiskā un pacelties augstāk; tad cilvēki mūs cienīs un Dievs mīlēs.

Attīstiet ieradumu runāt labu par citiem. Vairāk domājiet par savu paziņu un draugu teicamajām īpašībām, bet iespējami mazāk par kļūdām un trūkumiem; kad rodas tieksme

sūdzēties par to, ko kāds ir teicis vai darījis, atzinīgi novērtējiet kaut ko šī cilvēka dzīvē vai raksturā. Attīstiet prasmi pateikties. Slavējiet Dievu par Viņa brīnišķo mīlestību, nododot Kristu nāvē mūsu dēļ. Nekad nav vērts domāt par jums nodarītajām pārestībām. Dievs aicina domāt par Viņa žēlsirdību un bezgalīgo mīlestību, lai mūsos modinātu pateicību par to.

Dedzīgiem darbiniekiem nav laika kavēties pie citu kļūdām. Mēs nevaram atļauties pārtikt no citu kļūdu vai vājību sēnalām. Pelšanai ir divkāršs ļaunums, un tas smagāk krīt uz pašu runātāju nekā uz klausītāju. Nevienprātības un strīdu sējējs nāvējošus augļus ievāc paša dvēselē. Pati citu cilvēku ļaunuma vērošana veido ļaunumu skatītājā. Kavējoties pie citu kļūdām, mēs tiekam pārveidoti šajā līdzībā, bet, uzlūkojot Jēzu, runājot par Viņa mīlestību un rakstura pilnību, tiekam pārvērsti Viņa līdzībā. Pārdomājot augsto ideālu, kuru Viņš nolicis mūsu priekšā, mēs paceļamies skaidrā un svētā atmosfērā, pat Dieva klātbūtnē. Ja tur uzkavējamies, no mums izstaro gaisma uz visiem, ar kuriem esam saskarē.

Nevis kritizējiet un nopeliet, bet sakiet sev: "Man jādomā par savu pestīšanu. Ja sadarbojos ar Kungu, kas vēlas izglābt manu dvēseli, man sevi rūpīgi jāuzmana. Viss ļaunums no savas dzīves man jānoliek, ikviena kļūda jāuzvar. Man jākļūst jaunam radījumam Kristū. Tad es nevis vājināšu tos, kas pretojas ļaunumam, bet tos stiprināšu ar iedrošinošiem vārdiem." Mēs esam pārāk vienaldzīgi cits pret citu. Pārāk bieži aizmirstam, ka mūsu līdzgaitniekiem vajadzīgs spēks un uzmundrinājums. Parūpējieties, lai viņi pārliecinātos par jūsu ieinteresētību un līdzjūtību. Palīdziet viņiem ar savām aizlūgšanām, un viņiem jāzina, ka jūs to darāt.

Ne visi ir patiesi mācekļi, kas sauc sevi par Kristus darbiniekiem. Starp tiem, kas nes Viņa vārdu un ir Viņa kalpu pulkā, dažiem nav Viņa rakstura. Tie neievēro Viņa pamatprincipus, bieži rada sarežģījumus un mazdūšību saviem biedriem, īpaši jaunajiem kristiešiem. Nevienu nedrīkst maldināt. Kristus mums ir devis pilnīgu piemēru un aicina Viņam sekot.

Līdz pat gala laikam starp kviešiem būs nezāles. Kad namatēva kalpi savā dedzībā viņam par godu lūdza atļauju izravēt nezāles, saimnieks atbildēja: "Nē, ka jūs, nezāli ravēdami, neizplūcat reizē arī kviešus. Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam." (Mat. 13:29,30)

Savā žēlsirdībā un pacietībā Dievs izturas saudzīgi pret stūrgalvīgo un pat liekulīgo. Nodevējs Jūda bija Kristus izredzēto apustuļu vidū. Vai tad ir iemesls pārsteigumam vai mazdūšībai, ja arī šodien Viņa darbinieku vidū ir liekuļi? Ja Viņš, kas lasa sirdīs, spēja izturēt sava nodevēja klātbūtni, ar kādu gan pacietību mums ir jāizturas pret tiem, kas kļūdās!

Taču ne visi, pat tie, kas šķiet viskļūdainākie, līdzinās Jūdam. Pēteris, straujš, pārsteidzīgs un pašpārliecināts, bieži nokļuva neērtākās situācijās nekā Jūda. Pestītājs visbiežāk norāja viņu, bet kāda bija viņa darba un upurēšanās dzīve! Kādu liecību tā sniedz par Dieva žēlastības spēku! Cik vien spējam, citu labā mums ir jābūt tiem, kas Jēzus bija saviem mācekļiem, kad Viņš dzīvoja virs zemes un sarunājās ar šiem ļaudīm.

Uzskatiet sevi par misionāriem vispirms savu darbabiedru vidū. Bieži nepieciešams daudz laika un darba, lai Kristum mantotu vienu dvēseli. Ja tikai viena dvēsele atgriežas no grēka pie patiesības, eņģeļi par to priecājas. Vai jūs domājat, ka kalpojošajiem gariem, kas ir nomodā par šīm dvēselēm, ir patīkami redzēt, cik vienaldzīgi pret tām izturas daži, kas sevi sauc par kristiešiem? Ja Jēzus pret mums izturētos tā, kā mēs dažkārt izturamies cits pret citu, vai kāds no mums vispār tiktu pestīts?

Atcerieties — jūs nespējat lasīt sirdis. Jums nav zināmi kāda cilvēka rīcības motīvi, kas jums šķiet nepareizi. Daudzi nav pareizi audzināti, un tādēļ viņu raksturi ir izkropļoti, smagi un stūraini. Šie ļaudis šķiet esam negatīvi noskaņoti pret visu. Tomēr Kristus žēlastība tādus cilvēkus var pārveidot. Nekad neatraidiet viņus, neradiet viņos mazdūšību vai izmisumu ar vārdiem: "Tu mani esi sarūgtinājis, un es tev nemaz nemēģināšu palīdzēt!" Daži dusmu izprovocēti pārsteidzīgi vārdi — tieši tie, kādus, pēc mūsu domām, viņi ir pelnījuši — spēj saraut stiprās saites, kurām bija jāsavieno viņu sirdis ar mūsējām.

Saskanīga dzīve, pacietība, iecietība un absolūts miers izaicinājumu brīžos vienmēr ir vispārliecinošākie argumenti un nopietnākais pievilkšanas spēks. Ja jums ir izdevības un priekšrocības, kādu nav bijis citiem, ņemiet to vērā un esiet vienmēr gudrs, uzmanīgs un laipns skolotājs.

Lai lakā iegūtu skaidru, stingru zīmoga nospiedumu, zīmogu uz tās neuzmet strauji un spēcīgi; jūs uzmanīgi uzliekat to uz lakas un mierīgi, nepārtraukti to nospiežat, līdz laka veidnē ir sacietējusi. Līdzīgi izturieties pret cilvēku dvēselēm. Kristīgās ietekmes nepārtrauktība ir tās spēka pamats, un tas ir atkarīgs no jūsu nesatricināmās stājas, atklājot Kristus raksturu. Palīdziet tiem, kuri kļūdījušies, izstāstiet viņiem savu pieredzi. Parādiet, kā draugu pacietība, laipnība un izpalīdzība radīja jums drosmi un cerību, kad smagas kļūdas izdarījāt jūs.

Līdz Dieva tiesas spriedumam jūs pat līdz galam neapjautīsit laipnas, uzmanīgas attieksmes nozīmi pret nepastāvīgo, neapdomīgo un necienīgo. Sastopoties ar nepateicību un svētās ticības nodevību, mēs jūtamies mudināti paust savu nicinājumu vai sašutumu. Vainīgie to gaida, jo ir tam sagatavojušies. Taču laipna pacietība tos pārsteidz, bieži atmodina viņos labās īpašības un rosina ilgas pēc cēlākas dzīves.

"Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareizā ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekrīti kārdināšanā. Nesiet cits cita nastas, tā jūs izpildīsit Kristus likumu." (Gal. 6:1,2)

Visiem, kas sauc sevi par Dieva bērniem, jāpatur prātā, ka viņi kā misionāri saskarsies ar dažādām dvēselēm — izsmalcinātām un rupjām, pazemīgām un lepnām, reliģiozām un skeptiskām, izglītotām un nezinošām, bagātām un nabadzīgām. Pret tām nevar izturēties vienādi, tomēr visām vajadzīga laipnība un iejūtība. Savstarpējā saskarsmē mums jāiegūst slīpējums un skaidrība. Mēs esam atkarīgi cits no cita, cieši saistīti cilvēciskām brālības saitēm.

"Debess dzimtenes krastus lai sniegtu,

Kungs, kalps, draugs vai atbalstu gan liegtu? —

Nē, vienotībā vārgam pasniegs roku

un izveidos ap sevi gaišu loku —

Līdz vājais pieaugs visu spēkā

un nepaliks vairs ilgāk zemes grēkā."

Kristietība kontaktējas ar pasauli sabiedriskajās attiecībās. Ikvienam cilvēkam, kurš ir saņēmis dievišķo gaismu, tā jāizplata to ļaužu tumšajās takās, kas vēl nav iepazinuši vislabāko ceļu. Draudzības spēks, kuru svētu ir darījis Kristus Gars, vēl jāpilnveido, vedot dvēseles pie Pestītāja. Kristus nav jāslēpj sirdī kā īpaši iekārojams dārgums, svēts un jauks, lai par to priecātos tikai īpašnieks pats. Kristum jābūt mūsos kā ūdens avotam, kas verd mūžīgai dzīvei, atspirdzinot visus, kas ar mums sastopas.

Nodaļa 42 Attīstība Un Kalpošana

Kristīga dzīve ir kaut kas vairāk, nekā daudzi to uzskata. Tā nesastāv tikai no laipnības, pacietības, sirsnības un labsirdības. Šīs īpašības gan ir būtiskas, bet vēl ir vajadzīga drosme, spēks, enerģija un neatlaidība. Kristus norādītais ceļš ir šaurs, un tas ir pašaizliedzības ceļš. To uzsākt un doties uz priekšu cauri grūtībām un mazdūšībai gļēvuļi nespēs.

Rakstura spēks

Ir vajadzīgi izturīgi cilvēki, kas negaidīs, lai viņu ceļš tiktu nolīdzināts un visi šķēršļi novērsti, cilvēki, kas nomāktos un pagurušos darbiniekus iedvesmos ar jaunu dedzību, tādi, kuriem ir siltas, kristīgas mīlestības pilnas sirdis un stipras rokas veikt sava Meistara darbu.

Daudzi, kas iesaistās misijas kalpošanā, ir vāji, nervozi, kūtri un ātri kļūst mazdūšīgi. Viņiem trūkst uzņēmības un pozitīvo rakstura īpašību, kas dod spēku kaut ko darīt — gara un dzīvīguma, kas neļauj apdzist degsmei. Tiem, kas vēlas gūt sekmes, jābūt drosmīgiem un cerības pilniem. Ir jāattīsta ne tikai pasīvās, bet arī aktīvās īpašības. Lai novērstu citu dusmas, vienmēr ir jāsniedz mierīga atbilde, ir nepieciešama arī varoņa drosme pretoties ļaunumam. Līdzās mīlestībai, kas panes visu, ir vajadzīga rakstura stingrība, lai savu ietekmi veidotu par pozitīvu spēku.

Daudziem nav rakstura stingrības. Viņu plāniem un nodomiem nav noteiktības un noturības. Pasaulē tādiem ļaudīm ir maz praktiskas nozīmes. Ir jāpārvar nevarība, apņēmības trūkums un nemākulība. Īsta kristieša raksturam piemīt nelokāmība, ko nevar mainīt vai salauzt nelabvēlīgi apstākļi. Mums vajadzīgs morālā ziņā spēcīgs mugurkauls, godīgums, kuru nevar izkustināt ar glaimiem, piekukuļot vai iebiedēt.

Dievs vēlas, lai izmantojam katru izdevību sagatavoties Viņa darbam. Viņš gaida, lai tam veltām visu savu enerģiju un mūsu sirdis apzinātos tā svētumu un milzīgo atbildību par to.

Daudzi, kas spēj veikt teicamu darbu, padara maz, jo necenšas. Tūkstoši iet cauri dzīvei, it kā viņiem nebūtu nekāda liela mērķa, kura dēļ vērts dzīvot, nekādas augstas normas, ko sasniegt. Viens iemesls tam ir zemais pašvērtējums. Kristus mūsu dēļ ir samaksājis bezgala dārgu cenu, un, atbilstoši tai, Viņš vēlas, lai mēs sevi pienācīgi novērtētu.

Nesamierinieties, sasnieguši kaut ko zemu. Mēs vēl neesam tādi, kādi varētu būt vai kādus Dievs mūs vēlētos redzēt. Dievs mums ir devis spriešanas spējas ne tādēļ, lai mēs paliktu pasīvi vai ļautos perversām un zemiskām lietām, bet gan tādēļ, lai šīs spējas

pilnīgi attīstītu, izkoptu, svētotu, padarītu cildenākas un izmantotu Viņa valstības interesēs.

Neviens no mums nedrīkst pieļaut, ka ir tikai kā mašīna, kuru vada cita cilvēka prāts. Dievs mums ir devis spējas domāt un rīkoties. Tikai rūpīgi meklējot gudrību no Viņa, jūs kļūsit spējīgi nest nastas. Saglabājiet Dieva doto personību. Neesiet cita cilvēka ēna. Dzīvojiet cerībā, ka Kungs darbosies jūsos, kopā ar jums un ar jūsu starpniecību.

Nekad nedomājiet, ka esat jau pietiekami mācījies un tagad varat mazināt piepūli. Cilvēku vērtē pēc viņa izglītības. Ikvienam no mums izglītošanās jāturpina visu dzīvi, jāmācās katru dienu un iegūtās zināšanas jāizmanto praksē.

Atcerieties — jebkurā darbā atklāsies jūsu motīvi, un tie attīsta raksturu. Lai kāds būtu jūsu uzdevums, veiciet to precīzi un uzcītīgi, pārvariet tieksmi meklēt vieglus pienākumus.

Ikdienas darbā ieguldītā enerģija un pamatprincipi saglabāsies visu dzīvi. Tie, kas ilgojas pēc noteikta darba apjoma un atalgojuma, kas vēlas pierādīt, ka ir pilnīgi atbilstoši amatam bez piemērošanās vai mācīšanās grūtībām, nav tie, kurus Dievs aicina strādāt Viņa druvā. Ļaudis, kas domā, kā darbam veltīt iespējami mazāk savus fiziskos, prāta un morālos spēkus, nav tie, pār kuriem Viņš var izliet bagātīgas svētības. Viņu piemērs ir lipīgs; viņu vadmotīvs ir savtība. Tie, kuri jāuzrauga un kuri strādā tikai tad, kad katrs pienākums ir stingri norādīts, netiks atzīti par labiem un uzticīgiem strādniekiem. Ir vajadzīgi enerģiski, godīgi un centīgi darbinieki, tādi, kas labprāt dara visu nepieciešamo.

Daudzi tā arī neapgūst prasmi strādāt, jo, baidīdamies no neizdošanās, viņi izvairās no atbildības. Šie ļaudis negūst iemaņas, kuras var dot tikai pieredze. To nevar iegūt vienīgi lasot, pētot grāmatas vai izmantojot kādas jau saņemtās priekšrocības. Pieredze uzkrājas tikai praktiskajā darbā.

Cilvēks var veidot apstākļus, bet nedrīkst pieļaut, ka apstākļi veido viņu. Apstākļi mums ir jāizmanto kā instrumenti, pār tiem ir jāvalda, bet nav jāpieļauj, ka tie valda pār mums.

Ļaudīm, kuriem uzticēta liela atbildība, bieži tiek izrādīta pretestība, viņu darbu kavē un cenšas izjaukt. Šķēršļi, kas tiem jāpārvar, veicina enerģisku rīcību un kļūst par svētību. Tie iegūst paļāvību uz sevi pozitīvā nozīmē. Konflikti un sarežģījumi prasa paļaušanos uz Dievu un noteiktību, kas attīsta spēku.

Kristus kalpoja neierobežoti un savu darbu nerēķināja stundās. Viņa laiks, Viņa sirds, Viņa dvēsele un spēks bija veltīti cilvēces labklājībai. Visu nogurdinošo dienu mūsu Kungs smagi strādāja un visu garo nakti zemojies lūdza žēlastību un izturību, lai spētu paveikt vairāk. Skaļā balsī un asarām acīs viņš raidīja lūgšanas uz Debesīm, lai Viņa

cilvēciskā daba tiktu stiprināta un saņemtu spēku pretoties viltīgajam ienaidniekam visos tā krāpšanas mēģinājumos, kā arī lai Viņš tiktu atbalstīts cilvēces glābšanas misijā. Saviem darbabiedriem Viņš saka: "Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis." (Jāņa 13:15)

"Kristus mīlestība," sacīja Pāvils, "mūs vada." (2. Kor. 5:14) Tā vienmēr iedvesmoja apustuļa izturēšanos. Ja arī kādreiz pienākuma takā viņa dedzīgums uz mirkli apsīka, viens skats uz krustu lika no jauna apjozt sava prāta gurnus un doties pašaizliedzības ceļā. Savā darbā brāļu dēļ viņš pilnīgi paļāvās uz mūžīgās mīlestības izpausmi Kristus upurī un tā uzvarošo, saistošo spēku.

Cik nopietna un aizkustinoša ir viņa uzruna: "Jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību." (2. Kor. 8:9) Jums ir zināms augstums, no kura Viņš pazemojās, un pazemojuma dziļums, līdz kuram Viņš nokāpa. Viņš gāja pa upurēšanās taku un nenovērsās no tās, līdz bija atdevis savu dzīvību. Starp Debesu troni un krustu Viņam nebija atpūtas. Kristus mīlestība pret cilvēku palīdzēja Viņam izturēt visus apvainojumus un vardarbību.

Pāvils mums atgādina: "Nevienam nebūs raudzīt uz to, kas pašam der, bet ikviens lai rauga arī uz to, kas der citiem." (Glika tulk.) Viņš lūdz: "Savā starpā turiet tādu pašu prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!" (Filip. 2:4-8)

Pāvils bija dziļi ieinteresēts, lai Kristus pazemojums būtu redzams visiem un tiktu saprasts. Viņš bija pārliecināts — ja cilvēkiem varētu likt nopietni domāt par Debesu Majestātes apbrīnojamo upuri, patmīlība no visu sirdīm pazustu kā nebijusi. Apustulis atkal un atkal kavējas pie Jēzus raksturīgākajām īpašībām, lai mēs kaut nedaudz aptvertu Pestītāja brīnišķīgo pretimnākšanu grēciniekiem. Vispirms Pāvils pievērš mūsu uzmanību Kristus stāvoklim, kādu Viņš ieņēma Debesīs pie sava Tēva; pēc tam apustulis rāda, kā Pestītājs atsakās no godības, brīvprātīgi pieņemot cilvēka necilos dzīves apstākļus, uzņemoties kalpa pienākumus un paliekot paklausīgs līdz nāvei, visapkaunojošākajai, visatbaidošākajai un vismokošākajai — krusta nāvei. Vai vispār iespējams bez pateicības, mīlestības un dziļas izpratnes par to, ka mēs nepiederam sev pašiem, domāt par šo brīnišķīgo Dieva mīlestības atklāsmi? Tādam Kungam nevar kalpot nenovīdīgu, savtīgu motīvu dēļ.

"Jūs zināt," saka Pēteris, "ka esat atpirkti ne ar iznīcīgām lietām — sudrabu vai zeltu." (1. Pēt. 1:18) Ak, ja ar to varētu nopirkt cilvēka pestīšanu, cik viegli to būtu izdarīt Viņam, kas saka: "Man pieder sudrabs, un Man pieder zelts." (Hag. 2:8) Taču grēcinieku

var glābt tikai Dieva Dēla dārgās asinis. Tie, kas nenovērtē šo brīnišķīgo upuri, atturas no kalpošanas Kristum un savā savtībā reiz aizies bojā.

Mērķtiecība

Kristus dzīvē viss bija pakļauts Viņa galvenajam uzdevumam — lielajam pestīšanas darbam, kuru mūsu Kungs nāca piepildīt. Arī Viņa mācekļos jāatklājas tādai pašai dievbijībai, pašaizliedzībai un spējai upurēties, tādai pašai paklausībai Dieva Vārda prasībām.

Ikviens, kas pieņem Kristu par savu Pestītāju, vēlēsies kalpot Dievam. Pārdomājot, ko Debesis darījušas viņa labā, šī cilvēka sirds saviļņosies bezgalīgā mīlestībā un cieņas pilnā pateicībā. Viņš ļoti vēlēsies paust pateicību, nododot visas savas spējas kalpošanai Dievam, ilgosies atklāt savu mīlestību pret Kristu un Viņa atpirkto īpašumu, alks darba, grūtību un upura.

Uzticīgs Dieva darbinieks darīs visu iespējamo, jo tā varēs godināt savu Meistaru. Viņš rīkosies pareizi, lai ievērotu Dieva prasības, centīsies attīstīt visas savas spējas un katru pienākumu pildīs kā veiktu Dievam. Viņa vienīgā vēlēšanās būs, lai Kristus saņem godu un pilnīgu kalpošanu.

Kādā gleznā attēlots jauns vērsis, kurš stāv starp arklu un altāri. Uzraksts zem tās vēsta: “Gatavs abiem” — darbam vagā vai kļūt par upuri uz altāra. Tāds ir patiess Dieva bērns — labprātīgs doties turp, uz kurieni aicina pienākums, gatavs aizliegt sevi un ziedoties Glābēja lietas labā.

Nodaļa 43 Augstāka Pieredze

Mums pastāvīgi vajadzīga jauna atklāsme par Kristu un ikdienas pieredze, kas saskan ar Viņa mācību. Mūsu zināšanas var sasniegt augstāku, svētāku pakāpi. Nepārtraukta pieaugsme atziņās un tikumos ir Dieva nolūks mūsu dzīvei. Viņa likums ir Viņa teiktā atbalss, kas visus aicina: "Kāp augstāk! Esi svēts, vēl svētāks!" Katru dienu mēs spējam pilnveidot savu kristīgo raksturu.

Tiem, kas sākuši strādāt pie Meistara, nepieciešama daudz augstāka, dziļāka un plašāka pieredze, nekā tā viņiem ir šobrīd. Daudzi, kas jau ir lielās Dieva ģimenes locekļi, maz zina, ko nozīmē ieraudzīt Viņa godību un tikt pārvērstiem no godības uz godību. Viņiem ir tikai miglaina nojauta par Kristus izcilumu, bet to sirdis jau viļņojas priekā. Viņi ilgojas pēc pilnīgākas, dziļākas atziņas par Pestītāja mīlestību. Jāļauj viņu dvēselēm tiekties pie Dieva. Svētais Gars strādās kopā ar tiem, kas ļaujas sadarboties, pārvērtīs tos, kas vēlas tikt pārvērsti, veidos tos, kas vēlas pārveidoties. Radiniet sevi pie garīgām domām un svētām sarunu tēmām. Jūs esat ieraudzījuši tikai pirmos Viņa godības ausmas starus. Turpinot iepazīties ar Kungu, jūs uzzināsit, ka "taisno taka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvien kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust diena". (Sal. pam. 4:18)

"To Es uz jums esmu runājis," sacīja Kristus, "lai Mans prieks mājotu jūsos un jūsu prieks būtu pilnīgs." (Jāņa 15:11)

Kristus vienmēr iepriekš paredzēja savas sūtības iznākumu. Zemes dzīvē, tik pilnā rūpju un pašuzupurēšanās, Viņu iepriecināja doma, ka viss šis smagais darbs nebūs veltīgs. Atdodams savu dzīvību par cilvēku dzīvību, Viņš varēja atjaunot cilvēcē Dieva līdzību. Viņš spēja pacelt mūs no pīšļiem, no jauna izveidot mūsu raksturu pēc sava rakstura parauga un darīt to skaistu ar savu godību.

Kristus pārdzīvoja savas dvēseles mokas un bija gandarīts par sasniegto. Viņš aplūkoja mūžības plašumu un redzēja cilvēku prieku, kuri Viņa pazemošanās dēļ saņems piedošanu un mūžīgo dzīvi. Pestītājs tika ievainots viņu pārkāpumu dēļ un viņu grēku dēļ satriekts. Lai cilvēki mantotu atpestīšanu, tiem paredzēto sodu izcieta Viņš, un ar Viņa brūcēm tie tika dziedināti. Viņš dzirdēja pestīto gaviles, Viņš dzirdēja tos dziedam Mozus un Jēra dziesmu. Lai gan vispirms bija jāsaņem asins kristības, lai gan pasaules grēki bija jāuzliek Viņa nevainīgajai dvēselei, lai gan neizsakāmu sāpju ēna krita uz Viņu, tomēr tā prieka dēļ, ko Kristus redzēja, Viņš izvēlējās ciest pie krusta un neraizējās par šo negodu.

Šajā priekā jādalās visiem Viņa sekotājiem. Lai cik liela un brīnišķīga būtu nākotne, mums nav jādomā, ka visu atalgojumu saņemsim tikai pēdējā atbrīvošanas dienā. Jau tagad mēs ticībā varam ieiet Kunga priekā. Tāpat kā Mozum, mums jāiztur, it kā mēs redzētu Neredzamo.

Tagad draudze ir cīņas laukā, mēs stāvam pretī tumsas pasaulei, kas gandrīz visa ir nodevusies elku kalpībai. Taču tuvojas diena, kad cīņa būs izcīnīta un uzvara iegūta. Dieva prātam jānotiek virs zemes, kā tas notiek Debesīs.

"Pār ielejām vakars ēnas klāj, saule lēni aiz kalniem grimst.

Ceļš tālē vijas, uz kalniem māj, un ceļnieku soļi rimst…

Kāpj pamalē putekļu mākonis palss, skan, saucot tur avis, gana balss…

No klusajiem kalniem atbalss skan — gans zudušo avi sauc.

Viņš visas vēl skaita, bet vienas tam trūkst, tad kalnos to meklēt trauc.

Kaut ceļš ir tik grūts un vakars vēls, gans atrast to cer, tam zudušās žēl.

Gar tumšajām bezdibens aizām gans iet, pa stāvajām klintīm kāpj,

Viņš klupdams pār akmeņiem, ērkšķiem steidz, kaut kājas tam asiņo, sāp…

Melns izmisums māc, zūd cerību stari,

Viņš aicina vēl, — balss tumsā zūd…

Pār kalniem te gaviļu dziesma skan, gans, zudušo atradis, dzied.

Uz pleciem to cēlis, Viņš mājup nes.

"Ak, jēriņ, tu esi Mans!"

Klau, uzvaras dziesma no Debesīm plūst, un eņģeļu kori tur gavilē,

kad zudušo avi Viņš mājup nes.

Lai gods skan Glābējam!"

(Elizabete Klefeina; tulkojusi Otīlija Feldmane)

Atpestītās tautas nepazīs nekādu citu kā vienīgi Debesu likumu. Visi būs laimīga, vienota ģimene, tērpta slavā un pateicībā — Kristus taisnībā. Visa daba savā pilnīgākajā pievilcībā godinās un pielūgs Dievu. Pasaule mirdzēs Debesu spožumā. Mēness gaisma būs kā saules gaisma, bet tā — septiņkārt spožāka nekā tagad. Gadi paies laimē. Rīta zvaigznes kopā dziedās, un Dieva dēli priekā gavilēs, Dievam un Kristum paziņojot vēsti: "Grēka vairs nebūs, nāves vairs nebūs."

Šīm nākotnes godības ainām, atklāsmēm, ko gleznojusi Dieva roka, jābūt dārgām visiem Viņa bērniem.

Nostājies uz mūžības sliekšņa un ieklausies laipnajā aicinājumā tiem, kuri šajā dzīvē sadarbojas ar Kristu, uzskatīdami par priekšrocību un godu ciest Viņa dēļ. Kopā ar eņģeļiem tie noliek savus vainagus pie Atpestītāja kājām un sauc: "Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt varu, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību! Tam, kas sēd goda krēslā, un tam Jēram lai ir pateicība, gods, slava un vara mūžu mūžos." (Atkl. 5:12,13)

Tur atpestītie apsveiks tos, kas viņus vadīja pie godinātā Pestītāja. Viņi kopīgi slavē Viņu, kas nomira, lai cilvēkiem būtu tikpat ilgstoša dzīvība kā Dievam. Cīņa ir noslēgusies. Visas likstas un nesaskaņas — beigušās. Uzvaras dziesma piepilda Debesis, kad atpestītie stājas ap Dieva troni. Visi uztver priecīgo vadmotīvu: "Cienīgs ir Jērs, kas bija nokauts" un atpircis mūs Dievam.

"Es redzēju, un raugi: liels pulks — ko saskaitīt neviens nevarēja — no visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām stāvēja goda krēsla priekšā un Jēra priekšā, apģērbti baltās drēbēs, ar palmu zariem rokās, un sauca skaņā balsī: "Pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd goda krēslā, un Jēram!"" (Atkl. 7:9,10)

"Šie ir tie, kas nākuši no lielām bēdām un savas drēbes mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs. Tāpēc tie ir Dieva goda krēsla priekšā un kalpo Viņam dienām un naktīm Viņa namā, un Tas, kas sēd goda krēslā, mājos pie viņiem. Tiem vairs nebūs bada, tiem vairs neslāps, ne saule, ne kāds cits karstums tos nespiedīs, jo Jērs, kas pašā vidū, goda krēsla priekšā, tos ganīs un tos vedīs pie dzīvības ūdens avotiem, un Dievs nožāvēs visas asaras no viņu acīm." "Nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis." (14-17; 21:4)

Mums vienmēr jātur acu priekšā šīs neredzamo lietu atklāsmes. Tikai tā spēsim pareizi novērtēt mūžīgo un paejošo, un šī izpratne dāvās mums spēku iespaidot citus tiekties pēc augstākas dzīves.

Kalnā ar Dievu

Dievs mūs aicina: "Kāp augšā kalnā pie Manis." Pirms Dievs aicināja Mozu Israēla atbrīvošanai, viņam četrdesmit gadus vajadzēja atrasties vienotībā ar Dievu kalnu vientulībā. Pirms Dieva vēsts nešanas faraonam Mozus sarunājās ar eņģeli degošajā krūmā. Pirms Dieva likumu saņemšanas Mozus kā Kunga tautas pārstāvis tika aicināts kalnā, kur viņš skatīja Dieva godību. Pirms sprieduma izpildīšanas elku kalpiem Mozus atradās klints aizā, un Kungs teica: "Es saukšu tavā priekšā tā Kunga vārdu," "apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlastībā un uzticībā, (..) bet arī neatstāj nevienu nesodītu." (2. Moz. 33:19; 34:6,7) Pirms viņš kopā ar savu dzīvību nolika Israēla labā nesto nastu, Dievs aicināja viņu Pizgas kalnāja virsotnē un rādīja tam Apsolītās zemes godību.

Pirms mācekļi devās savā misijā, Jēzus viņus aicināja kalnā. Pirms Vasarsvētku varenās godības bija Svētā Vakarēdiena mielasts kopā ar Pestītāju, sastapšanās Galilejas kalnā, šķiršanās Eļļas kalnā, eņģeļu apsolījums un lūgšanu un sadraudzības dienas augšistabā.

Jēzus, gatavojoties kādam lielam pārbaudījumam vai svarīgam pienākumam, mēdza aiziet kalnu vientulībā un visu nakti lūgt savu Tēvu. Lūgšanu naktis bija arī pirms apustuļu izraudzīšanas un Kalna svētrunas, apskaidrošanas, tiesas zāles, krusta mokām un augšāmcelšanās godības.

Lūgšanu priekšrocības

Arī mums ir nepieciešams īpaši nošķirts laiks pārdomām, lūgšanām un garīgam spirdzinājumam. Lūgšanu ietekmīgumu un iedarbīgumu mēs nenovērtējam tā, kā to vajadzētu darīt. Lūgšanas un ticība paveiks to, ko nespēj nekāds spēks virs zemes. Katrā ziņā mēs reti nonākam vienā un tajā pašā situācijā divreiz. Mums vienmēr jāpiedzīvo jauni notikumi un jauni pārbaudījumi, kuros pagātnes pieredze nevar būt pietiekami laba vadītāja, tāpēc mums jāsaņem nepārtrauktā gaisma, kas nāk no Dieva.

Kristus vienmēr sūta vēstis tiem, kas uzklausa Viņa balsi. Ģetzemanes ciešanu naktī snaudošie mācekļi nedzirdēja Jēzus balsi. Viņiem bija tikai neskaidra nojauta par eņģeļa klātbūtni, tādēļ zuda šī skata varenība un godība. Savas miegainības un apstulbuma dēļ mācekļi nesaņēma pierādījumu, kas būtu stiprinājis viņu dvēseles pirms gaidāmajām briesmīgajām ainām. Tāpat arī šodien tieši tie cilvēki, kuriem visvairāk vajadzīga dievišķa pamācība, bieži vien to nesaņem, jo viņiem nav saiknes ar Debesīm.

Mums, kas ik dienas esam pakļauti kārdinājumiem, lūgšanas ir sevišķi nepieciešamas. Briesmas apdraud katru taku. Cilvēki, kuri cenšas izglābt citus no ļaunuma un bojāejas, ir īpaši pakļauti kārdinājumiem. Pastāvīgi saskaroties ar ļaunumu, viņiem stingri jāturas pie Dieva, lai paši nekristu. Pēkšņi un izšķiroši mēdz būt soļi, kas cilvēku ved lejup no augsta un svēta pamata līdz pagrimumam. Vienā mirklī iespējams pieņemt lēmumu, kas var izšķirt kāda likteni uz mūžību. Viena nepārvarēta kļūda atstāj dvēseli bez aizsardzības. Viens slikts ieradums, ja tam stingri nepretojas, kļūs stiprs kā tērauda važas, saistot visu cilvēku.

Iemesls, kādēļ tik daudzi kārdinājumu brīžos paliek vieni, ir tas, ka viņi pastāvīgi neuzlūko Kungu. Ja mēs pārtraucam sarunas ar Dievu, aizsardzība mums tiek atņemta. Ne visi jūsu teicamie nolūki un labās ieceres stiprinās gribu pretoties ļaunumam. Jums jābūt lūgšanu vīriem un sievām. Jūsu lūgumi nedrīkst būt neskaidri, gadījuma rakstura un saraustīti, bet nopietni, nemitīgi un pastāvīgi. Ne vienmēr ir nepieciešams mesties ceļos, lai lūgtu. Izveidojiet ieradumu sarunāties ar Pestītāju, kad esat vienatnē, kad ejat vai esat

aizņemti ikdienas darbā. Lai sirds pastāvīgi atrodas klusā pielūgsmē, lai lūdz pēc palīdzības, pēc gaismas, pēc spēka, atziņas un gudrības, lai katrs elpas vilciens ir lūgšana.

Mums, Dieva darba darītājiem, cilvēki jāsasniedz tur, kur viņi atrodas — tumsības ielenkti, nogrimuši ļaunumā un samaitātības aptraipīti. Kamēr vien domās esam pie Viņa, mūsu saules un mūsu bruņām, ļaunums, kas mūs apņem, nespēs uz mūsu apģērba uzmest nevienu traipu. Glābjot dvēseles, kas tuvu bojāejai, mēs nepiedzīvosim kaunu, ja Dievs būs mūsu cerība. Sirdī Kristus, dzīvē Kristus — tā ir mūsu drošība. Viņa klātbūtnes gaisotne pildīs dvēseli ar riebumu pret visu ļauno. Mūsu gars ar Viņu var būt saistīts tā, ka domās un mērķos būsim ar Viņu vienoti.

Jēkabu, sākotnēji vāju un grēcīgu cilvēku, Dievs paaugstināja, jo viņš sāka ticēt un lūgt. Tā arī jūs varat kļūt par augstu un svētu mērķu, cēlas dzīves paraugiem, kas nekādu apsvērumu dēļ neļausies novirzīties no patiesības un taisnības. Visi ir neatliekamu rūpju, nastu un pienākumu nomākti, bet, jo grūtāks stāvoklis un smagākas nastas, jo vairāk vajadzīgs Jēzus.

Nopietna kļūda ir nevērīgi izturēties pret publiskiem dievkalpojumiem. Dievkalpojumu priekšrocības nevajag uzlūkot vieglprātīgi. Tiem, kas aprūpē slimniekus, bieži vien nav iespējams šīs iespējas izmantot, taču viņiem jāuzmanās, lai dievnama apmeklēšana netiktu atlikta bez nopietna pamatojuma.

Kalpojot slimajiem, vairāk nekā jebkurā tīri laicīgā darbā, panākumi atkarīgi no ziedošanās un pašuzupurēšanās darāmajam. Tiem, kuriem ir uzticēta liela atbildība, jābūt tur, kur viņus dziļi var ietekmēt Dieva Gars. Jums ir nepieciešama lielāka vēlēšanās pēc Svētā Gara palīdzības un atziņas par Dievu nekā citiem, jo jūsu pienākums ir daudz atbildīgāks.

Mūsu darbā nav nekā svarīgāka par praktisko rezultātu, kas gūstams no saskarsmes ar Dievu. Mūsu ikdienas dzīvei jāpierāda, ka mums ir miers un dusa Pestītājā. Seja atstaros Viņa dāvāto sirdsmieru, un balsij tas piešķirs pārliecinošu spēku. Sarunas ar Dievu darīs cēlāku mūsu raksturu un dzīvi. Cilvēki atzīs, ka mēs, tāpat kā pirmie mācekļi, esam bijuši kopā ar Jēzu. Darbinieks tādā veidā saņems spēku, ko nespēj dot nekas cits, un nedrīkst pieļaut, ka šo spēku kāds varētu atņemt.

Mums jādzīvo divkārša dzīve — domu un rīcību dzīve, klusu lūgšanu un nopietna darba dzīve. Lai cik kritiski būtu apstākļi, lūgšanās un saskarsmē ar Dievu iegūtais spēks un sirsnīgās pārdomās norūdītais prāts mūs vienmēr sagatavos ikdienas pienākumiem un uzturēs mūsu sirdīs nesatricināmu mieru.

Dievišķais padomdevējs

Rodoties grūtībām, daudzi domā, ka jādodas pie kāda laicīga drauga, lai pastāstītu tam par savām problēmām un lūgtu palīdzību. Smagos apstākļos cilvēku sirdis pildās ar neticību, un ceļš šķiet tumšs, bet vienmēr taču līdzās stāv visu laikmetu varenākais Padomdevējs, aicinādams paļauties uz Viņu. Jēzus, lielais nastu Nesējs, aicina: "Nāciet pie Manis, Es jūs gribu atvieglināt." Vai novērsīsimies no Viņa un dosimies pie apšaubāmiem padomdevējiem, kas no Dieva ir tikpat atkarīgi kā mēs paši?

Redzot veicamā darba lielumu, jūs varbūt izjutīsit sava rakstura nepilnības un nepietiekamo prasmi. Kaut arī jums būtu vislielākās cilvēkam jebkad piešķirtās prāta spējas, darba veikšanai ar tām būs par maz. "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt," saka mūsu Kungs un Pestītājs. (Jāņa 15:5) Dieva rokās atrodas visa mūsu darāmā iznākums. Lai notiek kas notikdams, paļaujieties uz Viņu nelokāmā un neatlaidīgā uzticībā.

Gan sava darba, gan brīvā laika, gan arī laulības dzīves attiecības sāciet ar dedzīgām, pazemīgām lūgšanām. Tā jūs pierādīsit, ka godiniet Dievu, un Dievs pagodinās jūs. Lūdziet mazdūšības brīžos. Savā grūtsirdībā cieši aizveriet lūpas citu skatam, neapēnojiet citu cilvēku taku, bet visu izstāstiet Jēzum. Sniedzieties pēc palīdzības. Savā nespēkā paļaujieties uz bezgalīgo spēku. Lūdziet no Viņa pazemību, gudrību, drosmi un pieaugšanu ticībā, lai spētu ieraudzīt Dieva gaismu un priecātos Viņa mīlestībā.

Ziedošanās un uzticība

Kad esam pazemīgi un nožēlas pilni, mēs stāvam vietā, kur Dievs var un vēlas mums atklāties. Viņam patīk, ja atsaucamies uz pagātnē piedzīvoto žēlastību un svētībām kā iemeslu, lai Viņam vajadzētu dāvāt mums lielākas svētības. To cilvēku cerības, kas paļaujas uz Viņu, Viņš vēlas piepildīt daudz pilnīgāk, nekā šie ļaudis sagaida. Kungs Jēzus zina tieši to, kas Viņa bērniem vajadzīgs un cik daudz dievišķa spēka mēs sniegsim tālāk cilvēcei par svētību. Viņš dod mums visu, lai mēs to izmantotu gan par svētību citiem, gan padarītu cildenākas savas dvēseles.

Mums mazāk jāpaļaujas uz to, ko varam paveikt paši, bet vairāk uz to, ko Kungs var darīt mūsu labā un ar mūsu starpniecību. Jūs neesat savā darbā, jūs strādājat Dievam. Savu gribu un savu ceļu nododiet Viņam. Nepaturiet nekādas rezerves sev, neielaidieties ar sevi kompromisā. Izprotiet, ko nozīmē būt brīvam Kristū.

Svētrunu noklausīšanās ik sabatu, Bībeles daudzkārtēja lasīšana vai rakstvietu izskaidrošana pantu pēc panta neko nedos ne mums, ne mūsu klausītājiem, ja Bībeles patiesības neatklāsim savā ikdienas dzīvē. Izpratne, griba un jūtas jāpakļauj Dieva Vārda kontrolei. Tad ar Svētā Gara palīdzību Rakstos sniegtie norādījumi kļūs par mūsu dzīves pamatprincipiem.

Lūdzot Kunga palīdzību, godiniet savu Pestītāju ticībā, ka jūs tiešām saņemat Viņa svētības. Jūsu rīcībā ir viss spēks, visa gudrība. Mums tikai jālūdz.

Vienmēr staigājiet Dieva gaismā. Dienu un nakti domājiet par Viņa raksturu, tad jūs ieraudzīsit Viņa skaistumu un priecāsities Viņa labestībā. Jūsu sirdī kvēlos apziņa par Viņa mīlestību. Jūs it kā tiksit pacelti uz mūžīgām rokām. Ar Dieva spēku un gaismu jūs spēsit aptvert un paveikt vairāk, nekā jebkad apjautāt.

"Palieciet Manī"

Kristus mūs lūdz: "Palieciet Manī, un Es — jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīna koka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī. (..) Kas Manī paliek, un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt. (..) Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsit lūgt, ko gribat, — tas jums notiks. Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem. Kā Tēvs Mani ir mīlējis, tā Es jūs esmu mīlējis: Palieciet Manā mīlestībā! (..) Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs nolicis, ka jūs ejat un nesat augļus un jūsu augļi paliek, jo visu, ko jūs Tēvam lūgsit Manā vārdā, Viņš jums dos." (Jāņa 15:4-16)

"Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani." (Atkl. 3:20)

"Tam, kas uzvar, Es došu no apslēptās mannas, un Es viņam došu baltu akmeni, un uz akmens būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū." (Atkl. 2:17)

"Tam, kas uzvar, (..) Es došu (..) Rīta zvaigzni." "Es rakstīšu uz viņa sava Dieva vārdu, arī savas Dieva pilsētas (..) vārdu (..) un Manu jauno vārdu." (26-28; 3:12)

"Bet vienu gan"

Tas, kurš paļaujas uz Dievu, kopā ar Pāvilu var teikt: "Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru." (Filip. 4:13) Lai kādas ir bijušas pagātnes kļūdas vai neizdošanās, ar Dieva palīdzību mēs varam tām pacelties pāri un atkal teikt kopā ar apustuli: "Bet vienu gan, — aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai — Dieva Debesu aicinājumam Kristū Jēzū." (Filip. 3:13,14)

Gaida Beigas